

Giới thiệu Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng

Mặc dù trong truyện Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng của tác giả Văn Đàn, hắc chi là con thứ, nhưng tương lai trở thành vị Thừa tướng quyền khuyên thiên hạ, là mệnh thần kiêu tể có nhiều thủ đoạn, lạnh lùng tàn nhẫn. Mà sau khi La Nghi Ninh sống lại, nàng mới phát hiện ra mình đang ngược đãi Thừa tướng tương lai, còn giờ đang là thiếu niên con thứ không được ngôn tình sủng ái. Cho dù hắc có thấp kém đề tiện đi nữa, rồi có một ngày hắc đứng trên cao, trở thành người mà bất kỳ kẻ nào cũng phải ngưỡng mộ. Chính vì La Nghi Ninh biết truyện này, cho nên nàng càng muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: nhinguyen

Beta: Hitsuji

Nghi Ninh bị người ta hại chết.

Thời tiết tháng Ba rất đẹp, trưởng tẩu rủ nàng đi chùa dâng hương nhân dịp tiết thanh minh. Lúc nàng đứng ở lưng chừng núi ngắm hoa đỗ quyên thì bị người ta đẩy xuống. La Nghi Ninh không kịp thấy rõ là ai đẩy nàng xuống, linh hồn nhỏ bé đã về thăm ông bà.

Nàng vốn là tiểu thư con vợ cả của một gia đình bình thường. Mẹ nàng chết sớm, Giữa đám con vợ cả với nhiều chị em thứ xuất mà nàng có thể gả cho thứ tử của Vinh Viễn hầu – Lục Gia Học làm vợ đúng là không dễ dàng gì, tuy rằng hắc ta chỉ là thứ xuất, lại yếu đuối nhu nhược, nhưng xuất thân rõ là dòng dõi trâm anh thế gia, mặc dù không thể so với các tỷ muội khác được gả cho người có địa vị cao hơn, nhưng tốt xấu gì cũng không thua kém ai. Không ngờ nàng chết lại vô duyên vô cớ như vậy.

Sau khi Nghi Ninh chết, hồn phách không đi đầu thai mà bám vào trên cây trâm ngọc của trưởng tẩu.

Cứ như vậy trôi nổi ở nhân gian mấy mươi năm, nhưng mà cũng nhờ vậy nàng nhìn thấy được rất nhiều chuyện. Thì ra người chồng Lục Gia Học yếu đuối nhu nhược trước kia của mình lại là kẻ ‘giả heo ăn cỏ’. Năm năm sau hắc hại chết huynh trưởng của mình, loại bỏ mấy sự uy hiếp mình, kế thừa tước vị của Vinh Ninh hầu. Chuyện này thì cũng chưa tính là gì, quan trọng là hắc chỉ mất hai năm đã trở thành Đô đốc tả quân ở phủ đô đốc, thủ đoạn rất cao, thoắt chốc quyền thế ngập trời, người người kiêng kỵ.

Hồn phách của Nghi Ninh bám trên cây trâm cài tóc của đại tẩu nàng, thường hay nhìn bài vị của nàng rồi lại thở dài: “Thật là đáng thương mà, nếu không phải chết sớm như vậy thì nay cũng đã là Hầu phu nhân, Đô đốc phu nhân rồi, đi đến đâu mà không được người săn người đón chứ.”

Mỗi khi Nghi Ninh nghe nói như vậy liền có suy nghĩ muốn lao thẳng vào người đó.

Đến tận lúc này, sao nàng còn có thể không biết mình chết như thế chứ. Đó là bởi vì mình cản đường của Lục Gia Học, mới khiến cho hắc hạ thủ độc ác để giết chết mình, còn dùng cái chết của mình đổ hết lên đầu trưởng tẩu, khiến cho tẩu ấy áy náy cả đời.

Có thể này gọi là thủ đoạn mạnh nhất trong cách thủ đoạn mạnh, một phát chết ngay.

Cứ như vậy có người nói là hắc vì thương tiếc người vợ đã mất, cho nên chưa từng cưới vợ khác, trong lòng Nghi Ninh thì cười nhạt, nàng mới không thèm tin.

Cứ như vậy mà trôi qua mười lăm năm, hắc vẫn nắm quyền thế trong tay như trước, ngoại trừ một vị Thừa tướng trong nội các là La Thận Viễn có thể đối đầu với hắc, hai đại quyền thần nắm giữ triều cương, giằng co lẫn nhau, động một cái cũng khiến triều đình rung chuyển. Nhưng mà trưởng tẩu nàng lại không được nữa, Nghi Ninh cứ ở bên cạnh cả đời trưởng tẩu như vậy, thời gian sau này đều ở với trưởng tẩu ở trong hậu viện, cũng chưa từng gặp lại Lục Gia Học.

Lúc trưởng tẩu hấp hối, hắc có đến gặp trưởng tẩu một lần.

Lục đại Đô đốc bộ dáng thật cao lớn, mặc áo choàng làm bằng da ngân hồ, áo dài màu đen, bên hông đeo mặc ngọc. Theo tuổi tác dáng người của hắc càng thêm tuấn tú. Mờ miệng chậm rãi nói: “Trưởng tẩu cứ yên tâm đi đi, huynh trưởng đang ở dưới chờ người đó.....”.

Trưởng tẩu trợn to mắt, rồi dần dần nhắm lại, vĩnh biệt cõi đời, tay buông thõng xuống, cây trâm ngọc nắm ở trong tay cũng rơi xuống, ‘cạch’ một tiếng vỡ nát.

Nghi Ninh làm oan hồn hai mươi mấy năm trên trâm ngọc, cuối cùng nay đã ngọc nát người đi.

Tháng tư cuối mùa xuân, trời ấm hơn nhưng còn chút rét.

Phủ Bảo Định của La gia hôm nay mọi việc đều rối loạn.

Thất tiểu thư con vợ cả La gia bị bệnh thương hàn, bệnh rất nặng, thậm chí không còn lấy một hơi thở nữa.

Từ trên xuống dưới La gia đều vô cùng lo lắng, La lão phu nhân đã hơn bảy mươi tuổi còn ngồi ở trước giường của nàng, chằm khấn tay lau nước mắt. Các tỷ tỷ đều vây quanh trước giường nhìn nàng, những chén thuốc quý đưa vào như nước chảy, cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng phải cứu Thất tiểu thư trở về.

La lão phu nhân thấy khuôn mặt của Thất tiểu thư thường ngày trắng trẻo béo tròn giờ đã ốm đi rất nhiều, làm cho ruột gan bà đau đớn: “Mi Mi nhi của ta nếu không khỏe, các người cũng đừng mong ta bỏ qua. Cháu gái mềm mại nhỏ nhắn của ta, không thể xảy ra chuyện được!”

Biểu cảm của các cháu gái khác đều cứng đờ, lão phu nhân đã vô cùng yêu thương Thất tiểu thư ngay từ nhỏ, trong mắt bà chỉ có đứa cháu gái này, chỉ yêu chỉ thương đứa cháu này mà thôi, còn những người khác đều chỉ là chuyện nhỏ.

Nhìn cảnh này mà thấy đau mắt, còn những người khác không phải là cháu gái đáng yêu của bà?

Tuy trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng tất cả đều tiến lên an ủi bà.

"Tổ mẫu, người nên bảo trọng thân thể."

"Tổ mẫu năm nay đã lớn tuổi rồi, cũng đừng nên đau lòng như vậy".

La lão phu nhân lau nước mắt, cắn răng lạnh lùng nói: "Nghịch súc kia có còn quý ở từ đường?"

Ma ma gật đầu nói: "Đã cho sư phụ trông chừng nó, nó còn đang quý gối nhận lỗi".

Sắc mặt La lão phu nhân lạnh hơn, đỡ tay ma ma nói: "Người đi với ta xem nó". Ma ma đáp một tiếng, đỡ lão thái thái đi ra cửa. Tới cửa quay đầu nhìn lại, trong phòng đầy người, dù sao thì đây cũng là chỗ bệnh nhân nghỉ ngơi. Cho nên bảo các tiểu thư khác trở về phòng, lại phân phó mấy vú em và nha hoàn chăm sóc Thất tiểu thư: "Chăm sóc cho Thất tiểu thư cho tốt".

Lúc La Nghi Ninh mở màng tỉnh lại thì nghe thấy câu nói đó. Nhưng mà lúc này thần trí nàng không rõ ràng, lại nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Nàng lại hôn mê thêm một ngày, một ngày này cũng có lúc nàng tỉnh lại, thỉnh thoảng bọn nha đầu lại khóc lóc bên cạnh nàng. Trong đầu La Nghi Ninh lại có trí nhớ của cô bé này. Mọi thứ đều lộn xộn, không trọn vẹn, phần lớn là đủ loại thức ăn, gì mà chim bồ câu nấu sữa, chim cút nướng tuyệt lễ, đầu sư tử kho tàu. Quả thực là đói rồi, bé gái nhỏ này đã hai ngày rồi không ăn cái gì.

Nàng cũng tự biết rõ ràng, mình sống lại vào thời điểm sau khi chết 7 năm, Lục Gia Học đã trở thành Đô đốc của phủ đô đốc, đứa bé này mười lăm năm trước là Thất tiểu thư Bảo Định La gia, cùng tên với nàng, cũng tên La Nghi Ninh, nữ danh Mi Mi, mẹ của đứa bé này cũng mất sớm.

Nàng ta năm nay bảy tuổi, do bị rơi xuống nước bị nhiễm phong hàn, bệnh tình quá nặng mà đi.

Thân phận của nàng ta cao quý, phụ thân là quan tứ phẩm trong triều, tỷ tỷ ruột La Nghi Tuệ được gả vào hầu môn, trong nhà có tổ mẫu yêu thương, quả thực là có thể lên tận trời. Mà cũng bởi vì được nuông chiều như vậy, tuy chỉ mới bảy tuổi mà đã muốn cái gì là phải có cái đó, muốn khi dễ ai liền khi dễ người đó, gây ra không ít tai họa, khiến cho bị ghen ghét không ít.

Nếu không phải vì tuổi còn nhỏ, có thể dùng lý do bướng bỉnh đáng yêu làm lý do thoái thác, đó quả thực chính là kiêu căng ương bướng.

Còn nói về chuyện nàng ta rơi xuống nước, cũng chính là do nàng ta uy hiếp tam ca La Thận Viễn của nàng, bắt hắn mang nàng đi chơi, cứng đầu không nghe lời nên rơi xuống nước. Sau khi rơi xuống nước được La Thận Viễn cứu lên, khi trở về thì bị bệnh không dậy nổi.

La lão phu nhân biết được tin tức này thì vô cùng tức giận, phạt La Thận Viễn quỳ trước từ đường nửa tháng.

.....

Khi La Nghi Ninh xem đến đây thì vô cùng kinh ngạc.

Làm sao mà không kinh ngạc đến sợ hãi chứ.

Tiểu cô nương này thế mà lại là muội muội của La Thận Viễn.

Mười lăm năm sau Văn uyên các đại học sĩ đại danh鼎鼎, Lại bộ thượng thư, Thừa tướng nội các La Thận Viễn. Người duy nhất có thể chống lại Lục Gia Học.

Tiểu cô nương này quả nhiên là thân phận cao quý, đáng tiếc đã sớm không còn.

La Nghi Ninh nhớ được vị Thừa tướng này năm đó là con thứ, lúc còn nhỏ chịu cũng không ít khổ sở, may mắn tài năng tuyệt diệu mới trở nên nổi bật. Cũng là người trời sinh tính tình lãnh khốc âm trầm, tính tình này so với Lục Gia Học chỉ có hơn chứ không kém.

Trong trí nhớ của bé gái này, nàng là con vợ cả, La Thận Viễn là con thứ, bình thường hẳn ta vốn trầm lặng không thích nói chuyện. Nghi Ninh khinh thường ca ca thứ xuất này, nhiều lần âm thầm ngáng chân hắn, quan hệ của nàng và La Thận Viễn rất xấu. Ma ma bên người cũng không để La Thận Viễn vào mắt.

La Nghi Ninh thầm run trong lòng, La gia này lá gan cũng quá lớn, Thừa tướng nội các tương lai mà cũng dám chèn ép như vậy.

Không biết hiện tại cứu vẫn còn kịp không. Mười mấy năm sau người ta là Thừa tướng nội các đó.

Nghĩ nghĩ một lát, La Nghi Ninh cũng hơi mệt, hiện tại tinh thần nàng không tốt lắm, thoáng chốc lại ngủ mất.

Nửa ngày sau, bên tai Nghi Ninh nghe thấy hình như có người đang nói chuyện, mới dần dần tỉnh lại.

Vài nha đầu đang chăm sóc thấy nàng tỉnh lại, vô cùng cao hứng nhào đến trước giường nàng khóc ‘òà òà’.

Nếu nàng không tỉnh lại, mấy tiểu nha đầu này sẽ bị bán cho người khác làm con dâu nuôi từ bé. Sao có thể không kích động chứ.

La Nghi Ninh mê mang nhìn mấy tiểu nha đầu này, há miệng thở dốc, nàng muốn uống nước. Nhưng mà yết hầu đang sưng rất đau, không thể nói chuyện được, vài nha đầu ôm cánh tay nàng: “Tiểu thư muốn nói cái gì? Đám nô tỳ đều ở đây”.

Nàng muốn uống nước á, có thể có mắt nhìn chút hay không.

Tấm bình phong bị đẩy ra, lại có nha đầu đi vào, vừa nhìn cách ăn mặc, quần áo màu lam lục sắc, váy màu trắng thêu kim tuyến, trên lỗ tai còn đeo hoa đính hương bằng bạc, trên cổ tay còn đeo chiếc vòng ngọc rất tốt. Nhìn thế đủ biết là đại nha đầu.

Nha đầu kia thấy La Nghi Ninh tỉnh lại vô cùng cao hứng, bụng nước đến đứt cho nàng. Lại trách cứ đám tiểu nha đầu: "Tiểu thư tỉnh lại cũng không biết đứt nước cho tiểu thư uống, các người làm việc như thế nào vậy?"

Mấy tiểu nha đầu quỳ xuống đất nhận sai.

La Nghi Ninh rốt cục hết khát rồi, nàng chưa từng biết thì ra nước cũng có thể ngọt đến thế, chỉ là cổ họng còn đau quá. Nàng liếc nhìn đại a đầu kia, mặt tròn như trứng, mi dài cong cong, mặt như phù dung. Nha đầu kia diện mạo không tệ.

Nha đầu kia gọi là Tuyết Chi, là nha đầu mà tỷ tỷ của đã xuất giá của La Nghi Ninh - La Nghi Tuệ để lại cho nàng.

Tuyết Chi lấy cái gối lót phía sau đầu nàng, nói với nàng: “Nô tỳ phải đi báo ngay cho lão phu nhân biết là tiểu thư đã tỉnh lại, tiểu thư nghỉ ngơi chút đi”. Quay đầu nhìn mấy tiểu nha đầu lạnh lùng nói: “Đây là lúc các ngươi lấy công chuộc tội, hầu hạ tiểu thư cho tốt, nếu có chậm trễ, lập tức sẽ bị bán vào trong núi, hối hận cả đời cũng đã muộn. Hiểu chưa?”

Ánh mắt uy nghiêm của nàng ta đảo một vòng, mấy tiểu nha đầu đều cúi đầu run rẩy đáp ‘dạ’

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Edit: Bé Muối

Beta: Hitsuji

Tuyết Chi vừa bước ra ngoài, trong phòng các tiểu nha đầu lại lao nhao vây quanh, tranh nhau hỏi nàng có muốn ăn cái gì hay không.

Chẳng mấy chốc, trên chiếc bàn nhỏ đã bày mấy món ăn đủ màu sắc, đều là các món mà thường ngày tiểu Nghi Ninh thích ăn.

Chim cút nướng vàng óng ánh, da xốp giòn. Xiu mại sốt tương đỏ, bánh gạo nếp bên ngoài bọc một lớp đường, bên trong là nhân đậu đỏ. Hơn nữa còn có món bò xắt sợi xào mè.

La Nghi Ninh vừa thấy bàn đầy đồ ăn, cũng không ngạc nhiên vì sao cánh tay căng chân bé nhỏ của tiểu cô nương đều tròn vo, múp múp. Nếu cứ tiếp tục nuôi kiểu này, sớm muộn gì cũng sẽ nuôi ra một đứa bé béo ú.

Lúc này rèm cửa bị đẩy ra, nha đầu giữ cửa cung kính hô một tiếng Từ ma ma.

Từ ma ma là ma ma hầu hạ bên cạnh La lão phu nhân, trong phủ rất có uy vọng.

Từ ma ma lại gần nhìn thấy thứ La Nghi Ninh đang ăn, lập tức dạy dỗ bọn nha đầu một chút. Sau một hồi bận rộn, mấy món trên cái bàn nhỏ trước mặt La Nghi Ninh đã đổi thành cháo gà hầm, bề mặt rắc ít rau non, ăn kèm với vài cọng dưa ngâm.

(Đây là món súp, tạm coi là cháo đi, vì nó ý chang miêu tả luôn)

Từ ma ma ngồi xuống bên cạnh La Nghi Ninh, dịu dàng lời nhỏ nhẹ dỗ nằng: "Tiểu thư vừa hết bệnh, ăn mấy món béo ngậy rất khó tiêu. Nào, húp thêm miếng cháo." Từ ma ma dứt nằng uống non nửa bát cháo thịt gà, lại dứt nửa bát nước lè chưng đường.

La Nghi Ninh ăn no nê, rồi mới nói: "Từ ma ma, ta no rồi."

Từ ma ma nghe giọng nằng thều thào, bất giác thấy đau lòng: "Thất tiểu thư, ngài thân mình quý giá, lần sau đừng có bướng bỉnh như vậy nữa. Đừng nói lão thái thái đau lòng, mà đại tiểu thư ở kinh thành cũng rất sốt ruột đó. Nếu không vì đang mang thai cháu nhỏ của ngài, nhất định là đã trở về thăm ngài."

Bỗng đổi giọng nói: "Tại Tam thiếu gia mang ngài đi chơi, mới gặp tai nạn lớn như vậy. Lão thái thái đã phạt hấn quý từ đường nửa tháng. Nếu không phải đại gia ngăn cản, lão thái thái còn muốn phạt tam thiếu gia một chút đòn roi nữa."

Tiểu Nghi Ninh ở La gia nhận sự yêu thương từ La lão phu nhân cho tới nha đầu bà tử, cho dù người khác có xung đột với nằng, con mắt lão thái thái đều trật tặn một vụn tám ngàn dặm. Ai sai trước cũng mặc kệ, nhất định là cháu gái ruột thịt ngoan ngoãn không có sai, cho dù có sai cũng là do người khác khiến, tóm lại cháu gái ngoan không sai.

Tuy rằng sau này La Thận Viễn làm quan Thừa tướng nhất phẩm đương triều, sát phạt quả quyết thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng hiện tại chỉ là một đứa con thứ thấp hèn, lại không có người che chở, so với muội muội con vợ cả yêu kiều cao quý thì hẳn dù có biện bạch một xú cũng chỉ làm điều thừa.

Mà La Nghi Ninh cảm thấy La Thận Viễn thật đáng thương. Thấy nằng rơi xuống nước, La Thận Viễn không nói hai lời liền nhảy xuống cứu nằng. Vừa mang nằng về, cả hai đều ướt đầm cả người rồi sốt cao, tiểu Nghi Ninh được ôm đi chữa trị, mà La Thận Viễn hiện giờ còn bị phạt đi quỳ từ đường. La lão phu nhân căn bản không nghe hấn giải thích.

Từ ma ma không nói về La Thận Viễn nữa, dịu giọng dỗ nằng nghỉ ngơi.

La Nghi Ninh nằm xuống rồi lại suy nghĩ chuyện tiểu La Nghi Ninh này rơi xuống nước.

Mười cái lý do rơi xuống nước thì hết bảy tám cái có ý bên trong.

La Nghi Ninh thậm chí nhin không được đoán rằng, với tính cách gây thù hằn xung quanh của tiểu Nghi Ninh này, làm không tốt cũng có ý trong đó.

La Nghi Ninh vừa nằm xuống không ngờ liền ngủ. Khi tỉnh lại, nhìn thấy La lão phu nhân đang ngồi ở cạnh giường trông chừng nằng, lão thái thái vài ngày nay lo lắng cho cháu gái, tinh thần không được tốt. Bà nay cũng hơn bảy mươi, mặc bộ áo vạt dài làm bằng tơ tằm thêu trăm chữ cát màu đỏ nhạt, đeo băng đầu xanh biếc, búi tóc ngay ngắn. Mặt mày thoảng có chút mệt mỏi.

(đổi màu áo và màu băng đầu là chuẩn luôn rồi)

Nhìn thấy cháu gái tỉnh, La lão phu nhân vội sai nha đầu lấy khăn nóng đến, tự mình lau mặt cho nằng. Lại hỏi nằng cổ họng còn đau hay không, có khát nước hay không.

Nghi Ninh đều lắc đầu, La lão phu nhân nhìn nằng liền đỏ cả mắt: "Mi Mi nhi, từ lúc trưởng tử con xuất giá, con liền ở cùng với bà. Bà đã từng yêu con, muốn cái gì cho cái đó. Giờ đây tuổi bà đã cao, tinh lực cũng không tốt, thường xuyên không quan tâm được con. Không ngờ con lại gây ra chuyện loạn như vậy....."

Nghi Ninh nhìn vẻ mặt mệt mỏi của lão phu nhân tóc hoa râm, trong lòng lại có chút xúc động, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, là con không tốt."

Nghi Ninh thì không có mẫu thân, tự mình vất vả lớn lên. Tiểu Nghi Ninh vẫn mệnh tốt hơn, ít nhất có tổ mẫu và trưởng tử che chở.

"Con biết mình sai ở chỗ nào?"

Nghi Ninh tự đánh giá tiểu cô nương: "Không ngoan, nghịch ngợm, làm cho tổ mẫu và tỷ tỷ thương tâm."

La lão phu nhân ôm cháu gái nhỏ vào trong lòng, thấy nằng nghe lọt tai lời mình trong nói, cũng liền cười: "Tổ mẫu che chở Mi Mi nhi, cũng yêu thương người. Được rồi, Mi Mi nhi đừng khó chịu, mau qua uống thuốc."

La Nghi Ninh tiểu cô nương thuở nhỏ tang mẫu, trưởng tử xuất giá rồi thì từ đó liền theo ở cùng với La lão phu nhân. La lão phu nhân trong lòng thương xót, nên đối xử với cháu trai cháu gái khác đều kém hơn. Lão thái thái cảm thấy cháu gái đã được dạy bảo, về mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vừa uống hai ngụm thuốc, lại người tới cửa đến thăm Nghi Ninh.

La lão phu nhân lại vừa thấy người này liền giận tái mặt.

Người đến là kẻ mẫu của tiểu Nghi Ninh - Lâm Hải Như, vào cửa cũng gần năm năm. Mặc bộ áo vạt dài màu đỏ tươi bằng gấm, trên đầu cài trâm, khá là phú quý hoa lệ. Vừa vào cửa đã cho bọn nha đầu chuyển thuốc bỏ vào, đặt đầy trên cả hai chiếc bàn.

La lão phu nhân dừng một chút, tựa hồ muốn nói cái gì lại nói không nên lời, chỉ ghé đề nàng ngồi xuống.

Lâm Hải Như lại lấy từ trong lòng ra một chiếc vòng tay, cầm lấy đầu bàn tay Nghi Ninh: "Mi nhi, ta nghe gia người ta nói, vàng bạc vật là phú quý, có thể cường thân kiện thể. Con đeo vòng tay vàng này, nói không chừng có thể mau chóng khỏe lên."

Nghi Ninh nhìn vòng tay vàng xuyên qua ngón tay, chỉ cảm thấy tay mình càng nặng nề.

Vị kẻ mẫu Lâm Hải Như này hiện giờ cũng còn rất trẻ, trong nhà nàng cũng vô cùng giàu có và đông đúc, nhưng bắt đầu dĩ đáng về không xuất chúng, sắp đến hai mươi còn chưa có xuất giá, bởi thế mới gả cho cha La Nghi Ninh làm vợ kế. Vào đã cửa năm năm, không sinh hạ con trai con gái nào hết, cầu y uống thuốc cũng không có tác dụng. Cha La Nghi Ninh cũng không thích nàng lắm, nàng ngày càng rảnh rỗi, thế nên thường xuyên qua chỗ La lão phu nhân, coi Nghi Ninh thành con gái của mình sinh ra mà yêu thương.

La lão phu nhân cảm thấy nàng làm việc quá trực tiếp, không thích nàng lắm. Nhưng thấy nàng thật lòng với La Nghi Ninh, nên cũng không chán ghét.

Nghi Ninh quơ quơ vòng tay, có chút dờ khóc dờ cười nói: "Cảm ơn mẫu thân."

Lâm Hải Như phát phát tay: "Những thứ này đều là vật ngoài thân, không đáng giá gì, Mi nhi đang bệnh nếu muốn ăn gì đó, cứ việc đến chỗ ta....."

Vừa nói tới đây, lại có nha đầu thông truyền, báo là Kiều di nương mang theo Ngũ tiểu thư đến thăm Nghi Ninh.

Thoáng chốc sắc mặt La lão phu nhân và Lâm Hải Như đều rất khó coi.

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn, thấy một người bộ áo vạt dài màu xanh nhạt bó sát eo, gấu váy thêu viền trắng, là lướt bước vào, đáng về thanh tú vô cùng. Tiểu cô nương đi theo phía sau có bộ dáng giống nàng đến bảy tám phần, nhìn qua non nớt uyển chuyển, cũng là tiểu mỹ nhân.

Đó là ngũ tỷ tử của tiểu Nghi Ninh, người cũng như tên, gọi là La Nghi Liên.

Mà Kiều di nương chính là quý thiếp của phụ thân La Nghi Ninh, bình thường rất là được sủng ái.

Kiều di nương ủy khuất hành lễ với La lão phu nhân, nhìn về phía Lâm Hải Như nói: "Sao phu nhân đến thăm Thất tiểu thư trước, ta còn chờ phu nhân ngoài phòng rất lâu, không ngờ là ngài lại đi trước."

Nghi Ninh còn chưa nói, Lâm Hải tính tình trực tiếp, liền lạnh lùng hỏi: "Ta có bảo người đợi ta à?"

Kiều di nương thân nhiên thở dài, mặt lộ vẻ ưu sầu: "Phu nhân nói đúng, chờ hay không đều là bổn phận của thiếp thân, thiếp thân biết sai."

La lão phu nhân không tán thành chuyển mắt nhìn về phía Lâm Hải Như.

Tuy rằng bà không thích Lâm Hải Như, nhưng lại càng không thích Kiều di nương. Đáng tiếc Lâm Hải Như nhanh mồm nhanh miệng, còn Kiều di nương lại là tâm tư thông tuệ, mấy năm nay Lâm Hải Như bị Kiều di nương ép tới gắt gao.

Lâm Hải Như lại cảm thấy bản thân mình chiếm thượng phong, đập bàn suýt nữa nói: "Vốn dĩ người làm thiếp....."

La lão phu nhân lập tức đè tay Lâm Hải Như lại, tránh cho nàng rơi vào cạm bẫy của di nương.

Lâm Hải Như ngượng ngừng nín bật.

Kiều di nương lại tiếp tục nói: "Lão phu nhân, thiếp thân lần này đến, ngoại trừ muốn thăm hất tiểu thư một chút, còn muốn nói chuyện của Tam thiếu gia." Giọng nói của nàng nhỏ lại, "Nghe nói Tam thiếu gia quý ở từ đường, hiện nay sốt cao không hạ. Thiếp thân cả gan thỉnh cầu, đưa Tam thiếu gia khỏi từ đường trị bệnh xong rồi lại quý tiếp. Nếu cứ sốt cao như vậy, sợ là đe dọa đến tánh mạng lo âu....."

La lão phu nhân thân nhiên nói: "Cứ để nó quý, phải quý đến thanh tỉnh chút cho ta."

Kiều di nương nghe xong bắt đầu dĩ cười, rồi hành lễ: "Là thiếp thân nói nhiều."

Lâm Hải Như chờ Kiều đi nương mang theo La Nghi Liên lui xuống, mới bùng phát tức giận: "Cả ngày mặc một bộ mỏng đến gió thổi bay, không hiểu là muốn cho ai xem. Nhưng mà lão gia lại thương nàng ta vô cùng."

La lão phu nhân trợn mắt trừng Lâm Hải Như một cái: "Ngươi bót lăm lờ cho ta."

Lâm Hải Như lại kéo tay Nghi Ninh: "Nghi Ninh, con nói có đúng không?"

Nghi Ninh còn có chút mơ hồ, bất kể là ai mà còn chưa rõ quan hệ nhân vật đã bị bắt gia nhập chiến trường tranh đấu, chắc chắn cũng sẽ có chút mơ hồ.

Nàng nghĩ đi rồi nghĩ lại mới nói: "Mẫu thân, ngài đối xử với Kiều đi nương như vậy..... nếu như phụ thân biết, chỉ sợ càng đau lòng ả hơn thôi."

La lão phu nhân cảm thấy cháu gái mình bình thường ngu dốt, cũng chẳng hơn Lâm Hải Như được bao nhiêu, không ngờ hôm nay còn có rõ ràng vài phần. Bà thờ dài với Lâm Hải Như: "Nghi Ninh chỉ là một tiểu cô nương còn thấy rõ, sao con lại còn không biết?"

Lâm Hải Như ủy ủy khuất khuất tiếp tục nói: "Chỉ là con không quen nhìn bộ dáng đó của hấn....."

La lão phu nhân cũng không trông cậy vào Lâm Hải Như sẽ có tâm tư kia như Kiều đi nương, mắt thấy ngoài cửa trời tối rồi, bảo bọn nha đầu lên đèn, để Lâm Hải Như lại ăn cơm chiều.

Tuy kiếp trước Nghi Ninh làm người chỉ sống mười bảy năm, nhưng nàng làm cây trâm ngọc sống hơn hai mươi mấy năm đấy, các nữ nhân tranh đấu hậu trạch xem cũng nhiều lắm. Gió đông thổi bay gió tây, gió tây áp đảo gió đông đều là chuyện thường xảy ra. Dù sao các nàng cũng không trò chuyện, cả ngày đầu vô mồm coi như tán gẫu để an ủi.

Nhưng quan trọng nhất là Kiều đi nương đi cầu tình cho La Thận Viễn.

Vị Kiều đi nương này có con trai con gái, tâm cơ sâu nặng. Nhưng luôn được mọi người khen tâm địa thiện lương, ngược lại thì hình tượng Lâm Hải Như không được tốt lắm. Kiều đi nương ban chút ân huệ như vậy thôi nhưng lại là cách thu mua nhân tâm rất tốt, người khác không tính chứ tự bản thân vị Tam ca, nếu như vì cảm kích ân tình Kiều đi nương thì nên làm thế nào cho phải đây.

Giờ thì hay rồi, tính luôn cả người bên cạnh tiểu Nghi Ninh, không chừng tất cả đều chán ghét La Thận Viễn. Còn Kiều đi nương người ta lại muốn đến cứu vớt Thừa tướng tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đầu hạ thời điểm tiết trời còn chưa nóng, tiểu Nghi Ninh được Tuyết Chi hầu hạ rửa chân, La lão phu nhân ở bên cạnh niệm kinh. Có nha đầu bưng khăn tiến vào, Nghi Ninh nhận ra đây là một đại a đầu khác của nàng ấy - Tùng Chi.

Mấy nha đầu lau chân cho Nghi Ninh, nàng thì ngấm phòng ở của La lão phu nhân.

Trên tường treo năm bức mùng thò bằng nhung, trên chiếc ghế cao bằng gỗ lim thân vàng trung bình mai trắng, trong đó cắm mấy nhánh hoa hải đường. Chính đường được ngăn cách bởi một tấm bình phong bằng gỗ đàn khảm bách điều triều phượng bằng bạch ngọc phi thủy, trên bàn dài đang bày lễ thờ phụng một pho tượng bồ tát.

Trong phòng lão thái thái cái gì cũng thực quý giá.

Pho tượng bồ tát kia, sắc màu ôn nhuận, khác từ bạch ngọc không có khuyết điểm nào, chiều cao một thước, giá trị xa xỉ.

Nàng quay đầu kêu một tiếng tổ mẫu.

La lão phu nhân ngẩng đầu hỏi nàng: "Sao vậy?"

Nàng nâng hai cái chân trắng trẻo nhỏ nhắn của mình lên rồi nói: "Rửa sạch rồi, con muốn ngủ." Nàng lại bỏ thêm một câu, "Con muốn ngủ với tổ mẫu, có được không?"

La lão phu nhân cảm thấy nàng đáng yêu, cười đến ôm nàng. "Đương nhiên là được, Từ ma ma, ở trên giường ta bày thêm một cái chăn đệm nữa."

Nghi Ninh hiển nhiên là muốn cầu tình cho La Thận Viễn, nhưng cái việc này khác xa tác phong trước này của tiểu Nghi Ninh, chắc chắn là bị hoài nghi. Nghĩ nghĩ, nàng uyển chuyển hỏi La lão phu nhân: "Tổ mẫu, tam ca bị phạt quỳ, buổi tối cũng phải quỳ à?"

La lão phu nhân đáp: "Buổi tối không cần quỳ, buổi sáng mỗi ngày đều phải đi."

Đã phạt quỹ còn tính thời gian như làm việc.

Nghi Ninh liền nói tiếp: "Kiều di nương nói hấn sốt cao không giảm..... Nếu không thì con mời đại phu cho hấn đi."

Tuyết Chi bên cạnh cười khúc khích: "Tiểu thư bình thường không thích tam thiếu gia mà, sao nay lại nói chuyện giúp hấn?"

Nghi Ninh biết tiểu Nghi Ninh đối với La Thận Viễn không tốt lắm, nàng cũng tìm xong lý do rồi, đường hoàng nói: "Nếu hấn ngã bệnh, không thể tiếp tục phạt quỹ."

La lão phu nhân nghe xong bật cười, vuốt mũi nàng một cái: "Cái con nhóc này, vẫn còn hay so đo. Con yên tâm đi, Kiều di nương con sao có thể không tìm đại phu cho hấn, bà thấy nàng ta buổi chiều còn kiếm người đi mời đại phu, bà cũng không cho người ngăn cản, đồng nghĩa cho phép nàng ta làm."

Phạt là phạt, La lão phu nhân cũng không phải thật sự muốn tính mạng của La Thận Viễn.

Nghi Ninh nghe xong không vui vẻ mấy, Kiều di nương này tay chân quá nhanh.

Tuyết Chi lại tiếp lời: "Ngài xem bình thường xem, tam thiếu gia mới được phát bạc lẻ, ngài lại lấy ngân phiếu gấp giấy hạc chơi, còn bảo nô tì đưa cho tam thiếu gia mấy con. Khi đó nô tì đưa đến tay tam thiếu gia, thấy mặt hấn xanh mét. Không thì lần trước, ngài nói muốn ăn táo nhỏ, kêu tam thiếu gia hái cho ngài. Cây kia cao như vậy sao mà trèo nổi, tam thiếu gia thật vất vả hái được, ngài lại vứt đi, nói không muốn ăn....."

Nghi Ninh nghe xong đỏ mặt, vị tiểu cô nương này bình thường thật sự quá đáng mà, nếu nàng thật có thể thành công lớn lên, tuyệt đối là do hương khói tổ tiên phù hộ.

La lão phu nhân vừa nghe vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Nghe thêm một chút, bình thường con chính là được nuông chiều như vậy."

Giọng điệu La lão phu nhân hoàn toàn là sủng nịnh dung túng, căn bản không cho rằng ý của cháu gái gì kỳ quái.

Nhưng đây không phải nuông chiều, đây là dạy hư á.

Nghi Ninh chỉ có thể gật gật đầu, cầm lấy chăn đệm trèo lên giường.

Lão thái thái sai nha đầu thổi tắt đèn rồi ngủ.

Lâm Hải Như từ chỗ La lão phu nhân trở về, không hề buồn ngủ. Tay vò khăn gần như nghiêng răng nghiêng lợi: "Lão gia vừa trở về chắc lại đi đến chỗ tiện nhân kia?"

Nha đầu Thụy Hương bên người nói: "Kiều di nương buổi chiều đến thư phòng ngồi chờ, nghe nói lúc lão gia trở về vuốt thân mình lạnh lẽo của ả, còn cho ả khoác áo choàng của mình."

Lâm Hải Như cười lạnh: "Bộ thư phòng không có chỗ tránh gió à, lại cứ muốn lấy mình chắn gió?"

Thụy Hương nhỏ giọng nói: "Còn không phải tác phong của tiểu tiện nhân, rõ ràng chính là đồ xấu xí mua về từ Dương Châu, lão gia thiên vị bảo là nhà quan gia bị sa cơ, cho làm quý thiếp —— Có con ai tiểu thư nhà quan gia lại dạy ra thành loại không biết xấu hổ như vậy chứ."

Lâm Hải Như tán thưởng nhìn nha đầu cận thân một cái, cảm thấy nàng ta nói rất có lý.

Nàng dừng một chút, chậm rì rì nói: "Ta cũng không học thứ diễn xuất không cần mặt mũi kia, ngày mai buổi chiều ngơoi hầm con bò câu, nhớ dùng nhân sâm hầm cho cẩn thận. Ta sẽ đưa qua cho lão gia." Thụy Hương đang muốn đi phân phó, Lâm Hải Như đột nhiên lại kêu nàng: "Đợi chút, vẫn nên hầm hai phần, một phần đưa đi qua Nghi Ninh, con bé đang dưỡng bệnh."

Thụy Hương nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi chủ tử: "Nô tì nghe nói tam thiếu gia cũng bị bệnh, có cần làm ba phần?"

Lâm Hải Như vô tình nói: "Chẳng qua chỉ là một đứa con thứ, lão thái thái cũng không quan tâm, ta lo cho hấn làm gì."

Thụy Hương thưa vâng rồi đi dọn phòng bếp.

Sáng sớm, Nghi Ninh đã bị Tuyết Chi kéo dậy từ ổ chăn ấm, sau đó bị ép uống thuốc, phải ăn mấy viên kẹo đường mới xua tan đắng ngắt. Thế nhưng lại thấy La lão phu nhân đã sớm ăn mặc chỉnh tề, đang niệm kinh Phật bên cạnh chờ nàng.

La gia có một quy củ thăm hỏi buổi sáng, chừng chút nữa cháu trai cháu gái phải đến thăm hỏi La lão phu nhân.

Nghi Ninh mơ mơ màng màng ngồi ở trên ghế tròn, chờ Tuyết Chi chải đầu cho nàng. Bên ngoài trời còn chưa sáng, loáng thoáng nghe vài tiếng gà gáy.

"Một lát nữa mọi người sẽ tới vấn an lão phu nhân, ngài cứ đi theo bên cạnh lão phu nhân, nhưng cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu." Tuyết Chi vừa chải tóc vừa nói với nàng.

Dù sao hiện tại Nghi Ninh cũng còn nhỏ, buồn ngủ là khó tránh khỏi. Nghe vậy liền ép lấy lại tinh thần, cố nhìn vào mình trong gương.

Nghe nói năm đó mẹ ruột của Nghi Ninh nổi tiếng tài mạo song toàn, bởi vậy ngũ quan tiêu cô nương rất xuất chúng, còn nhỏ tuổi, làn da trắng trẻo mịn màng, hai má giống như bánh bao, ngũ quan cực kỳ thanh tú, dưới đuôi lông mày dài có một nốt ruồi son, nhìn càng có vẻ trắng nõn đáng yêu, như em bé Phúc.

Tuyết Chi chải cho nàng kiểu song nha kế, đeo khuyên vàng.

La lão phu nhân thấy tiêu cô nương ngồi ở ghế thái sư, hai tay dường như đang dụi mắt, bất giác buồn cười: "Tôi hôm qua con ngủ sớm như vậy, còn buồn ngủ à?"

Nghi Ninh nói: "Tổ mẫu, giấc ngủ nào có ngại ít."

La lão phu nhân tiếp lời nàng: "Tham ăn ham ngủ, y như con heo."

Sau khi biến thành trẻ con, tham ăn ham ngủ cũng không phải do nàng khổng chế mà. Nghi Ninh cũng có chút bất đắc dĩ, hơn nữa hai mươi mấy năm qua nàng chưa từng ngủ lấy một giấc, đương nhiên ham ngủ rồi. Từ ma ma bảo Tuyết Chi ôm Nghi Ninh đến, đi theo La lão phu nhân đến chính đường.

Người vẫn an đã lần lượt đến.

La gia có hai phòng, là phụ thân Nghi Ninh và đại bá Nghi Ninh. Chức quan của đại bá Nghi Ninh cao hơn một cấp so với phụ thân Nghi Ninh, tông quan tam phẩm. Mà đại bá mẫu Trần thị của Nghi Ninh lại là dòng dõi thư hương, Nghi Ninh nhìn thấy một phụ nhân mặc quần áo đẹp đẽ quý giá mang theo hai bé gái tiến vào liền biết đây là đại bá mẫu Trần Lan của chính mình.

Hai bé gái đều là tỷ tỷ Nghi Ninh, đều là do Trần Lan sinh, tứ tỷ tỷ La Nghi Ngọc, lục tỷ tỷ La Nghi Tú. Hai cô nương cũng ăn mặc thỏa đáng giống với mẫu thân, hành lễ với La lão phu nhân rồi ngồi xuống.

Nghi Ninh nhìn hai vị cô nương, La Nghi Ngọc lại chuyển mắt sang một bên, căn bản không muốn thấy bộ dáng của nàng, La Nghi Tú lại chớp chớp mắt với nàng. Hai vị đích tôn tỷ tỷ này tính cách khác nhau rất lớn, La Nghi Ngọc tự cho tôn quý, lại đọc đủ thứ thi thư. La Nghi Tú có tính cách hoạt bát, cũng thuộc dạng ngu ngốc ngu ngốc, mã mã với Nghi Ninh, thật ra thì quan hệ với tỷ tỷ như là nước sôi lửa bỏng.

Rất nhanh Lâm Hải Như cũng dẫn thứ xuất La Nghi Liên, cùng với con trai của Kiều di nương La Hiên Viễn bước vào. La Hiên Viễn mới ba tuổi, được tỷ tỷ Nghi Liên dắt tay, ngọng nghịu chào tổ mẫu.

La lão phu nhân không muốn tiếp tục gặp Kiều di nương nữa, nhưng cũng không phải là không thích cháu trai, ôm La Hiên Viễn vào trong lòng rất thân thiết.

Đại bá Nghi Ninh lại đến cùng với phụ thân Nghi Ninh La Thành Chương.

Nghi Ninh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cha của tiểu Nghi Ninh, La Thành Chương tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, dáng người thon gầy, nhìn qua vô cùng nhã nhặn. Đại bá phụ lại uy nghiêm hơn một ít.

La lão phu nhân hỏi La Thành Chương: "Sao hôm nay lại cùng đến với đại ca con?"

La Thành Chương đáp: "Con và đại ca đang thương lượng chuyện Lục đô đốc đến Bảo Định phủ."

La lão phu nhân có chút tò mò hỏi thăm: "Là Hầu gia Ninh Viễn hầu Lục Gia Học?"

Nghi Ninh bỗng nhiên nghe cái tên này, trong lòng giật thót.

Với người từng là trượng phu, nay là Ninh Viễn Hầu gia Lục Đô đốc xa lạ, Nghi Ninh cảm giác rất phức tạp. Đương nhiên nàng hận hấn ác độc tàn nhẫn, giết mình. Nhưng giờ nàng cũng làm chỉ là một tiêu cô nương bảy tuổi, mà hấn lại là Đô đốc chính nhị phẩm tay cầm binh quyền, bọn họ chênh nhau một trời một vực, cũng sẽ không có cơ hội gặp nhau.

La Thành Chương gật đầu nói: "Đúng là hấn, hoàng thượng phái Lục Đô đốc đến Bảo Định tuần án, con và các quan viên đều phải đi nghênh đón."

"Lục Gia Học là Hầu môn quyền quý, giờ thân phận là Đô đốc, không thể qua loa chậm trễ được." La lão phu nhân nuôi lớn hai đứa con làm quan, đương nhiên cũng không phải ăn không ngồi rồi. "Có điều con cũng không phải quan lớn hạng Bảo Định phủ, cũng không thể thân cận Hầu gia, không cần quan tâm nhiều."

"Mẫu thân nói đúng." Thái độ La Thành Chương với La lão phu nhân tôn kính có thêm.

Ngay sau đó, La Thành Chương nhìn về phía Nghi Ninh, thấy nàng không hề nhúc nhích, liền nhíu mày. "Mi Mi, ta với đại bá con đã vào, sao con không hành lễ?"

La Nghi Ninh liền lấy lại tinh thần.

Vừa rồi nhiều người tiến vào như vậy, nàng đều không có hành lễ a.

La lão phu nhân đau lòng cho cháu gái: "Thành Chương, Nghi Ninh còn chưa hết bệnh, hay là không cần hành lễ."

La Thành Chương rất không tán thành, hắn luôn luôn cảm thấy chính là vì La lão phu nhân cách sùng nịnh mới khiến Nghi Ninh càng nuôi càng kiêu căng. "Ngài đừng sùng nịnh như vậy, nàng càng ngày càng vô lý. Nhìn xem tỷ tỷ nàng, Nghi Ngọc, Nghi Liên, ai mà không có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngoài xinh đẹp trong thông minh. Chỉ có mỗi nàng cả ngày gây chuyện, không có bộ dáng khuê tú."

La Nghi Tú bị lãng quên không nhắc đến xoay vòng, ngồi rất đoan chính.

Nghi Ninh biết vị phụ thân này luôn khắc nghiệt với tiểu Nghi Ninh, bình thường cũng chỉ thích thứ tỷ Nghi Liên.

Hay là thôi đi.

Nghi Ninh đang muốn quỳ xuống hành lễ, lại thấy có người sai bước tới cửa, quỳ ngay xuống hành lễ, nhân nhạ nói: "Tổ mẫu mạnh khỏe, cháu trai đã tới chậm."

Hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên Nghi Ninh giật mình một cái.

Hôm nay trời đẹp, trên chính đường, mây tấm bình phong đều được mở ra, nắng vàng xuyên qua song gỗ rơi ở trên vai hắn. Hắn mặc áo dài màu xanh nhạ hoa văn ẩn, lưng thẳng gầy còm, vóc người rất cao, nửa mặt tuần tú, có vài phần tái nhợt.

Bao nhiêu năm trước, nàng từng cách biệt người liếc nhìn một cái, chẳng qua khi đó La Thận Viễn đã là các lão nội các, được mọi người vây quanh. Mà nàng nghe thấy các tiểu thư nhà quan đều bàn luận về vị các lão trẻ tuổi này như âm trầm thế nào, tính tình thì tàn nhẫn như thế nào.

Không nghĩ đến vị các lão này hóa ra thời niên thiếu cũng tuần tú như thế, chỉ là mặt mày còn có chút ngây thơ. Cũng như thiếu niên bình thường.

Không biết khi nào thì hiển lộ tài năng, khí phách quyền khuynh thiên hạ.

Nghi Ninh còn chưa lấy lại tinh thần, La lão phu nhân đã chậm rãi nói: "Con đã bệnh, cần gì phải đến vấn an."

La Thận Viễn lẳng lặng nói: "Đây là bổn phận cháu trai, không dám sơ suất."

Về mặt La lão phu nhân mới buông lỏng, khẽ gật đầu: "Con đứng lên đi."

La Thận Viễn đứng lên, lại vấn an mọi người. Mãi một lúc sau ánh mắt mới dừng ở trên mặt Nghi Ninh, thân nhiên gật đầu với nàng: "Thất muội muội."

Nghi Ninh mới cười nói: "Tam ca."

Thấy mọi người đều đến đầy đủ, Từ ma ma mới bảo truyền đồ ăn. Bữa sáng cực kỳ phong phú, trong đĩa đủ loại kiểu điểm tâm, bánh xốp, bánh mật, bánh đậu đỏ cuốn mút táo, cũng có bánh nhân đậu và bánh kem chiên vàng óng ánh. Lại có thịt ngỗng muối, thịt vịt muối trộn dưa muối, mỗi người đều có một thố tổ yến, một chén cháo, hai cái trứng bò câu cắt đôi sẵn.

Tất cả mọi người rất có quy củ, ăn cơm là lúc chỉ có tiếng bát đĩa. Nghi Ninh ngẩng đầu quan sát, Nghi Liên và La Hiên Viễn là thứ xuất, ngồi ở bên cạnh Lâm Hải Như, Nghi Liên thường gấp thức ăn cho đệ đệ. La Nghi Ngọc lại trông chừng La Nghi Tú, sợ tướng nàng ăn có chỗ nào xấu, hay dùng ánh mắt trừng dục dãn. La Nghi Tú không hề phát hiện, bảo nha đầu bên cạnh gấp cho nàng một cuốn đậu đỏ mút táo xoắn, món ăn này cách nàng hơi xa với không tới.

La Thận Viễn vẫn im lặng ăn cơm, chỉ ăn hai món rau trong khay trước mặt. Nghi Ninh lại chú ý tới hắn dùng tay trái cầm đũa, tay phải cầm chén.

Đột nhiên Nghi Ninh hơi nuốt không nổi.

Vị quyền thần này tương lai có thể sánh vai với Lục đô đốc, hiện tại cũng quá nghèo nàn đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Edit: Bé Muối

Beta: Hitsuji

Mọi người rồi rít cáo lui, Nghi Ninh mới nhẹ nhàng thở ra. Bảo Tuyết Chi gỡ cái khuyên vàng xuống.

La lão phu nhân tựa vào gối dựa, nhìn nàng lọ mọ lại gần mình, ngược mắt lên.

Nghi Ninh có chút tò mò: "Tổ mẫu, sao trước kia con không chú ý tới tam ca thuận tay trái vậy?"

La lão phu nhân cảm thấy lý lẽ liếc nhìn cháu gái một cái, nói tiếp, "Nó không phải trời sinh thuận tay trái, do tay phải bị thương, không linh hoạt bằng tay trái, nó mới khổ luyện dùng tay trái viết chữ ăn cơm. Lúc mới tập không được tốt, chịu chút đau khổ, hiện giờ tay trái dùng cũng không khác gì tay phải."

Nghi Ninh càng thêm tò mò: "Sao hấn bị thương?"

La lão phu nhân chậm rì rì đáp: "Con thật sự không nhớ rõ à? Lúc con năm tuổi, búống bình bò lên xà nhà chơi, lúc rơi xuống vừa may là tam ca con tiếp được con. Lúc đó nó cũng mới mười hai tuổi, con lại cầm cây kéo nhỏ trong tay đâm nó bị thương....."

"Có tam ca con làm cái đệm, con không bị thương gì hết. Chỉ là tay phải của Tam ca con không còn linh hoạt được nữa. Khi đó con khóc rất lớn, ai cũng không dám nói con một câu."

Tiểu Nghi Ninh căn bản không nhớ chuyện này.

Nghi Ninh quả thực thấy phục vị tiểu cô nương này rồi, đã thế mà nàng còn đối xử không tốt ới La Thận Viễn như vậy. Khó trách hấn ta lạnh lùng với nàng. Có thể tưởng tượng, nếu tiểu cô nương Nghi Ninh thật sự thành công trường thành, e là các lão có trở mặt với nàng lãnh thì cũng phải chịu.

Nha đầu dâng một chén trà nhỏ cho La lão phu nhân thẩm giọng.

Trong bụng thì Nghi Ninh muốn khuyên lão thái thái đừng phạt La Thận Viễn nữa, nhưng việc này nên nói như thế nào đây.

Nàng không thể trực tiếp với cùng lão thái thái rằng đưa con thứ tử bị ngài phạt quỳ thật ra sau này sẽ thành đại quyền thần, quyền lực to lớn kiểu như lật tay làm mây úp tay làm mưa. Cho nên vì sau này không bị hấn trả thù, vẫn nên đừng trừng phạt hấn nữa.

Nghi Ninh suy nghĩ thật lâu, rồi ho khan một tiếng chân thành nói: "Tổ mẫu, xem ra tam ca đối với con rất tốt, đừng phạt hấn nữa được không ạ....."

La lão phu nhân nghe lời Nghi Ninh nói lại ngắt cả người, sau đó khẽ thở dài, hỏi: "Con thật sự nghĩ như vậy sao?"

La lão phu nhân nhìn thẳng cháu gái của mình, trong nháy mắt, Nghi Ninh thậm chí cảm thấy bà đã biết nàng đang nghĩ cái gì.

Nghi Ninh kiên định gật gật đầu: "Đúng vậy, tam ca đối đãi với con rất tốt, tổ mẫu ngài cũng thấy, nếu không phải hấn cứu con, chắc hấn con không sống nổi."

Có nha đầu mang một đĩa anh đào đã rửa sạch sẽ lên. La lão phu nhân cho cháu gái nhỏ ăn anh đào, sau đó mới nói: "Tam ca con ta không thích người này. Đừng nói tổ mẫu thiên vị con, thật sự tam ca con tâm cơ sâu nặng, về sau tất nhiên không phải người lương thiện gì."

Sao mà La lão phu nhân nói cái trứng rồi thế, sau này La thừa tướng làm mấy chuyện quả thực không tính là lương thiện.

Lão thái thái cũng không phải là người không hiểu lý lẽ. Bà trước hết là nghĩ đến tâm cơ của La Thận Viễn, thêm vào đó là Nghi Ninh vô ý rơi xuống nước. Tóm lại, cả nhà đều là đầu từ trong nhà ra ngoài cửa, chút thủ đoạn ấy thật sự rất rõ ràng.

Cho nên bà mới tức giận như vậy.

La Nghi Ninh lại biết không phải như thế, hôm xảy ra chuyện đó thật ra không có liên quan gì với La Thận Viễn. Hơn nữa sau này hấn nắm quyền khuynh thiên hạ trong tay, sao có thể xuống tay với một tiểu cô nương, điều đó không có khả năng xảy ra.

Lúc này nàng bỗng rung mình. Nếu tiểu Nghi Ninh thật sự đã chết, hiềm nghi sát hại đích muội của La Thận Viễn sẽ mãi mãi không được giải bày.

Nghi Ninh lại nói: "Tam ca tâm cơ sâu nặng hay không con không biết. Con chỉ biết con mới sót cao mà tổ mẫu đã phạt hấn quỳ nửa tháng, nếu con thật sự mất mạng, còn không biết tổ mẫu trừng phạt hấn như thế nào nữa!"

La lão phu nhân cũng chỉ cười cười: "Thôi, phạt nó quỳ từ đường cũng chỉ để cảnh tỉnh nó mà thôi. Tóm lại việc này nó phải có trách nhiệm, dù sao cũng là huynh trưởng con. Mi Mi nhi đã cảm thấy không cần phạt quỳ, vậy thì nó không cần quỳ nữa."

Dứt lời liền phân phó Từ ma ma phái người đến từ đường nói một tiếng. Một lát sau Từ ma ma trở về bẩm báo: "..... Nô tì truyền lời, nói niệm tình Tam thiếu gia ngày xưa đối xử thất tiểu thư coi như cũng chân thành, lão thái thái không phạt nữa. Tam thiếu gia nghe xong cũng không nói gì thêm, cứ thế đứng lên đi. Tôi ở từ đường nói Tam thiếu gia mỗi ngày đều đến đứng giờ, chưa bao giờ nói oán giận gì."

La lão phu nhân nghe xong gật gật đầu, bảo Từ ma ma lui xuống.

La lão phu nhân không muốn nói thêm gì về La Thận Viễn, liền hỏi Nghi Ninh: "Ta thấy buổi trưa con không ăn được bao nhiêu, hiện tại có đói bụng không?"

Đương nhiên là Nghi Ninh cảm thấy đói bụng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy tiểu cô nương có khuôn mặt tròn phúng phính trong gương, cảm thấy bản thân mình phải cố gắng không chế hơn nữa.

La lão phu nhân lại cảm thấy bé gái phải béo mũm mĩm mới dễ thương, cho người chuẩn bị bữa trưa. Ăn xong lại thêm một chén chè ngân nhĩ đường phèn (1), năm món điểm tâm ngọt xếp vào một khay (2), bánh bơ cua vàng óng (3), bánh bao chỉ mềm dẻo (4), bánh đào xắt lát trắng như tuyết (5), kiểu dáng độc đáo đẹp đẽ, tầng tầng lớp lớp, hình dáng và hương vị không giống nhau, vừa nhìn đã khiến cho người ta liền thèm ăn.

Xem ra La lão phu nhân cảm thấy nàng ốm đi, muốn bồi bổ lại cho cháu gái đã ốm có lại hai cằm.

Nghi Ninh ăn đến khi bụng tròn lên, rồi uống thêm chén trà xanh, sau đó hết muốn nhúc nhích.

Ăn xong, Trần thị mang theo hai vị tỷ tỷ đến thăm nàng, Lâm Hải Như và La Nghi Liên đi theo phía sau.

Kiểu đi nương là quý thiếp, nhưng thân phận cao tới đâu cũng không thể lúc nào muốn đến chỗ này của La lão phu nhân thì đến, bởi thế La Nghi Liên đều đến thỉnh an La lão phu nhân với Lâm Hải Như.

Sau khi ngồi xuống La Nghi Liên mang ra chiếc túi hương ra đưa cho Nghi Ninh, hòa nhã nói: "Thất muội muội, bên trong là bách hợp, ta đặc biệt làm để cho muội đó."

Thái độ của tiểu Nghi Ninh đối với tỷ tỷ này cũng giống với La Thận Viễn, ngang ngược hống hách.

Nhưng La Nghi Liên lại không ghét bỏ, bình thường vẫn luôn quan tâm chăm sóc nàng. Có đôi khi Nghi Ninh có tình gây sự, Nghi Liên vẫn luôn nhu hòa nhường nhịn. Việc này bảy tám phần đều truyền đến tai La Thành Chương, vì thế La Thành Chương càng thêm yêu thương Nghi Liên, càng thêm nghiêm khắc với con gái vợ cả.

Thậm chí La Thành Chương còn nói với tiểu Nghi Ninh: "Nghi Liên tuy là tỷ tỷ con, nhưng tính tình nó nhu nhược, sức khỏe cũng không tốt lắm. Con tuy là muội muội, nhưng bình thường cũng nên nhường nó một ít."

Tiểu Nghi Ninh nghe phụ thân nói câu này xong sao có thể không uất ức.

Nghi Ninh cẩn thận xem xét La Nghi Liên, thật là vừa thấy đã thương, cảm hơi nhon, màu da trắng bóc, có thể thấy được về sau lại là một đại mỹ nhân.

"Cám ơn Ngũ tỷ tỷ." Nghi Ninh cười nói, Tuyết Chi đại diện Nghi Ninh nhận lấy túi hương.

Lâm Như Hải và Trần Lan vẫn an xong thì cáo từ. Các tỷ muội được giữ lại học nữ hồng. Đây là bài học dành cho các bé gái, lão thái thái đặc biệt mời ma ma về dạy các nàng.

La Nghi Ngọc năm nay đã mười ba tuổi, sẽ rất nhanh đến lúc được làm mai, nên nàng học rất nghiêm túc. Chẳng qua La Nghi Tú không thể ngồi yên, học một lúc đã thấy mệt mỏi. Ma ma dạy dỗ thấy eo mỏng nàng xoay đến xoay đi như rắn, liền cười nói: "Tứ cô nương học lâu như vậy cũng đã mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi."

La Nghi Tú nghe xong rất cao hứng, kéo Nghi Ninh định chạy ra ngoài cho cá ăn.

La lão phu nhân lập tức dặn dò: "Chỉ được chơi bờ ao nhỏ thôi, không được đi xa."

Nghi Ninh còn nằm ở trên giường cho tiêu thực, cứ thế bị kéo đi ra ngoài.

Hai người mang theo nha đầu đi tới khu núi giả, ao nhỏ kia nuôi rất nhiều cá chép. La Nghi Tú sai nha đầu của mình đi lấy thức ăn cho cá, nhả cái mồi nói: "Lần trước ra ngoài cũng không rủ ta. Ta nghe nói Tam ca mang người đi Đại Từ tự, chơi vui không?"

Nghi Ninh hơi có chút tức giận đáp: "Thiếu chút nữa không về được, mi nói có chơi vui không?"

La Nghi Tú lại thần bí hề hề nói: "Đúng rồi, nhắc đến Tam ca. Lần trước ta còn nghe lén mẫu thân ta cùng ma ma nói chuyện với nhau"

Nghi Ninh đối với vị Tứ tỷ không biết điều cũng không nói gì, nghe lén Trần thị nói chuyện rồi lại nói cho nàng nghe. La Nghi Tú tiếp tục nói: "Nói về chuyện mẹ đẻ Tam ca người, mi thật sự không có hứng thú?"

Rốt cục Nghi Ninh ngẩng đầu lên nhìn La Nghi Tú, La Nghi Tú càng đắc ý: "Mi muốn nghe không?"

Nàng ta có tính nóng nảy, lập tức kể tại Nghi Ninh nói nhỏ: "Nghe nói thì ra phụ thân người có hai nha đầu thông phòng. Sau này một người trong đó còn có thai, người kia ghen tị nàng, bỏ thuốc vào canh dưỡng thai. Bị tổ mẫu chúng ta phát hiện, cực kỳ tức giận, lập tức đánh chết nha đầu hạ độc kia. Ai biết lại tra ra nha đầu hạ độc cũng có thai -- Chính là Tam ca người."

"Nên đánh là không thể đánh, mẫu thân mi lại trời sanh tính tình nhân từ, còn muốn giữ lại nha đầu này, nói thật sinh ra con trai, thì tha chết cho nàng. Ai biết được lúc sinh đứa nhỏ lại vì khó sinh mà mất mạng. Cũng bởi vậy, cả nhà không ai thích Tam ca mi, ngay cả Nhị thúc cũng không thích hẳn. Cho là mẫu thân ác độc như vậy, đứa bé sinh ra thì thế nào?"

Nghi Ninh nghe xong giật mình. La Thận Viễn lại có xuất thân như vậy, khó trách.

Nàng đã từng cảm thấy kỳ quái, do nha đầu thông phòng bình thường sinh ra thì địa vị cũng không đến mức thấp như vậy. La lão phu nhân cũng sẽ không thích hẳn đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Ngày đó cùng La Nghi Tú cho cá ăn trở về hơi muộn chút, La lão thái thái liền mất hứng, giữ Nghi Ninh lại không cho nàng ra ngoài.

Lão nhân gia bà tự mình mang Nghi Ninh đi đọc sách viết chữ.

La gia dòng dõi thư hương, dù là bé gái cũng phải đọc sách viết chữ, vì thế phụ thân của Nghi Ninh còn mời riêng nữ tiên sinh đến dạy các cô nương trong nhà. Nghi Ninh bệnh không thể vào học, nhưng rảnh rỗi cũng không để ngồi không, dứt khoát ép nàng tập luyện viết chữ như giun bò leo thang.

Nghi Ninh khổ sở gục đầu trên chiếc bàn con.

Kiếp trước khi nàng còn ở khuê phòng cũng luôn cưỡng ép bản thân mình luyện viết chữ, nhưng là luyện nhiều năm thế nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng xem là ngay ngắn, nàng nghĩ mình có lẽ thật là không có thiên phú đọc sách, dứt khoát dời tinh lực sang học nữ hồng. Hiện nay thân phận bé gái dòng chính này rất cao, gia thế rất tốt, không đọc sách e là không được.

La lão thái thái bảo nha đầu lấy bản tập đồ chữ của nàng đến, lại bảo mở tám bình phong ra, tự mình ngồi bên cạnh xem nàng luyện. Nói với nàng: "Phụ thân con là con trai mà bà lớn tuổi mới có, tuy rằng cả nhà đều cưng nể, ta lại không dám buông lỏng, cho nên mới dạy nó văn vẽ hay. Mẫu thân con năm đó theo Cổ gia gả đến, cũng là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa. Con không thể làm mất mặt bọn họ."

Nghi Ninh gật gật đầu, cúi xuống luyện chữ.

Một lúc sau La lão thái thái nhìn nàng, thế nhưng tiểu cô nương đã tựa vào bàn dài thiếp đi, gò má ịn vào trên giấy, dính mực. Nhìn y như chiếc bánh bao trắng, nột1 ruồi son nơi đuôi lông mày lại càng vô cùng đáng yêu.

La lão thái thái thấy thế cười ra, nhẹ giọng phân phó Từ ma ma: "Ôm nàng đi ngủ đi."

Nghi Ninh luyện chữ luyện đến ngủ say, tỉnh lại phát hiện mình ngủ sau vách ngăn. Hơi có chút ngượng ngùng, sau khi nàng thành đứa nhỏ, quả thực có tính tình tiểu hài tử, ấy vậy mà luyện chữ cũng có thể ngủ. La lão thái thái thấy cuối cùng nàng cũng dậy, liền kêu nha đầu bày bữa tối.

Nghi Ninh cảm thấy luyện chữ thật sự tiêu hao thể lực, ăn xong một chén cơm, lại thêm một chén cháo gạo nếp táo đỏ. La lão thái thái thuận miệng nói: "Đứng ra phụ thân, mẫu thân con đều nổi danh có tài học, sao con lại không được?"

Nghi Ninh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đời này mà bảo làm tài nữ là vô vọng. Liền thở dài: "Tổ mẫu, con cũng muốn luyện chữ cho tốt, nhưng mà vừa thấy sách vở là thấy buồn ngủ rồi, con cũng không muốn mà."

La lão thái thái mỉm cười sờ đầu cháu gái, nói: "Đại ca, nhị ca con sắp trở về, trước đó vài ngày không phải con đã nói, tự chữ đẹp để cho hai ca ca con xem à, sao giờ lại lười rồi."

La lão thái thái nói đại ca, nhị ca là hai con trai ruột dòng chính của Trần thị. Nói đến Trần thị thật sự là người có phúc, mặc dù đại bá Nghi Ninh có thiếp thất, nhưng lại chỉ sinh hai cô con gái dòng thứ, Trần thị lại sinh hai con trai con nữ dòng chính.

Ngược lại thì Lâm Hải Như liền không có may mắn như vậy, sau khi vào cửa thì mãi không có con, mỗi điểm này thôi thì nàng đã không có tiếng nói rồi. Thế mới luôn để Kiều di nương dẫm đạp lên đầu nàng, sinh con rồi, Kiều di nương càng đứng thẳng lưng.

Hai vị ca ca được Trần thị dạy lịch sự hòa nhã, bình thường đối xử cũng rất tốt với các muội muội, tiểu Nghi Ninh cực kỳ thích hai vị ca ca không cùng chi, mấy ngày trước bọn họ cùng đi bái phỏng lão sư gì đó, tiểu Nghi Ninh mong bọn họ mấy ngày.

Nghi Ninh đương nhiên thích hai ca ca này không gì bằng, huynh trưởng không cùng chi, có thân đến mấy cũng không cùng chi, không thể so sánh với muội muội ruột của mình.

Không đến mấy ngày, quả nhiên hai vị ca ca trở lại.

La Nghi Ngọc và La Nghi Tú cũng rất cao hứng, trong gian phía tây thứ tiếng nói tiếng cười rất náo nhiệt. La Hoài Viễn và La Sơn Viễn lại mang rất nhiều lễ vật chia cho mấy vị đệ đệ muội muội, La Nghi Ngọc và La Nghi Tú được một đôi trâm cài khảm ngọc bích hồ lô, Nghi Ninh là một đôi vòng tay kẹp xanh diên ngọc cực kỳ xinh đẹp, hai cổ ngọc xoắn vào nhau, mang vào nghe leng keng, tinh xảo xinh xắn. Nghi Liên là ngọc bội phúc lộc thọ, La Hiên Xa ba tuổi thì được một cái khóa trường mệnh.

La Nghi Tú luôn không thèm để ý chi tiết vấn đề, La Nghi Ngọc lại bịu môi, buồn bã nói: "Sao lẽ vật của Thất muội muội lại đẹp hơn?"

Hôm nay La Nghi Ngọc mặc bộ áo váy dài màu hồng phấn, váy dưới màu trắng, đai lưng xanh thẫm, lộ ra vẻ xinh đẹp cực kỳ.

Trần thị biết trường nữ trước nay tính trả con, buông chén trà xuống thân nhiên nói: "Muội muội còn còn nhỏ tuổi, lẽ vật tốt hơn các con cũng là đương nhiên."

Nghi Ninh quơ quơ hai chiếc vòng tay, quả thật rất xinh đẹp. Nàng cho Tuyết Chi thu nhận giúp.

Lúc này có nha đầu tiến vào khuy chân nói: "Lão phu nhân, Tam thiếu gia vội tới vấn an ngài."

Nghi Ninh nghe thế liền theo bản năng nhìn ra. Sau khi thân ảnh cao lớn thon gầy kia xuất hiện, người khác cũng không khỏi nhìn về phía hắn. La Thận Viễn hành lễ đứng mực với lão thái thái, La lão thái thái để hắn ngồi xuống.

Nghi Ninh thấy hắn mặc bộ áo váy dài xanh nhạt thêu hoa văn lá trúc, nghĩ bụng chắc hắn rất thích hoa văn lá trúc. Nha đầu châm trà xong, hắn dùng tay phải nâng chén trà, óng tay trượt xuống, Nghi Ninh rõ ràng nhìn thấy mu bàn tay hắn có một vết sẹo dễ sợ. Nghĩ là vết thương vì cứu tiểu Nghi Ninh, Nghi Ninh vẫn cảm thấy vết sẹo này đặc biệt chương mất.

Chén trà bốc khói lượn lờ, ánh mặt trời cuối mùa xuân lại tốt. Thiếu niên La Thận Viễn sùnn mặt tuấn tú càng lộ rõ tĩnh lặng, tựa hồ không nhìn thấy có gì náo nhiệt.

La lão thái thái lại cười nói: "Hoài Viễn đau lòng Mi Mi nhi chúng ta, tiểu nha đầu này cũng nhớ các người đấy. Mấy ngày trước bà đây nói phải luyện chữ đẹp cho hai vị ca ca xem, thế là ngóng trông các con về. Các con nhìn một cái, chữ nàng có phải đẹp mắt hơn trước đây chút hay không."

La lão thái thái bảo Tuyết Chi lấy chữ Nghi Ninh tập viết ra cho mọi người xem, La Hoài Viễn nhìn cười nói: "Đúng tiến bộ rất nhiều. Mi Mi, đại ca đưa cho muội bút lông Ngân Lang dùng đã quen chưa?"

Nghi Ninh đành phải nói: "Quen rồi quen rồi."

Mắt thấy sắp đến trưa, Trần thị cũng không ở lại chỗ La lão thái thái ăn cơm, liền mang theo con gái cáo lui.

La Thận Viễn lại ở lại, hắn im lặng một chút, từ trong ngực lấy một bọc giấy ra.

"Tổ mẫu, đây là bánh đào xắt lát do phòng bếp của cháu làm, cháu ăn thử thấy thơm mềm ngon miệng, tiện thể mang theo một ít đến cho ngài."

Hắn đặt bọc giấy lên chiếc bàn con.

La lão thái thái lờm một cái, thân nhiên nói: "Chút điểm tâm nho nhỏ, phòng bếp của ta cũng có làm, không cần người phí tâm, vẫn nên cảm lại đi."

La Thận Viễn ngồi yên không nhúc nhích.

Nghi Ninh đang uống nước, suýt chút nữa bị sặc. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt La Thận Viễn im lặng bình tĩnh, trong lòng như có con mèo nhỏ cào cào, thật muốn nhận giùm La lão thái thái.

La Thận Viễn lại tự giễu cười cười: "Là cháu trai nghĩ nhiều." Lại nhét bọc giấy vào trong lòng, đứng dậy cáo từ.

Cuối cùng thì Nghi Ninh nhìn không được, hắng một tiếng nói: "Cái đó, tổ mẫu ơi, tự nhiên con muốn ăn bánh đào xắt lát. Hay là bảo tam ca để lại món đó đi."

La lão thái thái nhéo chóp mũi cháu gái bé nhỏ, yêu thương nói: "Con vừa mới ăn non nửa cái giò hầm, húp bát cháo gạo tẻ, còn có thể nuốt trôi điểm tâm à. Cần thận kẻo không tiêu."

Nghi Ninh tròn mắt nói: "Con cứ là muốn ăn đó."

La lão thái thái im lặng một chút, thờ dài nói: "Rồi rồi, Thất muội con muốn ăn, cứ để món đó lại đi."

La Thận Viễn lại đặt điểm tâm lên bàn con, hành lễ lui xuống.

La lão thái thái mở gói giấy ra, lấy một miếng điểm tâm nhỏ nhỏ trắng trắng đút cho Nghi Ninh: "Ăn đi, không phải con muốn ăn à? Hay cho cái món không có tiền đồ, chút điểm tâm ấy chúng ta làm không được sao, đúng là không nên cho Tam ca con để lại."

Nghi Ninh ngượng ngừng cười cười, cẩn thận điểm tâm trên tay La lão thái thái. Ngay sau đó, chắc chắn La lão thái thái sẽ đưa tới miếng thứ hai, miếng thứ ba tới, nàng mới ôm cánh tay La lão thái thái nói: "Tổ mẫu ơi, con cũng đã ăn non nửa chân giò, ăn không nổi điểm tâm nữa."

"Sớm nhìn ra con cố ý giờ trò." La lão thái thái xia giữa trán cháu gái, "Không ăn thì thôi. Tuyết Chi, đi lấy cho Mi nhi chén nước ô mai."

Ngoài dãy nhà phía tây, La Thận Viễn đứng cạnh một bụi hải đường dưới tầng cây, nghe được tiếng nói La lão thái thái trò chuyện với Nghi Ninh bên trong.

Gã sai vật đi theo hần nhỏ giọng hỏi: "Tam thiếu gia, tiểu nhân cũng không rõ. Đã biết Lão thái thái bất hòa với ngài, sẽ không nhận đồ của ngài, vì sao còn phải đưa đến."

La Thận Viễn ngẩng đầu nhìn từng khóm hoa hải đường chen chúc nhau, chậm rãi nói: "Người biết cái gì." Trong phòng, tiếng bé gái tiếng cười vô cùng thanh thoát, thật sự như đứa trẻ không có chút ưu sầu nào. Sau một hồi lâu, hần thu hồi ánh mắt nói: "Đi thôi."

Trong phòng Trần thị có ánh nến.

Từ chỗ La lão thái thái trở về, nàng liền thảo luận chuyện đọc sách với hai con trai của mình. La Nghi Tú thấy mệt, nằm ngủ ở trong lòng mẫu thân. Một lát có nha đầu lại nói, Tam tiểu thư đang tủi thân trong phòng mình, không chịu ăn cơm chiều.

Nói chưa dứt câu, vừa nhắc đến thì Trần thị liền mất hứng. Cho người gọi La Nghi Ngọc tới, nhìn thấy nàng thì giận dữ bắt đầu dạy: "Con cũng là cô nương sắp cập kê, sao còn không biết điều bằng Tú tiểu nhi. Lớn rồi thì cái kinh cũng lớn theo sao? Đi so đo với một đứa nhóc, nói ra cũng sợ người ta cười cho. Thất muội muội con còn nhỏ tuổi, lại được Tổ mẫu con yêu thương chút, nhường nàng một tí đã sao nào."

La Nghi Ngọc bị một tràng lời răn dạy ầm ầm ức ức nói: "Con chính là tức đại ca, dựa vào cái gì mà tốt với Thất muội hơn con."

Trần thị quả thực chỉ nói hoài mà con không nghe, lạnh lùng nói: "La Nghi Ninh nó không có mẹ dạy, kiêu căng thì kiêu căng chút. Con là mẹ dạy dỗ, giờ dạy ra thói xấu hey ghen tị. Sao con không ngắm lại, bộ dáng con tài học cao hơn nó, chức quan phụ thân cao hơn tam thúc con, hai ca ca con đọc sách lại giỏi, về sau nếu có thể trúng cử tiến sĩ, La Nghi Ninh nó sao có thể so với con? Sao không xem Nghi Tú chẳng nói tiếng nào."

Đột nhiên bị điểm danh, La Nghi Tú mờ mịt ngẩng đầu từ trong lòng Trần thị.

La Nghi Ngọc chẳng qua chỉ tức mỗi chỗ đó.

Rõ ràng đều là anh chị em ruột của nàng, mà sao La Nghi Tú lại thích Nghi Ninh hơn, đến ngay cả hai huynh trưởng đều rất tốt với Nghi Ninh. Tính tình Nàng lại cao ngạo, vẫn cảm thấy Nghi Ninh mọi thứ không bằng chính mình, để nàng chiếm thượng phong thì sao mà có thể nhịn nổi.

"Cả ba người bọn họ đều thích Nghi Ninh, xem Nghi Ninh là anh em bọn họ." La Nghi Ngọc tức giận đến nước mắt ầng ậ.

La Hoài Viễn dịu dàng an ủi nàng: "Muội muội, muội nói cái gì vậy. Ta với Nghi Ninh dù sao cũng không cùng chi, muội là huynh muội ruột thịt, đương nhiên là thân thiết với muội hơn. Đừng nói là với La Nghi Ninh, ngay cả trong cùng chi thứ hai chúng ta, quan hệ hai huynh muội chúng ta cũng là gần gũi nhất, ta chắc chắn là che chở muội nhất. Đưa mấy thứ linh tinh thì đáng kể gì, muội muội phải cẩn thận suy nghĩ xem vì sao ta đưa nàng thứ tốt."

La Nghi Ngọc cứ nước mắt lưng tròng nhìn hần.

La Hoài Viễn nặng nề thờ dài: "Muội có biết, tỷ tỷ Tuệ Tiểu thư của Nghi Ninh gả hầu môn nào không?"

La Nghi Ngọc nói: "Ta đương nhiên là biết, là Định Bắc hầu Phó gia."

"Giỏi lắm, muội cũng biết Phó gia qua lại với ai không?" La Hoài Viễn lại hỏi, đương nhiên hần không nghĩ là tự bản thân muội muội cũng rõ ràng, nói thẳng. "Định Bắc hầu Phó gia và Ninh Viễn hầu Lục gia là thế giao. Hầu gia Phó Thiệu và Lục Gia Học lại có quan hệ cá nhân. Mà Lục Gia Học đó quyền khuyên thiên hạ thế nào, bởi nguyên nhân đó, địa vị Định Bắc hầu gia ở trên triều đình mới nước lên thì thuyền lên. Bằng không muội cho là vì sao cả nhà đều dung túng Thất muội muội, còn không phải bởi vì Tuệ nhi gả cho thế tử Định Bắc hầu. . ."

La Nghi Ngọc cảm thấy quan hệ bảy lượn tám vòng này cũng phức tạp, nhưng nàng thông minh, coi như là miễn cưỡng đã hiểu. Tóm lại mối quan hệ trong đó dây mơ rễ má phức tạp, quan hệ đến con đường làm quan của các ca ca nàng, nàng không cần tùy tiện lắm miệng là được.

La Nghi Ngọc mới rung rung gật gật đầu, nhỏ giọng nói nàng đã biết.

Trần thị thờ dài: "Ta gần đây cũng do buông thả con quá, thôi, sau này con không cần đi theo mấy đứa Nghi Tú học nữa. Thấy con cũng sắp bàn chuyện hôn nhân rồi, ta cẩn thận dạy dỗ con vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nghi Ninh thế mới biết La lão thái thái cũng khá nóng nảy, nếu nàng che chở La Thận Viễn quá, La lão thái thái cũng sẽ không vui.

Tối hôm đó Nghi Ninh tiêu hóa không nổi, nôn hết đầy giường. La lão thái thái vừa tức vừa cười bảo nha đầu đòi đệm chăn cho nàng, rót thủy cho nàng súc miệng: "Ăn không nổi thì đừng cố ăn, bà cũng sẽ không thật sự éo con."

Nghi Ninh hít hít cho thông, rồi lại cuộn trong lòng La lão thái thái hỏi: "Tổ mẫu, vì sao bà không thích Tam ca như vậy? Cũng không nhận đồ huynh ấy đưa cho."

La lão thái thái vuốt tóc Nghi Ninh, khe khẽ thở dài: "Ta nói Tam ca con không phải người lương thiện, con cho là ta chơi đó hả? Tuổi con còn nhỏ không hiểu, ta vốn cũng không muốn đối xử hằn như vậy, chỉ là sau này ta thật sự chán ghét nó diễn trò, mới càng ngày càng không thích nó."

Nghi Ninh hỏi: "Vậy rốt cuộc là Tam ca đã làm cái gì?"

La lão thái thái mới nói một sự kiện.

"... Ba năm trước, đại ca con thấy bên cạnh La Thận Viễn ít người hầu hạ, liền tặng một nha đầu cho hắn. Nghe nói nha đầu kia biết đi hầu hạ La Thận Viễn, không tình nguyện, làm việc cũng không tận tâm. Sau này còn bất kính với Tam ca con. Ta biết mới kêu nó đến, trách phạt nha đầu kia, nha đầu kia cũng hối lỗi, nói sau này nhất định sẽ hầu hạ hắn cẩn thận. Ta còn khuyên hắn cho qua đi, lúc đó hắn còn nhận lời, cũng không có biểu hiện không tình nguyện. Tưởng sao lại mua một con chó dữ ở ngoài, con chó dữ đó không cẩn thận chui khỏi cũi, cắn chết tươi nha đầu đó..."

"Ta thấy thân thể nha đầu kia máu chảy đầm đìa, cảm thấy rung mình cả người. Cho gọi hắn tới quỳ ở trước mặt ta, hỏi vì sao hắn phải hạ thủ độc ác. Con đoán xem Tam ca con nói như thế nào?"

Nghi Ninh nhìn La lão thái thái, La lão thái thái dừng một chút nói tiếp: "Hắn nói, tổ mẫu, bà cảm thấy đại ca đưa nha đầu kia đặt ở bên cạnh ta là muốn làm gì? Ta tức giận đánh hắn một bạt tay, bảo hắn rút đi. Lúc đó hắn còn nhỏ, mới mười hai tuổi, làm việc không hiểu thu liễm, mấy năm nay lại càng nổi liễm, ai lại biết hắn đang suy tính cái gì, trong đầu có ý niệm gì..."

Nghi Ninh cũng rất kinh ngạc, quả nhiên không hổ là thừa tướng tương lai, bực này thủ đoạn... Thật sự là rất đậm máu.

Đêm đó nàng đang ngủ, cũng mơ thấy hai tay La Thận Viễn đầy máu.

Ngày thứ hai La Nghi Tú sớm đã đến tìm Nghi Ninh, muốn cùng nhau đi học.

Dạy Nghi Ninh và Nghi Tú đọc sách là nữ tiên sinh, lai lịch rất lớn. Phụ thân của nàng là một vị tiền sĩ, tài hoa nổi tiếng Bảo Định. Chẳng may gia cảnh sa sút, nàng lại là người thanh cao, không chịu gả cho người không bằng nàng. Bởi vậy ở mãi đến trung niên, vì cuộc sống mà dạy tiểu thư nhà quan. Hon nữa phụ thân của Nghi Ninh nghe danh tiếng của nàng, mời nàng về phủ. Bảo là muốn dạy cho con gái mình thật tốt.

Tiểu Nghi Ninh rất không thích vị nữ tiên sinh này, người ta thật sự không ham danh lợi, đối xử với ai cũng đều bình đẳng. Hon nữa từng tận mắt nhìn tiểu Nghi Ninh là làm thế nào trừng phạt tiểu nha đầu phạm sai lầm, nên cố tình không thích nhìn tiểu Nghi Ninh bày vẻ kiêu ngạo, bình thường phạt nàng không ít. Thời gian lên lớp hai mắt chỉ cứ nhìn nàng.

Tiểu Nghi Ninh còn không có thể nổi cáu với vị nữ tiên sinh này, nàng có thể không tôn trọng bất kỳ ai, chỉ mỗi vị nữ lão sư này, đến cả La lão thái thái yêu thương tiểu Nghi Ninh cũng không đứng về phía nàng. Đây là nề nếp La gia, tôn sư trọng đạo, tuyệt đối không thể phá hỏng.

Lên lớp ngày đầu tiên, Nghi Ninh liền cảm thấy bọn nha đầu hồi hộp -- dọc đi đường Tùng Chi sửa sang vạt áo lại ba lần cho nàng.

Chỗ ở phía trước viện Thính Phong Các, phía trước là nơi dòng họ La học tập, mà không chỉ có La gia, nhiều thế gia nhỏ cũng đưa công tử đến La gia chỗ trường học của dòng họ La. Sau mới là chỗ Nghi Ninh các nàng lên lớp, từ cửa hông đi vào, có vách ngăn phía trước, khoảng cách rất xa.

Một chiếc bình phong ngăn cách gian thứ với nhà chính, trên bàn dài sắp sẵn bút viết nghiên mực. Nghi Ninh và La Nghi Tú đến sau, Nghi Liên cũng thông thả đến chậm. Nghi Ngọc thì bị Trần thị bắt học quy củ, không được tới. Ba người ngồi xuống, nữ tiên sinh mới từ cửa hông bước vào. Bộ dáng gần bốn mươi, tóc búi chặt, mặc bộ áo vạt dài màu lam. Gò má gầy, môi nhếch.

Các nàng đều phải đứng lên thưa Cồ nữ tiên sinh.

Cồ nữ tiên sinh bắt đầu giảng 《Đệ Tử Quy》, Hiển nhiên là Nghi Ninh đã thuộc lòng.

Đương nhiên nàng cũng không dám thả lỏng trước mặt vị nữ tiên sinh ngay ở đây, ngồi ngay ngắn, tập trung nhìn Cồ nữ tiên sinh lên lớp.

La Nghi Tú ngồi sau lưng nàng, lại dùng ngón tay chọc chọc nàng vài cái. Nhỏ giọng kêu: "Nghi Ninh, Nghi Ninh, mi đưa sách cho ta mượn với, ta quên mang theo rồi, dù sao mi cũng có chỗ dựa. Nha đầu ta mang theo gạch cua bánh, giữa trưa chia cho mi ăn nữa được không?"

La Nghi Ninh vừa nghiêng đầu, Cồ nữ tiên sinh liền phát hiện. Nhìn chằm chằm hai nàng, giọng điệu trầm xuống: "Thất tiểu thư, ngài đang làm cái gì?"

Nghi Ninh thành thật nói: "Ngũ tỷ tỷ muốn mượn sách của ta."

Cồ nữ tiên sinh lại lờm nàng một cái, thân nhiên nói: "Thất tiểu thư, ta biết phụ thân ngài là quan to trong triều, tỷ tỷ ngài lại là phu nhân thế tử. Thân phận ngài cao, ở lớp của ta không giữ quy củ cũng không sao, nhưng cũng không nên quấy rầy người khác. Cũng đừng có tìm chút lý do chối tội."

Nghi Ninh quả thực có chút mờ mịt, sự thật là La Nghi Tú bảo nàng cho mượn sách mà!

La Nghi Tú cũng sợ Cố nữ tiên sinh, sớm rút đầu lui trở về.

Nghi Ninh hít một hơi thật sâu, cuối cùng nằng rở ràng tiểu vì sao Nghi Ninh không thích vị nữ tiên sinh này. Nàng đã cố hết sức hạ thấp tư thế, ngoan ngoãn nghe nữ tiên sinh giảng dạy, La Nghi Tú giỏi quá lại còn dám kêu nàng.

Cố nữ tiên sinh không thèm quan tâm Nghi Ninh, nàng không thích trên thực tế cả Nghi Ninh và La Nghi Tú, đối tượng mà nàng lên lớp chủ yếu là vì La Nghi Liên.

Nghi Liên tôn sư trọng đạo, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển động theo Cố nữ tiên sinh. Tuy nàng là cô nương thứ xuất, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, khí độ hoà thuận, so với Nghi Ninh này thì còn đích nữ hơn cả đích nữ.

Một buổi trưa đã qua, Cố nữ tiên sinh giảng bài xong đi nghỉ ngơi.

Nghi Ninh và La Nghi Tú đi đến gian phòng phía đông Thánh Phong Các, ở trong này ăn cơm trưa.

Bọn nha đầu thứ tự bụng thức ăn tiến vào, La Nghi Tú nha đầu đem thực hộp mở ra, theo bên trong cầm không ít gậy đầu lấy ra. Nghi Ninh ăn bánh thịt của mà La Nghi Tú mời nàng, bất đắc dĩ nói: "Ngũ tỷ tỷ, người lên lớp đừng nên nói chuyện với ta. Nữ tiên sinh sẽ mắng ta."

La Nghi Tú bữu môi nói: "Sao hôm nay mi không dạy dỗ bà ta."

Tuyệt Chi bụng chén trà lại cho Nghi Ninh uống, cười nói: "Tiểu thư ngài cần phải tha thứ, Cố nữ tiên sinh là do nhị gia mời đến. La gia chúng ta lại tôn sư trọng đạo nhất."

La Nghi Tú lại qua nói nhỏ với Nghi Ninh: "Mi chắc không biết, ta nghe người ta nói. Cố nữ tiên sinh cảnh nhà sa sút, là có con nhàu thế gia dựa vào nhà mình làm quan, khiến chức quan phụ thân bà ta không còn, sau này mới dần dần suy bại. Cho nên bà ta mới không thích chúng ta. Nhìn về mặt kia của bà ta, thật sự là..."

La Nghi Tú đang muốn đánh giá thao thao bất tuyệt, thỉnh linh bị nha đầu nàng kéo kéo tay áo, kéo trở về.

Nghi Ninh cũng chỉ có thể trấn an mình, cùng lắm thì trên lớp giữ quy củ một chút, không để nữ tiên sinh phạt là được. Như vậy hết cuối ngày, Cố nữ tiên sinh quả thật không mắng nàng thêm một câu, chỉ là lúc gần đi thì gọi nàng lại.

"Thất tiểu thư, vở tập viết của ngài ta đã xem." Cố nữ tiên sinh thân nhiên nói, "Chữ viết rất viết ngoáy, nhất định phải luyện nhiều vào."

Nghi Ninh cũng không nói cái gì, thừa vâng.

Cố nữ tiên sinh lại nói tiếp: "Chữ ngài thật sự rất khó coi, vẫn nên tìm bảng chữ mẫu luyện tập đi, bình thường người đọc sách viết quen các thể không quan trọng. Nhưng có thể tìm chút chữ nhỏ hoa mai để luyện tập."

"Cám ơn nữ tiên sinh chỉ điểm." Nghi Ninh hành lễ với nàng, mới để Tuyệt Chi và Tùng Chi cầm đồ của nàng trở về.

Từ cửa hông đi ra ngoài, lại nhìn cách đó không xa đang đi tới đúng là đại ca La Hoài Viễn, đang nói chuyện với một lão tiên sinh. Lão tiên sinh đó mặc một thân bố y, chòm râu hoa râm lại dài, mặt mũi hiền lành.

Nghi Ninh ngừng lại, muốn chờ la Hoài Viễn đi xa mới đi tiếp. Tuyệt Chi có chút nghi ngờ nhìn về phía Nghi Ninh. Bình thường nhìn thấy La Hoài Xa, Nghi Ninh sớm gấp gấp nhào lên kêu hân.

Nghi Ninh ngó Tuyệt Chi đang nhìn mình, liền cười cười: "Đại ca nói chuyện với người khác, chúng ta vẫn đừng làm phiền huynh ấy mới phải." Thấy La Hoài Viễn đã đi xa, Nghi Ninh mới đi ra ngoài, dư quang tựa hồ nhìn thấy ai đó.

Nghi Ninh đi vài bước mới lấy lại tinh thần, ngoái lại, La Thận Viễn đang đứng ở cửa sổ trống không bên cạnh, lẳng lặng chờ nàng đi xa.

Nàng đang đợi người khác đi, không ngờ người ta cũng đang nàng đi, hẳn là không muốn đối mặt với nàng.

Thấy nàng quay đầu nhìn mình, biểu cảm La Thận Viễn cũng không thay đổi, nói khề với gã sai vặt nói: "Được rồi, đi thôi."

Thời tiết rõ ràng đã chuyển ấm, hẳn có thể vẫn chưa khỏe mạnh hoàn toàn, mặc chiếc áo choàng. Lúc La Thận Viễn đi đến bên cạnh nàng, còn che miệng ho khan vài tiếng.

Nghi Ninh thân thiết nói: "Tam ca, bệnh của huynh khỏe hơn chưa?"

La Thận Viễn nhìn nàng một hồi lâu, ánh mắt phức tạp khó phân biệt. Nghi Ninh bị hắn nhìn có chút chột dạ. Chẳng qua muốn kéo gần mà thôi...

La Thận Viễn sau một lúc mới thân nhiên nói: "Không sao."

Nghi Ninh đồng hành với hắn, nhưng là La Thận Viễn người cao, nàng cùng lắm đến thắt lưng hắn mà thôi. Chỉ là bước chân như nhau, nhưng hắn đi nhanh hơn nàng, Nghi Ninh đành phải kéo đôi chân nhỏ ngắn đi theo hắn, thật sự có chút đau khổ.

Nghi Ninh nói: "Vừa rồi ta nhìn thấy Đại ca đi cùng một lão bá bá, lại không biết là ai, Tam ca có biết không?"

La Thận Viễn lại dừng thật lâu, mới nói: "Là lão sư trong tộc của trường học."

Nghi Ninh ồ một tiếng, nghĩ rằng mình thật sự không biết tìm đề tài, giờ lại không biết nên nói cái gì.

Nghi Ninh nhớ vừa rồi Cổ nữ tiên sinh muốn mình luyện chữ, cái có như thế. Nàng lại cố gắng chạy vài bước đuổi theo hắn: "Tam ca... Cổ nữ tiên sinh bảo ta luyện chữ, nhưng ta không có bảng kiểu chữ mẫu hoa mai nhỏ. Huynh có không? Có thể cho ta mượn dùng hay không? Ta luyện xong liền trả lại cho huynh."

La Thận Viễn lại im lặng thật lâu, xoay người dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng: "Thất muội, ngươi lại muốn làm trò gì? Nếu là bảng chữ mẫu, ngươi có thể tìm Đại ca, Nhị ca mà mượn. Cần gì tới hỏi ta chứ, ta không có gì thứ tốt cả."

Nhất thời Nghi Ninh không biết nên nói cái gì.

Tiểu Nghi Ninh chưa từng đối xử tốt với La Thận Viễn, thậm chí nàng còn thân thiết ca ca không cùng chi hơn. Vì Tam ca trầm mặc ít lời này, bắt quá là đối tượng mà nàng rãnh rỗi trêu chọc cho vui, tùy tiện trêu chọc mà thôi. Nàng chưa từng thật tình đối xử với hắn?

Nghi Ninh dưới ánh mắt của hắn có chút chột dạ, chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Thật sự chỉ là mượn bảng chữ mẫu mà thôi..."

La Thận Viễn muốn nói lại thôi, nhắm chặt mắt mới bình tĩnh nói: "... Ngươi đã muốn, ngày mai ta lấy cho ngươi vậy."

Nghi Ninh nhìn La Thận Viễn dần dần đi xa, bóng lưng hắn vô cùng mảnh khảnh cao ngạo. Lại nghĩ đến La lão thái thái nói hắn âm trầm, lại càng cảm thấy hắn đáng thương.

Đột nhiên nàng cảm thấy con gió thổi chắc là gió lạnh đầu xuân, hơi hơi buốt xương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trở lại chỗ lão thái thái, Nghi Ninh hắt hơi vài cái.

La lão thái thái nhíu mày, bảo cháu gái đang ngồi bên cạnh đến gần hơn: "Con không thoải mái à? Chẳng phải bệnh đã khá hơn rồi sao?"

Nghi Ninh chùi chùi cái mũi, cảm thấy choáng váng bèn gật đầu: "Có thể là trúng tí gió thôi ạ."

La lão thái thái nhìn cái mũi nhỏ của nàng đỏ lên, hai mắt long lanh ánh nước, dặn Từ ma ma: "Bảo phòng bếp lại mang thuốc lên đây." Nghi Ninh từ lần trước rơi xuống nước thật sự bị thương xương cốt, còn chưa có khỏe lên chút nào nay lại bị cảm.

Tuyết Chi trải giường đệm chăn ra, đắp quanh người Nghi Ninh. Đêm nay Nghi Ninh lại chui vào trong ổ chăn, bảo La lão thái thái dứt cơm chiều và chén thuốc.

Lão thái thái sờ sờ trán của nàng, mày nhíu càng chặt: "Ngày mai chắc là đừng nên đi học."

Nghi Ninh lại nghĩ đến chuyện ngày mai La Thận Viễn sẽ cho nàng mượn bảng chữ mẫu, làm sao bắt hắn chờ được. Huống chi mới đi học một ngày, lại muốn nghỉ nữa, chẳng biết Cổ nữ tiên sinh sẽ nói nàng như thế nào. Dù sao cũng hơi không thoải mái, ngủ một giấc hẳn là không có việc gì. Nàng liền cứng đầu từ chối: "Con ba ngày thì đã hai ngày nghỉ học, nữ tiên sinh sẽ nể mặt. Ngày mai con đi."

La lão thái thái không còn cách nào, đành phải chăm sóc cháu gái từng chút một cho mau khỏe. Nghi Ninh ngồi xếp bằng như con nhộng trên giường, nàng khó khăn vươn một bàn tay ra, nhón một nắm nho khô trên mâm bánh ngọt ăn.

Nghi Ninh vừa ăn nho khô vừa trò chuyện với La lão thái thái: "Tổ mẫu, Tổ mẫu nói Mẫu thân con có tri thức hiểu lễ nghĩa, kể một chút cho con nghe đi."

La lão thái thái không quan tâm cháu gái ăn điểm tâm thế nào. Nhớ lại, cười nói: "Mẫu thân của con là người vô cùng tốt. Nàng mười tuổi là lúc ngoại tổ mẫu con Lưu thị qua đời, rồi do mẹ con đưa nàng về nuôi. Chị dâu em chồng nhà người ta luôn có mâu thuẫn, mẫu thân con với mẹ lại chung sống rất hòa thuận. Lúc mẫu thân con xuất giá, mẹ con khóc hết mấy ngày, kéo tay của ta nhắc nhở ta, bảo với ta rằng cô em chồng này tâm địa thiện lương, muốn ta nhất định phải quan tâm nàng..."

La lão thái thái trầm giọng: "Mẫu thân và phụ thân con hòa thuận đồng lòng, quan hệ với mọi người trong nhà cũng tốt lắm. Khi đó phụ thân con còn chưa

chưa đỗ tiến sĩ. Sau này... Phụ thân con làm quan ở Dương Châu, năm đó trở về, dẫn theo Kiều đi nương."

Bàn tay nhỏ bé của Nghi Ninh đang bóc khô ăn chọt ngừng lại, hỏi: "Chính là Kiều đi nương hiện tại?"

La lão thái thái gật gù: "Chính là ả. ả là phụ thân con mang về từ Dương Châu, nói là con nhà quan, nhưng không có xuất thân đứng đắn. Chúng ta cũng không phải nhà người bình thường, ta cùng với mẫu thân con có thể nào cũng đồng ý cho ả vào cửa đâu. Vẫn là Kiều đi nương quỳ gối trước cửa mẫu thân con khóc lóc, khóc vồn vện hai ngày mẫu thân con mới chuẩn cho ả ta vào cửa. Kiều đi nương vào cửa nửa năm sau có thai, sinh ra Lục tỷ con Nghi Liên, lớn hơn con hai tuổi -- trường tỷ con cực kỳ không thích nó." La lão thái thái đột nhiên ngừng lại một chút.

Nghi Ninh không biết bà dừng lại làm gì, vẫn nhìn bà như trước.

La lão thái thái lại vuốt đầu nàng nói: "Mẫu thân con đồng tình Kiều đi nương, lại thấy đứa bé gầy yếu đáng thương, không ngờ ả là kẻ ngoan độc giả heo ăn hổ, mê hoặc phụ thân con thần hồn điên đảo, khi đó phụ thân con còn có hai phòng thiếp thất, thế nhưng còn không được sủng ái như ả."

"Không nói về ả Kiều đi nương nữa." La lão thái thái chọc chọc cái mũi nhỏ của Nghi Ninh, nhìn nàng nâng khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn lên, ngũ quan thật rất giống mẫu thân.

Giọng La lão thái thái càng trầm hơn.

"Sau này, mẫu thân con sinh con xong, sức khỏe dần dần không tốt, nửa năm sau thì mất... Khi đó nàng còn cầm lấy tay ta, khóc nói với ta. Ta trách gì đây đều là người nhà cả, đứa bé còn nằm trong tả ai có thể chăm sóc nó. Mẫu thân con tình sâu nghĩa nặng, luyến tiếc con. Ta liền hứa với nàng, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ con."

Nghi Ninh lặng lẽ nghe, đột nhiên cảm thấy cái mũi xột xột.

Thì ra lúc mẫu thân mất, hẳn là cũng rất luyến tiếc nàng. Mẫu thân đã mất, chỉ còn lại đứa bé còn quán trong tả cô độc ở lại trên đời, không có ai chăm sóc, gập ghềnh tự mình lớn lên, thật không ngờ khi còn sống lại nhấp nhô như thế.

La lão thái thái cười nói: "Tổ mẫu nói chuyện với con, không phải muốn con khó chịu."

Nghi Ninh nhào vào trong lòng La lão thái thái cười nói: "Hiện giờ con có tổ mẫu yêu thương con, còn có trường tỷ. Mẫu thân dưới cữu tuyền nhìn thấy cũng sẽ vui mừng."

Đây là lời thật lòng của nàng, ở cùng La lão thái thái mấy ngày nay, nàng thực sự đã xem La lão thái thái là tổ mẫu ruột.

Nàng nhất định phải sống thật tốt, ai cũng không thể dễ dàng hãm hại nàng.

Nghi Ninh ôm cánh tay La lão thái thái, nhắm hai mắt lại.

Kiều đi nương lại đứng ở cửa trông mòn con mắt.

Chỉ chớp lát, một nha đầu chạy chậm đi lại nói với ả: "Di nương, lão gia đến rồi."

Kiều đi nương lộ ra vẻ tươi cười nơi khóe miệng, nhanh chóng kêu nha đầu đỡ ả trở về. Lúc La Thành Chương đến, nhìn thấy bàn đầy món ăn, Nghi Liên đưa chén nhỏ cho đệ đệ gấp thức ăn, Hiên Ca ba tuổi được Kiều đi nương ôm vào trong ngực dứt từng muỗng cơm.

Nhìn thấy La Thành Chương đến, Kiều đi nương lập tức tiến lên giúp hấn cởi áo choàng xuống. La Thành Chương thấy ả xanh xao mỏng manh, liền hỏi: "Sao ăn mặc mỏng manh như thế?"

Kiều đi nương dịu dàng thở dài: "Lão gia không tới, thiếp thân làm sao ăn ngon được. Thiếp thân cảm thấy thân phận mình thấp, vốn chỉ là bé gái mồ côi, cũng không dám quên ân tình của lão gia."

Không sai, Kiều đi nương nịnh hót lấy lòng như vậy là vì La Thành Chương hai đêm trước nghỉ ở chỗ Lâm Như Hải.

La Thành Chương nhìn đôi mắt ả ôn nhu như nước, lại càng bị sự thâm tình của ả đã động. Không khỏi nắm tay Kiều đi nương, nhẹ nhàng nói: "Nguyệt Thiên, người khác yêu ta đều vì quyền thế, nhưng ta biết nàng thật tình đối đãi ta, nàng không cần phải nói, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi nàng..."

Mặt mày Kiều đi nương hớn hờ, hầu hạ La Thành Chương ngồi xuống, La Thành Chương nhìn nữ nhi ngoan ngoãn ăn cơm, Hiên Ca ngồi trong lòng nàng kêu tỷ tỷ. Liền làm ra vẻ từ phụ, hỏi han La Nghi Liên: "Hôm nay tỷ muội các con cùng nhau đi học, có học tốt hay không?"

La Nghi Liên vừa dứt ầu đệ ăn cơm, vừa uyển chuyển nói: "Đều rất tốt, hôm nay Thất muội muội cũng tới. Cô nữ tiên sinh dạy học cẩn thận, làm người cũng có nguyên tắc, nữ nhi thật sự rất thích. Chỉ là hôm nay Thất muội muội và Ngũ muội muội nói chuyện riêng, khiến cho nữ tiên sinh có chút không hài lòng, đương nhiên cũng không có chuyện gì lớn. Thất muội muội còn tâm tính đứa bé, ngồi không được lâu cũng là đương nhiên..."

Nhắc tới La Nghi Ninh, La Thành Chương liền nhăn mày lại. Tiểu nữ nhi này thật sự rất ngạo mạn.

La Nghi Liên có chút bất an nói: "Phụ thân cũng đừng nên trách mắng Thất muội muội, dù sao muội ấy cũng còn nhỏ tuổi."

"Tuổi nhỏ thì cũng đã bảy tuổi, phải hiểu chuyện rồi!" La Thành Chương cảm thấy không thể nuông chiều, "Lúc con bảy tuổi còn biết chuyện hơn nó, quả thực nó không biết điều." La Thành Chương đặt chiếc đĩa xuống, cảm thấy có chút ăn không nổi.

Ngày hôm sau thức dậy, Nghi Ninh càng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, vỗ vỗ cái trán, biết là đã bị sốt.

Tuyết Chi lo lắng cho nàng, đến Thính Phong Các, kêu tiểu nha đầu nấu trà nóng cho Nghi Ninh uống. Nghi Ninh bưng cái cốc uống thật nhiều nước ấm. Tuyết Chi thấy nàng khó chịu, thật sự không yên lòng, cúi người dịu dàng nói: "Tiểu thư, hay là ta ở lại bên trong chăm sóc người nha."

Trong giờ học, nha đầu bà tử đều không thể ở lại bên trong.

Nghi Ninh cũng lo lắng xương cốt bé nhỏ này không được ổn, nếu không khoẻ gì thì có Tuyết Chi chăm nom cũng tốt, gật đầu đồng ý, kêu đám người Tùng Chi lui ra ngoài.

Cổ nữ tiên sinh lên lớp thì nhìn chăm chăm Tuyết Chi.

Tuyết Chi là ai chứ, lúc còn hầu hạ ở bên cạnh La Nghi Tuệ, sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, hơn nữa còn do La Nghi Tuệ tự mình đề xuất, có ý để lại cho muội muội. Đối với ánh mắt của Cổ nữ tiên sinh thì nhìn như không thấy, biểu cảm lại gió thoảng mây trôi.

Rốt cục Cổ nữ tiên sinh vẫn không nhịn nổi nữa, buông sách nói: "Thất tiểu thư, sao ngài không cho nha đầu lui ra ngoài? Đi học cũng không phải đến hương lạc, là để thánh nhân dạy bảo, hiểu rõ lẽ phải. Ngài đừng diễn cảnh đại gia đi học, ở trong phòng này mà bưng trà, bộp chân, người khác còn học thế nào?"

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn Cổ nữ tiên sinh.

Bình tĩnh mà xem xét, nàng rất bội phục tiên sinh. Dù sao cũng không có ai dám chọc tiểu tử tông này, Cổ nữ tiên sinh lại chính khí đầy mình, người khác không dám chọc, nàng không quen nhìn tác phong Tiểu Nghi Ninh, sẽ không thoải mái với tiểu tử tông.

Nàng lên tinh thần, đoạn chính đáp: "Nữ tiên sinh, hôm nay con hơi không khoẻ, mới để Tuyết Chi ở bên cạnh chăm sóc. Ngài yên tâm, Tuyết Chi luôn giữ quy củ, sẽ không quấy nhiễu ngài giảng dạy."

Cổ nữ tiên sinh cũng không cảm kích, kiên quyết nói: "Quy củ là quy củ, không có quy củ tất thành vi phạm. Nếu sau này Ngũ tiểu thư cũng muốn mang nha đầu lên lớp thì sao?"

La Nghi Tú đang hờn vía lên mấy lại bị điểm danh, mờ mịt lấy lại tinh thần. Mà Nghi Liên bên cạnh lại bàng quan, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không dễ nói chuyện, chỉ nhìn các nàng, nắm chặt bút lông trong tay.

Cổ nữ tiên sinh tiếp nói: "Ta dung túng một lần, sau này người khác cũng tìm cớ như vậy. Chẳng lẽ phải dung túng sao?"

Tuyết Chi uất ức nói: "Nữ tiên sinh hiểu lầm. Tiểu thư thật sự không khoẻ, vốn Lão phu nhân không cho tiểu thư đến, nàng cố gắng đi học. Nó thì cam đoan lúc này đây, cùng lắm là đưa chút trà nóng cho thất tiểu thư. Nếu không ổn mới chăm sóc một chút."

Cổ nữ tiên sinh thấy nàng nói nhiều như vậy, hai người vẫn không nghe, ngữ khí có chút không tốt: "Thất tiểu thư thân mình không khoẻ, không đi thì thôi, thân phận của ta không xứng giáo huấn thất tiểu thư. Làm gì tìm nhiều cớ đến nói với ta?"

Cổ nữ tiên sinh này rất xem trọng quy củ, lại là kẻ dầu muối không vào. La Thành Chương nhìn trúng điểm ấy, mới mời nàng đến giảng bài. Bằng không nữ lão sư bình thường như thế nà làm sao áp chế nổi tính nết của Tiểu Nghi Ninh.

Nhưng hiện tại Nghi Ninh đã hơi tức giận.

"Tuyết Chi, đừng nói nữa." Nghi Ninh nhàn nhạt nói, "Nữ tiên sinh nói đúng, người đi xuống đi."

Tuyết Chi liếc nhìn Nghi Ninh một cái, thấy ánh mắt tiểu chủ tử bình tĩnh nhìn mình, đột nhiên như có vài phần bóng dáng của đại tiểu thư. Nàng lại yên tâm vài phần, mới đồng ý lui xuống.

"Nữ tiên sinh xin mời giảng bài đi, không còn ai quấy rầy người." Nghi Ninh chấp tay mời.

Cổ nữ tiên sinh đã từng gặp tiểu bá vương kiêu căng ngang ngược này, còn thấy nàng khi dễ thứ nữ, nhưng lại chưa thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, ánh mắt lãnh đạm như thế này. Bộ dáng kiên quyết thế nhưng lại có vài phần uy hiếp, Cổ nữ tiên sinh lập tức cảm thấy vớ vẩn, một đứa nhỏ bảy tuổi, làm sao có lực uy hiếp. Nàng lại cẩn thận nhìn Nghi Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ.

"Nếu Thất tiểu thư cảm thấy lời giảng ta không đáng để ý, người không phục, ta cũng không còn gì để nói." Cổ nữ tiên sinh còn sinh ra vài phần cảm giác đối chọi gay gắt, uy nghiêm lên tiếng "Mang nha đầu lên lớp là không hợp quy củ, một lát mời Thất tiểu thư ở lại phạt chép năm lần 《Đệ Tử Quy》, chép xong mới cho ăn cơm."

"Cẩn tuân nữ tiên sinh dạy bảo." Nghi Ninh thần nhiên đồng ý.

La Nghi Tú nâng cằm ngủ gà ngủ gật lên, La Nghi Liên dịu dàng nói: "Thất muội muội, cho dù người hơi không khoẻ, cũng không nên phá hỏng quy củ của nha."

Nghi Ninh lạnh lùng nhìn La Nghi Liên, lại thấy Thứ tỷ nở một nụ cười nhu nhược với mình.

"Lục tỷ nói cũng phải." Nghi Ninh bình bình đáp lời.

Đến lúc học xong, nữ tiên sinh đi đến trước mặt Nghi Ninh nói: "Ta cũng không giám sát Thất tiểu thư, nếu Thất tiểu thư tìm nha đầu chép giúp, ta cũng không thể nói gì. Để xem Thất tiểu thư có hết lòng tuân thủ hứa hẹn hay không."

Nghi Ninh im lặng không nói, xắn tay áo nghiêng mực.

Cổ nữ tiên sinh mang theo tiểu tỷ đi về, La Nghi Tú đi lại nắm góc áo của nàng: "Nghi Ninh, mi chép thật à. Vẫn nên đi ăn cơm đi, ta để tiểu nha đầu của ta chép giúp mi."

Nghi Ninh lắc lắc đầu, nàng thật đã sinh ra vài phần kiên cường.

Trong phủ này người ghét nàng đầu phải mỗi mình Cổ nữ tiên sinh, chẳng qua tất cả đều là xem xét mặt mũi tổ mẫu, trường tỷ nàng mà giả bộ hòa thuận, Cổ nữ tiên sinh chỉ là biểu hiện ra ngoài mà thôi. Tính nết tiểu Nghi Ninh thật quá mà. Sau này cứ mang thanh danh như vậy mà trưởng thành, nàng chắc sẽ chịu khổ. Chẳng qua chỉ là chép phạt mà thôi, vậy thì cứ chép đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nghi Ninh tay đỡ trán, nhỏ giọng nói: "Người nói với Tuyết Chi một tiếng, ta chép xong sẽ đi qua. Cũng chẳng bao lâu"

La Nghi Tú đi rồi, nàng nằm ra trên án, cầm cùi chép phạt. Cửa sổ đang mở, gió lạnh lùa thẳng vào người nàng, Nghi Ninh thấy vô cùng không thoải mái. Chữ trước mắt dần không rõ, ý thức mơ hồ, nàng cảm thấy rất buồn ngủ.

Nàng tự nhéo mình một cái để tỉnh táo chút, nếu chép không xong, Không chừng Cổ nữ tiên sinh lại phạt nàng nữa.

Bút lông đầm mực lan dần trên giấy, tạo ra một khoảnh ướt sũng, Nghi Ninh vẫn không nhúc nhích.

Nàng ngồi cũng ngồi không nổi, miễn cưỡng đứng lên muốn đi tìm mấy người Tuyết Chi, lại cảm thấy trời đất quay cuồng rồi ngã nhào xuống.

Nhưng dường như được ai đó đỡ, nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Nghi Ninh còn có chút tỉnh táo, nàng ngửi được một mùi hương cực nhạt, khuôn mặt dính sát vào vạt áo người đó, hơi thở vô cùng xa lạ. Hai cánh tay hữu lực ôm lấy nàng, sau đó buông ra nàng. Nàng lập tức nắm chặt ống tay áo người này, lẩm bẩm "Đừng đi, ta rất khó chịu. . ."

La Thận Viễn im lặng, đặt bảng chữ mẫu lên bàn sách.

Tiểu cô nương La Nghi Ninh bình thường kiêu căng, thì ra sẽ có bộ dáng đáng thương như vậy. Có vẻ thật gầy yếu.

Nhưng mắc mớ gì đến hắn, nàng bị bệnh mà thôi, đương nhiên sẽ có người đến tìm nàng. Hắn cứu nàng thì đó lại là tự chuốc họa vào thân. Chi phải làm vậy. La Thận Viễn muốn đẩy ra nàng, Nghi Ninh không nhúc nhích, nàng đang rất khó chịu. Chi lo cầm lấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng chạm phải một vật mát mát gì đó, rất thoải mái, nàng liền cọ cọ. Cố gắng giang tay ra ôm lấy vật trước mắt, để càng cảm thấy mát mẻ.

La Thận Viễn nhìn tiểu nha đầu đang dán sát vào ngực bội của mình mà cọ xát, nín thinh.

"Muội mau đứng lên." Hắn chậm rãi nói, "Ta giúp muội đi tìm nha đầu."

Nghi Ninh nghe tiếng nói, mới mơ hồ nhớ lại hình như là của Tam ca nàng. Hắn nói hôm nay đưa bảng chữ mẫu đến cho nàng. Vậy cái nàng đang ôm là cái gì? Hiện tại đầu óc Nghi Ninh đang lúng búng, nếu là La Thận Viễn, chắc sẽ không bỏ mặc nàng.

"Tam ca, muội bị bệnh. . ." Nghi Ninh nhỏ giọng nói, "Đầu ta đau, khát nước, không thoải mái. Huynh không đừng làm ồn. . ."

La Thận Viễn khẽ cau mày, cảm thấy không đúng lắm, bèn giơ tay lên sờ thử trán nàng.

Không ngờ nha đầu kia lại sốt cao đến như vậy!

Hắn không nghĩ nhiều, quyết định thật nhanh, ôm ngang tiểu nha đầu lên đi ra ngoài, nhìn thấy Tuyết Chi cùng các nha đầu khác đang đi tới phía đối diện.

Nhìn thấy La Thận Viễn ôm Nghi Ninh, Tuyết Chi có chút kinh ngạc: "Tam thiếu gia, ngài đây là. . ."

La Thận Viễn lạnh lùng nói: "Chủ tử mình sốt cao, một đám các người lại đứng đây nhiều chuyện, hầu hạ rất tốt nha!" Cũng không nhiều lời với các nàng, bước nhanh đến chỗ ở của La lão thái thái.

Tuyết Chi sùng sốt, trước kia không phát hiện Tam thiếu gia trầm mặc ít lời lại có lúc miệng lưỡi sắc bén đến như thế. Nàng khựng một chút mới hiểu được, vội vàng đi theo. Tiểu chủ tử đã xảy ra chuyện!

Người được ôm trở về, La lão thái thái thật sự nổi giận.

Làm sao có thể không tức giận, lúc ra ngoài còn khỏe mạnh, ôm trở về lại hấp hối, thần trí không rõ chỉ biết nói khó chịu. La lão thái thái nhìn cháu gái nhỏ mình nuông chiều, gầy yếu giống như mèo con, nước mắt đều huy động đến sắp tràn mi, cô nén không rơi.

"Các người hầu hạ bên cạnh, chính là hầu hạ như vậy sao!"

Bà ngồi ở ghế thái sư, Từ ma ma đứng bên cạnh. Nha đầu bà tử lớn lớn nhỏ nhỏ theo Nghi Ninh đi học đều quỳ trên đất, Tuyết Chi và Tùng Chi quỳ ngay hàng đầu, không dám đứng dậy.

La lão thái thái chỉ vào Tuyết Chi: "Người là do đại tiểu thư để lại, bình thường hầu hạ bên cạnh tiểu thư, sao cũng hồ đồ như thế? Tiểu thư không thoải mái thì ôm trở về, sốt cao thành như vậy người còn không biết sao?"

Tuyết Chi là đại a đầu, hầu hạ bên cạnh Nghi Ninh không ai là không nể mặt. Nay cũng phải kiếm nước mắt nói: "Nô tì áy náy, là do nô tì sơ sót, xin lão phu nhân trách phạt nô tì."

Tùng Chi khóc nói: "Nô tì không thể không biện bạch cho Tuyết Chi tý một câu, chuyện đã xảy ra như thế, Tuyết Chi tý tỷ chỉ nên nhận ba phần trách nhiệm. Thật sự là Cố nữ tiên sinh không thông tình người, tiểu thư bệnh, không cho chúng nô tỳ hầu hạ, còn phạt tiểu thư chép sách. . ." Tùng Chi vừa khóc vừa đứt quãng kể lại mọi chuyện một lần.

La lão thái thái bình thường là người tình tâm lễ Phật, nghe thấy thì cũng giận dữ: "À ta cũng lớn gan nhỉ!"

Nha đầu bà tử chung quanh xúm lại khuyên lão thái thái một phen.

La lão thái thái hít một hơi thật sâu.

Một đứa con gái gia đình nghèo túng, được đến giảng dạy ở La gia, lại dám đối xử với Mi nhi đang bệnh như vậy, không biết bình thường còn sẽ ác độc với nàng thế nào. Ngày xưa Mi nhi không tôn kính với nữ lão sư này, luôn chống đối ả ta. Bà còn giúp giáo huấn Mi nhi, khuyên nàng tôn sư trọng đạo. Thì ra chính là Cố nữ tiên sinh dạy học như vậy, khó trách ngày thường Mi nhi không thích ả!

Từ ma ma biết La lão thái thái đang rất tức giận, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Người này dù sao cũng do Nhị lão gia mời đến, lại dạy học ở trong phủ chúng ta, ngài không thể tự mình dạy dỗ. . ."

La lão thái thái lạnh lùng nói: "Ngày mai đi nói với ả ta. Nếu còn có lần sau, ta sẽ cho ả ta ra khỏi Bảo Định phủ."

Từ ma ma khom người lui xuống, La lão thái thái gọi người đỡ tay đi vào phòng trong. Lại ngoái đầu liếc nhìn đám nha đầu một cái: "Tuyết Chi, Tùng Chi đến chăm sóc tiểu thư, còn lại ra ngoài quỳ."

Tuyết Chi và Tùng Chi lau nước mắt, bưng thau nước ấm và khăn đi đến gian trong.

Vài đại a đầu hầu hạ La lão thái thái đang lau mặt lau tay cho Nghi Ninh, La Thận Viễn còn đứng ở cạnh giường, tiểu nha đầu cứ cầm lấy cổ tay áo hần không buông. Ngày đó lúc nàng bị chìm dưới nước, cũng cầm lấy hần không buông như vậy. La Thận Viễn nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt cổ tay áo của hần, dùng sức đến xương ngón tay cũng trắng bệch. Thì ra nàng luôn ý lại vào hần như thế.

Nhưng cũng chỉ vào thời điểm nguy khó như vậy, nàng mới xem hần là bảo bối nắm chặt không buông. Ngày thường nàng không thêm quan tâm hần chút nào.

Tiểu nha đầu ngủ không an ổn, thì thảo, dường như đang gặp ác mộng. Nàng bất an run rẩy, cực kỳ sợ hãi. La Thận Viễn yên lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vươn một bàn tay khẽ sờ sờ trán nàng, nàng liền cọ vào bàn tay to lạnh lẽo của hần, nhích sát vào hần.

La Thận Viễn xem nàng giống như động vật nhỏ, khỏe miệng bất giác mỉm cười.

La lão thái thái nhìn cháu gái cầm lấy ống tay áo La Thận Viễn không buông, động lòng trắc ẩn. Thân nhiên nói: "Có lẽ Nghi Ninh thật sự có kiếp nạn với người, gặp người thì luôn gặp chuyện không may, nhưng lại đều được người cứu."

La Thận Viễn là cháu trai mà bà không thích nhất, hần luôn khiến cho bà nhớ tới nha đầu thông phòng độc ác kia. Bà cũng luôn cảm thấy, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột thì lại sẽ đào hang. Mẹ như vậy làm sao có thể sinh ra đứa con ngoan.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của bà, có đôi khi La Thận Viễn làm việc, tâm tư thật sự âm ngoan.

Nhưng đôi khi La lão thái thái cũng cảm thấy hân đáng thương, bình thường hân cũng coi như là hiếu thuận với bà. Như hiện tại vậy, mặc một bộ trang phục hơi cũ màu lam nhạt, đã giặt rất nhiều lần, hân là được may vào năm kia, khắc khổ cần kiệm. Còn với Nghi Ninh cũng chưa từng thể hiện ra không dễ chịu.

"Nghi Ninh còn phải dưỡng bệnh, cháu đi đi." La lão thái thái vẫn không muốn nhìn thấy hân, hơi nghiêng người.

La Thận Viễn cũng không nói gì thêm, cúi đầu nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Nghi Ninh. Vươn tay vịn ngón tay nhỏ bé ra.

Nghi Ninh mơ mơ màng màng phát hiện, giờ tay ra muốn nắm lại, nhưng La Thận Viễn đã lui về phía sau một bước, nàng nắm không được cái gì nữa. La Thận Viễn xoay người đi về. Đi tới cửa, tựa hồ lại nghe Nghi Ninh thì thào gì đó, hân dừng chân một chút, rồi lại đi ra ngoài.

Từ ma ma nhìn như vậy, không đành lòng.

"Lão thái thái, tuy rằng tính tình Tam thiếu gia quả quyết đôi chút, nhưng luôn luôn tốt với Thất tiểu thư. Vì sao ngài. . ."

La lão thái thái khe khẽ thờ dài: "Thôi, đến cả người cũng nói như vậy." La lão thái thái sau một hồi vận hành đầu óc, càng cảm thấy mỗi một, bảo Từ ma ma đỡ ngồi xuống, thần sắc liền lộ ra nét già cỗi, "Ta lo cho Mi Mi nhi không được bao lâu nữa, ta rồi sẽ đi, ai có thể che chở cho nàng. . ."

Từ ma ma nhẹ nhàng cười nói: "Trước mắt không phải có một sao. Lấy tính tình Tam thiếu gia, ngài còn lo lắng hân không bảo vệ được tiểu thư? Nếu hân thật sự yêu thương tiểu thư, về sau chỉ có tiểu thư khi dễ người khác, không có ai khi dễ nàng."

La lão thái thái nghe thế, lại đắm chiêu một lát.

Hôm nay La Thành Chương xử lý công việc mau lẹ, sớm đã trở về nhà. Gã sai vật hỏi hân đi muốn đi đâu, La Thành Chương nhớ lại vẻ mặt thanh tú của Kiều di nương, ngữ khí không khỏi dịu đi vài phần: "Đi đến chỗ Kiều di nương. Mặt khác nói với phu nhân, bảo nàng không cần đợi ta ăn cơm chiều."

Gã sai vật vâng lời chạy đi, La Thành Chương đi đến cửa viện của Kiều di nương, nhưng lại không thấy một nha đầu nào đứng trông cửa liền tự mình vén màn đi vào. Ai ngờ bên trong Kiều di nương đang nói chuyện riêng tư với La Nghi Liên, nhìn thấy La Thành Chương tiến vào, liền hoảng hốt.

La Thành Chương cười hỏi: "Hai mẹ con đang nói cái gì thế? Sao lại giải tán hết hạ nhân đi."

Kiều di nương lại tỏ vẻ vẻ khó xử: "Không có nói gì quan trọng ạ, nhưng do có nhiều lời không nên nói ra ngoài. Sợ lão gia nói chúng ta nhiều chuyện, bởi vậy mới lặng lẽ nói."

La Thành Chương ngồi xuống, ôm Hiên Ca nhi vào trong lòng: "Nàng nói như vậy, ta càng cảm thấy tò mò." La Thành Chương nhìn về phía La Nghi Liên, "Mẫu thân con không nói, vậy con nói phụ thân nghe một chút."

La Nghi Liên khó xử một chút, mới đứng lên nói: "Vẫn là chuyện Thất muội muội, buổi sáng hôm nay Thất muội muội lấy cớ sinh bệnh, mang nha đầu vào trong thư phòng hầu hạ. Nữ tiên sinh đã nói mang nha đầu lên lớp không hợp quy củ, bảo Thất muội muội mang đi. Nhưng Thất muội muội lại kiên trì muốn nha đầu hầu hạ nàng, bởi vậy nữ tiên sinh liền tức giận, phạt Thất muội muội chép phạt. Kết quả buổi chiều Thất muội muội liền dỗi không đi học. . ."

La Nghi Liên càng nói càng nhỏ, La Thành Chương càng nghe càng tức giận. La Nghi Liên nói thêm một lời, mặt hân liền càng âm trầm thêm một phần.

Đến cuối cùng La Thành Chương nhịn không được vỗ bàn một cái: "Ta thấy chính là bình thường dung túng nó quá rồi!"

Tâm tình La Thành Chương đang tốt đẹp thì hoàn toàn bị phá hủy, sắc mặt nặng nề. Đứng lên đi về hướng chỗ La lão thái thái.

Kiều di nương vội vàng kêu gấp ở phía sau: "Lão gia, dù sao Thất tiểu thư cũng là một đứa trẻ! Lại được lão thái thái yêu thương, vẫn đừng nên đi."

La Thành Chương nghe thấy thế thì thái dương nổi gân xanh, chỉ cảm thấy hận bản thân mình không thể dạy dỗ La Nghi Ninh thật tốt. Bước chân không hề dừng lại, nhắm thẳng đến chỗ La lão thái thái.

La lão thái thái và Lâm Hải Như đang ở bên giường Nghi Ninh.

Lâm Hải Như bình thường là người ngay thẳng, thấy Nghi Ninh gầy yếu như thế, nhìn không được mà khóc: "Con được gả đến khi Mi nhi mới hai tuổi, con luôn xem nàng là khuê nữ do mình sinh ra. Ngày thường cho ăn ngon, dùng đồ tốt, chỉ sợ nàng thiếu thốn, sao lại như vậy. . ."

La lão thái thái bị tiếng khóc âm ỉ của nàng ta làm cho bồn chồn, xem ra nàng ta thật sự thương tâm, nên không lên tiếng răn dạy.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa một nha đầu vội vã tiến vào, đến bên tai lão thái thái nhỏ giọng nói: "Lão phu nhân, Nhị gia đang đến chỗ chúng ta, đáng vẻ dường như rất tức giận."

La lão thái thái cho nha đầu đỡ bà đứng lên, chậm rãi đi đến chính đường. Quả nhiên nhìn thấy La Thành Chương đang tức giận.

"Mẫu thân, nghiệp chương Nghi Ninh kia đang ở chỗ nào?"

La lão thái thái nghe hân luôn miệng luôn kêu bảo bối trong lòng mình là nghiệp chương, chân mày đã sớm nhăn lại: "Con nhìn bộ dáng con đi! Tự dung

chạy đến chỗ ta nổi nóng cái quái gì, Nghi Ninh nó nếu không tốt cũng là con gái của con, nào có ai nào kêu con của mình như vậy."

La Thành Chương tức giận đến cắn răng nói: "Con tình nguyện không có đứa con gái như vậy. Nghiệp chướng đó, ở chỗ Cổ nữ tiên sinh không giữ quy củ, còn bày đặt nói dối nói sinh bệnh, chẳng qua là nữ tiên sinh răn dạy vài câu, buổi chiều còn dám không đi học? Nó ở đâu, kêu nó đi ra cho con!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

La lão thái thái nghe đến đó, còn có gì mà không rõ nữa đây.

Lão nhân gia bà hồi còn trẻ nói gì thì nói cũng đã chen ép vài di nương ác độc, lạnh lùng cười: "Con vội vã đến nơi này như thế, là do người khác nói gì đó với con à?"

La Thành Chương lại nói: "Mẫu thân đừng quan tâm con nghe được từ chỗ nào, hãy cho con biết nghiệp chướng kia đang ở đâu. Con thế nào cũng phải nể nang một trận!"

La lão thái thái lạnh lùng nói: "Mày muốn nể nang nó, vào đây đi."

Bà xoay người đi vào phòng trong, La Thành Chương lập tức đi theo sau lưng bà. Nhưng đến khi nhìn thấy Nghi Ninh nằm ở trên giường la hán, thì giật mình ngẩn cả người.

Người nằm trên giường kia, đứa con gái nhỏ của hán bệnh thật sự nặng. Thân hình nhỏ nhỏ cuộn tròn, sắc mặt đỏ ửng, mê man nói những lời vô nghĩa. Lâm Hải Như ngồi ở bên giường, dùng khăn ướt lau mặt cho nàng, bản thân nàng ta cũng đang khóc thật thương tâm.

"Nghi Ninh nó thật..." La Thành Chương quay đầu nhìn La lão thái thái.

La lão thái thái thì nhún mày cười lạnh: "Không phải mày muốn phạt nó sao? Giờ mày phạt đi, kéo nó đứng lên, đánh nó một trận cho tiểu con giận của mày. Hay là mắng nó thử xem, xem thử nó có thể nhận sai với mày hay không."

"Con..." La Thành Chương nhất thời cuống cuống, "Con nghe nói, nó có tình làm trái quy củ lên lớp của Cổ nữ tiên sinh, còn không biết hối cải, mới định tới mắng nó vài câu. Không ngờ là nó bị bệnh thật... Nhưng bị bệnh, cũng không thể không tôn sư trọng đạo mà!"

La lão thái thái nói tiếp: "Mi nhi tôn sư trọng đạo còn chưa đủ? Tối hôm qua nó có chút không thoải mái, ta khuyên nó không cần đi học, nó bảo mình không đi học sợ lão sư trách, nhất định phải đi. Chẳng qua Tuyết Chi ở bên cạnh rót chén trà cho Nghi Ninh, Cổ nữ tiên sinh lại nhất quyết không tha muốn Tuyết Chi đi ra ngoài. Nghi Ninh cũng không nói gì thêm, kêu Tuyết Chi đi ra ngoài. Cổ nữ tiên sinh lại còn muốn phạt nó chép sách. Thân thể Mi nhi vốn chưa khỏi hẳn, giữa trưa té xỉu ở Thính Phong Các, lúc được ôm trở về cả người nóng như bị bỏng."

"Đã vậy, còn bảo là không tôn sư trọng đạo? Mày nói ta nghe, cái gì mới gọi là tôn sư trọng đạo?"

Giọng nói La lão thái thái càng ngày càng lạnh, La Thành Chương nghe mà cả người chấn động, nói không ra lời.

Đây không giống như hán nghe từ chỗ La Nghi Liên, theo cách nói của Nghi Liên thì Nghi Ninh có tình gây sự trước, lại không nghe lão sư trừng phạt, thật sự là tiểu thư kiêu căng. Nhưng hiện tại nhìn Nghi Ninh nằm ở trên giường, bệnh tật vô cùng ốm yếu, ngữ khí La lão thái thái nói với hán lại tràn đầy oán hận, làm sao hán còn có thể không rõ.

Nghĩ đến mình vừa rồi còn nổi giận đùng đùng mắng Nghi Ninh là 'nghiệp chướng', giọng La Thành Chương nhỏ nhỏ: "Là do con hơi xúc động một chút, Nghi Ninh bình thường luôn gây nhiều chuyện rắc rối, nên con khó tránh nghĩ là lỗi của nó... không nghĩ tới nó là bị bệnh thật."

Nghe hán nói chuyện, Lâm Hải Như lại quay đầu nhìn hán một cái, ánh mắt cũng có oán trách: "Lão gia, thiếp không có thân phận chỉ trích ngài. Nhưng hiện tại nếu Mi nhi tỉnh lại, nhất định cũng không muốn nhìn thấy ngài, ngài vẫn nên đi ra ngoài trước đi."

La Thành Chương có chút xấu hổ, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của con gái nhỏ, nghĩ đến giọng điệu bản thân mình vừa rồi nói chuyện nặng như vậy. Hán lại im lặng, không nói gì nữa.

La lão thái thái gọi hán đến chính đường, rồi nói: "Chuyện Nghi Ninh, là Kiều di nương nói cho con nghe?"

La Thành Chương lắc lắc đầu: "Mẫu thân, thật sự không phải Kiều di nương. Nàng và Nghi Liên ở trong phòng nói chuyện riêng, là con đột ngột xông vào nghe thấy... Các nàng cũng không phải đang làm miệng. Kiều di nương còn luôn luôn xin con hãy tha thứ cho Mi nhi."

La lão thái thái hừ một tiếng, trong đầu thì nghĩ bình thường con trai ở trên triều đình cũng khôn khéo, sao dính vào nữ nhân kia liền ngốc đến như vậy. Lạnh lùng hỏi: "Kiều di nương là loại người nào, thật có ý không cho con nghe thì sao con có thể tự nhiên đi vào? Lúc hai mẹ con à nói chuyện riêng."

Chẳng lẽ cửa không có một thủ vệ hay nha đầu nào trông hay sao?"

La Thành Chương nghe mẫu thân không nề mặt chỉ trích sắc bén như vậy, cảm thấy như gió lạnh thổi qua, cũng hơi tỉnh táo một chút.

Nếu hai mẹ con nói chuyện thật sự không muốn để hắn nghe thấy, ngoài cửa hắn phải có nha đầu trông chừng, nhưng cố tình một nha đầu cũng không có. Còn không phải chờ hắn tùy tiện xông vào.

Nhưng hắn nhớ tới một mối thâm tình của Kiều di nương đối với mình, mấy năm nay không tranh không giành, cũng ít đối đầu với Lâm Hải Như, lại cảm thấy không nên nghi ngờ nàng.

La lão thái thái thấy con trai mình sắc mặt không ổn, liền nhỏ giọng nói: "Năm đó... Minh Lan đối với con thế nào. Con đưa Kiều di nương về, muốn nạp ả làm thiếp, Minh Lan ngăn cản con sao? Rõ ràng Cô gia cũng nuông chiều Đại tiểu thư, tính tình lại kính cần ôn hòa, cho tới bây giờ chưa từng cùng ai so đo. Nay nàng mất, con liền dung túng hai ả kia khi dễ đứa nhỏ đáng thương của nàng sao?"

La lão thái thái nói xong, bản thân mình cũng phải tự điều hòa hơi thở, ngữ khí nghẹn ngào: "Bình thường con cưng chiều ả ra sao, ta không muốn quan tâm. Nhưng lần này con không giáo huấn cái loại đàn bà hồ ngôn loạn ngữ đó, con cũng đừng nhận ta là mẫu thân nữa!"

La Thành Chương nghe La lão thái thái nhắc tới mẹ đẻ Nghi Ninh - Minh Lan, bất giác nhớ lại một nữ tử ôn hòa nhu yếu, lúc hấp hối khuôn mặt trắng bệch, chỉ còn da bọc xương nắm chặt tay La lão thái thái, nhờ bà chăm sóc đứa bé còn quần tã. Sợ rằng sau khi mình chết, đứa bé liền cô độc không ai chăm sóc.

La Thành Chương đỡ lão thái thái ngồi xuống, hòa hoãn nói: "Là con không tốt, mẫu thân không cần tức giận, lo lắng một người. Con về liền trừng phạt các nàng, bảo các nàng tới nhận lỗi với Nghi Ninh."

Hắn làm quan trong triều, đạo hiếu là quan trọng nhất. Nếu vì loại chuyện này bị ngôn quan dâng tấu chương, chức quan này hắn cũng đừng hòng làm nữa.

La lão thái thái thế này mới chịu nguôi giận, lại lạnh lùng nói: "Nếu còn có lần sau, ta cũng sẽ không tha cho ả."

Nghi Ninh ngủ rất sâu, chỉ cảm thấy có thân thể ấm áp ôm nàng, sau đó liền rời khỏi. Chờ khi nàng tỉnh lại, cảm thấy cả người thoải mái hơn không ít, mở mắt ra nhìn thấy Lâm Hải Như với hai mắt thâm quầng sưng to. Tuyết Chi đỡ nàng ngồi dậy, lót cho nàng một cái gối mềm mại sau lưng.

Nghi Ninh nhớ tới trước khi mình ngất đi, hình như là có nhìn thấy La Thận Viễn. Nhưng nhìn khắp mọi nơi, lại không tìm thấy hắn.

"Tuyết Chi... Ta trở về thế nào?" Nghi Ninh hỏi.

Tuyết Chi lau nước mắt nói: "Tiểu thư, là Tam thiếu gia ôm ngài trở về."

Thật là La Thận Viễn cứu nàng. Trong lòng Nghi Ninh có chút phức tạp, tuy rằng tâm tư La Thận Viễn ngoan độc, nhưng đối với muội muội ruột thịt là nàng quả nhiên dễ dàng tha thứ mọi chuyện. Hơn nữa luôn vào lúc nguy hiểm ra tay cứu nàng.

Tuyết Chi đi đến chiếc bàn nhỏ cầm lấy một quyển tập. "Tam thiếu gia mang đến cho ngài, nô tì cầm về từ Thính Phong Các."

Nghi Ninh cầm lên xem, nét mực bằng chữ này còn rất mới. Tuy rằng viết bằng kiểu chữ hoa mai nhỏ, nhưng nét bút mạnh mẽ hữu lực, vừa nhìn đã biết là nam tử viết.

Nghi Ninh âm thầm suy nghĩ, để tập viết qua bên cạnh, muốn từ trên giường đứng lên.

Lâm Hải Như nhanh chóng đề nàng lại: "Con đừng động. Phải dưỡng bệnh cho thật khỏe, phòng bếp vừa cho người sắc thuốc, con nên uống ngay cho hiệu quả."

Nghi Ninh cười khổ nói: "Mẫu thân, con không sao rồi. Con đã hết sốt rồi mà."

Lâm Hải Như trừng mắt liếc nàng một cái: "Vậy cũng không được đứng lên."

Một lát sau, La lão thái thái đi vào, giám sát Nghi Ninh uống hết bát thuốc. Nghi Ninh bất đắc dĩ than thở, ai ngờ nàng lại ngất xỉu ngay buổi đi học. Nàng uống thuốc xong, hai nữ nhân còn muốn giám sát nàng ngoan ngoãn nằm nghỉ ngơi.

Nghi Ninh lại lắc đầu nói: "Nữ tiên sinh phạt con chép năm lần 《Đệ Tử Quy》, con còn chưa chép xong đâu. Vẫn nên chép xong rồi đưa cho tiên sinh thôi."

La lão thái thái tức giận đến án thẳng đầu nàng nằm xuống: "Bình thường nhìn con bướng bỉnh kiêu căng, người khác cũng không dám khi dễ con, ta còn khuyên con ôn hòa chút. Hiện tại lại ôn hòa quá rồi, người ta khi dễ đến trên đầu cũng không phản kháng! Chép cái gì mà chép, ta xem ai dám làm gì con."

Nghi Ninh nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của lão thái thái, liền cười cười.

Trong lòng nàng cảm thấy đau lòng cho Tiểu Nghi Ninh nguyên bản. Tiểu Nghi Ninh sống kiêu căng ương ngạnh được như vậy, có phải bởi vì người khác luôn đối với nàng như vậy hay không, nàng không có nơi để thổ lộ vui buồn nên dùng phương thức của mình bộc lộ ra. Kỳ thật, thế giới này luôn

đồng tình kẻ yếu.

Nhưng nói đến cùng, nàng chỉ là đứa bé đáng thương mà thôi.

Nàng ôm lấy La lão thái thái nói: "Tổ mẫu, con đâu nói là tiên sinh khi dễ con. Chẳng qua con không nghe lời nàng ta, nên người khác nói con kiêu căng!"

La lão thái thái nhớ tới vừa rồi La Thành Chương nổi giận ùng ùng đi vào, lại nghe cháu gái ôn nhu nhỏ nhẹ, hơn nữa còn là sự thật. Hốc mắt nhin không được đỏ lên. Tiểu cô nương có gì mà không hiểu, nàng rõ ràng biết hết, nhưng luôn luôn đều yên lặng chịu đựng.

Kiều di nương đang ôm Hiên Ca dỗ dành ở trong phòng, La Nghi Liên ở bên cạnh mẫu thân kéo sợi tơ.

Nhìn đệ đệ luôn khóc không ngừng, La Nghi Liên nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, sao ngài chắc chắn phụ thân sẽ phạt Thất muội..."

Kiều di nương dỗ đứa nhỏ ngủ rồi giao lại cho nữ mẫu, nói với con gái: "Phụ thân con sớm không còn nhẫn nại với nó, hơn nữa phụ thân con ghét nhất chính là không tôn sư trọng đạo. Ông ta có thể có hôm nay toàn dựa vào lão sư dẫn dắt, mới thuận buồm xuôi gió ở quan trường."

Kiều di nương nói xong có chút xuất thần nhìn La Nghi Liên.

La Nghi Liên bị Kiều di nương nhìn chột dạ, nhin không được hỏi: "Mẫu thân, sao vậy?"

Kiều di nương mới thờ dài nói: "Con a, con là thứ xuất, nếu không làm phụ thân vui, cái gì cũng đều không có. May mắn là bụng phụ nhân vô dụng, bằng không con phải chịu bao ức hiếp."

La Nghi Liên nghe mẫu thân nói như vậy, có chút ủy khuất, nàng không cam lòng nói: "Tuy rằng mọi thứ con đều làm tốt hơn, Nghi Ninh đó có làm được bằng đâu. Tổ mẫu thiên vị Nghi Ninh quả thực bất công một cách kỳ quái. Có đôi khi con thật sự cực kỳ không thích Nghi Ninh, nó nhục nhã con như vậy, phụ thân cũng chỉ giáo huấn nó vài câu là xong việc, trong lòng con hận không thể và miệng nó mấy cái..."

Kiều di nương chậm rãi nở nụ cười: "Con phải nhin, Nghi Ninh càng khi dễ con, con càng phải biểu hiện đáng thương, phụ thân con liền càng thương tiếc con. Con bị nàng khi dễ mà mất hứng, nương sẽ làm cho con cao hứng. Phụ thân con càng không thích Nghi Ninh, mới càng yêu thương con."

La Nghi Liên nghĩ lại thấy thật là như thế, mắt thấy người chịu khi dễ là nàng, kì thực trừ bỏ chịu chút khi dễ, điểm tốt đều về phía nàng. Hai mẹ con muốn tiếp tục kéo từng sợi tơ, lại nghe phía ngoài truyền đến tiếng của nha đầu giữ cửa. La Nghi Liên đang muốn ngẩng đầu nhìn xảy ra chuyện gì, liền nhìn thấy La Thành Chương mặt mũi nặng nề đi vào.

Kiều di nương xem hán sắc mặt không đúng, trong lòng trầm xuống. Tiến lên ôn nhu cười nói: "Gia đây là sao vậy... Là Thất tiểu thư ..."

La Thành Chương hất hai tay ả ra, lạnh lùng quát: "Ngươi quỳ xuống!"

Kiều di nương lui về phía sau một bước, không dám nghịch ý hán, vội vàng quỳ trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nói: "Lão gia, ngài có chuyện gì từ từ nói, làm gì tức giận như vậy. Không biết thiếp thân phạm phải lỗi gì làm ngài không thoải mái..."

"Ngươi cầm miệng cho ta!" La Thành Chương âm lãnh nói, lại chỉ tay vào La Nghi Liên, "Hôm nay ai nói Mi nhi ngỗ nghịch lão sư, lại dỗi không chịu đi học! Mi nhi rõ ràng là đang bị bệnh, cố gắng không được nên té xỉu. Ngươi chẳng phân biệt được đúng sai, ngược lại ở sau lưng quở trách Mi nhi không đúng, thiếu chút nữa ta đã oan uổng nó! Nếu hôm nay không trừng phạt ngươi, chẳng phải làm Thất muội ngươi thất vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

La Nghi Liên nghe đến đó, còn chỗ nào mà không hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Nàng vốn tưởng rằng La Nghi Ninh là hờn giận, ai biết ngờ hóa ra nó bệnh thật.

Nàng lập tức cũng quỳ xuống theo, hai mắt ướt át: "Nếu Phụ thân muốn phạt thì phạt con đi. Chỉ là trước khi bị phạt, con còn mấy lời muốn nói. Lúc Phụ thân đến căn bản con không định nói, ngài lại ép con nói. Con gái thấy muội muội không đến thì tưởng muội muội trốn học, hoảng hốt con bé Thất muội quả thật có lời chống đối nữ tiên sinh. Phụ thân ngài nói đi, cuối cùng thì con sai ở chỗ nào..."

Kiều di nương cũng khóc lóc: "Lão gia nói chúng ta lắm mồm lắm miệng. Nhưng Liên nhi nói đều là nàng mắt thấy tai nghe, chỗ nào đơm đặt. Thất tiểu thư không đi học là sự thật, thật sự Liên nhi cũng không có nói sai mà. Liên nhi của thiếp luôn nhu thuận hiểu chuyện, cần gì phải đi nói Thất tiểu thư thế này chứ."

La Thành Chương hừ một tiếng: "Ngươi thật xem như ta không biết. Ngoài cửa không có người trông, chính chờ ta tới nghe. Kiều Nguyệt Thiên, giờ ngươi cũng tiến bộ nhỉ, dám tính kẻ trên đầu ta!"

Kiều đi nương có chút sợ hãi. Trước kia La Thành Chương cũng chưa từng nổi nóng như vậy với nàng, tức Nghi Liên nói nhằm muối muối không chừng chừng chỉ là một mặt, hẳn là hẳn mới không thích có người tính kế hẳn. Kiều đi nương lập tức đổi giọng, sụt sùi: "Gia nói như vậy, thật sự là oan uổng người ta mà. Ta sao lại dám tính kế ngài. Cửa không có ai, chắc là bọn nha đầu đến chỗ phu nhân lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng, phu nhân luôn không cho thiếp thân hỏi mấy chuyện đó. Gia ngài thật cảm thấy là thiếp có ý thiết kế, vậy thì ngay từ đầu lúc gia hỏi đã nói, thiếp thân cần gì phải che giấu..."

La Thành Chương nghe Kiều đi nương đau khổ khóc cầu xin, tức giận trong lòng hơi tiêu bớt vài phần.

La Nghi Liên ở bên cạnh cũng càng ngày càng khóc không thành tiếng: "Con cũng không chịu nổi áp lực này, xin phụ thân trách phạt, chứng tỏ con gái trong sạch cũng tốt. Con cũng luôn không so đo với Thất muội, cần gì phải dựa vào loại chuyện này nói Thất muội không đúng chứ. Cho dù Phụ thân không tin, con, con..."

La Nghi Liên càng nói càng gấp gáp, rồi không kéo hơi lên được, ngắt xiu.

Kiều đi nương vội vàng muốn nhào qua ôm nữ nhi, vừa vội lại thương tâm, trong phòng bỗng rối loạn.

La Thành Chương chộc con gái tức giận đến ngắt xiu rồi, nào còn nhớ phải trừng phạt nàng. Vội vàng cho người đi mời đại phu còn không kịp.

Buổi tối La lão thái thái quỳ gối trước tượng Phật niệm kinh, bỗng nghe thấy có người đến bẩm báo rằng Lục tiểu thư khóc ngắt đi rồi, hiện tại mọi việc trong viện Kiều đi nương đang bị rối loạn.

La lão thái thái vận lạnh lùng cười: "Mặc nàng khóc đi."

Rồi lại cúi đầu niệm kinh Phật, cầu phúc cho Nghi Ninh.

Ngày hôm sau Nghi Ninh tỉnh lại, Lâm Hải Như liền vui vẻ chạy đến thăm nàng. Kể với nàng rằng La Thành Chương trở về liền xử lý hai mẹ con kia, răn dạy trừng phạt một chút, buổi tối cũng đến thư phòng ngủ, không có nghỉ ngơi ở chỗ Kiều đi nương.

"Lúc Phụ thân con răn dạy Lục tỷ tỷ con, Lục tỷ con người ta yếu đuối, khóc ngắt xiu luôn rồi."

Nghi Ninh cũng có nghe Tuyệt Chi nói chuyện xảy ra hôm qua.

Lâm Hải Như lại đổi giọng, buồn bã nói: "Sức khỏe Lục tỷ con thật sự rất tốt mà, mỗi bữa có thể ăn hai chén cơm, ăn còn nhiều hơn cả ta. Có thể khóc ngắt xiu á? Ta mới không thêm tin!"

Nghi Ninh cười cười: "Nàng ngắt đi rồi, có phải Phụ thân liền không nói gì nữa, đúng không?"

"Phụ thân con gọi người đi nàng lên, đau lòng còn không kịp nữa ấy." Lâm Hải Như lật nho cho Nghi Ninh ăn, rồi lại cười nói: "Nghi Ninh, đừng trách ta nói chuyện không xuôi tai, con vừa bệnh thật đúng lúc, ta nhìn thấy con hồ ly tinh kia phải nhịn nhục liền cao hứng. Một lát phụ thân con sẽ mang các nàng tới xin lỗi với con đấy."

Nghi Ninh nhìn bộ dáng Lâm Hải Như phoi phới, không khỏi thầm bật cười. Vị kế mẫu Lâm Hải Như của nàng thẳng thắn lại không giấu được tâm tư như vậy, khó trách bị Kiều đi nương chèn ép.

Một lát sau, quả nhiên La Thành Chương mang theo Kiều đi nương và Nghi Liên tới xin lỗi Nghi Ninh.

Khuôn mặt Nghi Liên có vẻ hốc hác, sắc mặt thoát nhìn còn kém hơn Nghi Ninh đang bệnh. Khóc như hoa lê dưới mưa: "Cũng do Tỷ tỷ hiểu lầm, còn không cần thận để phụ thân nghe thấy, khiến cho người bị oan ức, người phải tha thứ cho tỷ tỷ nha."

La Thành Chương ở bên cạnh nhìn lục nữ nhi mảnh mai khóc thành như vậy, nghĩ đến tối hôm qua bởi vì mình răn dạy, nàng còn khóc đến ngắt đi, liền nhịn không được nói: "Nghi Ninh, Lục tỷ con không khỏe, hôm qua còn té xiu... thái độ nàng nhận sai cũng thành khẩn, con vẫn nên tha thứ cho nàng đi."

Nghi Liên tốt xấu gì cũng do La Thành Chương tự tay nuôi lớn, hẳn cũng biết rõ bản tính đứa nhỏ này yếu đuối.

Nàng luôn dịu dàng sợ sệt, lại nhiều lần nhường nhịn muội muội, hẳn là cũng sẽ không có ý định hại muội muội.

Nghi Ninh còn chưa nói gì, Lâm Hải Như liền lạnh lùng lên tiếng trước: "Sao Lão gia nói những lời này. Liên nhi có bệnh gì mà người không khỏe? Nghi Ninh nó phát sốt mới là không khỏe. Kết quả nên xót ai, lão gia không thấy sao?"

Tự bản thân vị kế mẫu nhưng khó được lên mặt một lần.

Nghi Ninh nghĩ rằng bản thân mình tốt xấu cũng không phải Tiểu Nghi Ninh, bằng không ghen ức nhiều lắm à. Rõ ràng mình mới là người bệnh, sao mà La Nghi Liên càng yếu hơn vậy. Dù sao cũng chỉ là giả vờ tỏ vẻ nhu nhược đáng thương mà thôi.

Tâm tư Nghi Ninh đảo qua một chút, hai mắt đỏ bừng, giọng nói yếu ớt: "Mẫu thân cũng không nên nói như vậy. Tuy rằng Lục tỷ tỷ là tỷ tỷ, nhưng thân mình yếu ớt, huống chi phụ thân thường nói, ta làm muội muội phải nhường nhịn tỷ tỷ." Nói xong có chút mờ mịt vô thức nhìn La Thành Chương nói, "Con tha thứ tỷ tỷ, phụ thân sẽ không trách con nữa... Con không tuân thủ quy củ nữ tiên sinh, là con không tốt. Con vốn định chép xong sách. Chỉ là con thật sự rất rất khó chịu mới ngắt đi, lần sau sẽ không..."

Đáng vẻ nhỏ bé đó vừa sợ hoảng sợ lại đáng thương. Rõ ràng không phải lỗi nàng, lại sợ hãi như thế, sợ người ta bởi vậy mà trách phạt nàng.

La Thành Chương nhìn nét mặt Nghi Ninh ngày thường kiêu căng giờ gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay đầy nước mắt, nốt ruồi son đuôi lông mày lại đáng yêu như thế, ần ần có vài phần giống mẫu thân nàng. Giọng điệu nói chuyện lại vô thức lại uất ức, bất giác nghĩ đến nàng vẫn là đứa bé không hiểu chuyện, thậm chí còn nhỏ hơn Nghi Liên hai tuổi.

Chính mình khắc nghiệt với nàng như vậy, còn ép nàng làm muối muối nhường nhịn tý tý, thật sự là có hơi quá đáng.

La Thành Chương ngồi xuống bên giường nữ nhi, sờ sờ mái tóc Nghi Ninh, giọng nói nhu hòa hơn một ít: "Mi Mi nhi đừng khóc, cha không có trách con. Con đang bệnh, không trách con."

Kiều di nương và La Nghi Liên đứng ở phía sau với vẻ mặt cứng ngắc.

La lão thái thái ở bên cạnh xem, lại buồn cười tự hiểu. Nghi Ninh nay càng ngày càng thông minh.

Chẳng qua như vậy mới tốt! Đứa bé có khóc mới có sữa ăn. Không ầm ỹ không nháo, người ta làm sao biết mi có ầm ức gì.

Nghi Ninh lại nhớ lại năm đó tốt xấu gì mình ở giữa đám tỷ muội, biểu diễn khóc lóc cũng thuộc dạng cao thủ bậc nhất. Khóc việc hôn nhân từ chỗ tổ mẫu đến hầu phu, vừa khóc lòi ra những tám mươi gánh đồ cưới. Hiện tại La Nghi Liên dám so khóc với nàng? Thật muốn là so à, nàng ta coi như là mất mặt.

Tay Nghi Ninh nắm lấy đệm chăn, nín thật chặt nói: "Mẫu thân đi sớm, Nghi Ninh đến cả bộ dáng mẫu thân cũng không nhớ rõ... Nghi Ninh cũng hay nghĩ, có phải chính là vì con ta rất nghịch ngợm, cho nên mẫu thân mới không cần con nữa hay không, con đợi thể nào cũng đợi không được nàng trở về. Về sau Nghi Ninh sẽ sửa thật ngoan. Nếu mẫu thân ở đây. Nhìn thấy con ngoan ngoãn không nghịch ngợm, nhất định nàng cũng sẽ thích con..."

Thật sự là nghe rất thương tâm, người nghe rơi lệ.

La Thành Chương thấy con gái nhỏ nói đến đáng thương như thế, cũng không khỏi nổi lên lòng thương tiếc. Nàng mới bao lớn, một đứa trẻ nhỏ nhỏ. Lại không có mẫu thân sinh chiều cổ, tóm lại đứa bé không có mẫu thân thật đáng thương.

Nghĩ đến đây, La Thành Chương quay đầu nói với La Nghi Liên: "Nghi Liên, con là tỷ tỷ. Sau này cũng đừng nên lại nghe nhầm rồi ăn nói bậy bạ, cho dù là vô tình nhắc tới cũng không được. Muội muội con không có mẫu thân, bình thường con phải chăm sóc nàng hơn mới phải."

La Nghi Liên dù sao cũng là đứa bé đang tuổi lớn, biểu cảm không không chế thích hợp, chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng xác nhận.

La Thành Chương lại trấn an con gái nhỏ đang khóc lóc một lúc mới mang theo đám người Kiêu di nương trở về.

Chờ con thứ hai đi rồi, La lão thái thái cầm khăn tay cho nàng lau nước mắt.

"Thế này lại học được thông minh." La lão thái thái cười nói, "Biết lấy lùi để tiến."

La lão thái thái biết tâm tư của nàng, lại một chút cũng không trách nàng. Trong lòng Nghi Ninh an ủi không thôi, cả đời Lão thái thái nhìn thấu con người, đến giờ bảy mươi có hơn, duy nhất yêu thương dung túng cũng chỉ mỗi cháu gái này.

Nghi Ninh cười cười, bắt lấy cánh tay La lão thái thái nói: "Tổ mẫu, lần này dù ít dù nhiều nhờ có Tam ca, bằng không con bệnh nằm ở nơi đó cũng không có ai để ý tới."

La lão thái thái xụ mặt nói: "Dù nó không đến, Tuyết Chi cũng sẽ đi tìm con."

Nghi Ninh chỉ tỏ vẻ đáng thương nhìn La lão thái thái, rốt cục lão thái thái cười một tiếng, vẫy vẫy tay: "Thôi thôi, con muốn thế nào?"

"Về sau chúng ta vẫn nên tốt với Tam ca hơn chút đi." Nghi Ninh nghĩ nghĩ nói.

La lão thái thái ôm cháu gái nhỏ vào trong ngực, thở dài: "... Đều theo ý con."

Chính như theo như lời Từ ma ma, nếu thật bà muốn bảo vệ Nghi Ninh, nên tốt với La Thận Viễn hơn. Sau này La Thận Viễn nhất định sẽ không mặc kệ Nghi Ninh. Ngày hôm sau Cố nữ tiên sinh lại lên lớp, phát hiện học sinh của mình từ bốn còn ba người, hơn nữa trong một đêm chỉ còn một người.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, coi như là La Nghi Ninh không đến, La Nghi Liên với người khác luôn luôn giữ quy củ làm sao có thể không có mặt.

Nàng và La Nghi Tú mắt to nhìn đôi mắt nhỏ. La Nghi Tú mới nói: "Nghi Ninh bị bệnh, La Nghi Liên bị phạt, đều không tới được."

Cố nữ tiên sinh nhú nhú mày, đang muốn nói gì. Cửa hông lại bị mở ra, Từ ma ma đỡ La lão thái thái đi vào. La lão thái thái có hai con trai đều là tiến sĩ, làm người lại hiền lành, hàng năm đều quyên hơn một ngàn lượng bạc quyên cho chùa miếu ở Bảo Định, ở Bảo Định được mọi người rất sùng kính.

Cố nữ tiên sinh không dám chậm trễ, vội vàng đi lên trước nghênh đón La lão thái thái ngồi xuống, hỏi: "Lão phu nhân sao lại có thời gian đến đây? Có việc thì phân phó ta một tiếng, ta đến gặp ngài là được."

La lão thái thái mỉm cười hóp một ngụm trà, chậm rì rì nói: "Điều này sao hợp quy củ chứ, ta là vì cháu gái không nên thân của ta mà đến."

Cháu gái? La lão thái thái nhiều cháu gái như vậy, kết quả là chỉ người nào?

Không đợi Cổ nữ tiên sinh hỏi, La lão thái thái liền nói tiếp: "Cháu gái đó của ta hôm qua bị bệnh nặng, ta khuyên nó đừng đi học, nó lại càng muốn đi. Nói là nữ tiên sinh không thấy nó đi học sẽ trách mắng nó. Nghi Ninh bình thường tính tình nóng nảy, lại phá lệ nhường nhịn nữ tiên sinh, đó là ta dạy nó phải tôn sư trọng đạo. Ta nói với nó, nữ tiên sinh rất hiểu lễ phải, phạt nó tóm lại là có đạo lý, con nghe là được. Cho tới bây giờ Nghi Ninh cũng không oán giận người."

Nụ cười Cổ nữ tiên sinh cứng đờ.

La lão thái thái lại tiếp tục nói: "Ngày hôm qua nó thật sự không thoải mái, bảo nha đầu bên cạnh rót chén trà nóng. Nghe nói nữ tiên sinh nhất quyết không chịu, không chấp nhận bắt nha đầu đi ra ngoài, Nghi Ninh cũng không nói gì thêm, liền để nha đầu kia đi ra ngoài. Nhưng nữ tiên sinh còn muốn phạt nàng chép sách, cứ thế té xỉu, được ôm về chỗ ta ... Ta thấy thật sự là cực kỳ đau lòng. Bình thường dạy nó tôn sư trọng đạo, nói nữ tiên sinh lời nói luôn có đạo lý."

"Nhưng sự thật lại khiến bà già ta đây không lời nào để nói. Ta xấu hổ vì mình từng khuyên nó những lời này. Phải giữ quy củ, cái này gọi là có đạo lý? Ta đây thật muốn hỏi nữ tiên sinh một chút. Nếu là người đi ngang qua một hộ gia đình, nhìn thấy bên trong có lửa lại không người cứu hỏa, đứa bé ở bên trong sắp bị thiêu chết. Lúc này có nên giữ quy củ hay không? Người sẽ để mặc đứa bé bị thiêu chết ở bên trong, hay là phá cửa đi vào cứu người hả?"

Cổ nữ tiên sinh hơi ngán cả người, khuôn mặt lập tức đỏ lên: "Đương nhiên... Đương nhiên là cứu người, dù sao thì cũng là mạng người."

La lão thái thái nghe đến đó, giọng bỗng sắc bén: "Vậy theo nữ tiên sinh, mạng Nghi Ninh không phải là mạng người?"

Cổ nữ tiên sinh có chút bất an không yên, La lão thái thái bình thường xem như ôn hòa, nhưng khi có chuyện thì một chút cũng không nể mặt. Ánh mắt mang theo uy nghiêm, người bị nhìn cũng phải chây mò hơi lạnh. Nàng bị dọa như vậy, lập tức nói: "Thất tiểu thư đương nhiên là mạng người."

Ngữ khí La lão thái thái lại hòa hoãn chút: "Đứa cháu gái này của ta thuở nhỏ tang mẫu, chúng ta già rồi sợ là không bảo vệ được nó. Người khác sẽ tìm cơ hội khi dễ nó. Như lần trước, nữ tiên sinh nhìn thấy Nghi Ninh phạt tiểu nha đầu kia, cũng bởi vì tiểu nha đầu kia nói năng lỗ mãng với nó, Nghi Ninh khó chịu mới phạt. Nếu Nghi Ninh không mạnh cứng rắn chút, người khác như nữ tiên chỉ biết nhìn bề ngoài mà khi dễ nó thôi."

"Nhưng nếu nữ tiên sinh có suy nghĩ, là biết Nghi Ninh chưa bao giờ phạm lỗi lớn. Tuy tính tình nó không tốt, nhưng lại là người lương thiện. Nữ tiên sinh tự mình cũng nói thử xem, Nghi Ninh có từng làm qua chuyện gì quá đáng với người không? Người bình thường hay trách móc Nghi Ninh nặng nề, song Nghi Ninh chưa bao giờ cáo trạng với bà già ta đây."

Cổ nữ tiên sinh bị những câu hỏi ép sát, làm sao có thể lên tiếng.

Nàng thật sự có thành kiến với vị Thất tiểu thư này, mới khác nghiệt với nàng như thế.

Lại không ngờ vị Thất tiểu thư này hôm qua là bị bệnh thật, hơn nữa từng chuyện từng chuyện, rõ ràng nói đúng là nàng chẳng phân biệt được đúng sai. Lại rõ ràng là nàng lạnh lùng vô tình.

Cổ nữ tiên sinh nín thở một lúc lâu, mới nói: "Lão phu nhân nói có đạo lý, ta xin nhận sự dạy bảo."

La lão thái thái lúc này mới để nàng ngồi xuống, than một tiếng: "Người biết được là tốt rồi, đứa nhỏ này cũng không phải dễ dàng gì, mong rằng người sau này quan tâm nàng một chút."

Cổ nữ tiên sinh nghe xong La lão thái thái nói, suy xét hồi lâu chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Thật ra Nghi Ninh bệnh không nặng, sốt cao đã hạ, bệnh có thể xem như được đẩy lùi. Nàng muốn đến nói cảm ơn La Thận Viễn, tốt xấu gì hắn cũng đã cứu nàng. Nhưng mãi không tìm được cơ hội. La Thành Chương lại mang nhiều đồ bỏ đến.

Vì tò mò quan tâm tiểu nữ nhi, hắn còn kiên trì mỗi ngày mang thuốc bỏ đến thăm, nhưng chỉ được 4 – 5 ngày.

Nghi Ninh sau khi hết bệnh, mặc xiêm y, ngồi bên cửa sổ với Tuyết Chi, lâu lâu ánh mắt lại hướng ra ngoài ngắm cảnh. Mắt thấy gần vào hạ, cây hải đường bên ngoài đã nở hoa.

La Nghi Tú tìm nài đi tiền viện chơi. Hoa hải đường tiền viện ở phía tây cũng nở hoa, hoa như phấn như tuyết tầng tầng lớp lớp, rất đáng để xem.

Tuyết Chi cùng Tùng Chi chờ nhóm nha đầu cầm quạt tròn, ghé con, đi theo hai tiểu tổ tông ngắm hoa. La Nghi Tú vừa đi vừa nói chuyện: “Tứ tỷ vừa mới có quỷ thủy, hiện tại cả ngày bị mẫu thân bắt ở nhà, học nữ hồng, học quản gia. Mẫu thân còn cùng tổ mẫu thương lượng chuyện định thân.” Nha đầu La Nghi Tú này thích hóng chuyện đây đó, rồi lúi rúi kể hết cho Nghi Ninh nghe.

La Nghi Ngọc năm nay mười ba tuổi, đã có thể định hôn.

“Tứ tỷ đã được mai mối sao?” Nghi Ninh hỏi.

La Nghi Tú lắc đầu nói: “Mẫu thân vừa ý Trình nhị công tử, là hậu nhân của danh môn, ngoại công đang là Anh Quốc công. Nhị công tử lại là cử nhân, về sau còn muốn thi lên trung tiến sĩ, tổ mẫu nói chỉ sợ hấn chê tứ tỷ nhà ta. Tổ mẫu lại vừa ý công tử Lưu phủ, nói người kia trầm ổn đáng tin cậy, lại không có huynh đệ tỷ muội, La Nghi Ngọc gả đi chính là hưởng phúc.”

“Hai người ý kiến giằng co nhau, tứ tỷ cả ngày ở trong phòng khóc, phiền chết đi được.” La Nghi Tú tròn mắt, nhỏ giọng nói, “Tỷ ấy thích Trình nhị công tử.”

Hai tiểu cô nương nói xong, bắt tri bắt giác đã đi đến cuối rừng hoa hải đường. Nghi Ninh nhìn đến trước sân, trong viện đầy cây son trà, mùa này còn kết quả. Chạc cây mọc ra ngoài tường.

La Nghi Tú nhìn đến cao hứng: “Nghi Ninh, nơi này vậy mà còn son trà, chúng ta hái một ít đi!”

Nghi Ninh nhìn quả vàng óng, xum xuê cả cành, nhìn qua rất mê người, có thể hái một chút về làm mứt son trà. Bọn nha đầu thấy chạc cây kia cũng không cao, liền không ngăn cản hai tiểu tổ tông.

Nghi Ninh cùng La Nghi Tú chơi rất cao hứng. Nàng hái được rất nhiều, mang về dâng La lão thái thái một ít. Tràn đầy một bao bố nhỏ. Nàng đưa cho Tuyết Chi xem: “Nhiều như vậy, về sẽ phân phát cho các người ăn!”

Biểu cảm Tuyết Chi có chút cổ quái, sau đó nhỏ giọng nói: “Thất tiểu thư, người quay đầu xem.”

Nghi Ninh đang ôm bao son trà quay người lại, liền nhìn thấy La Thận Viễn mang theo gã sai vặt đứng cách đó không xa, thân nhiên nhìn các nàng.

Nghi Ninh hơi sững sốt, La Thận Viễn làm sao ở chỗ này. Nàng nghĩ thầm vừa vặn có thể cảm tạ hấn, liền ôm bao son trà chạy tới, cười nói: “Tam ca, muội đang muốn tìm huynh.”

La Thận Viễn khòe miệng hơi giật giật: “Tìm ta làm gì?”

Nghi Ninh nói: “Huynh đã cứu muội, muội muốn nói lời cảm tạ!” Nàng như nhớ đến cái gì đó, nhặt một nắm trái cây trong bao, nói, “Tam ca, cho huynh nè. Trái cây này muội tặng huynh, coi như đáp tạ ân cứu mạng.”

La Thận Viễn nghĩ một chút, rồi lại vươn tay ra nhận. Tay Nghi Ninh nho nhỏ nỗ lực bắt một nắm tay trái cây, đặt vào lòng bàn tay của La Thận Viễn. Hấn nhẹ nhàng nắm lấy, Nghi Ninh lại nhớ đến vết sẹo, bởi vậy giật mình.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm bình tĩnh của hấn: “Lấy của người ta gì đó, lại hướng người ta tỏ lòng biết ơn, thất muội, muội có tiến bộ rồi đó.”

Nghi Ninh có chút không hiểu được.

Cái gì kêu lấy người ta gì đó, hấn có ý tứ gì a?

La Thận Viễn không nói cái gì nữa, nhận trái cây của nàng, mang theo gã sai vặt lập tức đi vào cái sân kia. Sau đó, cửa sân đóng lại.

Tuyết Chi tận mắt thấy Nghi Ninh làm điều ngu xuẩn cũng không thể ngăn cản, đến tận khi Tam thiếu gia khuất bóng, mới vội vàng chạy đến bên người Nghi Ninh nói: “Thất tiểu thư, cái sân kia là của Tam thiếu gia. Cây son trà kia cũng có thể do Tam thiếu gia trồng. Vất vả lắm mới có trái, người hái trộm thì thôi, còn mang tặng lại cho thiếu gia.... Nô tì định nhắc nhở, mà người chạy qua quá nhanh.”

Nghi Ninh nghe xong, sững sốt thật lâu.

Thì ra, vừa nãy, Tam ca ở xa nhìn không phải vì hai nàng nói chuyện, mà vì hai nàng hái trái cây của hấn.

Nghĩ đến La Nghi Tú còn đứng dưới cây son trà mặt hào hứng nhìn trái son trà trên cây, Nghi Ninh đi qua, kéo kéo đai lưng La Nghi Tú nói: “Ngũ tỷ, chúng ta về thôi.”

La Nghi Tú khuôn mặt đỏ bừng, nàng đang có hứng thú đi chơi: “Nghi Ninh muội gấp cái gì. Muội xem trên đầu còn nhiều trái như vậy, tỷ sẽ hái toàn bộ xuống hết.”

Nghi Ninh biểu lộ vẻ mặt “chỉ tiếc sắt không rèn được thành thép”: “Ngũ tỷ, chúng ta vừa bị chủ nhân của cây này bắt được đấy.”

La Nghi Tú về mặt mờ mặt: “A? Cái gì bị bắt ? ”

Nghi Ninh cảm thấy mình dần tiểu nữ nhi như vậy đi chơi, càng chơi càng ngốc. không chừng hình ảnh mình trong mắt La Thận Viễn xuống dốc không phanh.

Lúc này, cửa trong sân bật mở, gã sai vặt vừa đi theo La Thận Viễn đi ra. Đi đến trước mặt hai nàng cung kính nói : " Ngũ tiểu thư, Thất tiểu thư. Tam thiếu gia mời hai vị vào viện uống chén trà. "

La Nghi Tú nghĩ nghĩ, rồi từ trên ghế con nhảy xuống: “Ta vừa vận khát nước, đi thôi, Nghi Ninh. Đi tìm tam ca muội xin chén nước uống.”

Dứt lời, lôi kéo Nghi Ninh chạy vào trong viện. Viện được quét dọn sạch sẽ, tuy rằng nhỏ hẹp, nhưng đá xếp hai bên đường là đá xanh vụn năm, vài cây hải đường cũng vừa ra hoa. Nghi Ninh liếc mắt một cái thấy tam ca nàng đang ngồi ở chính đường, trước mặt là hai chén trà, còn hắn thì đang đọc sách.

“Hai muội chắc khát nước rồi, uống đi.” La Thận Viễn chỉ chén trà.

La Nghi Tú nâng chén trà lên, bỗng nhiên nghĩ đến Nghi Ninh cùng tam ca luôn bất hòa. Thật cẩn thận nhìn Nghi Ninh một cái.

Nghi Ninh nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, biểu cảm tận lực bình tĩnh: "Tạ Tam ca mời trà."

"Không cần." Hắn nói hai chữ này, rồi lại cúi đầu sách, quả thực là tiếc chữ như vàng.

Nghi Ninh nhìn đến khi hắn đã cúi đầu, lông mi rất dài, thẳng tắp. Sườn mặt tuấn tú thật đẹp mắt, khí chất hắn có nội liễm lạnh nhạt

Nghi Ninh nhìn phòng ở của hắn. So với chỗ nàng thì cần cỗi một tí. Trên giá trưng bày một bó hoa cúc, lại thêm một vài bồn hoa, trong phòng chỉ có hai bà tử cùng hai sai vặt hầu hạ hắn. Trái lại, hầu hạ Nghi Ninh, đại a đầu có bốn người, tổng hết có đến hai mươi người. Hắn thật sự quá nghèo khó, nhưng dường như hắn cũng không quan tâm.

Nghi Ninh nhìn thấy trên tường treo một bộ thư pháp, lạc khoản là Hoài Chi, đề năm Bính Tý.

Nghi Ninh còn nhớ rõ Hoài Chi là tên tự của La Thận Viễn. Chữ trên bức thư pháp kia càng nhìn càng quen mắt, Nghi Ninh đột nhiên nhớ đến bằng chữ mẫu La Thận Viễn cho mình, nét bút y chang.

Thì ra bằng chữ mẫu cho nàng là tự tay hắn viết sao.

Nghi Ninh đang trầm tư, đột nhiên nghe hắn hỏi: “Bệnh ra sao rồi?”

Nghi Ninh ngẩng đầu, phát hiện tam ca tiếc chữ như vàng lại nhìn về phía mình, nàng thật thụ sủng nhược kinh.

“Dạ... Đã tốt hơn rồi.” Nghi Ninh hàm hồ nói. Sau đó, nàng phát hiện hình như La Thận Viễn nở cười, nhưng rất nhanh đã thu liễm. Nhưng Nghi Ninh cảm thấy hắn cười lộ lên rất đẹp mắt, giống như ánh sáng chiếu lên vùng tăm tối, thuần hậu ôn hòa.

“Muội thích quả sơn trà?” Hắn lại thân nhiên hỏi.

Thích hay không nàng không thể nói rõ, nếu người làm trà hai mươi mấy năm, cái gì người cũng đều thích ăn. Nghi Ninh nghĩ lại nói: “Cái gì ăn ngon, muội đều thích.”

La Thận Viễn không hỏi gì nữa, lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

La Nghi Tú uống liên tiếp vài chén trà, lại không ngồi yên. Kéo nàng đi về: “Nghi Ninh, chúng ta mau trở về. Một lát quá giờ, tỷ lại bị mắng.”

Nghi Ninh thu hồi suy nghĩ, nhìn La Thận Viễn cười nói: “Tam ca, tui muội trở về đây.”

Hai tiểu cô nương lại cầm tay nhau đi ra khỏi viện. La Thận Viễn nhìn hai nàng đi xa, mới phân phó gã sai vặt: “Sơn trà này, người hái nhiều một chút, mang đến chỗ tổ mẫu.”

Gã sai vặt gật đầu, lại nhỏ giọng nói: “Tam thiếu gia, ngài tặng lão thái thái cũng không nhận.”

La Thận Viễn khoé miệng nhếch lên, thấp giọng nói: “Tiểu nha đầu thích, người cứ mang đi là được.”

Hôm sau, lúc Nghi Ninh đang học cờ vây cùng lão thái thái, Từ ma ma đi vào nói: “ Tam thiếu gia tặng rất nhiều sơn trà, lại nhắn rằng thất tiểu thư muốn ăn, cứ nói với hắn, không cần tự mình đi hái.”

La lão thái thái liếc cháu gái mình một cái: “Sơn trà hôm qua là mang về từ chỗ tam ca con ah?”

Nghi Ninh vẫn lạnh nhạt, chỉ bàn cờ nói: “Tổ mẫu, con ăn con này của người rồi.”

La Thận Viễn đi tới một mâm sơn trà, La lão thái thái cuối cùng không từ chối. Nghi Ninh ăn hai ngày mới hết, ăn xong miệng lúc nào cũng chua, cảm thấy ngày sau không nghĩ tới sơn trà nữa.

Từ sau lần sơn trà đỏ, Nghi Ninh phát hiện thái độ tỏ mầu với La Thận Viễn có thay đổi.

Ngày hôm đó, giữa trưa, nàng đi học về từ Thính Phong các, lại thấy La Thận Viễn đang ngồi đợi tỏ mầu.

Nghi Ninh liền phát hoảng. Hai người này quan hệ khi nào trở nên tốt như vậy.

La lão thái thái vẫy tay kêu nàng qua, nói với nàng: “Ta gọi tam ca con đến phụ đạo chữ viết cho con. Chữ hấn viết rất đẹp.”

La Thận Viễn uống trà, gạt đầu với nàng: “Thất muội”

La lão thái thái cho nha hoàn chuẩn bị giấc ngủ trưa, chỉ Nghi Ninh nói: “Con phải nghiêm dạy nó, hôm nay phải viết hết ‘Xích Bích phú’. Viết phải đẹp mới cho ngủ trưa.”

Nghi Ninh chỉ có thể dọn dẹp sách vở, u sầu đi vào thư phòng. La Thận Viễn cũng theo vào, nhưng không nhìn đến Nghi Ninh, chỉ ở bên cạnh đọc sách.

Nghi Ninh bày giấy, mài mực, cắn đầu bút suy nghĩ. Cầm bút lông viết xuống nét thứ nhất. thư phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Nghi Ninh chép xong, nhẹ nhàng thở ra, mang đến cho La Thận Viễn xem: “Tam ca, muội viết đẹp lắm nè.”

La Thận Viễn vừa nhìn thấy chữ của nàng, nhú nhú mày: “Nghi Ninh, tuy rằng tuổi muội còn nhỏ, nhưng chữ này cũng quá ...”

Hắn lần đầu tiên kêu tên Nghi Ninh, nhưng nàng lại không chú ý. Nàng lúi kéo tay áo La Thận Viễn, chân thành nói: “Tam ca, nếu vậy, huynh chép giúp muội đi. Huynh dùng tay phải chép cho xấu, tỏ mầu không phát hiện ra đâu.”

La Thận Viễn liếc nàng một cái, tỏ vẻ không đồng ý.

Nghi Ninh ủ rũ, quay về bàn chép lại. Hắn đứng lên, đi về phía trước, kéo nàng đi đến trước thư án: “Muội lại đây, cầm bút lên.”

Nghi Ninh dánh người nho nhỏ, chỉ vừa cao hơn thất lưng của hắn. Ngẩng đầu thấy thân ảnh La Thận Viễn cao lớn bao phủ lấy nàng. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hướng dẫn nàng viết, thân nhiên nói: “Vận dụng ngòi bút như vậy, cầm bút phải thẳng, kéo nét bút cũng phải thẳng, hiểu không?”

Nghi Ninh nhìn sườn mặt bình tĩnh của hắn, tuy rằng vẫn còn là thiếu niên, nhưng mi tâm có lẽ thường xuyên nhíu mày, nên để lại dấu vết. Nàng không khỏi có chút xuất thần, người đang chỉ dẫn mình viết chữ là Thừa tướng tương lai đó.

“Tâm trí muội để đâu vậy.” Thấy tiểu nha đầu nhìn chăm chăm mình, ánh mắt mơ màng không biết đang nghĩ cái gì, La Thận Viễn nhíu mày hỏi nàng.

Nghi Ninh dạ một tiếng, rồi thành thành thật thật nằm sấp lên bàn viết chữ.

Tiểu nha đầu quả nhiên thật nghiêm cẩn, nỗ lực viết từng nét từng nét, mặc dù vẫn xấu đến kỳ lạ, nhưng nàng thật sự rất nghiêm cẩn. Thì ra tiếp xúc da thịt với hắn, nàng cũng không quá ngạc nhiên. Lúc này, dựa vào lòng hắn, nàng lại cảm thấy không có gì không ổn, dường như có chút cảm giác quen thuộc.

Thật ra, lúc nàng mới sinh ra, mầu thân nàng hay cho hắn ôm nàng, bé gái nhỏ mới sinh, trong lòng hắn cắn cắn nắm tay nhỏ, nước miếng đều dính lên áo hắn. Sau này nàng lớn lên, tính tình không tốt, nhưng hắn luôn nhớ đến đứa bé sơ sinh mềm yếu kia. Khi hắn chụp được nàng, kéo nhỏ đâm vào tay hắn, đau nhức thấu xương, hắn đều không trách nàng. Chỉ yên lặng ôm cánh tay phải đỏ máu, đem nàng đưa vào vòng tay người khác để họ mang nàng đi.

Sau này, hắn ngày càng thất vọng về tính tình của nàng, dần dần biến thành lạnh lùng.

Nghi Ninh viết xong một lần, ngẩng đầu ao ước nhìn hắn: “Tam ca, muội viết lại rồi, đẹp lắm”

La Thận Viễn hé môi nói: “Viết lại đi, không được viết nhanh, viết từng nét thôi.”

Nàng có chút chán nản, nằm sấp xuống viết tiếp. La Thận Viễn ở phía trên nhìn đôi mày nàng nhíu lại, nốt ruồi son ngay đuôi lông mày, càng nhìn càng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng ngày hôm sau, Nghi Ninh bị đánh thức rất sớm, được Tuyệt Chi ôm vào trong ngực, còn dùng bàn tay nhỏ bé che miệng ngáp. Rồi nhìn thấy La Thận Viễn đứng chờ ở ngoài cửa, lúc này trời còn chưa sáng rõ.

La lão thái thái chỉ vào La Thận Viễn và nói với nàng: "Từ nay là Tam ca con đưa con đi học."

Hôm nay hấn mặc một bộ áo vạt dài màu tối, nhanh chân bước vào thỉnh an La lão thái thái. Mới vươn tay với nàng: "Thắt muôi, đi thôi."

Nghi Ninh ngăn người nhìn tay hấn.

La lão thái thái im lặng nhìn cháu gái một cái mới nói: "Con còn không mau đi đi!"

Nghi Ninh được La Thận Viễn nắm tay, còn có chút mơ màng. Nghi bụng tổ mẫu nàng quả nhiên thuộc phái hành động. Tóc nàng được cột thành hai cái bánh bao nhỏ, đeo vòng cổ san hô. Lại có khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn hồng hồng, thêm nốt ruồi son như đậu đỏ điểm thêm trên chiếc bánh bao. Nhìn kiểu nào cũng giống bánh bao đậu đỏ.

Nghi Ninh quá tập trung suy nghĩ, dưới chân lại là đường gạch đá. Nàng bị một khối đá tảng hơi to một chút, thiếu chút nữa ngã nhào vào lưng La Thận Viễn.

Tay La Thận Viễn giữ người nàng lại, thân nhiên nói: "Muôi đi không nhìn đường à?"

Nghi Ninh mới lấy lại tinh thần, ối một tiếng ngoan ngoãn nhìn xuống đất.

La Thận Viễn cao hơn nàng rất nhiều, bước chân cũng lớn hơn. Nghi Ninh đi theo mà y như chạy mới theo nổi hấn. La Thận Viễn tựa hồ đã nhận ra, bước chân hơi chậm lại một ít, để nàng có thể bắt kịp.

Lúc này Nghi Ninh bót thờ gấp, nghĩ rằng cuối cùng cũng có cơ hội trò chuyện với hấn.

"Tam ca, huynh ăn điểm tâm chưa?"

"Rồi."

"Ăn cái gì?"

"..... Điểm tâm."

"Ồi, ta còn chưa có ăn đâu....."

La Thận Viễn dừng lại nhìn nàng, Nghi Ninh mới nhỏ giọng nói tiếp: "Tam ca, huynh đến trường sớm hơn ta nửa canh giờ, cho nên thức dậy sớm. Nhưng ta giờ phút này hấn là lúc đang ăn điểm tâm." Trong bụng nàng không có đồ ăn, cả người cũng không có tinh thần á.

La Thận Viễn nhìn khuôn mặt bánh bao của nàng, nhú mày: "Vậy sao hồi nãy không nói?"

"Tổ mẫu giục ta đi học, khó mà nói....."

Tuyết Chi đi theo sau Nghi Ninh xách theo cái hộp com nhỏ bước lên một bước, cười nói: "Nô tì có mang theo điểm tâm cho tiểu thư, là bánh hấp mật đường. Tìm một chỗ ngồi ăn cũng được."

La Thận Viễn đành đưa nàng đến trong đình hóng mát của Thính Phong các, Nghi Ninh vừa ăn điểm tâm, Tùng Chi vừa rót cho nàng chén trà nóng. Nghi Ninh lấy một miếng đưa cho La Thận Viễn: "Tam ca, huynh ăn không? Mùi vị không tệ."

La Thận Viễn nhìn về phía nàng, dừng một chút rồi nói: "Ta không ăn đồ ngọt."

Nghi Ninh thấy hấn không ăn, mình lại cắn thêm mấy miếng. Một miếng bánh đường ngọt, lại thêm hai chén trà nóng, cảm giác máu vòng quanh thân.

Nghi Ninh ở chỗ này ăn điểm tâm. Ngoài cửa lại loáng thoáng truyền đến tiếng nam tử nói chuyện.

"..... Nhị công tử có thể đến La gia một lần, thật sự là vẻ vang cho La phủ này."

Lại nghe thêm tiếng một thiếu niên khác: "Đại gia khách khí, vốn ta đã định đến Bảo Định một lần, ngưỡng mộ La gia tộc học đã lâu."

Nghi Ninh cẩn thận nghe, một trong đó tựa hồ là giọng của La Hoài Viễn. Nhưng còn giọng thiếu niên xa lạ lại nghe không ra là ai. Nàng nhìn thoáng qua La Thận Viễn, thấy La Thận Viễn cũng nhìn về phía ngoài rừng trúc.

Đình được che thấp thoáng ở bên trong trúc xanh. Người ở trong lại có thể nhìn xuyên đến bên ngoài. Nghi Ninh nhìn thấy có một đám người cùng đi vào, hai người trong đó chính là La Hoài Viễn và La Sơn Viễn, bên cạnh còn có La gia đại gia đi theo. Còn có một thiếu niên vô cùng tuấn tú, đứng sau là rất nhiều tôi tớ và hộ vệ chậm rãi đi theo, khí thế cực kỳ.

Hấn mặc trường bào cổ tròn màu lam nhạt, dáng người thon dài, bên hông đeo một miếng ngọc bội thuần trắng. Mặt như ngọc đúc, phong tư xuất chúng. Khuôn mặt tuấn tú, khóe miệng mang theo ý cười.

Nghi Ninh nhìn ngọc bội hấn đeo thất lưng thấy quen quen, cũng ngẩn người.

Nàng đề nhỏ giọng, hỏi La Thận Viễn: "Vị công tử đi theo đại ca..... Tóm lại là ai vậy?"

La Thận Viễn liếc nhìn thiếu niên kia một cái: "Trình gia Nhị công tử."

Nghi Ninh im lặng một lát, đột nhiên nàng nhớ tới vài ngày trước đó La Nghi Tú từng nói với nàng, Trần thị muốn La Nghi Ngọc kết thân với Trình gia Nhị công tử. Còn nói vị Trình gia Nhị công tử này "Thiếu niên đạt cử nhân, có ông ngoại làm Anh quốc công*, e là chúong mắt La Nghi Ngọc."

*Anh quốc công: Một chức tước thế tập cao nhất của triều Minh

Nhưng nàng thật không ngờ, người này chính là Trình lang.

Lúc Trình lang còn nhỏ, luôn bị huynh trưởng khi dễ, khi đến Lục gia tìm nàng thì mắt nước mắt lưng tròng. Nghi Ninh liền ôm hắn vào trong ngực đỡ, cho hắn ăn bánh mật. Khi đó Trình lang cái rất dựa dẫm vào nàng, nếu không thấy nàng sẽ chạy khắp nơi tìm nàng.

Hiện giờ Nghi Ninh quả thật không ngờ, đứa nhỏ đó sau này lại còn có thể thành cháu ngoại của Anh quốc công.

Hơn nữa Trình lang không chỉ là thiếu niên cử nhân, còn tài hoa hơn người, sau này nhập các trở thành các lão, là lưỡi dao sắc bén nhất dưới quyền của Lục Gia Học.

Nghi Ninh liếc nhìn La Thận Viễn một cái, nghĩ bụng tức địch chân chính tương lai của hắn đã xuất hiện.

Hắn và La Thận Viễn ở trên triều đình đối chọi gay gắt, đã kịch ngấm ngấm hay công khai, hai người đều là cao thủ. Chẳng qua về sau Trình lang đánh không lại La Thận Viễn mà thôi, có thể so tâm trí với La Thận Viễn chỉ có Lục Gia Học.

Nghi Ninh đang suy xét, La Thận Viễn lại nhẹ nhàng nắm giữ bả vai nhỏ của Nghi Ninh, kéo nàng theo nghiêng người sang bên cạnh, giấu người vào rừng trúc xanh tươi.

Nghi Ninh ngẩng đầu muốn hỏi, La Thận Viễn lại làm dấu dừng lên tiếng.

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn, hóa ra đoàn người đó đi tới bên ngoài đình. La Hoài Viễn mời Trình lang đến chỗ La lão thái thái ngồi một lát, đoàn người nói nói cười cười đi xa rồi La Thận Viễn mới nghiêng đầu hỏi: "Muội có biết vì sao phải trốn không?"

Nghi Ninh nhìn khuôn mặt tuần lãng của hắn cách mình rất gần, hơi thở gần như có thể ngửi được. Nàng nhất thời mất tự nhiên, chưa kịp phản ứng lại: "Vì sao?"

La Thận Viễn nhìn nàng ngờ ngác, mới nhếch khóe miệng: "Nghe lên người ta nói chuyện cũng không sao, nếu như bị người ta phát hiện ấy. Muội có chắc sẽ không bị đòn."

Nghi Ninh rất ít nhìn thấy hắn cười, kỳ thật hắn cười lên rất đẹp mắt. Mặt mày u sầu hóa thành tranh thủy mặc son thủy, vô cùng ôn nhuận trong sáng. Nhưng khi nàng lấy lại tinh thần còn có chút không cho là đúng, nói làm như hắn không nghe lên vậy.

La Thận Viễn sửa sang lại vạt áo, thân nhiên nói: "Nghi Ninh, ta phải đi học." Hắn dừng một chút, "Buổi chiều tới đón muội về."

Tổ mẫu giao cho vừa là tình cảm vừa là nhiệm vụ.

Nghi Ninh nghĩ nghĩ, nhìn thấy hắn phải đi, liền vội vàng kéo tay hắn.

La Thận Viễn liền quay đầu nhìn nàng, tựa hồ hỏi nàng còn có chuyện gì.

Nghi Ninh cũng là lần đầu tiên đụng đến vết sẹo kia trên tay hắn, thô ráp, gồ ghề. Đây là thương tích do Tiểu Nghi Ninh gây ra..... Nghi Ninh nói: "Tam ca, kỳ thật huynh không cần nghe tổ mẫu nói. Nếu huynh có việc không thể tới, có thể không cần đến đón muội."

La Thận Viễn nhìn nàng, chậm rãi nói: "..... Ta không có nói ta bận đến không thể tới."

Ấy..... Nghi Ninh chỉ có thể buông hắn ra, cười cười: "Muội đây sẽ không quấy rầy Tam ca đi học."

Nay cũng là buổi đầu Nghi Ninh đến lớp sau khi khỏi bệnh, với đòi hỏi của nàng thì tuy Cố nữ tiên sinh còn nghiêm khắc, nhưng ít nhất không lại đối chọi gay gắt.

Sau buổi học, quả nhiên Nghi Ninh nhìn thấy La Thận Viễn ở bên ngoài chờ nàng. Hắn chấp tay sau lưng đứng dưới tàng cây, cao lớn mà thon gầy, biểu cảm trầm mặc. Nhìn thấy nàng bước ra thì hơi hơi nghiêng người, như trước vươn tay ra. Lòng mày hơi nhíu lại, tựa hồ hỏi nàng sao còn không đi qua.

Nghi Ninh lại được hắn dắt trở về. Vừa đến ngoài phòng La lão thái thái, chợt nghe thấy bên trong nói cười ồn ào. Nghi Ninh đi vào mới nhìn thấy Trần thị, Lâm Hải Như và hai vị ca ca đều có mặt. Mà Trình lang ngồi ở bên cạnh La Hoài Viễn, nghe thấy tiếng động mới nghiêng đầu nhìn về phía nàng. Hắn có ngũ quan cực kỳ tuần tú, môi hồng răng trắng, nhưng mày rậm mắt sáng, kỳ thật là nhìn qua diện mạo rất anh tuấn. Cặp mắt sâu thẳm kinh tâm động phách kia, tựa hồ nhìn ai cũng đều rất thâm tình.

Trình lang lập tức cười hỏi: "Không biết vị này là....."

Nghi Ninh đang nghĩ tuy là tuổi nàng không lớn, nhưng cũng không lý do đi hỏi một tiểu thư nhà người ta là ai thì cũng không hay. Không phải tục ngữ nói bảy tuổi không ngồi cùng bàn sao, nay nàng sắp tám tuổi. La lão thái thái lại cười nói: "Ta còn chưa cho giới thiệu người, đây là Tam công tử phủ chúng ta, cũng là em trai lớn của Tuệ nhi, La Thận Viễn."

Ánh mắt Trình lang nhìn La Thận Viễn mang theo tìm tòi, đứng lên ôm tay nói: "Hóa ra là em trai vợ của thế tử Định Bắc hầu."

Lúc này Nghi Ninh mới hiểu được, người ta hỏi là hỏi La Thận Viễn, không phải nàng.

Nàng nghĩ thâm giờ khắc này cũng đủ để viết lại sử sách, dù sao mai một Lục phái có đâm máu cũng không phải Lục Gia Học trực tiếp ra tay, mà là Trình lang. Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện biểu cảm đại ca và nhị ca mình lại đều rất lạ.

Tự nhiên là lạ rồi, La lão thái thái đây vừa giới thiệu lại giới thiệu La Thận Viễn. Nhưng rõ ràng nói cho người khác biết, địa vị La Thận Viễn không giống với trước kia, hiện tại cũng là con cháu La gia hợp chuẩn. Lão nhân gia bà bắt đầu coi trọng. Việc này đại biểu về sau nam đỉnh đích tôn không thể hoàn toàn giữ lấy con đường làm quan riêng.

Trước kia La Hoài Viễn và La Sơn Viễn cũng không quá để ý tam đệ luôn trầm mặc ít lời. Nhưng khi hẳn được La lão thái thái giới thiệu cho Trình lang người mà "Cháu ngoại Anh quốc công, cử nhân thiếu niên" thì đáp lễ đúng mực, nhất quán trầm ổn: "Trình nhị công tử, ngưỡng mộ đã lâu."

So với La Thận Viễn hiện giờ còn vô danh, Trình lang quả thật đã rất nổi danh ở Bảo Định phủ.

La lão thái thái cũng có chút cảm khái. Trên người La Thận Viễn quả thật có loại trầm ổn và bình tĩnh vượt xa lứa tuổi, việc này có thể liên quan chuyện hẳn tuổi nhỏ chịu khổ tới luyện mà thành, gần như là bình thân quen chịu nhục.

Trình lang cười cười, không nói gì nữa. Nhưng ánh mắt hẳn nhìn La Thận Viễn lại thoáng tạm dừng, sau đó lại nhìn về bàn tay La Thận Viễn đang nắm..... Nghi Ninh.

Nghi Ninh cảm thấy có chút quái lạ, trước kia hẳn là đứa bé không biết chuyện, đuổi theo mình khắp nơi. Hiện tại nàng là cái bánh bao nho nhỏ, người ta lại là thiếu niên tuần tú cao ráo.

"Vị tiểu muội muội này không biết là ai?"

La lão thái thái cười nói: "Nàng là ta nuôi, bình thường quen nghịch ngợm phá phách. Gọi Nghi Ninh, là muội muội ruột của Tuệ nhi."

"Nghi Ninh?" Trình lang đột nhiên hỏi lại một tiếng.

La lão thái thái nói: "Mấy nữ hài nhi nhà chúng ta đều bắt đầu từ chữ 'Nghi'. Nàng luôn hoạt bát như vậy, ta hi vọng nàng yên tĩnh chút, cho nên gọi nàng là 'Nghi Ninh'. Thế có cái gì không ổn?"

Nghi Ninh nhìn Trình lang, thấy Trình lang im lặng cười, tựa hồ buông tiếng thở dài: "Thật ra không có gì. Chỉ là một vị cố nhân của ta cũng mang tên này, nhất thời có chút cảm khái thôi."

"Cố nhân của Nhị công tử, không biết vị ấy là ai?" Ngoại tổ mẫu hỏi.

Trình lang cẩn thận quan sát Nghi Ninh, lắc lắc đầu nói: "Tên thì giống nhau, chẳng qua diện mạo không hoàn toàn tương tự, vị cố nhân đó..... Nàng ốm hơn chút."

Nghi Ninh nhớ ngày xưa vì giữ dáng, thịt cũng không dám ăn nhiều, nhìn qua đương nhiên là ốm yếu.

Trình lang vẫy tay để Nghi Ninh đến chỗ hẳn. Nghi Ninh đi đến trước mặt hẳn, cảm thấy kỳ thật hẳn lớn lên thay đổi không ít, nhưng nếu lại béo thêm vài phần, lại non nớt thêm vài phần, thì gần như vẫn là bé tiểu Trình lang đó. Trình lang từ trên tay tháo một chuỗi Phật châu xuống, đưa cho Nghi Ninh. "Ta với tiểu muội muội Nghi Ninh có duyên, cái này cho muội, đây là chuỗi hạt từ đàn ta cầu trong chùa, đã được lão tăng khai quang, có thể giữ bình an khỏe mạnh."

Nghi Ninh nhận lấy nói một tiếng cảm ơn, lại về tới bên cạnh La lão thái thái. Dù sao Nghi Ninh còn nhỏ tuổi, những người khác cũng không thể nào để ý, huống hồ Phật châu không tính là món quý trọng. Nghi Ninh cầm Phật châu mang theo nhiệt độ cơ thể, trong lòng lại nghĩ quả nhiên Trình lang đã trưởng thành. Nàng gần như nhận không ra đây là đứa bé nàng cùng chiều nuôi dưỡng hay khóc lóc quấy phá nàng.

Ngay sau đó, nhân vật chân chính đại biểu La gia, đại bá và cha Nghi Ninh đã trở lại. Đương nhiên là nam nhân đi đàm luận chuyện khoa khảo, đám người Nghi Ninh liền sang phòng phía tây. Lúc nàng vừa sang phòng thứ phía tây thứ gian liền phát hoảng, bởi vì La Nghi Liên, La Nghi Ngọc và La Nghi Tú đều tụ tập phía sau bình phong nhìn lên Trình lang, nhìn thấy nàng tiến vào đều đồng loạt ra dấu tay dừng lên tiếng. La Nghi Tú còn vẫy tay, để nàng cùng qua nghe lên.

Nghi Ninh có chút đau đầu, nhưng thấy vài vị nữ cũng được xem là trưởng bối ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng, liền cũng đi theo nhập bọn, muốn nghe xem mấy người Trình lang đến cùng đang đàm luận chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Lần này Trình lang đến Bảo Định, đương nhiên không phải thật sự ngưỡng trọng 'La gia tộc học' đã lâu. La gia tộc học tuy rằng tốt, nhưng làm sao có thể so sánh với Trình gia hần. Trình lang tới là muốn dò hỏi Bảo Định một vị tiên sinh. Vị tiên sinh này mới về hưu từ Hàn Lâm viện, nổi tiếng khắp từ triều đình đến dân chúng.

Nghi Ninh nghe xong lập tức hết cả hứng thú, vài bé gái nghe không hiểu, đánh ngáp quay trở lại.

La lão thái thái đang uống chén canh sâm. Bởi vì trình độ học thức Trần Lan và Lâm Hải Như không giống nhau, cũng chẳng có gì nói với nhau, một câu cũng chẳng buồn mở miệng. Chẳng qua tất cả mọi người đều không quan tâm mấy bé gái nhìn lên, đây là cùng hiểu ý ngầm. Dù sao cơ hội các nàng tiếp xúc nam quyền thật sự quá ít, có thể nhìn thì cứ nhìn đi.

Nghi Ninh nhìn La Nghi Ngọc trước sau đều cao ngạo đồ mặt, ra vẻ cô bé nhào về bên người mẫu thân.

Trần Lan dùng ánh mắt hỏi La lão thái thái.

La lão thái thái lại lắc đầu nói: "Đứa nhỏ Trình lang này, nhìn thì hoà hợp êm thấm, kì thực tâm cơ nội liễm. Danh môn dòng dõi quý tộc, không thích hợp với Nghi Ngọc."

Trần Lan không nói gì, Nghi Ngọc liền sốt ruột biện giải: "Tổ mẫu làm sao biết ——"

La lão thái thái như cười như không nói: "Ta đây Tổ mẫu con sống đã bao nhiêu năm, có thể không rõ ràng sao? Được rồi, các con đều về nghỉ ngơi hết đi. Nhìn xem Nghi Ninh cũng ngáp." Nghi Ninh đang ở bên cạnh La lão thái thái ngáp một rã rồi, nghe vậy phát hiện cả nhà đều nhìn nàng.

Nàng thả tay xuống, nghĩ bụng nàng nhỏ nhất, đương nhiên buồn ngủ cũng nhiều mà.

Mấy người lục tục lui xuống, La lão thái thái chột chột cái mũi nhỏ của Nghi Ninh: "Nghi Ninh, con cảm thấy Trình lang như thế nào?"

Nghi Ninh chớp chớp mắt, chỉ có thể chậm rãi nói: "Tổ mẫu, hần ta mười lăm, ta mới bảy tuổi. Ta có thể cảm thấy hần như thế nào?" Chẳng lẽ La lão thái thái định xem Trình lang cho nàng? Cái đó hay là thôi đi.

La lão thái thái nở nụ cười, ngày cả Từ ma ma cũng bật cười.

La lão thái thái còn nói: "Tuy rằng tổ mẫu thương con, nhưng con so với Tứ tỷ con, không bằng người ta có tri thức hiểu lẽ nghĩa. Càng không xứng với Trình lang, chỉ sợ người ta không đồng ý. Tổ mẫu chỉ muốn hỏi con, hôm nay hần tặng một chuỗi Phật châu cho ngươi, con cảm thấy hần với Tứ tỷ con thì sẽ như thế nào."

Nghi Ninh im lặng một lát, sau đó lắc lắc đầu. Trình lang đối với thê tử sau này thật sự không được tốt lắm, người như hần quả thật như La lão thái thái nói. Trên mặt thì cười tùm tùm hoà hợp êm thấm, kì thực trong bụng tính kế rất nhiều. Có thể không gả thì không gả tốt hơn.

La lão thái thái trầm tư một lát: "Cứ cho là chúng ta có lòng, cũng sợ người ta chẳng thêm. Thôi thôi, vẫn theo lời ta lúc trước, cho Nghi Ngọc với công tử tướng phủ tìm hiểu nhau thì tốt hơn." Rồi không nói chuyện này nữa, để hạ nhân hầu hạ Nghi Ninh nghỉ ngơi.

Nghi Ninh ngủ rồi, lại có một giấc mơ.

Trong mơ, tiểu Trình lang bộ dạng trắng trẻo mập mập, cánh tay nhỏ mập đơng đưa lúc lắc chạy theo sau nàng, cười hi hi nói: "Mợ bế, mợ bế."

Nghi Ninh ẵm lấy hần, trong tay mập mập của hần thật cẩn thận bọc cái gì đó, nói với Nghi Ninh: "Đây là con ở hậu hoa viên bắt được, tặng cho mợ." Bàn tay nhỏ bé từ từ mở ra, một con chuồn chuồn đậu ở lòng bàn tay hần.

Nghi Ninh nhìn con chuồn chuồn màu xanh nhạt, nó giật giật cánh, thừa dịp tiểu Trình lang mở tay ra đột nhiên cất cánh bay đi. Tiểu Trình lang muốn bắt lại không bắt được, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tiếc hận quay đầu nói: "Mợ, nó bay mất rồi."

Nghi Ninh nhéo nhéo chớp mũi nhỏ của hần nói: "Bay rồi thì thôi."

Tiểu Trình lang tuổi nhỏ non nớt nhìn con chuồn chuồn kia bay đi, tựa vào vai Nghi Ninh nhìn thật lâu.

Nghi Ninh thức dậy, phát hiện ngoài cửa sổ trời đang mưa to rơi xuống giọt giọt tí tách.

Tuyệt Chi đi tới khép tấm cửa sổ lại, sau đó cười đến ôm Nghi Ninh đứng dậy: "Hôm nay mưa to, lão phu nhân nói, không cần đi học."

Nghi Ninh rời giường rồi thì uống bát cháo. Sau đó ở trong phòng, ôm lấy đệm chăn nhìn mưa ngoài mái hiên, toàn bộ sân đều bị mưa bao phủ, cây đại thụ lay động ở trong gió, nàng tựa như cũng có thể ngửi được mùi vị ẩm ướt của cỏ cây. Tùng Chi cảm ô từ trên hành lang gấp khúc đi lại, toàn bộ vật vấy đều ướt đầm, ở dưới mái hiên vắt nước. Trở về mang cho Nghi Ninh một bao nóng hạt dẻ rang đường nóng hổi.

"Tam thiếu gia cho ngài." Tùng Chi nói.

Nghi Ninh nghĩ bộ nhìn nàng thích ăn vật như vậy à. Sao La Thận Viễn hay đưa đồ ăn cho nàng thế, lúc thì bánh quy xốp, lúc thì hạt thông ngào đường..... Nhưng vừa mở giấy bao ra, liền bóc từng hột từng hột ăn. Nàng hỏi Tùng Chi: "Tam ca ra phủ à? Không phải trời mưa to sao."

Tùng Chi đáp: "Nghe nói sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ cùng đi bái phỏng vị lão sư kia, hôm nay ra ngoài cùng mua chút quà tặng."

"Ngày mai phải đi?" Đột nhiên Nghi Ninh còn có điểm không nữ, "Vậy phải đợi bao lâu mới trở về?"

Tùng Chi cười cười: "Chuyện này làm sao có thể có biết chắc chứ? Nhanh thì dăm ba ngày, chậm thì mười ngày nửa tháng thôi."

Nghi Ninh lẩn qua lẩn lại ở trên giường la hán một lát, nhìn mưa bên ngoài có vẻ sắp tạnh, bảo Tuyết Chi lấy ô đến, quyết định đi tiễn La Thận Viễn.

Trời mưa xong rất nhanh trong xanh trở lại, mặt trời cũng bắt đầu tỏa nhiệt. Nghi Ninh đến bên ngoài chỗ ở La Thận Viễn, phát hiện trong viện đặt mấy thùng đồ đã sắp xếp xong. Tên sai vặt của La Thận Viễn còn đang hỗ trợ chuyển đồ.

La Thận Viễn nhìn thấy nàng đến, biểu cảm không hề có gì bất ngờ, lật sách hỏi nàng: "Hạt dẻ rang đường ăn ngon không?"

Nghi Ninh ngồi trên cái thùng đồ của hắn, nói với hắn: "Tam ca, ta nghe nói các huynh muốn đi bái phỏng vị lão sư kia. Mùa thu năm nay chính là thi hương, huynh định đi thi hay sao?" Nếu nàng nhớ không lầm, La Thận Viễn hẳn là chính là năm nay sẽ đậu.

La Thận Viễn còn cầm mấy quyển sách trong tay, sắp xếp sách xong hắn mới nói, "Ta vẫn chưa suy tính xong."

Nghi Ninh nhìn bóng lưng Tam ca nàng, nghĩ rằng hắn không thể bỏ qua lần thi hương này. Liền có chút sốt ruột nói: "Huynh không thể không đi nha _____"

La Thận Viễn cho rằng nàng muốn nói ra đạo lý lớn gì, tiểu nha đầu lại hơi nhú mày, nói lời đầy chính nghĩa: "Nếu không thi khoa cử, làm sao mà thăng quan phát tài chứ."

La Thận Viễn yên lặng xem nàng, lắc đầu nói: "Lời này của muội cũng đừng nói cho những người khác nghe. La gia thư hương truyền đời, tổ huấn có dạy, đọc sách là vì hiểu biết ngay thẳng. Nếu đề phụ thân nghe thấy sẽ xử phạt muội."

Nghi Ninh nghĩ rằng đương nhiên nàng biết chứ, nàng nói cách khác cho La Thận Viễn nghe một chút. Trên đời quan viên lấy thanh khiết liêm minh làm nhiệm vụ của mình đương nhiên cũng có. Chỉ là đại bộ phận vẫn hướng về phía thăng quan phát tài mà. Mà vị trước mắt này rất hiếm thấy, hẳn là vì quyền thế đây. Đọc sách chẳng qua là thủ đoạn, cuối cùng phải đạt thành mới là mục đích. Nghi Ninh nghĩ nghĩ nói: "Kỳ thật dù sao Tam ca vẫn thi đậu, khi nào thi cũng vậy thôi, cho nên sớm vẫn tốt hơn."

Nghi Ninh nói xong liền lật sách La Thận Viễn xem, trên cổ đeo khóa trường mệnh trĩu xuống, trên đầu vang leng keng thật nhỏ.

La Thận Viễn cúi đầu sửa sang lại đồ, nghe thấy tiếng leng keng dễ nghe, nhẹ giọng hỏi: "Sao muội biết ta có thể thi đậu? Muội có biết thiên hạ biết bao người đọc sách, nhưng có bao nhiêu có thể đậu?"

Nghi Ninh cười cười nói: "Thì muội biết thế đó."

Một lát sau La lão thái thái phái người đến tìm Nghi Ninh về, nói buổi trưa cùng ăn cơm ở phòng khách.

Trời ngày càng nóng, Nghi Ninh còn ra mồ hôi. Trở về tắm rửa, thay đổi áo ngắn, chiếc áo lót lụa hoa màu lục nhạt, Tuyết Chi rửa mặt chải đầu cho nàng, mới mang đến phòng khách.

Trình gia và Lục gia là quan hệ thân thích, La gia và Phó gia Định Bắc hầu lại ràng buộc hôn nhân. Tóm lại lằng ngoằng vòng vèo qua lại, La gia và Trình gia coi như là mang theo cái tên quan hệ họ hàng. Lúc Nghi Ninh được đưa đến phòng khách, hai vị đại ca La gia ở ngoài phòng khách thương nghị sự việc. Mà vài vị tỷ tỷ nhà mình cũng không có kiêng dè, ngồi cùng Trình lang trong phòng khách trò chuyện với nhau.

Trình lang quen thói ôn nhu phong lưu, trước giờ không khi nào không chứa mặt mũi nữ hài nhi. Vài tỷ tỷ nói với hắn có vẻ ăn ý.

Nghi Ninh đi đến gần, vừa khéo nghe thấy La Nghi Ngọc nói: "..... Nghe nói Trình lang ca ca ngày hôm qua tặng một chuôi phật châu cho Thát muội, còn mời cao tăng khai quang. Không biết ta có cơ hội được huynh tặng một phần quà gấp mặt hay không?"

Trình lang cười nói: "Nghi Ngọc muội muội muốn cái gì, trực tiếp nói với ta là được. Phàm có thể lấy ra, nhất định đưa cho muội muội."

Nghi Ninh nghe đến đó, đột nhiên kéo tay Tuyết Chi lại, để nàng đứng xa xa không cần qua.

Tuyết Chi có chút nghi ngờ nhìn Thát tiểu thư nhỏ nhỏ của các nàng, Nghi Ninh lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Khéo bị vạ lây*, không thể qua đó."

*Truyện là 伤及池鱼 thương cập trì ngư, hay 城门失火, 殃及池鱼 hay thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư, hiểu nghĩa đen là cửa thành bốc cháy, họa xuống đầu cá. Trong truyện không phải họa mà thương, chịu thương tổn một cách vô duyên cớ.

Cháy Thành Vạ Lây

Chẳng biết tự bao giờ, chẳng biết ở nơi đâu, nhưng trong dân gian vẫn truyền tụng một sự kiện dường như đích thực, ấy là một thành lũy nào đó, bỗng nhiên bị hỏa hoạn, nhà cửa, thành quách bốc cháy rùng rục. May mắn thay, xung quanh thành là những ao chứa đầy nước. Thế là người đến chữa cháy đã múc nước từ ao đổ vào đám lửa. Khi những ngọn lửa quái ác được dập tắt thì các ao nước cũng vừa khô cạn, cá tôm đều phải nằm phơi mình. Người đến chữa cháy, rồi người đi đường đổ xuống ao bắt cá. Các chú cá vì cháy thành mà bị vạ lây là thế đó.

Nhiều người xác nhận sự kiện này xảy ra trên đất Trung Quốc. Bằng cứ là ngôn ngữ Trung Quốc có câu "thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư" nghĩa là "cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá". Vậy thành ngữ "cháy thành vạ lây" là kết quả của sự chuyển dịch và rút gọn từ câu ngôn ngữ này.

Dấu gốc tích thế nào, trong tiếng Việt, thành ngữ "cháy thành vạ lây" cũng được sử dụng để nói tới những tai họa do bên ngoài đưa đến một cách oan uổng.

Bạn đang đọc truyện Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

La Nghi Ngọc xem ra rất thích Trình lang, bằng không chuyện hôm nay Trần Lan đã biết. La Nghi Ngọc không thích ăn trái cây. Huống hồ hai người nói chuyện có liên quan đến mình, xa xa xem thì tốt rồi.

Lúc này Nghi Liên nhu hòa hàm súc mở miệng nói: "Ta thấy Trình lang ca ca luôn đeo khối Ngọc bội bạch ngọc bên hông, thủ công tinh tế, không biết là loại ngọc gì? Trước kia ta cũng chưa từng thấy qua."

Trình lang nghe La Nghi Liên nhắc tới ngọc bội, tươi cười phai nhạt một ít: "Thứ này kỳ thật cũng không quý trọng, không xứng tặng người."

Nghi Liên lại nhẹ nhàng mà nói: "Trình lang ca ca lời này sai rồi, tặng người quan trọng nhất là tâm ý. Mặc kệ giá trị chân chính như thế nào, nhưng ở trong lòng người nhận có giá trị cao, thì đó là vật báu vô giá. Vật ấy Trình lang ca ca nếu tặng người, mặc kệ nó giá trị mấy phần, người khác cũng sẽ coi trân bảo mà gìn giữ."

Trình lang nghe xong lời của La Nghi Liên nụ cười không thay đổi, ánh mắt nhìn nàng đã có hàn ý bức người: "Đừng nói gì đó hoàn hảo, ngọc bội này ta mang bên người rất nhiều năm, coi như là đã có linh tính, sao dễ dàng tặng đi."

La Nghi Liên không nghĩ tới hẳn thật sự mở miệng cự tuyệt, bình thường vào tình huống này, xuất phát từ lễ tiết, thế nào cũng được đáp ứng. Huống chi Trình lang đối với người ngoài luôn luôn ôn hòa. Nàng mới biết đã chọc hấn không thoải mái, vội vàng nói: "Là muội đoạt món yêu thích của người."

Trình lang cúi đầu uống một ngụm trà, đột nhiên nhìn bên hàng tùng Mặc Trúc có một thân ảnh nhỏ nhoi đang đứng. Là thất tiểu thư Nghi Ninh, ánh mắt của nàng rất bình thản mà yên tĩnh, căn bản không giống ánh mắt một đứa trẻ. Gió thổi qua hàng tùng Mặc Trúc, quần áo trên người nàng dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng lay động, có một loại cảm xúc nhu hòa bất đắc dĩ không nói nên lời.

Lúc Nghi Ninh nhìn đến Trình lang, nhìn không được nhớ tới Lục gia, nhớ tới hai mươi mấy năm một nhọc của nàng, trường tẩu. Nhớ tới hẳn đứng ở trước giường trường tẩu, hốc mắt đỏ lên căn răng lớn tiếng nói: "Là người hại chết mẹ, người yên tâm, cả đời ta đều sẽ không bỏ qua cho người, cũng sẽ không cho người sống tốt."

Nhàm chán ở một bên nghe các nàng nói chuyện, La Nghi Tú rốt cục đứng lên, kéo Nghi Ninh đi lại cùng nhau ngồi xuống: "Nghi Ninh, ta buồn muốn chết, muội mau tới chơi cò cùng ta đi." Nàng âm thầm dùng ánh mắt ý bảo Nghi Ninh, nói La Nghi Ngọc cùng La Nghi Liên nhất định có quỷ.

Nghi Ninh lại nhìn khối ngọc bội Trình lang đeo bên hông kia, đột nhiên nói: "Trình lang ca ca, khối ngọc này thợ khéo giá rẻ, thực tại không xứng với thân phận của huynh. Sao không đổi một khối tốt hơn."

Trình lang tươi cười hơi hơi phát lạnh, hẳn không thích người khác nói về khối ngọc bội này nửa phần. Nhưng Nghi Ninh chỉ là cái tiểu hài tử, hẳn làm sao có thể cùng tiểu hài tử so đo. Vì thế hấn chỉ nói: "Nghi Ninh muội muội cong nhỏ, còn không hiểu chuyện." La Hoài Viễn bên ngoài kêu Trình lang, Trình lang liền đứng lên đi ra phòng khách. Toàn thân hoa phục càng biểu hiện xuất thân cao ngất, khí độ tao nhã xuất trần.

La Nghi Tú lười kéo Nghi Ninh chơi cò, chơi một lát nhìn đám người Trình lang đi ra, liền hỏi Nghi Ninh: "Muội làm sao biết khối ngọc bội của Trình lang thợ khéo giá rẻ?"

Nghi Ninh nâng mặt, nhẹ nhàng mà nói: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ đã đi lại năm lần. Tỷ muốn thắng, nói với muội một tiếng, muội trực tiếp cho tỷ thắng quên đi -- Không cần nói chuyện khác để phân tán sự chú ý của muội được không."

La Nghi Tú phải phần nộ đem quân cờ đi lại nhặt trở về chỗ cũ. "Được rồi được rồi, ta không đi lại còn không được sao....."

Nghi Ninh mỉm cười, nàng đương nhiên biết khối ngọc kia thợ khéo giá rẻ. Lúc trước nàng mua cho tiểu Trình lang, chỉ tốn năm lượng bạc a.

Không nghĩ tới hắn lại luôn luôn mang theo trên người.

Nghi Ninh cùng Nghi Tú chơi một lát, bị tiểu nha đầu của Lâm Hải Như kêu về. Lâm Hải Như làm hạt dẻ cao cho nàng ăn. Nghi Ninh không thường đến chỗ Lâm Hải Như, trong phòng thực khí phách, trái lộp lộp thăm nhưng, bình phong bằng ngọc thạch, lá vàng kết thành bách điều triều phượng, dùng dẻ ngăn cách thứ gian cùng nội thất, ánh vàng lóng lánh. Hạt dẻ cao nóng bày trên chén sứ men xanh được mang lên bàn, Lâm Hải Như rót cho Nghi Ninh một ly trà rồi hỏi: "Vừa rồi, ta nghe tiểu nha đầu nói, Tứ tỷ và Lục tỷ của con nói chuyện cùng Trình nhị công tử?"

Nghi Ninh cắn hạt dẻ cao gât gât đầu. Lâm Hải Như liền đề thấp thanh âm hỏi: "Lục tỷ nói cái gì?"

Nghi Ninh đem lời các nàng nói thuật lại cho Lâm Hải Như một lần, Lâm Hải Như nghe được nhú mày, "Tứ tỷ con nói chuyện, nàng ở bên cạnh bép xép cái gì. Không phải cũng coi trọng Trình nhị công tử chứ?"

Lâm Hải Như vốn định nói quả nhiên là đứa nhỏ do tiểu tiện nhân sinh hạ, tính tình cũng hay dụ dỗ nam nhân. Lại nghĩ đến Nghi Ninh ở bên cạnh khó mà nói, chỉ có thể cười rồi quát Nghi Ninh, hỏi nàng: "Mi Mi nhi, hạt dẻ cao ăn được không?"

Nghi Ninh gât gât đầu, sau đó vỗ vỗ bột phấn bánh ngọt trên tay. Lâm Hải Như thật sự tìm không thấy trọng điểm, La Nghi Liên là người khôn khéo cỡ nào, ả sẽ đi vọng tưởng Trình lang sao? Lại nói ả hiện tại tuổi còn nhỏ, làm sao có thể suy nghĩ việc này. Nguyên nhân chắc là muốn lấy lòng La Nghi Ngọc mà thôi. Nhưng chỉ cần La Nghi Liên không làm nàng ngọt ngào, Nghi Ninh không nghĩ sẽ quản ả.

Nghi Ninh liền nói cùng Lâm Hải Như: "Người quản Lục tỷ tỷ làm cái gì, chỉ cần quan tâm phụ thân có thường đến đây hay không thôi. Người là chính thất, phụ thân sẽ không mặc kệ ngài." Phẩm đức của La Nghi Liên là chuyện dành cho Kiều di nương phải lo lắng, Nghi Ninh cũng không tin, Kiều di nương có thể dưỡng ra nữ nhân đoạn chính.

Lâm Hải Như nghe được cười tùm tùm, nhìn Nghi Ninh càng cảm thấy nàng đáng yêu, nói chuyện giống như tiểu đại nhân. "Con là quý tinh linh nhiều chuyện, vừa vặn phụ thân con hôm nay ở nhà, chúng ta đi tìm ông ấy." Nói xong tay đưa qua ôm nàng, Nghi Ninh không cần Lâm Hải Như ôm, đi xuống khỏi giường tự đi.

Tiểu Nghi Ninh đã tám tuổi, sao có thể để người ta ôm đi.

Đến chỗ La Thành Chương, ông ta đang ở trong thư phòng nói chuyện với La Thận Viễn. Lâm Hải Như nắm tay Nghi Ninh đi đến gần, nghe được La Thành Chương nói: "..... Con là thứ trưởng tử, Hiền Ca nhi tuổi quá nhỏ. Chi thứ hai ngày sau muốn dựa vào con ứng phó môn đình, đọc sách không thể buông lỏng. Lần trước thi Hương con bởi vì tay bị thương không tham gia, lần này phải đi theo học hỏi, tuy rằng đậu không cao, nhưng cũng phải cố gắng."

Nói tới đây La Thành Chương thanh âm thấp lại: "Tay phải hôm nay có khả năng viết chữ chưa?"

"Không linh hoạt lắm, nhưng có tay trái là đủ." La Thận Viễn thanh âm vững vàng hòa hoãn.

La Thành Chương nhẹ nhàng thở ra, dặn La Thận Viễn nói: "Tay bị thương mặc dù quan trọng, nhưng chỉ cần con cần cù luyện tập, cũng không ngại. Tuy rằng Trình nhị công tử cùng Tổng học sĩ có quen biết, nhưng các con phải đi học ở trường, nhất định phải cung kính....." Lời nói thông suốt nghiêm khắc, mới cho La Thận Viễn lui ra.

La Thành Chương uống ngụm trà, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Hải Như cứ nhiên mang theo Nghi Ninh đi lại, Lâm Hải Như cười đem hạt dẻ cao đặt trên bàn, nói chuyện với La Thành Chương. Nghi Ninh lại ngửa đầu nhìn La Thận Viễn.

Hắn có bộ dáng vững vàng, sườn mặt tuấn lãng, ánh mặt trời xuyên qua tấm bình phong hiện lên tầng tầng lớp lớp hào quang. Lông mày đậm, nếu hơi nhích lên, cho người ta cảm giác nghiêm cần nghiêm khắc.

Biết rõ tay hắn bị thương không phải do chính mình, nhưng Nghi Ninh cũng không biết từ đâu nổi lên một cảm giác áy náy. Một loại cảm giác chua xót. La Thận Viễn rõ ràng..... Rõ ràng nên là một người hoàn mỹ, nhưng vì cứu nàng, tay phải bị thương, vĩnh viễn không thể phục hồi.

La Thận Viễn nhìn thấy Nghi Ninh đứng ở cửa, nàng tự nhiên cao hơn một chút, thân hình nhỏ nhỏ, hốc mắt ửng đỏ, một bộ dáng muốn khóc.

La Thận Viễn đi qua ngồi xổm xuống nhìn nàng, nhú nhú mày hỏi: "Nghi Ninh, muội làm sao vậy?"

Lâm Hải Như cũng quay đầu nhìn qua, có chút kinh ngạc: "Vừa rồi còn vui vẻ mà."

Nghi Ninh khịt khịt mũi, nghĩ rằng mình tốt xấu gì cũng là người lớn, thế nào có thể bị cảm xúc Tiểu Nghi Ninh ảnh hưởng. Nàng dùng tay áo lau nước mắt nói: "Muội đang tiếc nuôi cho tam ca, không có việc gì."

La Thận Viễn nhìn tay áo nàng bị nước mắt dính ướt, lắc đầu nói "Muội là cô nương, không thể như vậy." Hắn lấy ra từ tay áo khăn tay của mình đem khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng của nàng lau sạch sẽ.

Nghi Ninh có chút bất ngờ, Lâm Hải Như liền cười nói: "Vừa vặn, ta không kịp đưa Nghi Ninh trở về. Trời sắp tối rồi, con đưa nó về chỗ lão thái thái đi, nếu không một lát lão thái thái lại phái người đi ra ngoài tìm nó."

La Thận Viễn liền nắm tay Nghi Ninh cùng hành lễ với La Thành Chương lui ra, Nghi Ninh đi theo người này đi, nàng gắt gao nắm tay phải hắn, đột nhiên thấp giọng hỏi một câu: "Tam ca, huynh có trách muội không?"

Tay hắn tựa hồ cứng ngắc một chút, nhưng lại không nói gì. Nghi Ninh cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói: "Thực xin lỗi....." Nàng chờ thật lâu cũng không có nghe La Thận Viễn đáp lời.

Mất thấy phía trước chính là chỗ ở của La lão thái thái, La Thận Viễn buông tay nàng ra: "Muội mau trở về đi thôi, một lát tổ mẫu lại nóng lòng."

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn mặt hắn, La Thận Viễn mới dừng một chút nói: "Ta đã dặn người làm tặng cho muội mấy bảng chữ mẫu, muội đều phải luyện cho xong, trở về ta kiểm tra. Không luyện xong ta sẽ xử phạt muội." Nói xong hắn xoay người bước đi.

Nghi Ninh biết ý tứ La Thận Viễn, nàng cười cười, nhìn bóng lưng hắn rồi đi lớn tiếng nói được, sau đó đi theo Tuyết Chi vào trong phòng.

Chỉ cần hắn không trách nàng là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dương Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

La lão thái thái đang muốn phái người đi tìm nàng, nhìn thấy Nghi Ninh đi vào, lão thái thái mí mắt hí hí: "Cao hứng như vậy, tam ca đưa con về à?"

Nghi Ninh gật đầu, đi đến bên người La lão thái thái ngồi xuống, thấy bà đang xem Kinh Phật, nhất thời giật mình.

Trưởng tẩu thích niệm Phật kinh, từ sau khi trưởng phu Lục Gia Nhiên chết, cả ngày lại đắm chìm vào tiếng tụng Kinh gõ mõ. Nàng hàng năm nghe Phật âm, cũng coi như có chút hiểu biết, La lão thái thái đang xem một quyển Kim Cương kinh.

Lúc nàng biết là Lục Gia Học giết nàng, phi thường oán hận, không cam lòng. Nhìn thấy hắn nhẹ nhàng băng quơ té bái mình, nhìn thấy địa vị hắn càng ngày càng cao, nhìn thấy không còn có người có thể làm hại nàng. Nàng hận không thể chính mình lao ra báo thù. Nhưng niệm mười mấy năm Kinh Phật như thế này, nàng bình tĩnh không ít, bởi vì vô luận như thế nào nàng đều giết không được Lục Gia Học, cho dù hiện tại trùng sinh làm người, cũng không có chút biện pháp.

La lão thái thái nhìn thấy nàng ghé vào bên cạnh bàn, xem Kinh Phật trên tay mình, cười cười sờ tóc nàng, nói: "Như thế nào? Không phải mới vừa rồi con còn vô cùng cao hứng. Tam ca con vừa rồi tặng bảng chữ mẫu cho con đó, muốn con nhìn theo mà luyện chữ. Đại ca con còn tặng cho con vài món đồ bằng lưu ly, con xem xem có chơi được không?"

Nghi Ninh vừa nhắc đầu, quả nhiên trên song cửa sổ, đặt đầy búp bê nhỏ bằng lưu ly có nhỏ có lớn, búp bê bình thường đều làm từ tò he. Búp bê này là lưu ly đốt thành, dưới ánh mặt trời óng ánh trong suốt, giá trị xa xỉ. Bên cạnh trên bàn có mấy bảng chữ, xem chữ viết vẫn là La Thận Viễn tự tay viết, tinh tế cẩn thận. Gáy được đóng ngay ngắn chỉnh tề, làm thành một tập chữ mẫu.

"Tổ mẫu, con không chơi búp bê, trước tiên phải luyện chữ. Bằng không tam ca trở về sẽ phạt con." Nghi Ninh đột nhiên đứng lên, cầm bảng chữ mẫu đi về hướng thư phòng.

La lão thái thái nhìn bóng lưng của Nghi Ninh cười lắc đầu, lại nhìn Từ ma ma liếc mắt một cái.

Từ ma ma mỉm cười cúi đầu nói: "Mi Mi nhi chúng ta nay đã biết tốt xấu."

La lão thái thái gật đầu: "Nó càng ngày càng biết chuyện lúc trước có hiểu biết lại càng ngày càng không hiểu chuyện. Buổi chiều lúc nói chuyện ở phòng khách, người phái người đi nói với Trần thị rồi sao?"

Từ ma ma nói: "Nô ti chuyện năm chuyện mười đều nói rõ ràng."

"Nghi Ngọc tính tình luôn luôn cao ngạo, chỉ sợ chóng mặt công tử Lưu phủ, Trình lang như vậy nó thật sự thích cực kỳ." La lão thái thái thần sắc thản nhiên, "Người lấy đối bài của ta thỉnh Lưu phủ nhân đến xem diễn. Không đem chuyện này định xuống, Nghi Ngọc không yên lòng."

Từ ma ma dạ một tiếng rồi lui xuống.

Trần Lan cũng viết chuyện phát sinh ở phòng khách chiều nay, bà cảm thấy khó thở. Trong phòng, nha đầu bà tử toàn bộ lui ra ngoài, La Nghi Ngọc quý gối trước mặt nàng, nước mắt không ngừng rơi. Trần Lan tức giận đến tay phát run, một hồi lâu mới bình tĩnh nói: "Người hiện tại có năng lực rồi, bắt người học quy củ, đã học đến như vậy à! Trình nhị công tử tuy rằng kết giao tốt với nhà chúng ta, nhưng diễn xuất của người thật sự làm cho người ta chế giễu! Ai kêu người cùng đưa con do tiểu thiếp sinh lui tới, ả luôn coi mình là đích nữ do quý thiếp sinh ra, cũng không xem xem bản thân có mặt mũi hay không, ả không quy củ giúp đỡ người, người liền nghe theo lời ả à?"

Nghi Ngọc nín thở, vừa rơi lệ vừa nói: "Nghi Liên đích xác không phải con vợ cả, nhưng nàng tính tình dịu dàng khiêm tốn, quan hệ với con rất tốt. Việc này cũng không phải nàng khuyến khích nữ nhi, là nữ nhi tự mình muốn thử một phen. Người không phải đã nói sao, mọi việc không thử làm sao mà biết....."

Trần Lan tức giận đến mức không nói được, nghe được Nghi Ngọc tranh luận, cầm trong tay một quyển sách gơ lên đánh Nghi Ngọc.

Đại a đầu bên người liền vội vàng kéo bà: "Phu nhân, trừng phạt không được a, cô nương đã lớn như vậy rồi!"

"Nàng bại hoại môn phong Trần gia ta, ta không đánh chết nàng không lẽ ta đau lòng nàng!" Trần thị chỉ vào Nghi Ngọc nói, "Còn dám tranh luận? Ta hỏi người, công tử Lưu phủ có gì không tốt, người lại làm ra chuyện như vậy"

Nghi Ngọc chưa từng bị mẫu thân nói nặng như vậy, vừa rơi lệ vừa nói: "Hắn sao lại tốt được, chỉ là một Lưu phủ nhỏ nhoi. Con lần trước nhìn thấy hắn..... Nhân phẩm, bộ dạng, tài học, sao hắn có thể so sánh với Trình lang ca ca"

Trần Lan nghe đến đó càng muốn đánh Nghi Ngọc, làm La Nghi Tử đứng bên cạnh sợ hãi. Nàng tuy rằng thích tỷ tỷ, nhưng vẫn quý trên mặt đất cầu tình cho La Nghi Ngọc. Trong phòng chính loạn lên, nha đầu chạy đến nói đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đến thỉnh an Trần thị.

La Viễn Sơn mới vừa tiến vào đã nói: "Mẫu thân, người cũng đừng vội vả đánh Nghi Ngọc. Kỳ thật con cùng Nghi Ngọc suy nghĩ không sai biệt lắm. Lưu phủ đồng chí là ngũ phẩm quan, con trai độc nhất của hắn tuy rằng căn cù, dù sao cũng không có trúng cử. Nhưng chỉ tư Trình lang ngút trời, tiền đồ không có ranh giới."

La Hoài Viễn biết đệ đệ mình ý nghĩ đơn giản, nhìn hắn một cái kêu hắn câm miệng.

"Mẫu thân khuyên muội muội, người đi theo đạo loạn cái gì." La Hoài Viễn giúp Nghi Ngọc đứng lên, Nghi Ngọc dựa vào người ca ca khóc nói không ra lời, La Hoài Viễn nói, "Nghi Ngọc, muội cũng biết thân thể Trình lang?"

La Nghi Ngọc lắc đầu, La Hoài Viễn liền thấp giọng nói, "Trình lang..... Hắn chỉ là thứ xuất."

Trần Lan chưa từng nghe qua điều này, ngồi thẳng thân mình nhú mày hỏi: "Đã là thứ xuất, sao lại biến thành con vợ cả?"

La Hoài Viễn liền tiếp tục nói: "Trình lang có một người cậu tốt là Lục Gia Học. Lục Gia Học vừa lên chức Đô đốc, liền muốn Trình gia cho bảo tỷ của hắn lên làm vợ cả. Nhưng bảo tỷ hắn xuất thân rất thấp, nên hắn nhờ thế tử Anh Quốc công nhận bảo tỷ hắn làm muội tử, mới danh chính ngôn thuận làm vợ cả. Trình lang khi còn bé thường hay bị huynh trưởng con vợ cả khi dễ, khi đó rất đáng thương. Sau này, hai người con đó gặp lại, sợ Trình lang như chuột thấy mèo."

"Muội biết Trình lang đối phó với hai đích huynh kia như thế nào không?" La Hoài Viễn thanh âm càng thấp, "Hai đích huynh kia, một người cưới nữ nhi Thạch gia ở Thông Châu, là một ma bệnh, chưa được một năm thì mất. người còn lại cưới thứ nữ Thông Chính Sứ ở Sơn Tây, vị thứ nữ này có tật ở chân. Nhưng không ai dám lên tiếng phản bác..."

La Nghi Ngọc mắt nước mắt lưng tròng nói: "Chuyện này..... là như thế nào? Đó là hắn thân thể bất chính, muội, muội lại không có gì có thể nói."

La Hoài Viễn nhìn muội muội nửa điểm đều không biết sợ hãi, chỉ phải thở dài: "Quên đi, nhà chúng ta gia thế không kém, phụ thân quan to tam phẩm, lại có Ngoại công gia cho muội chỗ dựa, sao không xứng với Trình lang. Muội nếu thật sự thích hắn như vậy, thì xin mẫu thân thử lại thử đi."

Trần thị thấy con nhìn bà, liền xoa tay: "Tổ mẫu đã nói không được. Lại nói Trình gia phức tạp, Ngọc nhi tuy rằng có trí tuệ, nhưng tính tình luôn luôn cường ngạnh cao ngạo, làm sao có thể thích ứng được đây." Bà đã bớt giận, kêu nha đầu dẫn Nghi Ngọc trở về phòng nghỉ ngơi, "Người trở về cẩn thận suy nghĩ, ta ngày mai lại nói chuyện với người. Tú nhi, con dẫn tỷ tỷ con trở về đi."

La Nghi Ngọc xoa xoa nước mắt, tâm lạnh như bụi, nàng cũng không nói chuyện. Hành lễ rồi rời khỏi phòng Trần thị.

Trần thị lôi kéo hai con trai ngồi xuống, quan tâm việc học của bọn họ. La Hoài Viễn đọc sách thì luôn luôn không cần bà lo lắng, La Sơn Viễn tính tình đã có chút tàn bạo, bà hỏi nhiều vài câu, lại hạ giọng nói đến La Thận Viễn: "..... Tuy rằng các con ba người đều là huynh đệ, nhưng La Thận Viễn là thứ trưởng tử của chi thứ hai, cùng các con là không cùng chi. Cũng không biết sao, lão thái thái thân thiết với nó rất nhiều, tựa hồ là không thèm để ý đến việc năm đó. Đừng trách vì nương nói một câu lạnh lùng, về sau La gia có thể ở trong triều nhậm đại chức chỉ có một người, những người khác đều phải tránh tị hiềm. Hoài Viễn, phụ thân con coi trọng con, Liên lão phu nhân đều khen ngợi con, cần phải nỗ lực mới được."

La Sơn Viễn đứng lên nói: "Con tuy rằng đọc sách bình thường, nhưng đại ca lại thấp phần trí tuệ, thường xuyên được tiên sinh khích lệ, ở Bảo Định phủ cũng có danh tiếng, mẫu thân không cần lo lắng. Huống hồ tam đệ tuy rằng đi học, lại không chỗ nào xuất sắc, mẫu thân không cần lo lắng."

Trần thị nghe đến đó mới nhẹ nhàng thở ra, gật đầu cho hai người nhanh trở về nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sáng sớm, Nghi Ninh đem bản luyện chữ mình chép lại từ bảng mẫu cho Cố nữ tiên sinh xem.

Cố nữ tiên sinh kêu nàng lại gần, chỉ vào bản chép nói: “Chỗ này bị sai rồi, mấy ngày nay đều viết sai hết.”

Nghi Ninh tối qua ngủ muộn, chép đến đầu óc choáng váng, mà vẫn không phát hiện chỗ này. Nghĩ đến Cố nữ tiên sinh tác phong nghiêm cẩn, nàng đau đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại: “Nữ tiên sinh muốn... phạt ... con nữa ạ?”

"Chữ viết tinh tế hơn so với ngày xưa." Cố nữ tiên sinh thân nhiên nói, "Không phạt con nữa."

Nghi Ninh mới nhẹ nhàng thở ra, nói lời cảm tạ. Cố nữ tiên sinh vẫn phụng phịu: "Lần sau mà sai thì sẽ phạt tiếp."

"Lần sau khẳng định sẽ không sai!" Nghi Ninh cười tủm tỉm với Cố nữ tiên sinh, nhờ Tuyết Chi dọn dẹp sách vở, nàng chạy nhanh trở về. Nhìn thân ảnh của nàng rất nhanh không thấy, Cố nữ tiên sinh lắc đầu.

La Nghi Tú ở ngoài cửa chờ nàng, lấy tay chống cằm, bộ dáng xem ra đã chờ rất lâu. Nghi Ninh vội vàng nói: "Muội đã cố gắng thật nhanh rồi."

Đã vào, bên ngoài Mặt Trời cực nóng, mặc dù có tiểu nha đầu cầm dù che, La Nghi Tú vẫn thấy nóng. Đi đến kéo Nghi Ninh nói: “Đi nhanh, chậm thì không còn gì để coi đâu.”

La Nghi Ngọc hiện tại bị bắt học quy củ nhiều hơn. La Nghi Tú nhàm chán sẽ tìm Nghi Ninh chơi, cùng nhau đi câu cá, ra ao phía sau núi nuôi rùa. Tiểu cô nương La Nghi Tú sức sống tràn đầy, Nghi Ninh sợ nóng lại sợ phiền phức, chỉ có thể kêu La Nghi Tú kéo đi chơi. La Nghi Tú còn nói với lão thái thái: “Thất muội sức khỏe không tốt, phải vận động nhiều.”

Lão thái thái nghe xong cũng vui vẻ chấp thuận, Nghi Ninh chỉ có thể ngày ngày đi chơi với cô nương lớn hơn nàng ba tuổi.

“Ngày mai, tổ mẫu muốn mời Lưu phu nhân qua nhà ta xem hát, nghe nói Lưu công tử cũng đi theo.” La Nghi Tú đang cho rùa ăn, xoay người nói: “Tỷ nghe mẫu thân kể, người nhà công tử ấy rất ái mộ tứ tỷ. Muội cũng biết, tỷ tỷ chúng ta ở Bảo Định cũng có danh tiếng, nương mang tỷ cùng tứ tỷ qua nhà người khác chơi. Người ta đều khen tứ tỷ, nào là bộ dạng xinh đẹp, nào là học vấn uyên thâm. Lưu công tử sớm đã có ý, vừa nghe tổ mẫu nhà ta cũng có ý tứ này, nhà bọn họ rất vui mừng.”

Phủ Đồng là quan ngũ phẩm, nhưng cũng là quan phụ mẫu, ở Bảo Định cũng là người giàu. Con họ có tiếng là Khiêm công tử, cần cù hiếu học, lại là con trai độc nhất, không ít người cầu thân.

Mời thông gia đến nhà cùng nhau xem hát, đó là phương thức trao đổi đính hôn. Nghe nói là lúc La Hoài Viễn xem mắt, Trần thị cùng các vị phu nhân xem hơn mười tuồng hát, ngàn chọn vạn chọn chọn ra một cô con dâu, chờ La Hoài Viễn thi Hương xong sẽ gả vào cửa.

La lão thái thái mời Lưu phu nhân xem hai, chính là muốn cùng Lưu phu nhân thương lượng chuyện hai nhà kết thân.

Thật ra La Nghi Ngọc rất xứng đôi với Lưu công tử. Tuy rằng Lưu gia kém hiển hách hơn La gia, Nghi Ngọc gả qua sẽ được nhà chồng sủng ái. Đáng tiếc, Nghi Ngọc không có hứng thú với chuyện này, cũng như không có cảm tình với Lưu công tử.

La Nghi Tú tuổi còn nhỏ, yêu tươi mới náo nhiệt, đối với việc này cảm thấy rất hứng thú.

“Vi nương ta tặng cho tứ tỷ một chuỗi ngọc, đó là của hồi môn của bà. Chỉ cho tỷ xem, không cho tỷ mang ra đây.” La Nghi Tú oán giận nói. “Hạt châu dưới ánh Mặt Trời lộ ra ánh lục sắc, xinh đẹp cực kỳ.”

Nghi Ninh ôm mặt xem nàng dùng bát cho rùa ăn, nói: “Ngũ tỷ, tỷ đừng đùa với con rùa đó nữa, người nhà ít đi ngang đây, rất đáng thương.”

Tuyết Chi thấy Nghi Ninh cứ nhìn chăm chăm con rùa, cho rằng Nghi Ninh thích, kêu tiểu nha đầu dùng khăn bắt lấy mang về nuôi. Kiếp trước, Nghi Ninh không nuôi động vật nhỏ, nhưng đích muội của nàng có nuôi mèo, khiến phòng hôi thối, cuối cùng kẻ mẫu phải ném nó đi.

Nàng từ nhỏ quá cẩn thận, nên càng không thể nuôi động vật này nọ.

La lão thái thái thấy vậy cũng tán thành, lập tức kêu Từ ma ma tìm chậu sứ men xanh cho Nghi Ninh dùng để nuôi rùa. Nghi Ninh nhìn thấy ánh sáng phát ra từ chậu sứ xinh đẹp tinh tế, nàng biết nhất định giá trị xa xỉ.

Bất quá giá trị xa xỉ thì thế nào, cũng chỉ để nuôi rùa.

"Cám ơn tổ mẫu ban thưởng." Nghi Ninh sờ sờ lưng hai con rùa, nghiêm cẩn nói, "Chúng nó nếu biết mình ở chỗ hào hoa xa xỉ như vậy, khẳng định cũng

thật cao hứng."

Người trong phòng đều cười, La lão thái thái khoát tay, cười đến nỗi không nói nên lời.

Buổi tối, lúc đi ngủ, La lão thái thái kêu nha đầu đem đệm giường của nàng đổi thành chiếu. Một tay quạt mát một tay vỗ vỗ vào người nàng cho nàng dễ ngủ, nói với nàng: "Ngày mai, con nên đến sớm."

Nghi Ninh dạ một tiếng, nhìn thái dương La lão thái thái có tóc bạc, trong lòng cảm khái, tổ mẫu cũng già rồi.

Nàng cầm tay gầy của La lão thái thái nói: "Tổ mẫu, con không nóng, người không cần quạt cho con. Con nghe Nghi Tử nói, ngày mai Lưu công tử cũng đến?"

La lão thái thái nói: "Đến xem mắt tỷ tỷ con, sau này đều là thông gia." Nói xong lại điểm vào mi tâm nàng, "Con bị bệnh hai lần, tính tình tốt lên không ít. Như vậy rất tốt, ngày mai không cho nghịch ngợm, lại làm cho người nhà Lưu phu nhân chế giễu."

Nghi Ninh cầm cây quạt quạt cho La lão thái thái: "Tổ mẫu yên tâm, con ngày mai nhất định nhu thuận."

La lão thái thái sửa chăn cho Nghi Ninh, nhìn nàng ngủ say, suy nghĩ đến xuất thần. Đưa nhỏ tựa vào gối đầu đỏ thắm, khuôn mặt nhỏ nhắn, nơi cuối mày có nốt ruồi son. Từ ma ma đến dần bà đi nghỉ ngơi, lúc La lão thái thái đứng dậy, thân mình đột nhiên chao đảo, xem chút không đứng vững.

Từ ma ma trong lòng cả kinh, thấp giọng nói: "Lão phu nhân ——"

"Không sao." La lão thái thái khoát tay nói, "Người già đi, tinh thần không tốt lắm."

Từ ma ma trong lòng thoải mái chút, ôn nhu nói, "Ngài còn phải xem Mi nhi xuất giá, ôm cháu cố nữa. Nên giữ gìn sức khỏe nhiều hơn."

La lão thái thái hơi thất thần, thở dài: "Cũng không biết ta còn có thể chờ đến lúc đó không..... Mi Mi nhi về sau có thể gả cho dạng người gì, nhân gia có đối tốt với nàng không, ta ngẫm lại đều lo lắng."

Dứt lời vẫy tay, Từ ma ma đỡ lão thái thái đi nghỉ ngơi.

Hôm sau, sáng sớm, Nghi Ninh đã bị Tuyết Chi kêu dậy, búi tóc, trang điểm sạch sẽ, cho nàng mặc một bộ trang phục xinh đẹp.

Trần thị cùng Lâm Hải Như rất sớm đã dẫn các cô nương trong nhà đến, La Nghi Liên còn nắm tay Hiến Ca.

Mà nhân vật chính La Nghi Ngọc mặc trang phục vải dệt hoa màu hồng cánh sen, váy màu trắng, đai lưng xanh thẫm, cổ tay mang vòng xuyên lam bằng cẩm thạch, đích xác rất xinh đẹp. Nàng mím môi, cúi đầu bộ dáng không muốn nói nhiều. Mặt lạnh băng mà quyến rũ.

Sau khi dùng điểm tâm, trời đã sáng hẳn, Từ ma ma liền dẫn Lưu phu nhân đến. La lão thái thái cùng Trần thị đứng dậy nghênh đón, mà Nghi Ninh cùng đám người Nghi Ngọc đứng sau bình phong ngóng đầu ra xem. Chỉ thấy một nam tử thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính đi sau phụ nhân. Khiêm tốn cười, hành lễ với La lão thái thái.

Nghi Ninh nhìn người đến, rốt cuộc cũng tỉnh ngủ.

Vị này hẳn là Lưu công tử, hẳn nhìn qua hơi có quắp, biết cô nương trong nhà ở sau bình phong nhìn hẳn, có chút khản trương.

Nghi Ninh âm thầm nghĩ Lưu công tử nhân tài cũng không tệ, chẳng qua có Trình lang Châu Ngọc ở phía trước, Nghi Ngọc sẽ không chịu nổi hôn sự này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

La lão thái thái kêu vài cô nương đi ra gặp Lưu phu nhân, các cô nương La gia bộ dạng đều thanh tú trắng nõn, đều là mỹ nhân. Lưu phu nhân khen ngợi các nàng một phen, còn thưởng riêng cho Nghi Ninh tuổi ít nhất một túi đậu.

Lưu công tử nhìn La Nghi Ngọc liếc mắt một cái, thấy nàng lớn lên quả nhiên xinh đẹp, có chút ngượng ngùng. La Nghi Ngọc nhìn Trần thị nói chuyện không chớp mắt, lưng đứng thẳng tắp.

Lưu phu nhân thực vừa lòng với Nghi Ngọc, nói chuyện với nhau một phen, hai nhà liền định ra việc hôn nhân.

Sân khấu kịch dựng lên ở tiền viện, mọi người chuyển sang tiền viện xem diễn.

Các cô nương ngồi phía sau, Nghi Liên liền ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên Nghi Ngọc, nói Lưu công tử có nhiều điểm tốt, còn nói với Nghi Ngọc: “Tri phủ Bảo Định không vài năm sẽ lên chức, ngày sau Lưu đại nhân sẽ càng thăng tiến. Tỷ tỷ có phúc khí, khẳng định sẽ hạnh phúc.”

La Nghi Ngọc sắc mặt đẹp mắt chút, thấp giọng nói chuyện với Nghi Liên một hồi lâu.

La Nghi Tú quay đầu nói với Nghi Ninh: “Tỷ tỷ muội thật lợi hại, tứ tỷ chưa từng dùng vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với tỷ.”

Nghi Ninh nghĩ rằng hai người các người làm sao giống tỷ muội, giống kẻ thù truyền kiếp hơn, gặp nhau là đỏ mặt tía tai, La Nghi Ngọc làm sao có thể tâm tình với người. Nàng từ từ nói: “Lục tỷ tính tình dịu dàng, với ai cũng hợp tính.”

La Nghi Tú nghe xong lại đắm chiêu.

Buổi chiều ngày dần dần tàn. La lão thái thái mời Lưu phu nhân đến phòng khách nghỉ tạm.

La Nghi Ngọc bị Trần thị kêu đi nói chuyện, La Nghi Tú thấy nàng phải đi, nài nỉ nàng đưa vòng ngọc cho mình chơi, Nghi Ngọc trừng mắt liếc nàng rồi mới tháo xuống đưa. La Nghi Tú mang đến trước mặt Nghi Ninh như hiến vật quý: “Muội xem, có phải đẹp lắm không?”

Hạt châu màu xanh lục thăm lặn qua lặn lại trên ngón tay trắng thuần, thật đẹp mắt.

Hiên Ca ngồi trong ngực Nghi Liên, nhìn thấy hạt châu sáng chói, vươn tay nhỏ bé mập mập nói: “Ngũ tỷ tỷ, Hiên Ca cũng muốn chơi.”

La Nghi Tú thu tay lại, không dám đem vật quý trọng này cho hài tử chơi. Lung tung đỏ hấn: “Hiên Ca ngoan, cái này không chơi được đâu.”

Hiên Ca là nam hài nhỏ tuổi nhất nhà, bình thường đều được đãi ngộ như Nghi Ninh, cả nhà đều chiều hấn. Kiêu di nương cũng cưng chiều hấn tận trời, đòi gì cung cho. Nghe được không cho chơi, hấn liền khóc lớn.

Nghi Liên nghe được đệ đệ khóc, vội ngồi xổm xuống cầm cái trống bỏi dỗ hấn, Hiên Ca lại không muốn, đẩy ra, rồi nhào người về La Nghi Tú. Nghi Liên thấy đệ đệ không ngoan, nhíu mi nhu hòa nói với La Nghi Tú: “Nếu không..... Ngũ tỷ cho Hiên Ca mượn chơi đi, tránh cho hấn khóc nháo lên ồn ào.”

La Nghi Tú hừ một tiếng nói: “Nếu đệ ấy làm hỏng thì sao?”

Nghi Liên nhìn vòng tay tưởng chỉ là đá quý tầm thường, nghĩ đến Hiên Ca quăng vỡ không biết bao nhiêu món đồ quý. Chỉ là vòng tay thôi mà, sao để vỡ được. Á kìa nhân khuyên như: “Ngũ tỷ, nếu là đồ tầm thường, cho Hiên Ca chơi cũng không sao mà.”

Nghi Tú muốn trả lời, hạ nhân lại mang đồ ngọt lên, là món mật đậu đỏ đá bào. Chén nhỏ đựng bằng đá bào nhỏ, phía trên rưới nước đậu đỏ nấu với mật, nhìn thôi cũng phát thèm.

Nghi Ninh thấy bàn đồ ngọt, cười nói với Hiên Ca: “Hiên Ca muốn ăn không?”

Hiên Ca bị đồ ngọt hấp dẫn, không thèm chơi vòng tay nữa.

La Nghi Tú có chút mất hứng: “Cái gì là vòng tầm thường, vỡ rồi ta lấy gì đền cho tỷ tỷ ta. Quả nhiên thứ con do tiểu thiếp sinh ra...”

Nghi Ninh ra dấu im lặng, thấp giọng nói: “Hiên Ca đã không muốn chơi rồi, nói chuyện này làm gì.”

La Nghi Tú vẫn bất mãn, reo lên: “Muội nói giúp cái gì. Tỷ nói với muội, tiểu nha đầu đều bàn ầm lên, nói nếu không phải Kiêu di nương vào cửa, mẫu thân muội không uất tức mà sinh bệnh, rồi mới...”

Nghi Ninh khuyên nàng là sợ nàng bị người ta bắt được nhược điểm, nàng lại cố tình không hiểu. Nghi Ninh thở dài: “Chớ cần Lữ Động Tân, không biết người tốt là ai, muội không khuyên tỷ nữa.”

La Nghi Tú thấy Nghi Ninh như vậy, cười tủm tỉm nắm tay Nghi Ninh lắc lắc. “Không cần tức giận. Muội nghĩ Nghi Ngọc ở ngoài đang bàn chuyện gì? Chúng ta đi nghe lén một chút đi.”

Nghi Ninh lùi lại sợ nóng, từ chối không đi. La Nghi Tú lại hiểu kỳ, leo xuống giường đi nghe lén Trần thị nói chuyện, nha đầu chạy theo phía sau nàng.

Nghi Ninh hôm qua ngủ trễ, thừa dịp giữa trưa ngủ một giấc, ước gì La Nghi Tú không âm ỷ nàng.

Nàng vừa bê gối đầu lên chuẩn bị ngủ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng động giòn vang, tựa hồ là vô số hạt châu rơi vỡ nát.

Lòng Nghi Ninh đột nhiên căng thẳng, lại lập tức nghe tiếng em nhỏ oa oa khóc lớn. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy Hiên Ca đang cầm một hạt châu trong vòng tay, đại a đầu chạy nhanh lại dỗ hấn. Nghi Ninh chỉ vào hạt châu, hỏi: “Không phải không cho đệ ấy chơi sao, Hiên Ca lấy nó từ nơi nào?”

Đại a đầu vội vàng quỳ xuống: “Nô tì làm thất tiểu thư thức giấc. Hạt châu này..... Hạt châu là lục tiểu thư mang cho tiểu thiếu gia chơi, nô tì cũng không rõ ràng.”

Nghi Ninh vội vàng xuống giường, nói với Tuyết Chi: "Người nhanh đi giúp nàng đỡ Hiên Ca." Lại kêu Tùng Chi, "Chạy nhanh đi tìm ngũ tiểu thư lại đây!"

Hai a đầu cảm thấy tiểu thư nghiêm cẩn, rất có tác phong của đại tiểu thư, trong lòng cảm khái quả nhiên là tỷ muội ruột thịt. Vội vàng chạy đi tìm người.

Nghi Ninh đi vào đã thấy mấy hạt châu đều vỡ nát. Ngọc này vốn dễ vỡ, La Nghi Liên lại mang cho Hiên Ca chơi. Vòng ngọc này là của hồi môn của Trần thị, cực kỳ trân quý, Trần thị mà biết, La Nghi Tú khó tránh khỏi bị trừng phạt.

Nghi Ninh lập tức kêu nha đầu mang mâm lên, đem từng mảnh vỡ nhặt lên hết.

Tuyết Chi đỡ dành Hiên Ca, nàng nhỏ giọng nói với đại a đầu trông Hiên ca là vòng tay này giá trị cỡ nào, đại a đầu sợ tái mặt, nhờ Tuyết Chi trông chừng Hiên Ca, nàng lập tức chạy đi tìm La Nghi Liên.

Nghi Ninh có chút đau đầu, giấc ngủ trưa này sợ là ngủ không được nữa rồi, Hiên Ca còn khóc thút thít nhe răng, nàng còn muốn đi đỡ nàng đây này.

Trần thị mang theo La Nghi Ngọc đi vào, nhìn đến mảnh vỡ của vòng tay, lại nhìn Nghi Ninh bụng những hạt châu còn lại, mặt trầm như nước, bà làm sao có thể không nhận ra bản thân đưa cho Nghi Ngọc cái gì. Nghi Ninh cũng nghịch ngợm, chơi xấu không phải lần một lần hai. Nhưng bà lại không có khả năng vì một chuỗi hạt châu cùng Nghi Ninh so đo, chỉ có thể nhịn nhẫn hỏi: "Nghi Ninh, sao chuỗi hạt châu lại vỡ nát rồi?"

Nghi Ninh sợ nàng hiểu lầm, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi, Hiên Ca lấy chơi, rơi vỡ mấy hạt lớn, các hạt khác hoàn hảo."

Lúc này Lâm Hải Như cũng đi lại, phía sau là La Thành Chương vừa từ nha môn trở về, chuẩn bị đi trông Lưu công tử.

La Thành Chương vừa thấy mấy mảnh vỡ, lại thấy Nghi Ninh đứng ở bên cạnh, mà sắc mặt Trần thị rất khó nhìn. Nhíu nhíu mày hỏi: "Đại tẩu, không biết là chuyện gì xảy ra? Nghi Ninh nghịch ngợm chọc giận người?"

Trần thị lắc đầu nói: "Tiểu hài tử làm rơi vỡ đồ thôi, không có việc gì."

La Thành Chương nghe xong lời của Trần thị lại hiểu lầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nghi Ninh, nhớ tới Nghi Ninh trước kia cũng làm vỡ đồ này nọ trong thư phòng của hắn, liền nghiêm khắc nói: "Mau tạ tội với bá mẫu người, càng lớn càng kỳ quái. Ngọc này trân quý, sao có thể mang ra chơi? Còn làm rơi vỡ thành ra như vậy."

Nghi Ninh trong lòng chợt lạnh, tốt lắm, người cha này có trí tướng tượng thật phong phú. Không nghe rõ ràng đã định tội, quả nhiên hắn luôn nghĩ nàng kiêu căng nghịch ngợm, không cần biện bạch.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

"Nhị gia là hiểu lầm thôi, " Trần thị nói, "Là Hiên ca nhi lấy chơi vô ý làm vỡ, không phải Nghi Ninh làm." Kỳ thật Trần thị cũng có chút nghi ngờ, dù sao thì Hiên ca nhi cũng còn nhỏ, làm sao có thể lấy được vòng châu ngọc bích này. Bởi vậy nói xong mấy câu này rồi thôi không nói nữa.

La Thành Chương nhíu nhíu mày: "Thật à? Nghi Ninh, chắc không phải con làm sai, còn định trốn tránh trách nhiệm..... Hiên ca nhi còn nhỏ, nó không hiểu chuyện."

Nghi Ninh cười lạnh trong lòng, có người cha như thế, khó trách Tiểu Nghi Ninh bị ép thành như vậy.

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái, có lẽ do cảm giác Tiểu Nghi Ninh luôn có mặt, một nỗi xúc động muốn khóc tràn ngập trong lòng. Nghi Ninh nhỏ giọng nói: "Đã phụ thân không tin con nói, vậy ngài cứ hỏi người khác đi, con gái cũng không còn gì nói nữa."

Tuyết Chi vội vàng ôm Hiên ca nhi đi qua, nàng cũng cảm thấy ảm ức thay cho Nghi Ninh nhà mình. Uất ức nói: "Nhị gia đừng trách Thất tiểu thư, việc này quả thực không liên quan Thất tiểu thư. Là Tiểu thiếu gia làm rơi vỡ vòng ngọc bích. Bởi vậy nha đầu của Tiểu thiếu gia đã đi mời Lục tiểu thư đến đây. Chẳng qua là Thất tiểu thư chúng ta ngủ trưa ở trong này, nhìn thấy Tiểu thiếu gia khóc, còn bảo nô tì đi đỡ. Thật sự không liên quan tiểu thư! Còn hạt ngọc bích rơi khắp nơi kia là do tiểu thư nhặt lên."

Hiên ca nhi nghe đến đó, lại oa oa khóc lớn: "Hiên ca nhi không không làm quăng bể đồ, Hiên ca nhi không làm! Là thất tỷ tỷ làm!"

La Thành Chương nghe được ấu tử nói như vậy, sắc mặt lại không dễ nhìn, ngữ khí cũng trầm hơn: "Vậy sao Hiên ca nhi lại nói như thế!"

Trần thị thấy việc đến nước này, tự biết là ai làm rơi vỡ cũng không còn quan trọng nữa, La Thành Chương muốn truy cứu trách nhiệm, đến lúc đó đừng có khiến cho hai nhà đều xa lạ. Vội vàng khuyên nhủ: "Nhị gia, vẫn là bỏ qua đi, cùng lắm chỉ là một vòng ngọc bích mà thôi. Nhìn xem hỏi đến Hiên ca nhi cũng khóc."

Nghi Ninh khẽ nắm tay nhỏ bé lại, nghe tiếng khóc the thé của đứa nhỏ kia, trong lòng rất không thoải mái.

Lâm Hải Như đến kéo ôm Nghi Ninh vào trong ngực, vừa nhìn vừa nói với La Thành Chương: "Lão gia, Nghi Ninh đã từng nghịch ngợm một chút. Nhưng có khi nào lão gia thấy nàng từng nói dối? Nghi Ninh trước giờ đều không thèm nói dối. Ngài không tin nàng nhưng ta tin, ta biết Mi Mi nhi sẽ không nói dối."

Nghi Ninh rõ ràng làm người hai kiếp, ngay từ đầu nàng cũng không khó chịu lắm, nhưng nghe lời Lâm Hải Như nói lại thấy mũi xót xót.

Vị kế mẫu này của Tiểu Nghi Ninh á, tuy rằng không thông minh, nhưng lại thật tâm tốt với nàng. Nàng kéo ống tay áo của Lâm Hải Như, nhếch môi. Nay vô luận nàng nói cái gì, luôn bị nghi ngờ là khi dễ đệ đệ, nàng không thể tùy tiện nói chuyện.

Lúc này Tùng Chi mời được La Nghi Tú đến, ngay sau đó thì đại a đầu của Hiên ca nhi cũng đưa La Nghi Liên sang.

La Nghi Tú vừa đi tới liền nghe mấy câu này, nàng lập tức cười lạnh nói: "Vừa rồi không cho vòng tay ngọc bích đó Hiên ca nhi liền khóc nháo. Ta cũng chưa cho nó, sau khi ra ngoài mới phát hiện mình còn để trên bàn trà. Chắc là ai lấy cho Hiên ca nhi chơi, để nó làm rơi vỡ rồi. Ai dám oan uổng Nghi Ninh! Hiên ca nhi bình thường do Kiều di nương nuôi, muốn cái gì có cái đó, nó làm vỡ đồ còn ít thiếu sao?"

La Nghi Liên vừa thấy thế này liền tái nhợt mặt mày, vừa rồi nàng thấy cái còng đó trên chiếc bàn con, Hiên ca nhi lại muốn, nàng tùy tay nên lấy cho.

Nào ngờ được thứ này thế mà quý trọng như vậy!

Nhưng nghe La Nghi Tú nói bản thân đệ đệ như vậy, nàng làm sao có thể mặc kệ. Lúc này liền nhu hòa nói: "Ngũ tỷ tỷ, dù sao Hiên ca nhi cũng còn nhỏ, nó không hiểu chuyện, tỷ cũng không nên trách móc nó nặng nề."

La Nghi Tú lại khinh thường: "Không hiểu chuyện? Nó mới ba tuổi đầu liền dám nói dối vu oan Nghi Ninh! Vừa rồi lúc đại a đầu của nó đến mời người, đã nói với người cái gì rồi! Có phải nói nó tự tay quăng vỡ vòng ngọc hay không! Ta còn muốn hỏi người đây, ta đã nói thứ này quý trọng, người còn dám lấy cho nó chơi?"

Trần Lan vội túm La Nghi Tú trở về, mắng nàng: "Sao con có thể nói như vậy!"

La Nghi Tú nhìn thấy Nghi Ninh bởi vì nàng mà chịu oan ức, hai mắt bản thân cũng đỏ cả lên, cứng đầu nói tiếp: "Con cứ nói, nó còn nhỏ tuổi thì như thế nào? Tuổi còn nhỏ sẽ tha cho nó sao? Tuổi còn nhỏ sẽ mặc kệ nó nói dối!"

La Thành Chương nghe đến đó, vội vàng nói với Trần Lan: "Đại tẩu, đừng can Nghi Tú, nàng nói đúng." Hắn lập tức kêu đại a đầu vừa rồi hầu hạ Hiên ca nhi đến trước mặt, hỏi: "Người nói thật đi, là Hiên ca nhi quăng vỡ đó?"

Đại a đầu sợ tới mức giọng nói khô ráp, run run đáp: "Là..... Là Tiểu thiếu gia làm rơi, Tiểu thiếu gia sợ khóc. Thất tiểu thư..... Thất tiểu thư kêu Tuyết Chi tỷ tỷ đến dỗ Tiểu thiếu gia đừng khóc nữa, nó thì phải đi mời Lục tiểu thư đến."

La Thành Chương hít một hơi thật sâu, sắc mặt càng khó coi. Làm rơi vỡ đồ là chuyện nhỏ, một chuỗi vòng ngọc bích, quý đến thế nào cũng không phải không có. Điều hắn không thể chấp nhận là Hiên ca nhi nói dối! Nó mới ba tuổi đầu, thế mà dám nói dối!

Hắn kéo Hiên ca nhi đang khóc không ngừng, để nó đứng ngay ngắn, trầm giọng hỏi: "Có phải con làm rơi hay không? Nếu con lại nói dối, ta sẽ phạt con."

Hiên ca nhi ảm ức khóc cái không ngừng: "Phụ thân, Hiên ca nhi sợ! Hiên ca nhi sợ mà, Hiên ca nhi không làm bẽ....."

La Nghi Liên nhìn đệ đệ khóc thành như vậy, đau lòng quỳ xuống cầu xin: "Phụ thân, Hiên ca nhi còn nhỏ tuổi, nó không hiểu chuyện a!"

La Thành Chương lần này không động đậy, nói dối là chuyện lớn. Ba tuổi cũng xem như lớn rồi, cũng nên phân biệt tốt xấu, hơn nữa Hiên ca nhi còn là nam hài. Hắn ngồi xuống lạnh lùng quát: "Con không chăm sóc tốt cho đệ đệ, bản thân cũng có trách nhiệm. Đứng lên! Đừng có hơi một tí là quỳ."

Nghi Liên lại khóc thật thương tâm, thân mình suy nhược lết lết tới.

La Thành Chương không đành lòng, quay đầu lại nhìn tiểu nữ nhi cũng đứng bên cạnh nhìn mình, hai mắt tròn quật cường, vành mắt đỏ ửng, nhưng nước mắt lại không rơi lấy một giọt. Nháy mắt hắn liền cảm thấy trong lòng bị đâm một cái.

Đã nhận hết hán oan uổng, khóc cũng không khóc một tiếng.

Lòng hắn lạnh hơn chút, chỉ nha đầu bên cạnh nói: "Nâng Lục tiểu thư dậy, còn có Hiên ca nhi nữa, mang về chỗ Kiều di nương trước cho ta, không cần tiếp tục ở trong này mất mặt xấu hổ. Chờ ta về lại phạt!"

La lão thái thái giờ phút này vừa đến, mới nãy có tiểu nha đầu cơ trí đi báo cho bà. Bà bước vào rồi sắc mặt âm trầm, tất cả mọi người hành lễ với bà. La lão thái thái đi đến trước mặt La Thành Chương, lạnh lùng nhìn hắn một cái. Nghĩ đến Lưu phu nhân còn đang chờ, lại tiếp tục xảo xảo không hay, hít sâu một hơi mới nói: "Giờ con lại hồ đồ, được rồi, chuyện gì ta cũng không hỏi. Tuyết Chi, người đưa Mi nhi về. Ta ra ngoài tiễn Lưu phu nhân sẽ quay lại."

Hai mắt Tuyết Chi hàm chứa lệ quang, lại đi đến trước mặt La Thành Chương, hành lễ và nói: "Nô tì hầu hạ tỷ thư năm năm, luôn luôn biết tiểu thư kỳ thật rất ngoan. Hơn nữa từ sau khi tỷ thư khỏi bệnh, càng biết chuyện nghe lời, nô tì thấy cũng cao hứng. Lại không ngờ Nhị gia còn như hoài nghi tiểu

thư vậy..... Nô ti thật sự khó chịu, rõ ràng tiểu thư nghe lời như vậy."

La Thành Chương im lặng, sau đó càng áy náy, loại áy náy này cơ hồ bao phủ cả người hắn. Hắn vươn tay muốn ôm Nghi Ninh, bỗng nhiên: "Nghi Ninh, phụ thân đưa con về nhé. Đến, phụ thân ôm con."

Nghi Ninh quay đầu, rốt cuộc thì âm ức thuộc về Tiểu Nghi Ninh áp chế không nổi, nước mắt trào ra như vỡ đê. Nàng xoay người mình ôm chặt Lâm Hải Như, khóc không thở nổi: "Phụ thân không tốt, ta không cần hắn ôm. Ta không cần hắn."

Nàng khóc thút thít đứt quãng.

Động tác Tiểu nữ nhi mâu thuẫn khiến La Thành Chương hoàn toàn ngẩn ra, trong lòng đau đớn. Ánh mắt nàng nhìn bản thân, rõ ràng tràn ngập bi thương và không tin tưởng. Mâu thuẫn như thế, thậm chí cũng không cần hắn bế.....

"Mi Mi....." Giọng La Thành Chương trầm xuống, gần như sa sút, "Con, con."

"Lão già, ta muốn đưa Mi Mi trở về." Lâm Hải Như cố nén đau lòng nói, nàng ôm chặt Nghi Ninh hơn nữa chút, cũng không quay đầu lại đi thẳng ra phòng khách. Đám người Tuyết Chi lập tức theo sau, không một người nào nhìn La Thành Chương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Nghi Ninh kiểm không được nước mắt của mình.

Nàng cũng không nhớ nổi bản thân mình đã bao lâu rồi không khóc như vậy.

Đã hai mươi mấy năm rồi sau khi nàng chết, dù cho bi thương tức giận đến thế nào cũng khóc không được. Có lẽ Tiểu Nghi Ninh cũng uất ức, có lẽ nàng cũng uất ức. Hiện tại làm thế nào cũng không ngừng nước mắt được.

Bỗng Nghi Ninh nhớ lại kiếp trước, khi tuyết bay đầy trời, Lục Gia Học cầu hôn nàng. Nàng cách tám mươi nhìn hắn, thiếu niên cao lớn văn nhã như vậy, hai mắt trong suốt nhu hòa mà mang theo ý cười. Cho dù hắn không trả lời được những điều tổ mẫu hỏi, Nghi Ninh cũng biết là không có gì.

Đây là người mà nàng sắp phó thác chung thân.

Cho nên nàng mới bi thương, tức giận, với việc Lục Gia Học lạnh lùng thì hận thù tràn ngập. Sao nàng lại có thể không đau lòng đây, nhưng ngày lại ngày xóa mờ dần nỗi hận của nàng, cũng xóa nhòa trí nhớ và áy náy nàng với những người này.

Lâm Hải Như lại không ngừng vỗ lưng nàng, trong phòng im ắng, Tuyết Chi nhẹ chân nhẹ tay bưng một chén nước lê đường đến.

Nghi Ninh nâng hai mắt đầm lệ mờ mờ nhìn những người trước mặt nàng, Lâm Hải Như, Tuyết Chi, còn có La lão thái thái nữa. Các nàng đều quan tâm lo lắng cho nàng. Trong lòng Nghi Ninh dần dần hình thành ý nghĩ, nàng sẽ không bao giờ nói chuyện cũ, cũng sẽ không nhớ chuyện cũ nữa, các nàng nay mới là người thân của nàng.

La lão thái thái đau lòng đến ôm nàng, nhỏ giọng nói: "Mi Mi nhi, tổ mẫu biết con oan ức. Nhưng đừng khóc nữa mà."

Tuyết Chi lôi con rùa nhỏ trong hang ra, bước đến trước mặt nàng: "Tiểu thư, tiểu thư xem con rùa này có đáng yêu không nào? Cô có muốn chơi với nó không?"

Rùa rút mình vào cái mai ở trong lòng bàn tay nàng, chỉ lộ một chút phần đuôi ở bên ngoài. Bị Tuyết Chi chọc chọc, mới không tình nguyện lộ cái đầu nhỏ ra nhìn.

Nghi Ninh nhìn một lúc mới miễn cưỡng cười cười, khiến các nàng lo lắng tìm cách khiến cho chính mình vui vẻ. Lâm Hải Như và La lão thái thái thấy nàng hết khóc, mới khẽ thở ra.

La Thành Chương đi đến ngoài cửa, nghe tiếng tiếng cười non nớt của đứa nhỏ, trong phòng truyền đến tiếng nói tiếng cười, dường như rất náo nhiệt.

Hắn thở dài, nhỏ giọng bảo nha đầu đi vào thông báo.

La lão thái thái nghe nói hắn đến giải quyết thì khuôn mặt lạnh xuống, bảo để La Thành Chương chờ bà ở chính đường. Từ ma ma đỡ tay bà chậm rãi bước ra ngoài, ngồi vào ghế thái sư thông thả hỏi: "Việc này, con định xử lý như thế nào?"

La Thành Chương nhỏ giọng nói: "Con đã răn dạy Kiều di nương. Chi là Hiền ca nhi còn quá nhỏ, giờ cũng khó mà nói cái gì."

Sắc mặt La lão thái thái thoáng tốt hơn chút, chỉ chỉ ghé dựa, ý để La Thành Chương ngồi đối diện bà: "Hiên ca nhi nhỏ tuổi, ta cũng không phải thật sự muốn người tính toán với tiểu hài tử. Chỉ là Hiên ca nhi do Kiều di nương nuôi, ta cảm thấy không ổn. Chẳng bằng chuyển Hiên ca nhi sang Hải Như. Hải Như là chính thất, lại không có con, vừa vặn có thể nuôi dạy Hiên ca nhi."

La Thành Chương nghe đến đó, lại có chút gấp gáp: "Nếu không phải Lâm thị chỉ là con buôn, một chữ cũng không biết. Con làm sao có thể để Kiều di nương nuôi nấng Hiên ca nhi. Mẫu thân, Hiên ca nhi ngàn vạn lần không thể đi theo Lâm thị, nó sau này còn phải đọc sách."

La lão thái thái nghĩ lại, tính nết Lâm Hải Như này cũng đúng thật là không tốt. Lúc trước bà chọn Lâm Hải Như vào cửa, cũng vì coi trọng năng làm người lương thiện, không có tâm cơ gì. Nhưng giờ nghĩ lại, sao điểm đó lại trở khuyết điểm của Lâm Hải Như chứ.

La lão thái thái trầm ngâm một lát: "Kiều di nương nuôi Hiên ca nhi thì cũng được, nhưng đợi đến khi nó tròn năm tuổi thì không theo nữa. Ít nhất phải ghi dưới danh nghĩa Hải Như mới được, cùng lắm ta phải người chăm sóc nó cẩn thận."

La Thành Chương nghĩ cũng chỉ có thể như thế, nhớ lúc gần đi Kiều di nương kéo tay áo của hần đau khổ cầu xin, Hiên ca nhi khóc lóc đáng thương. Làm cho mẫu tử bọn họ chia lìa, thật là hơi làm khó ép người. Chẳng qua Hiên ca nhi cũng không thể để Kiều di nương tiếp tục dung túng nuôi dưỡng.

La Thành Chương nhìn nhìn nội thất, có chút do dự: "Mẫu thân, vậy Nghi Ninh có tốt hơn....."

La lão thái thái lạnh lùng nói: "Nghi Ninh mới bảy tuổi. Tối hôm qua nó còn nói với ta, sau này sẽ không bao giờ bước bình nữa, Con lại oan uổng nó như vậy. Con nói đi?"

La Thành Chương im lặng một lát, từ trong tay áo lấy một cái túi lão hồ ra, nói: "Chắc hẳn Nghi Ninh cũng không muốn thấy con, đây là con cho nó đeo, ngài cho nó đi."

La lão thái thái nhìn nhìn nha đầu bên cạnh, nha đầu tiếp nhận vật đó rồi đi vào nội thất.

Một lát sau nha đầu đi ra ủy khuất nói: "Thất tiểu thư không cần, nói để Nhị gia cầm lại."

Khóe miệng La Thành Chương hơi mím mím cười khổ, nha đầu này thế mà còn mang thù.

Trong lòng hần vô cùng áy náy, ngoại trừ áy náy với Nghi Ninh, còn có áy náy với mẫu thân của Nghi Ninh - Cố thị. Hần không thể tự mình làm chút gì đó bù lại cho Nghi Ninh, đáng tiếc lần này tiểu nha đầu thật sự bị hần làm đau lòng, căn bản không muốn nhìn thấy hần.

La lão thái thái để Từ ma ma tiễn La Thành Chương đi, bà nhìn bóng dáng con thứ hai đi xa, trong lòng lại lẳng lặng ra một quyết định.

Một ngày nào đó bà sẽ chết, không thể để một mình Nghi Ninh ở lại.

Không thể để nàng bị khi dễ.

La lão thái thái nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy thiếu niên có hình dáng đứa nhỏ kia quỳ gối chính mình trước mặt, bên môi có máu, khuôn mặt âm trầm lạnh như băng.

Không biết bà làm như vậy là đúng hay không.....

La lão thái thái xiết chặt khăn trong tay.

Ban đêm gió lạnh nổi lên, con đường nhỏ cuối tòa nhà, dưới mái hiên treo hai chiếc đèn lồng giấy màu hồng, tỏa ra ánh sáng màu đỏ ấm áp.

Cửa cách một tiếng mở ra, một chiếc xe ngựa phóng ra khỏi cửa.

Xe ngựa chạy khỏi tòa nhà, sắp sửa vượt qua con đường nhỏ, đột nhiên mắt thấy phía trước xuất hiện một bóng người, xa phu sợ tới mức hô một tiếng kéo ngược dây cương. "Ai phía trước? Giữa đêm khuya khoắt, người cũng không sợ dọa chết người sao!"

Người đó nhỏ giọng nói: "Ta còn muốn hỏi La tam công tử, khuya khoắt giữa đêm ra ngoài là định làm gì đây?"

Bên trong xe yên tĩnh, sau đó có người vươn tay kéo rèm lên.

Dưới ánh trăng, Trình lang cao lớn vững chãi, gió đêm thổi tay áo hần phiêu baby bay, trên mặt ý cười như có như không. Trong ánh mắt mang theo sự lạnh lùng.

La Thận Viễn nhìn hần đứng ở trước mặt, khóe miệng lộ ra một nụ cười hiếm thấy: "Trình nhị công tử thật sự là không có việc gì để làm mà, nửa đêm còn có thể đọc sách. Mà đi theo La mẫu làm gì? Huống hồ La mẫu đi đâu có quan hệ gì với người chứ?"

Trình lang ngẩng đầu, lần đầu tiên hần nhìn thấy La Thận Viễn, hần biết người này cũng không bình thường trầm ổn như vẻ ngoài. Cho tới bây giờ hần mới chính thức thấy rõ ràng biểu cảm trên mặt La Thận Viễn, mang chút trào phúng lạnh lùng. Cùng với La Thận Viễn bình thường cứ như hai người.

"Hoài Viễn nếu biết đệ đệ hần là người như vậy, nhất định sẽ rất sợ hãi." Trình lang mỉm cười nói, "Người có biết bình thường hần nói người thế nào hay

không?"

La Thận Viễn cúi đầu bưng trà uống, thân nhiên hỏi: "Nói như thế nào?"

"Ta nghĩ La tam công tử hẳn là không cần hỏi." Ngự khí Trình lang rất nhẹ, "Việc đó không phải ngươi cũng biết hay sao?"

La Thận Viễn cười cười, ngẩng đầu.

Trình lang phát hiện ánh mắt của hần cơ hồ là có sức nặng, có cảm giác bức bách. Nhưng La Thận Viễn bình tĩnh như trước: "Trình nhị công tử chắc là hiểu lầm, ta một thứ tử không được sùng, có thể biết cái gì chứ." Hần nhìn nhìn sắc trời, tiếp tục nói, "Gió nổi lớn như vậy, không chừng một lát trời đổ mưa. Ta còn có việc, không phụng bồi Trình nhị công tử."

Xe ngựa chạy vòng qua hần, tiếp tục lao về phía trước.

Chẳng qua Trình lang cũng là tò mò La tam công tử này mà thôi, phát hiện hần thường xuyên nửa đêm không thấy người, Trình lang mới gom góp manh mối, định chặn đường La Thận Viễn. Nhưng rốt cuộc La Thận Viễn phải đi làm gì, hần thật không biết.

Khi không thấy xe ngựa La Thận Viễn nữa, Trình lang cười thờ dài trở về. Đây là mặc kệ chuyện của hần, hay là không muốn lãng phí khí lực.

Có giọt nước rơi vào trên mặt, Trình lang giờ chiết phiến lên che hạt mưa. Nhìn nhìn bầu trời đen, quả nhiên bắt đầu đổ mưa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dương Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mưa càng rơi càng nặng hạt, mưa to giăng khắp phố phường. Ban đêm thập phần yên tĩnh, chỉ còn âm thanh mưa rơi tí tách từng giọt.

Xe ngựa vào trong phố nhỏ, một cánh cửa lặng yên mở ra.

Tăng nhân ngồi ở giữa chính đường niệm Phật nghe được âm thanh mở cửa, buông Kinh Phật trong tay xuống, lạy ba cái, cung phụng trước tượng Phật Thích Ca Mâu Ni bằng vàng. Đứng lên phân phó hạ nhân bố trí trà nước.

"Hẹn canh hai, người rất đúng giờ." Tăng nhân thân nhiên nói, "Bên ngoài mưa to thế, chắc sắp vào hạ rồi."

Đèn lồng dưới mái hiên chiếu tia sáng ấm áp, một người cao lớn chấp tay sau lưng đi ra như bóng ma, La Thận Viễn trầm mặc nhìn thế cục bàn cờ trên bàn con, ánh nến chiếu lên sườn mặt hần càng thêm thâm thúy. Hần thấp giọng nói: "Hôm nay vẫn chơi cờ?"

Tăng nhân lắc đầu nói: "Lúc sư phụ lâm chung, cơ là nghiệp của ta, không thể ứng đối. Đây là thế cờ đang dở ta chơi với một vị thí chủ họ Trình, người xem coi phá giải như thế nào?"

La Thận Viễn ngồi xuống, cảm quân cờ đen mà tăng nhân chơi, đầu ngón tay vuốt ve quân cờ suy tư một lát, thấy thế cục toàn bộ là cờ chết.

Tăng nhân nhìn hần suy nghĩ cười cười, chấp tay nói một tiếng a di đà phật: "Vị Trình thí chủ này có thể so sánh với người."

La Thận Viễn thân nhiên nói: "Trình nhị công tử thiếu niên đã trúng cử, tâm trí cũng siêu phàm."

"Nếu không phải ba năm trước người bị thương ngoài ý muốn, chắc hẳn cũng như hần vang danh thiên hạ." Tăng nhân nói.

La Thận Viễn mỉm cười rồi im lặng.

Tăng nhân thanh âm trầm thấp, biểu cảm có chút cô đơn: "Sư phụ để lại một vấn đề cho ta, mỗi lần gặp người ta đều phải hỏi. Nhưng ta cảm thấy không cần thiết, vì câu trả lời của người hần sẽ không thay đổi. Như vậy, nguyện vọng của sư phụ người không cần tuân thủ, về sau có thể không đến đây nữa."

La Thận Viễn trầm mặc một chút, hần nói: "Đạo Diễn sư huynh, huynh không cần tự trách. Đệ tự biết tính tình của mình ... khó thể cải thiện." Trong mắt hần lạnh lẽo, dừng lại một hồi rồi mới nói: "Đệ lãnh khốc thô bạo, huynh dạy đệ tụng kinh niệm phật bao nhiêu cũng không hữu dụng."

Tăng nhân thở dài: "Những năm gần đây, thấy người đối xử bất đồng với muội muội con vợ cả. Chính nàng làm người trọng thương, thế nhưng người không phản ứng gì hết."

Nghe tăng nhân nhắc Nghi Ninh, La Thận Viễn nghĩ đến thân ảnh nhỏ nhỏ kia, ghé vào trường án ủy khuất luyện chữ.

Lúc hần đi còn cho nàng một bảng chữ mẫu, kêu nàng phải cố gắng luyện chữ. Không biết hiện tại thế nào rồi.

Hắn mới ra ngoài mấy ngày, lại có chút nhớ nhung đứa nhỏ ấy. Nàng thường đi phía sau hắn, dùng đôi chân ngắn ngủn nỗ lực theo bước chân hắn, cẩn thận lấy lòng hắn, lại sợ mình làm quá bị hắn nhìn ra.

Thật ra tiểu xảo nhỏ ấy, La Thận Viễn biết ngay từ đầu, chỉ là hắn không nói ra.

“Nàng... còn quá nhỏ.” La Thận Viễn nói, ngữ khí mềm nhẹ, “Tuy rằng bướng bỉnh nhưng rất đáng yêu.”

Ngoài hành lang gấp khúc vẫn là mưa to giàn giụa, dưới mái hiên, một màn che ngăn cách đêm mưa tối đen, trong phòng rất yên tĩnh. Hạ nhân mang canh gừng đến, Đạo Diễn nhận chén canh đưa cho La Thận Viễn, nói: “Uống liền đi, ngày sau không cần đến. Ta cũng không ở lại nơi này.”

La Thận Viễn nhận chén canh, trong bát là đậm hoàng, gừng xắt sợi, uống một hơi cạn sạch.

“Đạo Diễn, sau này gặp lại.” Hắn khoác thêm áo choàng, nhìn hắn lần cuối, sau đó không chút lưu luyến đi vào đêm đen. Mưa to rất nhanh bao phủ thân ảnh cao lớn của hắn.

Đạo Diễn nhắm mắt thờ dài một tiếng, sư phụ, cũng không biết hắn như vậy là đúng hay sai.

Trong phòng chỉ còn vang tiếng mõ. Một tiếng, hai tiếng.

La gia, mưa to tám ngày, Kiều đi nương khoác áo tựa vào gối, không ngủ được.

Hiên Ca sợ tới mức khóc cả một ngày, sớm được bà tử hầu hạ đi ngủ.

La Thành Chương vừa ở nơi này, chỉ trích ả, nói: “Ngươi giáo dưỡng đứa nhỏ không tốt, lại còn kêu nó nói dối. Ta trước kia đã nhìn lầm ngươi! Còn kêu nó oan uổng đích tỳ, hôm nay đã ủy khuất Nghi Ninh.”

Kiều đi nương đó giờ chưa từng bị chỉ trích không chút lưu tình nào, cả người run run, khinh nhờn nói: “Lão gia, Hiên Ca còn nhỏ, thiếp thân làm sao quản được nó nói cái gì. Đứa nhỏ chỉ biết nói, làm sao nhận biết được đúng hay sai. Thiếp chưa bao giờ dạy nó nói dối.”

La Thành Chương nghĩ đến Nghi Ninh tránh né không cho hắn ôm, trong lòng rất khó chịu. Tiễn đà nói lại: “Bất luận thế nào, mẫu thân đã nói, chờ Hiên Ca lớn thêm chút nữa, sẽ không để lại bên cạnh ngươi. Ngày nay, ta sẽ kiếm người về dạy dỗ nó.”

Kiều đi nương cầm khăn lau nước mắt, khóc càng thêm đáng thương: “Chứ không phải lão gia muốn phu nhân nuôi dưỡng Hiên Ca à? Thiếp mang nặng nó mười tháng, nó chưa bao giờ rời xa thiếp. Lúc nó hai tuổi bị phát sốt, là thiếp cả đêm canh giữ nó, dứt nó từng muỗng thuốc, mới kéo nó từ nơi Diêm vương về. Ngài đoạt nó đi, bảo thiếp sống làm sao. Thiếp thân năm đó theo ngài về từ Dương Châu, chỉ muốn sinh con dưỡng cái cho ngài, chăm sóc ngài thôi. Như thế này ngài kêu thiếp thân làm sao...”

“Hiên Ca tuổi còn nhỏ, nhưng Nghi Liên tuổi đã lớn.” La Thành Chương trầm giọng nói, “Vòng ngọc kia là hồi môn của đại tẩu, thập phần trân quý, may mắn đại tẩu không truy cứu. Nhưng Nghi Liên có thể dễ dàng mang cho Hiên Ca chơi sao?”

Kiều đi nương nghe đến đó lại thập phần ủy khuất, nói: “Nếu là Tứ tiểu thư, Thất tiểu thư tự nhiên biết đó là ngọc quý. Nghi Liên làm sao từng thấy qua thứ tốt này, nên nó nghĩ là ngọc bình thường. Liên nhi là thứ xuất, không được đãi ngộ của con vợ cả, thiếp thân cũng mới biết đến thôi. Cùng là La tiểu thư, mắt nhìn của Liên nhi thấp hơn chút. Ngày xưa, trong phủ, các tiểu thư yêu cầu gì, thì cũng Thất tiểu thư được quan tâm hơn cả, Liên nhi chưa từng oán giận...”

La Thành Chương nhớ đến ngày xưa La lão thái thái cũng thật như thế, thứ tốt đều mang cho Nghi Ninh, cháu gái khác đều kém hơn. Lại nghĩ đến Nghi Liên thuở nhỏ thân thể gầy yếu, trước mặt La lão thái thái và hắn đều nhu thuận thủ lễ. Trong lòng hắn liền bớt giận.

“Chị em chúng thế nào, ta đều biết, ta không phải không đau lòng Liên nhi, nếu nói thật ra, ta xem trọng Liên nhi hơn, yêu thương nó nhiều hơn. Nhưng Nghi Ninh là đích nữ, từ nhỏ không có mẫu thân, lão thái thái thương nó nhiều hơn là tự nhiên...”

La Thành Chương ngữ khí vừa chuyển, lại kiên quyết nói: “Nhưng chuyện Hiên Ca làm ta thật kinh ngạc. Ngày sau chuyện này còn xảy ra thì đừng trách ta.”

Kiều đi nương cúi đầu rên rỉ, khẽ cắn môi. Khóc một hồi lâu, La Thành Chương đã bớt giận, an ủi ả vài câu, rồi kêu gã sai vặt, đến chỗ Lâm Hải Như.

Sau khi La Thành Chương đi, La Nghi Liên bị nha đầu gọi vào, nhìn mẫu thân mà sợ run lên, có chút lo lắng nói: “Mẫu thân, người đừng khó chịu, là nữ nhi không tốt.”

Kiều đi nương nhìn mưa to ngoài tám bình phong, thờ dài: “Liên nhi, con có biết mẫu thân lo lắng cái gì hay không?”

Nghi Liên thanh âm hơi thấp: “Người không phải lo lắng... phụ thân sao? Với tính tình phụ thân, vắng vẻ người hai ngày. Ít ngày sau, ngấm lại vẫn nhớ đến người, rồi sẽ quay lại thôi.”

Kiều đi nương lắc đầu, cười lạnh nói: “Con cho là ta ngu à, hắn có thể hòa thuận với Lâm thị mấy ngày? Không được mấy ngày hắn đã không chịu nổi. Nương sợ là lão thái thái muốn cho Lâm thị nuôi dưỡng Hiên Ca. Để đệ con còn nhỏ, nếu đưa Lâm thị nuôi, về sau nhất định không thân thiết với ta. Chúng ta không có đệ đệ con để dựa vào, sớm muộn cũng bị chèn ép.”

“Nhưng không phải người nói, phụ nhân học ít, phụ thân sẽ không đưa đệ đệ cho bà ấy sao?”

Kiều di nương chậm rãi thờ dài, vuốt bả vai gầy yếu của nữ nhi nói: “Làm sao con đoán được tâm tư của lão thái thái. Ta chỉ mong bà ấy sớm ngày ...”
Kiều di nương ho khan một tiếng, không nói nữa. “Nói trắng ra. Lão thái thái trong lòng tỉnh táo, toàn tâm toàn ý tính toán cho cháu gái nhỏ. Con là thứ xuất, bà ấy không để con vào mắt đâu.”

La Nghi Liên có chút ủy khuất: “Tổ mẫu cho đến bây giờ đều bắt công, xét nhiều mặt, Nghi Ninh có gì hơn con chứ?”

“Nương cũng đau lòng cho con.” Kiều di nương ngữ khí trở nên lạnh băng, “Chuối hạt của Nghi Ngọc kia, Nghi Tú cảm qua liền biết đồ tốt. Con làm sao có thứ tốt như vậy, khó trách con không phân biệt được. Ta vừa nói như vậy, phụ thân con liền im lặng. Con chờ xem, ngày sau, nương sẽ cho con thứ tốt hơn ngàn lần, vạn lần. Con chỉ cần trước mặt phụ thân con cư xử tốt hơn Nghi Ninh, phụ thân tự nhiên sẽ thương con hơn.”

La Nghi Liên gật gật đầu, ngồi xuống bóp bả vai cho Kiều di nương.

Kiều di nương nhắm mắt lại nói: “Là thứ xuất, con không đi tranh, không có ai mang lại cho con đâu. Liên nhi, con nhớ kỹ. Đệ đệ con còn nhỏ tuổi, nếu ngày sau trưởng thành, chính là nui cho chúng ta dựa vào. Nghi Ninh cho dù có lão thái thái, nhưng sẽ chống được mấy năm? Trường tử nó đã gả ra ngoài, là người ngoài, không quản được chuyện La gia. Nó lại không có em trai ruột, sớm hay muộn gì cũng không xong.”

La Nghi Liên nghe xong nhu thuận đáp: “Con biết. Con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho đệ đệ.”

Kiều di nương thả lỏng một ít.

May mắn là ả có con trai, ai cũng không thể đoạt đi. Lâm Hải Như chỉ có thể giương mắt nhìn, ai kêu bụng nàng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nghi Ninh bị tiếng mưa rơi đánh thức. Hôm nay, nàng thật sự hơi mệt nên ngủ sớm. Bên ngoài, sấm sét ầm ầm, nàng đẩy màn trướng ra, thấy tiểu nha đầu ngủ ở chân giường, đúng là thời điểm ngủ say nhất, nên không bị đánh thức.

Xen trong tiếng mưa rơi là từng đợt âm thanh như tiếng ho khan, Nghi Ninh cẩn thận nghe, hình như là phát ra từ phòng tổ mẫu ở cách vách.

La lão thái thái có bệnh ho, không có thời điểm phát tác rõ ràng, nói đến là đến. Bệnh này buổi tối rất khó ngủ, nên ban ngày cả người đều không có tinh thần. La Thành Chương cùng La đại gia tìm mọi phương pháp chữa trị mà không có chuyển biến tốt.

Nghi Ninh nằm trong chăn, nghe tiếng ho khan không ngừng lại, ngược lại càng ngày càng nặng. Nha đầu gác đêm đều bị đánh thức, đèn được thắp lên, từng tiếng xì xào bên ngoài truyền vào phòng.

Còn có giọng Từ ma ma: “Nhỏ giọng chút, tiểu thư đang ngủ. Đừng đánh thức nàng...”

Nghi Ninh thờ dài, nghĩ đến thân mình. Tổ mẫu sức khỏe ngày càng yếu, nàng nhớ đến trường tẩu dùng canh bồi mẩu Tứ Xuyên (Xuyên bồi mẩu) và son trà trị bệnh ho, không biết có hữu dụng không. Ngày mai phân phó phòng bếp nấu cho tổ mẫu một chén thử xem.

Hôm sau, Nghi Ninh tìm bà tử quản sự phòng bếp nhỏ đến.

Bà tử quản sự thấy thất tiểu thư ngồi trên tháp, cười ủy khuất: “Thất tiểu thư có gì phân phó ạ?”

“Ta muốn một ít lá son trà.” Nghi Ninh nói: “Và xuyên bồi mẩu, nhưng là loại xuyên bồi mẩu nhỏ, chỉ cần “trong lòng ôm nguyệt”. Ma ma có tìm được không?”

Bà tử quản sự thấy nàng còn trẻ con, cho rằng nàng muốn mang đi chơi đùa. Ám áp nói: “Không vấn đề gì, chỉ là không biết “trong lòng ôm nguyệt” là cái gì? Thất tiểu thư muốn những nguyên liệu này làm cái gì?”

Nghi Ninh dùng đầu bút đề lên môi, đang muốn giải thích như thế nào là “trong lòng ôm nguyệt” với quản sự. Chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm thân nhiên: ““Trong lòng ôm nguyệt” là nói lời của bồi mẩu phải tròn, là xuyên bồi mẩu tốt nhất.”

Nghi Ninh nghe âm thanh này thì thập phần kinh hi, leo xuống tháp. Tuyết Chi đỡ nàng leo xuống. Chạy tới chỗ hán, cười kêu hán: “Tam ca, sao ca trở về rồi?”

La Thận Viễn đỡ lấy thân thể của tiểu nha đầu, giúp nàng đứng yên. Khóc môi lộ ra một nụ cười đậm bạc: “Sao mười ngày càng hoạt bát vậy?”

Nghi Ninh nhìn hần ngạc nhiên, trên người hần lại thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Đó là hương vị lúc hần cứu mình, ấm áp an toàn. Nghi Ninh kéo tay hần, lại thấy trên tay hần còn cầm một cái bao nhỏ, lập tức lấy đi.

Vừa mở ra, nàng thấy đó là bánh chưng đường.

Một đám bánh nhỏ, màu lá cọ, bên trong có hạnh nhân, tản ra hương vị ngọt ngào.

La Thận Viễn thấp giọng nói: "Ta mang về cho muội."

Nghi Ninh làm trái tim hai mươi mấy năm không được ăn uống. Hơn nữa, tiểu Nghi Ninh rất thích ăn, thấy được ăn ngon liền vui mừng. Bánh chưng đường cũng lâu rồi nàng không ăn, Nghi Ninh ăn một viên, còn lại kêu Tuyết Chi mang đi cất vào hộp, cười tủm tỉm nói lời cảm tạ với La Thận Viễn.

Hộp đồ ăn của Nghi Ninh mở ra, có đến năm sáu tầng, mỗi tầng đều có các món ăn vặt khác nhau, hạt vỏ cứng đến mút hoa quả, điểm tâm, thậm chí còn có thịt khô.

La Thận Viễn thấy nàng thích ăn ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn như bánh bao cố gắng nhai miếng bánh. Trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng có chút buồn cười.

Hần ngồi xuống hỏi nàng: "Muội lấy cái đó đến làm gì?"

Nghi Ninh tùy tiện bịa chuyện nói: "Muội xem trong sách thuốc nói cái đó có thể trị ho. Nấu lên cho tổ mẫu uống."

"Thật tiểu thư thật có hiếu tâm, lão thái thái biết nhất định sẽ rất vui mừng." Bà tử quản sự mỉm cười nói, "Nô tì cho người đi chuẩn bị, nhất định dựa theo phân phó của tiểu thư."

La lão thái thái lúc này mới trở về từ Phật đường, La Thận Viễn đứng dậy thỉnh an bà. Hần từ sáng đã xuất phát về nhà, đến đầu tiên hết, nên vội đi thỉnh an La lão thái thái, theo sau La Hoài Viễn, La Sơn Viễn. La lão thái thái tinh tế hỏi bọn hần học nghiệp như thế nào, vị Tổng tiên sinh đã dạy cái gì.

"Hai tháng nữa là thi Hương rồi. La gia chúng ta thư hương truyền đời, hướng tới làm đệ tử đọc sách là tốt rồi. Ba đưa con cùng nhau đi thi, không được lơ là." La lão thái thái dặn dò. "Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày đọc sách bảy canh giờ. Hoài Viễn, con ba năm trước đã thi một lần, lần này có hy vọng lớn sẽ đậu. Phải làm gương cho đệ đệ."

La Hoài Viễn đứng dậy cung kính đồng ý.

La lão thái thái che miệng ho khan vài tiếng, cho La Hoài Viễn và La Sơn Viễn lui xuống. Đi đường mệt nhọc, bọn họ muốn nghỉ ngơi.

Bà kêu La Thận Viễn ở lại nói chuyện.

Nghi Ninh ngồi ở tây thứ gian, bọn họ nói chuyện, nàng đều nghe rõ. Nàng nghe được La lão thái thái thấp giọng hỏi hần: "Lần này con có nắm chắc không?"

La Thận Viễn trầm mặc một chút rồi đáp: "Tổ mẫu nói gì, tôn nhi nghe không rõ."

"Ba năm trước, văn chương của con được vị Tào đại nhân khen, nói con nhất định trúng cử." La lão thái thái thanh âm đông lạnh. "Ta hiện tại hỏi con, con lần này có thể trúng cử hay không? Con cũng biết bây giờ đã khác, con đã lớn, ta không đối xử như vậy với con nữa."

La Thận Viễn lại nói: "Tổ mẫu đối với con cho tới bây giờ đều là tự nhiên, con không để trong lòng." Hần tựa hồ tự giấu một tiếng, "Con cũng biết là ngài không phải nghĩ như vậy..."

Lúc sau, thanh âm lại thấp xuống, Nghi Ninh hận không thể đi ra phía trước để nghe rõ họ nói gì. Nhưng Tuyết Chi giữ bên cạnh nàng, nàng không thể đường đường chính chính ghé vào bình phong nghe lén. Nghi Ninh thu liễm tâm tư, tiếp tục vẽ lại bức tranh mẫu, dần dần cách vách không còn âm thanh nào nữa, La lão thái thái được Từ ma ma diu vào, dặn dò nàng vẽ cho đẹp, ngày mai chiếu theo đó thêu.

Nghi Ninh gật đầu, thấy La lão thái thái vào nội thất nghỉ ngơi, nghĩ rằng chẳng lẽ La Thận Viễn đã đi rồi.

Nàng xuống thấp, mang hài, đi về phía bình phong, phát hiện La Thận Viễn vẫn còn trên ghế bành uống trà. Thấy nàng thò đầu ra nhìn, hần cũng không ngần ngại tiếp tục uống trà nói: "Nghi Ninh, lúc ta đi đã kêu muội luyện chữ, muội luyện đến đâu rồi?"

Thì ra lưu lại, kiểm tra bài cho nàng.

Nàng không biết La Thận Viễn về sớm như vậy, bảng chữ mẫu luyện chưa đến một nửa.

Nghi Ninh nghĩ nghĩ, cười hỏi hần: "Tam ca, huynh thích ăn xôi gà không? Hôm nay giữa trưa có món xôi gà, huynh ở lại dùng cơm thiện với muội nha."

La Thận Viễn ngừng đầu nhìn nàng, ngữ khí không đổi: "Đi mang bảng chữ mẫu đến đây."

Nghi Ninh trong lòng oán thầm, bên trong nàng dù gì cũng là người lớn tuổi, sao bị La Thận Viễn quản như vậy. Nàng trèo lên trên thấp, lấy bảng chữ,

đưa đến trước mặt La Thận Viễn, hần tiếp nhận, cứ giờ một trang là mày càng nhũn chặt thêm.

Nghi Ninh đứng trước mặt hần, có thể nhìn thấy rõ ràng nếp nhăn ở mi tâm hần, lông mày rậm, lông mi buông xuống, mũi đến cằm đều là đường cong hấp dẫn, kiên nghị tuấn tú. Thật ra, nếu luận bề ngoài, Trình lang hần mới là người tuấn tú nhất, nhưng Nghi Ninh nhìn La Thận Viễn lâu, cảm thấy hần có nét đẹp độc đáo, hơn nữa càng nhìn càng đẹp.

Vị tam ca này của nàng, ngày sau không biết sẽ tìm dạng nương tử như thế nào. Nghi Ninh âm thầm nghĩ, nàng không nhớ nổi thê tử La Thận Viễn là ai, đương nhiên dù sao nàng cũng ở trong nhà, kiến thức hữu hạn. Có thể xứng đôi với tam ca, không biết phải ưu tú xuất chúng đến cỡ nào...

“Ta nghe nói phụ thân oan uổng muội làm rơi vỡ một chuỗi ngọc. Muội khóc rất nhiều.” Nàng đột nhiên nghe La Thận Viễn hỏi.

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn hần. Hần không phải xuất môn sao, sao biết được việc này?

La Thận Viễn dừng một lát, tiếp tục nói: “Nghi Ninh, chuyện đó là vô phùng. Người quan tâm muội tự nhiên sẽ quan tâm, nếu không quan tâm cũng không thể thay đổi điều đó. Bàng chữ mẫu này viết không đẹp, ngày mai ta lại viết một quyển khác cho muội.” Hần đứng lên, sờ sờ đầu nàng, sau đó cất bước đi về.

Nghi Ninh đột nhiên bị hần sờ đầu, cả người ngớ ra. Chờ nàng khôi phục tinh thần, thân ảnh La Thận Viễn đã không thấy nữa.

Thật ra Nghi Ninh khóc không phải vì bị oan uổng mà thương tâm. Chân chính thương tâm là tiểu Nghi Ninh, mà nàng cũng thật sự đè nén quá lâu rồi. Nhưng tam ca đối với nàng thân mật như vậy, lại còn sờ đầu nàng.

Trừ La lão thái thái, Nghi Ninh rất nhiều năm không bị người sờ vuốt quá mức. Thêm nữa thì là vú nuôi chăm sóc nàng từ nhỏ, mới từ ái như vậy với nàng. Nghi Ninh nghĩ đến đây lại cảm thán, sau khi nàng chết, không lâu sau vị vú nuôi này cũng qua đời.

Nàng đang nghĩ đến việc này, quản sự phòng bếp đến nói canh xuyên bối mẩu sơn trà đã nấu xong.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

La lão thái thái tới qua ho cả đêm, sáng sớm thức dậy phải đi phạt đường niệm kinh, tinh thần không tốt lắm. Lúc Nghi Ninh bưng canh đi vào, thấy lão thái thái dựa vào ghế nhàn nhã, ho rất nhiều. Từ ma ma đang vỗ lưng cho La lão thái thái.

Nàng mang canh qua dứt La lão thái thái uống xong, nhẹ giọng nói: « Đây là phương thuốc con xem trong sách. Tổ mẫu, xuyên bối mẩu này người cũng ăn một ít đi. » Nàng nửa quỳ bên giường dứt canh, khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần nghiêm cẩn.

La lão thái thái sờ đầu nàng thờ dãi: « Mi Mi nhi chúng ta ngày càng hiểu chuyện. »

Tuyết Chi đứng bên cạnh, sùng nịnh cười nói: « Tiểu thư sáng sớm đã phân phó người thu xếp. »

Nghi Ninh chỉ cười không nói gì. Từ ma ma, La lão thái thái cùng Tuyết Chi ba người đều nhìn tiểu Nghi Ninh lớn lên, coi nàng như đứa trẻ, thật sự rất yêu thương nàng. Ngay cả Tuyết Chi lúc thân mật cũng gọi nhũ danh của nàng, kiếp trước nàng không có nhũ danh, khi còn bé, nghe người mẹ mà nàng được cho làm con thừa tự kêu muội muội là « Nhân nhi », lúc đó nàng rất hâm mộ.

Từ ma ma nhìn sắc mặt La lão thái thái trắng bệch, nói: « Thuốc giảm ho cũng không phải biện pháp, nô tỳ nhớ năm ngoái lão phu nhân không ho đến như vậy, phải thỉnh lang trung đến xem bệnh, nếu không sẽ càng nặng. »

Bà tử bên cạnh nói: « Từ ma ma nói như vậy, nô tỳ nhớ đến Trịnh ma ma ban đầu hầu hạ nhị phu nhân. Bà ấy tinh thông y thuật, năm đó lúc lão thái gia còn sống, chính là Trịnh ma ma trị chữa chứng đau thắt lưng cho ông ấy. Không bằng chúng ta kêu Trịnh ma ma về xem bệnh cho lão thái thái. »

Vị bà tử này nói xong, trong phòng lại yên lặng, trong nhất thời không người nào nói tiếp.

Nghi Ninh đem chén nhỏ đặt vào khay, lấy khăn tay nhỏ lau miệng cho lão thái thái, trong lòng có chút hồ nghi. Ban đầu hầu hạ nhị phu nhân ... Đó không phải là bà tử hầu hạ mẹ đẻ của Nghi Ninh - Cô Minh Lan sao, sao mọi người đều có bộ dáng kiêu ngạo như vậy.

La lão thái thái uống xong canh, dừng một chút nói: « Năm đó, lúc cho bà ta rời phủ dưỡng già, ta đã nói không cho bà ấy quay lại, bà ấy cũng sẽ không trở về. Bệnh này của ta là tật cũ lâu năm, nhiều năm như vậy đều ổn, không lẽ đến nay thì chịu không nổi sao. »

Từ ma ma lại khuyên nhủ: « Trịnh ma ma cùng tuổi với nô tỳ, có rất nhiều khúc mắc lớn không giải được, chỉ sợ không chịu gặp chúng nô tỳ. Bà ấy tuy rằng oán chúng nô tỳ, nhưng trước lúc ra đi lại khóc lóc đập đầu với lão phu nhân, kêu bà ấy về không khó, hơn nữa tiểu thư còn ở trong phủ, Trịnh ma ma sẽ muốn đến thăm nàng. »

Vị Trịnh ma ma này có thù oán gì với La gia ? Trong lòng Nghi Ninh âm thầm dự đoán, tiểu Nghi Ninh không có ký ức về người này, nhưng theo lời Từ ma ma người này phẩm hạnh tốt, lại xung đột với La gia, phỏng chừng chỉ vì mẹ đẻ của tiểu Nghi Ninh.

Nghi Ninh liền hỏi La lão thái thái : « Tổ mẫu, Trịnh ma ma là ai, sao con chưa bao giờ nghe người nhắc đến? Bà ấy muốn trở về thăm con à? »

La lão thái thái thờ dài nói : « Vị Trịnh ma ma này ban đầu hầu hạ mẫu thân con. Sau khi mẫu thân con mất, bà ấy không chịu tiếp tục ở lại La gia, nên xin được hồi hương an dưỡng. »

Nghi Ninh hỏi tiếp: « Trịnh ma ma có thể chữa bệnh cho tổ mẫu sao? »

Từ ma ma nhìn ánh mắt ôn hòa của Nghi Ninh, biết thất tiểu thư đang khuyên nhủ lão thái thái. Bà liền đỡ lão thái thái nàng xuống rồi nói : « Trịnh ma ma tuy rằng là bà tử nhưng y thuật bất phàm. Năm đó, cũng đã từng điều dưỡng cho lão phu nhân. »

Nghi Ninh cười nói : « Tổ mẫu, Trịnh ma ma có thể chữa bệnh cho người, chúng ta hãy mau kêu bà ấy trở về đi. Không gì quan trọng bằng sức khỏe của người. »

Nhìn khuôn mặt non nớt hết sức chân thành của nàng, La lão thái thái không thể nào cự tuyệt, chậm rãi thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói : « Thôi thôi, hãy phái người đi kêu bà ấy quay lại đi. »

Từ ma ma nở nụ cười, đi phân phó hạ nhân cười ngửa truyền tin.

Lúc này, Nghi Tú đến tìm Nghi Ninh đi hậu sơn xem hoa sen, nói đầu hạ, hoa sen bắt đầu nở hoa rồi.

Nghi Ninh đồng ý đi chơi, lại chạy đến bên ngoài nội thất rồi lặng lẽ ngừng bước, nghe thấy tiếng lão thái thái đang nói chuyện bên trong : « ... Tuy rằng lão nhị thật có lỗi với Minh Lan. Nhưng lúc Minh Lan mất, Nghi Ninh mới nửa tuổi, Tuệ nhi cũng mới hơn 12 tuổi, bà ta có thể bỏ lại Nghi Ninh cùng Tuệ nhi mà về quê, trong lòng ta đối với bà ấy cũng không thoải mái. Cứ tưởng rằng nàng trung hậu thành thật, không nghĩ đến tính tình lại như vậy... »

Theo sau là âm thanh của Từ ma ma : « Nô tỳ cảm thấy bản tính Trịnh thị không phải vậy »

« Sao có thể biết » La lão thái thái thanh âm thâm nhiên, « Ngươi theo ta cả đời, có dạng người gì mà chưa gặp qua đâu. »

Nghi Ninh nghe đến đây thì đã bị La Nghi Tú phát hiện nàng chưa đi ra, quay đầu lại tìm nàng.

« Nghi Ninh, sao muội còn không đi ? Đứng đó làm gì ? »

Nghi Ninh khoát tay, La Nghi Tú lại kêu thêm một tiếng còn lớn hơn lúc này. Âm thanh nói chuyện bên trong dừng lại. Nghi Ninh đuổi theo La Nghi Tú, lôi kéo nàng đi ra sân.

La Nghi Tú về mặt ngây thơ : « Ai nha, muội làm gì vậy, nghe lên tổ mẫu nói chuyện ah ? »

Nàng nghĩ đến mình vừa nói toát ra bí mật gì đó, vở vai Nghi Ninh nói : « Muội đừng ngượng ngùng, tỷ cũng thường nghe lên mẫu thân nói chuyện. Mẫu thân cứ nghĩ tỷ đã ngủ rồi, thật ra tỷ vẫn còn thức, nằm trong lòng bà ấy nghe hết mọi chuyện. Muội mau nói cho tỷ biết muội nghe lên tổ mẫu nói cái gì ? »

Nghi Ninh nhìn nàng, trương ra bộ mặt nghiêm túc nói : « Tỷ hỏi làm gì ? »

La Nghi Tú cao hơn Nghi Ninh, vươn tay ra sờ búi tóc của nàng nói : « Xem muội tiểu nhân nè, muội muốn giấu tỷ. Mỗi lần nghe lên mẫu thân nói chuyện, tỷ đều kể lại cho muội nghe mà. » Nghi Tú lại nhỏ giọng nói tiếp : « Mấy hôm trước, Hiền Ca làm rơi vỡ chuỗi ngọc của tứ tỷ, ta vội trộm nghe mẫu thân oán giận nói Nghi Liên là « Tiểu nuôi dưỡng », thứ quý giá mà cũng dám đem cho đứa nhỏ chơi. »

Nghi Ninh biết vị đại bá mẫu này trước mặt đoan trang nghiêm cẩn, sau lưng lại âm thầm oán giận. Vòng tay kia rất quý, Trần thị lại không thể so đo với đứa nhỏ, chỉ có thể tự mình đau lòng nhẫn nhịn.

La Nghi tú vừa đi vừa nói với nàng : « Nương tỷ còn thường xuyên nói về nhị thẩm. Nào là con buồn làm việc thô tục, nào lúc ăn canh phát ra tiếng động làm bà ấy ăn cơm không vô. Còn có một lần nhị thẩm đeo một chiếc nhẫn đá lớn, nương ta nhìn nửa ngày không nói được cái gì. »

Nghi Ninh nói : « Mẫu thân muội cũng là tính tình thẳng thắn một chút. »

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến hậu sơn, thật sự hoa sen đang nở rộ rất đẹp. Bên cạnh ao, có mấy tiểu nha đầu đang hái lá sen, thấy hai nàng đi đến thì vội khuất hành lễ.

Nghi Ninh thấy đám lá sen và hoa sen trong tay nha đầu, cho bọn họ đứng lên. La Nghi Tú thuận miệng hỏi : « Các người là nha đầu phòng nào, hái cái đó làm gì ? »

Bọn nha đầu nhìn nhau, trong đó, một nha đầu bộ dạng thanh tú nói : « Ngũ tiểu thư, bọn nô tỳ được đại phu nhân phân phó đi hầu hạ Trình nhị công tử. Phu nhân nói hoa bình thường tục khí, bảo bọn nô tỳ hái chút hoa sen đặt trong thư phòng công tử. »

La Nghi Tú không cảm thấy hứng thú với Trình nhị công tử, kêu bọn nha đầu nhanh chân mang cho hắn.

Nghi Ninh ngăn bọn họ lại nói : « Nếu vậy , chỉ cần hái hoa là được, các người hái nhiều lá như vậy làm gì ? »

Nha đầu kia lại nói : « Lá sen là do tứ tiểu thư yêu cầu, nô tỳ cũng không biết để làm gì. Tứ tiểu thư nói dùng lá sen phơi khô nấu nước uống hạ hỏa, cho nên bọn nô tỳ đem lá sen cho tiểu thư. »

Nghi Ninh thấy thật kỳ quái, bọn nha đầu lui xuống. Nàng cùng Nghi Tú ngồi trên lan can ở hành lang gấp khúc, Nghi Tú thấy hoa sen nở quá đẹp, cũng muốn hái về cắm trong phòng, Nghi Ninh lại không thích, nàng dựa vào lan can phơi nắng.

Tuyết Chi cười nói : « Sau khi tiểu thư hết bệnh lại không thích vận động nữa, nếu thích, nô tỳ đi hái chút hoa sen đặt trong thư phòng cho tiểu thư nhé ? »

Nghi Ninh vẫy tay, nàng không phải tiểu cô nương, nào có yêu hoa như vậy.

Nghĩ đến đây, Nghi Ninh dường như ngẫm ra cái gì đó, liền ngồi thẳng người dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tuyết Chi thấy Nghi Ninh đột nhiên ngồi thẳng dậy, bộ dáng đang suy ngẫm cái gì đấy, có chút nghi hoặc.

“Tiểu thư người có khát không? Tùng Chi có mang canh đậu xanh, nô tỳ mang cho người nhé...”

Nghi Ninh lắc đầu, nàng yên lặng nhìn chằm chằm hồ sen. La Nghi Ngọc một tiểu cô nương, lấy nhiều lá sen như vậy làm gì. Nàng đột nhiên nói: “Tuyết Chi ta cũng muốn hoa sen, nhưng không cần tỳ hái cho ta. Ta thấy mấy nha đầu lúc này hái cũng rất nhiều, chờ họ mang đến viện tứ tỳ, tỳ đi xin họ một đóa cho ta nhé.”

Tuyết Chi không giải thích được Nghi Ninh muốn làm cái gì, cả một hồ hoa sen không hái, đóa sen họ hái có gì khác chứ.

Nghi Ninh cũng không biết giải thích sao, nàng chỉ là nghĩ ngợi thôi.

Nói xong, nàng đứng dậy phủi bụi trên người, nhìn La Nghi Tú nói: “Ngũ tỳ, muội hơi mệt, muội muốn về nghỉ. Chúng ta đi về nhanh đi.”

La Nghi Tú căn bản chưa chơi đã, trong tay ôm mấy đóa sen đi tới. Còn oán giận Nghi Ninh: “Muội hiện giờ còn yếu hơn mèo con.” Nàng nhéo mặt Nghi Ninh, “Mặt trắng bệch, chắc muội mệt lắm rồi.”

Nghi Ninh không biết hai người kia có quan hệ gì, nhưng nàng lôi kéo tay La Nghi Tú trở về, vừa đi vừa nói chuyện: “Giữa trưa, bên muội có làm xôi gà, muội còn chưa ăn nữa. Đi, đi qua chỗ muội, muội kêu phòng bếp làm nóng lại, tỳ muội mình cùng ăn.”

La Nghi Tú cảm thấy Nghi Ninh keo kiệt, nhưng nghĩ đến món xôi gà phòng bếp La lão thái thái làm là ngon nhất, nên tình tang theo Nghi Ninh trở về. Ở chỗ Nghi Ninh ăn gần nửa con gà, thêm hai chén canh đậu xanh rồi mới trở về.

Lúc chạng vạng, Tuyết Chi mang đến cho Nghi Ninh một đóa hoa sen kèm lá và đài.

La Thành Chương cùng Lâm Hải Như, Trần thị vội tới thỉnh an vì nghe nói La lão thái thái bệnh cũ tái phát, họ đều ở bên ngoài hỏi thăm bệnh tình của bà. Còn muốn thỉnh đại bá trong kinh thành về nhà. Mọi người đang thương lượng sự tình, Nghi Ninh trở về thấy cửa bị chặn lại.

Tuyết Chi phe phẩy quạt tròn cho nàng, nhìn Nghi Ninh cầm đóa hoa sen đi qua đi lại, không nói gì hết. Có chút buồn cười hỏi: “Người muốn xem cái gì?”

Nghi Ninh nhìn nụ hoa thuận miệng nói: “Ngày mai học nữ hồng, ta muốn thêu hoa này, bây giờ phải quan sát tận tường.”

Tùng Chi mang giá nến vào cho Nghi Ninh, phát hiện nàng đang vạch từng cánh hoa, kinh hi nói: “Tiểu thư, hoa sen này vừa mới nở rồi, người vạch ra làm gì?”

Nghi Ninh im lặng không nói, bứt từng cánh hoa ném vào bồn chân đồng bên cạnh, cuối cùng nàng cũng thấy một tờ giấy trong tâm hoa, quả nhiên là có bí mật ẩn giấu bên trong. Tuyết Chi hiểu kỳ nói: “Nô tỳ lúc nhận hoa cũng không động vào, sao lại có tờ giấy bên trong?”

Nghi Ninh giờ tờ giấy ra, trên mặt có hai câu thơ.

“Lung linh đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?” [1]

Nghi Ninh trong lòng cười lạnh một tiếng.

Nàng chỉ đoán thôi, không nghĩ đến vị tử tử này cái gì không học, lại học theo trong hí kịch, tiểu thư cùng người khác truyền thơ. Cô ta không sợ bị Trần thị đánh chết sao. Việc này nếu truyền ra ngoài, đừng nói là La Nghi Ngọc, toàn bộ cô nương của La gia đều bị liên lụy. La gan cô ta thật lớn.

Tùng Chi thấy biểu cảm nàng khác lạ, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, có gì không ổn?”

Nghi Ninh đem tờ giấy cho Tùng Chi nhìn, Tùng Chi cũng cơ trí, rất nhanh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sắc mặt có chút trắng bệch: “Đây là như thế nào. Tử tiểu thư quá hồ đồ, phủ chúng ta đã đính hôn với Lưu gia. Việc này nếu truyền đi, người sẽ bị nàng liên lụy. Thất tiểu thư, chúng ta nói việc này với lão phu nhân, người không thể gánh trách nhiệm này.”

Nghi Ninh nắm chặt tờ giấy đăm chiêu. Khó ở chỗ nếu nàng đem chuyện này nói với La lão thái thái, La Nghi Ngọc sau này sẽ oán trách nàng. Nhưng nếu không nói cho La lão thái thái, dựa vào chuyện Nghi Ngọc đang làm, ngày sau sẽ còn náo loạn đến cỡ nào nữa.

Nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Trong phòng chỉ có hai tỷ hầu hạ ta, tờ giấy này coi như chúng ta không thấy, hai tỷ cũng đừng nói ra bên ngoài...” Nàng nhìn về phía Tuyết Chi, “Tỷ cầm nên lại đây.”

Tuyết Chi thấy Nghi Ninh tuổi tuy nhỏ, nhưng vẻ mặt lại trấn định. Hít một hơi thật sâu, xoay người đi lấy nến.

Ngon lửa theo gió run run một chút, Nghi Ninh đem tờ giấy tiêu hủy, Tùng Chi ở bên xem, Tuyết Chi lại lấy lư hương, Nghi Ninh đem tờ giấy đốt sạch bỏ vào lư hương. Sau đó đập nắp lại.

Tuyết Chi cũng có chút do dự: “Tiểu thư, việc này chúng ta thật sự mặc kệ? Nếu ngày sau sự việc bại lộ...”

Danh dự La gia bị hủy, chính Nghi Ninh cũng khó có thể tránh được bị liên lụy.

Nghi Ninh sợ hai người họ nghi ngờ một đứa nhỏ như nàng sao có thể lo lắng nhiều đến như vậy. Cũng chỉ nói: “Nghi Ngọc tỷ tỷ vốn bất hòa với ta, nếu ta nói việc này với tổ mẫu, chỉ sợ tỷ ấy cùng bá mẫu bắt nạt ta.”

Tuyết Chi vẫn còn chút lo lắng, nhưng mảnh giấy đã bị thiêu hủy, còn gì để nói nữa.

Lúc này, bên ngoài có nha đầu đến thông truyền, nói La lão thái thái kêu Nghi Ninh ra ngoài. Tuyết Chi hầu hạ Nghi Ninh mang hài, rồi nắm tay nàng đi về thư gian, Trần thị đã rời đi, Lâm Hải Như cùng La Thành Chương còn ngồi lại nói chuyện với La lão thái thái. La Thành Chương thấy nàng đi ra, mỉm cười vẫy tay kêu nàng qua: “Mì Mì nhi, ta mang cho con món quà, con xem có thích không?”

Từ sau chuyện vòng tay, La Thành Chương cảm thấy áy náy với nàng, mấy ngày gần đây thường đưa cho nàng một ít đồ chơi, Nghi Ninh đều không có nhận. Nàng đau lòng là do tiểu Nghi Ninh thấy ủy khuất, chuyện đó ngay cả nàng còn không chịu được, huống gì một đứa nhỏ bảy tuổi. Vị phụ thân này mang lại cho nàng ấn tượng không tốt lắm.

Tuyết Chi nắm tay nàng đi qua, Nghi Ninh nhìn trong cái rổ La Thành Chương mang đến, trong đó là một chú chó con, lớn hơn bàn tay xí, lông trắng như tuyết hơi xoắn, đuôi dài hơn ngón út Nghi Ninh. Chồm lên khỏi rổ, ngơ ngác, cực kỳ đáng yêu.

“Đây là ta nhờ người mua đó, nghe nói trong kinh thành có nhiều người thích nuôi, con có muốn nuôi không?” La Thành Chương đồ dành nàng nói.

Nghi Ninh mặt không biểu cảm nói: “Con đã nuôi rùa, sợ không chăm sóc hết được.”

La lão thái thái cười cười, kêu Nghi Ninh đến bên người bà, kéo nàng ôm vào lòng: “Mì nhi không cần, con không cần miễn cưỡng nó.”

La Thành Chương tươi cười ngượng ngùng, chỉ có thể kêu hạ nhân mang con chó đi.

Nghi Ninh biết La Thành Chương áy náy với mình, chẳng lẽ tùy tiện đưa này đưa nọ thì tha thứ sao? Không có đơn giản như vậy. Nghi Ninh tựa vào trong lòng lão thái thái, thấy Lâm Hải Như tươi cười nhìn mình, nhẹ nhàng nói: “Phụ thân, con cũng muốn có đệ đệ.”

La Thành Chương trong khoảng thời gian này đối xử vô cùng tốt với nữ nhi, nghe vậy nói: “Hiên Ca chính là đệ đệ của con.”

“Hiên Ca không phải đệ đệ của con, hần là đệ đệ của lục tỷ.” Nghi Ninh biết đồng ngôn vô kị (*lời trẻ nhỏ không có kỵ*), cũng không có người so đo với nàng, muốn nói gì là nói. Nàng hé môi, xiết chặt tay nhỏ bé nói: “Con muốn có đệ đệ, không giống với Hiên Ca đổ oan cho con...”

La Thành Chương ho một tiếng, ông hiểu ngay ý tứ của Nghi Ninh.

Ông ngẩng đầu nhìn, La lão thái thái cùng Lâm Hải Như đều trầm mặc không nói, ông liền chỉ nói: “Nghi Ninh, chuyện đệ đệ này ...”

“Phụ thân, người cùng mẫu thân sinh cho con một đệ đệ đi.” Nghi Ninh đột nhiên cười nói, “Con có thể mang theo đệ đệ đi chơi khắp nơi.”

Lâm Hải Như mới hiểu ý tứ của Nghi Ninh, dù nàng không có ý gì, khó tránh khỏi có chút đỏ mặt ngượng ngùng.

“Nghị Ninh nói đúng đó.” La lão thái tán đồng ý kiến của cháu gái, “Vợ cả chỉ thứ hai không có con trai, nên cho Nghị Ninh một đệ đệ đi.”

Lâm Hải Như lại đỏ mặt, ngượng ngùng nói một câu: “Sau này bàn cũng không muộn.” Chỉ chột lát sau cúi đầu cáo từ ra về.

Chờ hai vợ chồng đi rồi, La lão thái thái cười vỗ đầu cháu gái: “Con đó, quý linh tinh, về sau, nếu mẫu thân thật sinh đệ đệ, con cần phải chăm sóc phụ đó nha.”

Nghị Ninh cười tủm tỉm xác nhận.

Từ ma ma đỡ lão thái thái vào bên trong nghỉ ngơi.

Nghị Ninh cảm thấy căng thẳng, vừa thiếu mảnh giấy kia, không biết bên trong còn mùi không... Nàng đi vào nội thất, lại nhẹ nhàng thờ ra, Tuyết Chi đã đốt một lò bách hợp hương, trong phòng tràn ngập hương thơm, không ngửi thấy mùi khác thường.

Nàng cùng Tuyết Chi nhìn nhau liếc mắt một cái, Tuyết Chi tươi cười như không có gì xảy ra.

Nghị Ninh bắt đầu nhớ đến trường tỷ đã gả đến kinh thành La Nghi Tuệ sinh ra tò mò, sao có thể nuôi dưỡng ra một nha đầu xuất sắc như vậy, vị trưởng tỷ này thật bất phàm.

[1] “Lung linh đầu từ an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?”

Thời Đường, xúc xúc thường được làm bằng xương hay sừng động vật, người ta đục lỗ rồi nhét kín đậu đỏ ở bên trong để màu sắc thêm phần rõ nét, vì thế, từ trò chơi Trường hành dẫn đến con xúc xúc (đầu từ), trên mặt xúc xúc có những chấm đỏ là hồng đậu nằm sâu tận trong xương cốt, biểu thị tương tư khắc cốt ghi tâm của ta với người, người có biết không? Người con gái muốn nhắc nhở bậc trượng phu của mình, khi người chơi Trường hành dùng xúc xúc, mỗi một chấm đỏ trên xúc xúc đều là hồng đậu nhập cốt, cũng là nỗi niềm tương tư ta dành cho người. Do đó, người nhất thiết không thể làm ngày trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Trần thị trở về từ chỗ La lão thái thái, nhìn thấy La Nghi Tú nằm sấp trên bàn, nửa chén cơm cũng chưa ăn, bà từ đang thu dọn bát đĩa. Hỏi nàng: “Con đã ăn gì ở chỗ thất muội mà ăn cơm không ngon miệng vậy?”

“Nửa con gà...” La Nghi Tú dựa vào bàn nhỏ, kéo tay Trần thị, “Nương người có muốn ngồi không, giúp con ngồi thẳng lên đi.”

La Nghi Tú nhìn Nghị Ngọc chậm rãi ăn cơm phía đối diện, nàng đã có bộ dáng cô nương, rất xinh đẹp. Cầm hơi nhon, da trắng nõn, mày liễu tình tề, ánh mắt tràn đầy khí chất cao ngạo. Nghi Tú ngồi thẳng dậy, cười hỏi Nghị Ngọc: “Muội nghe nói lần trước Hiên Ca làm vỡ vòng tay, Nghi Liên bị Nhị thúc phạt chép nữ huấn, không được xuất môn. Tỷ tỷ, tỷ đau lòng sao?”

La Nghi Ngọc thân nhiên nhìn nàng, nói: “Muội cả ngày nói nhiều như vậy làm gì.”

“Ai kêu tỷ chơi cùng tiểu chân!” La Nghi Tú hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, “Tỷ đã bị ả ta liên lụy đó.”

“Nghị Liên thành thật biết chuyện, so với muội cùng Nghị Ninh tốt hơn rất nhiều!” La Nghi Ngọc trả lời lại một cách mỉa mai. “Là muội không xem trọng vòng tay, để Hiên Ca nhặt được, muội lại muốn trách Nghi Liên sao? Tỷ thấy, lúc đó Nghị Ninh cũng có mặt, sao không biết ngăn cản Hiên Ca, không nên để Hiên Ca quăng đồ này nọ! Tỷ nghĩ nó cũng không có ý tốt.”

Trần thị nhìn hai nữ nhi âm ỉ, làm bà thật đau đầu. Vỗ bàn nói: “Được rồi, âm ỉ không dứt. Nhà ai có tỷ muội giống các ngươi không? Chuyện vòng tay về sau không cho nhắc lại, miễn cho chúng ta cùng Nhị thúc người sinh hiềm khích. Ca ca các ngươi còn phải đọc sách chuẩn bị thi Hương, nếu làm phiền nó, nương sẽ đánh các ngươi tước một tầng da luôn. Nghi Tú người cũng thật là, cái gì tiểu chân, người học lời này với ai? Tiểu thư khuê các nào nói chuyện như người!”

Trần thị uy nghiêm chân thật đáng tin, La Nghi Tú không dám lại âm ỉ với Nghị Ngọc, nàng cũng không muốn nhìn mặt La Nghi Ngọc nữa. Hừ một tiếng, đến giường, nằm sấp lên.

Trần thị ngẩng đầu nhìn La Nghi Ngọc, hai năm này, nữ nhi thật là càng lớn càng đẹp, khó trách công tử Lưu phủ đồng vừa thấy hình dáng Nghị Ngọc, liền si mê không thôi. Gần đây, Nghị Ngọc còn được may thêm vài bộ quần áo, trên mặt thoa hương phấn tốt nhất, đó là loại phấn trần châu thêm đậm hoàng, Trần thị nhờ người mua về từ kinh thành, là mặt nàng thêm phần trắng trẻo.

“Nghị Ngọc, con đã lớn rồi, cần phải học đoan trang dè dặt, đừng so đo với muội muội con nữa.” Trần thị thân nhiên dặn dò.

Nghi Ngọc đứng dậy xác nhận.

Trần thị phân phó bà từ đưa bỏ canh qua cho La Hoài Viễn cùng La Sơn Viễn. Bọn họ buổi tối cũng phải đọc sách, rất hao tổn tinh thần.

La Nghi Ngọc nói mình ăn không ngon miệng rồi trở về trong phòng.

Nha đầu bên ngoài đang chờ nàng, lặng lẽ đưa cho nàng mảnh giấy: "Tứ tiểu thư, đây là hồi âm của Trình nhị công tử."

La Nghi Ngọc đi lại gần ánh nến, trong lòng như có con thỏ chạy loạn hết lên, nhận tờ giấy, mở ra đọc, khóe miệng không khỏi nhếch lên mỉm cười: "Hắn khen ta mặc xiêm y đẹp... Người mang giấy bút lại đây cho ta."

Nha đầu có chút không yên nói: "Tứ tiểu thư, chúng ta..... Chúng ta không nên hồi âm nữa, nếu phu nhân biết, nô tì sẽ bị đánh chết. Lại nói Trình nhị công tử không thể cưới người được! Người dù sao cũng đã cùng Lưu công tử đính hôn."

La Nghi Ngọc lườm nàng liếc mắt một cái, đề nặng tức giận nói: "Lưu Tĩnh làm sao xứng đôi với ta, mẫu thân không nên định cửa hôn sự này." Nàng không giống Nghi Tú hay Nghi Ninh, nàng từ nhỏ đã được nuôi lớn bằng lời khen. Tiểu thư một thế gia đại tộc ở Bảo Định, học vấn, dáng vẻ, khí chất cái nào không phải là tốt nhất, dựa vào cái gì phải gả cho con của một phủ đồng nho nhỏ. Trình lang.. vừa gặp, nàng đã thích hắn.

Trình lang là một nam tử tuấn lãng, tam ca trong Liên phủ cũng không thể so với hắn. Ánh mắt hắn sâu thẳm, mang đến cảm giác thâm tình, làm người ôn nhu ấm áp. Mỗi lần bị đôi mắt nhìn vào, nàng cảm thấy mình nhẹ bồng, trong lòng có loại vui vẻ không nói nên lời.

Huống chi... hắn không vô tình với nàng.

La Nghi Ngọc hít sâu một hơi: "Người chó đẻ ý, việc này chỉ có ba người biết, sẽ không còn ai biết. Ai có thể phát hiện....."

Nha đầu còn muốn nói cái gì, lại bị La Nghi Ngọc lạnh lùng trừng mắt.

Nha đầu chỉ có thể gật đầu, ngoan ngoãn đi lấy giấy bút cho tiểu thư.

Hôm sau, gió hạ ẩm áp, thời tiết mát mẻ, buổi chiều sau buổi học với nữ tiên sinh, chị em đều phải đến chỗ La lão thái thái học nữ hồng (học thêu thùa may vá).

Nghi Ninh chỉ mới học nữ hồng, mama cho nàng một cái khăn tay, tùy ý nàng muốn thêu gì thì thêu. La lão thái thái cũng đã phân phó, đối tượng chủ yếu là Nghi Ngọc và Nghi Liên. Nghi Tú không thể trông cậy vào, nàng có thể ngồi yên hơn một canh giờ là mừng rồi.

"Tỷ nhìn đến kim chi là đau cả đầu." La Nghi Tú thực bất đắc dĩ nói, "Mẫu thân luôn nói tỷ không dụng tâm, giống như muối, mỗi lần muối luyện chữ đều mệt rã rời. Tỷ cầm lấy kim chi là muốn đi ngủ ngay."

Nghi Ninh quay đầu trừng mắt liếc mắt Nghi Tú một cái: "Khi nào muối luyện chữ mệt rã rời đâu?"

"Lần trước muối nói với tỷ a... Tam ca đưa cho muối bảng chữ mẫu kia, rất khó nhìn, xem một lúc đã choáng váng..."

Phía sau đột nhiên có người ho khan một tiếng.

Hai tiểu nha đầu nhìn lại, mới phát hiện đám người La Thận Viễn, Trình lang đang đứng ở phía sau, La Hoài Viễn mỉm cười nhìn các nàng, La Thận Viễn biểu cảm thần nhiên. Các cô nương đều đứng lên vấn an ca ca.

La Hoài Viễn nghiêng đầu trêu ghẹo La Thận Viễn nói: "Tam đệ, thất muội chê bảng chữ mẫu của đệ không đẹp kìa."

Nghi Ninh nhìn khuôn mặt tuấn tú của La Thận Viễn không có biểu cảm, nhìn không ra hi giận, nàng vội vã biện giải nói: "Kỳ thật bảng chữ mẫu của tam ca đẹp lắm, là muối ngủ không ngon mới mệt rã rời."

Nàng không biện giải thì còn tốt, biện giải lại làm mọi người cười lớn hơn, La Thận Viễn cũng nhịn không được, lộ ra vẻ tươi cười.

Nghi Ninh cảm thấy kỳ lạ, này có cái gì buồn cười đâu. Nàng chỉ có thể quay đầu trừng mắt, nhìn La Nghi Tú càng mờ mịt liếc mắt một cái, kêu nàng nói lung tung.

Trình lang nhìn ra đây là tiểu nha đầu lần trước hắn tặng phật châu, hé môi cười nói: "Nha đầu kia thật là thú vị, La gia thư hương truyền lại đời sau, sao lại có một tiểu nha đầu như vậy."

Hắn nói xong, cũng không ở lâu, sải bước tới chính đường, mấy người phòng chừng đều vội tới thỉnh an La lão thái thái, La Hoài Viễn cùng La Sơn Viễn theo sau cũng đi vào. La Thận Viễn lại đi đến trước mặt Nghi Ninh, Nghi Ninh làm bộ đáng chân thành: "Tam ca, bảng chữ mẫu này muối rất thích, thật sự. Là do huynh tự tay viết, muối nhất định sẽ viết lại thật đẹp."

"Muội biết là huynh tự tay viết?" La Thận Viễn hỏi nàng.

Nghi Ninh gật đầu, nói: "Muội nhận ra được chữ viết của huynh."

Lúc Nghi Ninh nói như vậy, nàng cảm thấy La Thận Viễn giống như đang mỉm cười, hần nhẹ nhàng nói: "Chưa từng có ai nhận ra được chữ huỳnh viết." Hần vỗ vỗ đầu Nghi Ninh, "Huỳnh đi thỉnh an tổ mẫu, ngày mai, muội đến chỗ huỳnh, huỳnh có mấy quyển sách cho muội."

Hần nói xong, bước vào chính đường, La Nghi Tú lắc tay nàng nói: "Không phải muội nói với tỷ, tam ca này chỉ là thứ xuất, hèn mọn, đê tiện, muội khinh thường không muốn chơi với hắn sao? Sao hôm nay tỷ thấy muội có vẻ ..." La Nghi Tú suy nghĩ thật lâu mới tìm ra một chữ, cổ quái nhìn Nghi Ninh, muốn nói lại thôi: "Sao tỷ ... tỷ cảm thấy muội có chút sợ hắn?"

Nghi Ninh thở dài, La Nghi Tú có thể nhìn ra sao? Không có rõ ràng như vậy chứ, kỳ thật nàng vừa kính vừa sợ La Thận Viễn. Chẳng qua ngày thường nàng đều không biểu hiện ra ngoài mà thôi, dù sao hắn hiện tại cũng chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, không phải thừa tướng lãnh khốc kia.

Nghi Ninh nhớ tới sự tình kiếp trước, Từ Các lão là ân sư nâng đỡ La Thân Viễn, bởi vì xúc phạm Thừa tướng đương thời Ưông Từ, bị loạn côn đánh chết, thi thể máu chảy đầm đìa nằm ở Ngọ môn, lúc kiệu La Thân Viễn đi ngang qua, thậm chí không ngừng lại liếc mắt nhìn cái nào. Lúc hắn lên làm Thừa tướng, phát động chấn chỉnh toàn triều, làm cho Hoàng đế không thể không bắt giết hơn một nghìn người, người trong nhà hoặc sung vào nô tịch, hoặc lưu đầy đi Hải Nam.

Nàng muốn lấy lòng hắn, ai biết ngày sau La Thận Viễn sẽ như thế nào. Hơn nữa, La Thận Viễn đối với nàng rất tốt, chẳng qua hắn trầm mặc ít lời, không thích biểu đạt tình cảm mà thôi.

"Tam ca đối với muội rất tốt, tất nhiên muội cũng muốn đối tốt với huỳnh ấy." Nghi Ninh nói với nàng, "Tỷ về sau nên tôn kính huỳnh ấy đi, hắn cũng là tam ca của tỷ."

La Nghi Tú không cho là đúng, ngáp một cái, lại cầm lấy khung thêu của mình tiếp tục thêu bách hoa đồ. Nàng thêu nửa ngày, đã thêu ra cánh bướm bướm. Nàng nhàn hạ, ngẩng đầu nhìn hai bạn học bên cạnh, cũng không yên lòng.

La Nghi Liên mới phạm sai lầm, cẩn thận thu liễm, nói rất ít. Nhưng La Nghi Ngocsao cũng buồn bã ỉu xiu...

Nghi Ninh cũng ngẩng đầu nhìn La Nghi Ngọc. La Nghi Ngọc nhìn chăm chú vào phương hướng Trình lang rời đi, thậm chí không để ý cây kim trong tay, xem chút đã đâm vào ngón tay.

Nghi Ninh thấy hết nhưng chỉ im lặng.

La Nghi Ngọc a một tiếng lấy lại tinh thần, vội vàng đem khung thêu bỏ qua một bên.

Ma ma nhìn thấy đầu ngón tay thanh tú của nàng toát ra một giọt máu nho nhỏ, chạy nhanh kêu nha đầu lấy băng gạc đến. "Từ tiểu thư, sao đột nhiên đâm vào tay thế này. Người nếu mệt thì nghỉ một lát đi, không nên miễn cưỡng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Xử lý miệng vết thương, La Nghi Ngọc mới trấn định, dùng khăn lau khô máu, sau đó đã không đổ máu nữa, lắc đầu nói: "Ma ma không có việc gì, không cần băng bó."

Lúc thích người khác, thật sự tâm hồn không lúc nào yên. Ngay cả việc hắn đi ngang qua mà không nhìn nàng, nàng cũng nghĩ vẩn vơ...

La Nghi Ngọc càng loạn, không phải hôm qua hắn còn khen nàng mặc xiêm y rất đẹp, sao hôm nay lại không thèm nhìn nàng một cái. Chẳng lẽ trang phục hôm nay khó coi?

Hôm nay, nàng mặc xiêm y hồng nhạt, áo khoác sa y, váy màu lục. Nhìn như thế nào cũng đẹp hơn hôm qua mà...

Hoặc là hắn căn bản không chú ý tới nàng cũng ở trong này.

Nghi Ninh ở bên lắng lắng nhìn La Nghi Ngọc, càng nhìn càng cảm thấy thất vọng. La Nghi Ngọc dù sao tuổi còn nhỏ, làm ra loại sự tình này nàng có thể lý giải, nhưng nhìn bộ dáng si mê kia của nàng, căn bản không hết hy vọng với Trình lang. Nói cách khác, Trình lang cũng không quyết đoán cự tuyệt nàng.

Trình lang cư xử rất thành thạo với tất cả mọi người.

Hắn đối với nữ tử cũng tốt như vậy, nhưng vẫn không lâu dài. Giống như với ai cũng tình nghĩa, nhưng lại tuyệt tình đến cực điểm. Người như vậy, La Nghi Ngọc không nên trên chọc vào đâu.

Nghi Ninh ngồi xuống bên người La Nghi Ngọc, nhỏ giọng hỏi nàng: "Từ tỷ, thương thế của tỷ sao rồi?"

Tiểu Nghi Ninh rất ít khi nói chuyện cũng vì tứ tỷ này, ngấm lại cũng biết. Hai người đều có tính cách cao ngạo quật cường, ở cùng nhau không gây gổ mới lạ. Nghi Ninh lại đi quan tâm La Nghi Ngọc, ngay cả Nghi Liên đang vui đầu thêu cũng phải ngừng đầu lên.

La Nghi Ngọc thần nhiên vô vô ngón tay nói: “Vô sự.” Nàng không thích Nghi Ninh, nên cũng lười nói chuyện.

Nghi Ninh lại nhìn nàng mỉm cười, đưa khung thêu trong tay cho nàng xem: “Tứ tỷ, muội đã thêu hoa sen ở mặt trên, chỉ còn phải thêu chữ. Muội không biết, tỷ thêu giúp muội được không? Muội muốn thêu câu: ‘Lung linh đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri’. Tứ tỷ thấy hai câu thơ này hay không?”

La Nghi Ngọc nghe đến đó cả người chấn động, dường như bị nước lạnh hắt vào, cả người đều tỉnh táo lại.

Nàng không thể tin nhìn Nghi Ninh nửa ngày, nói không ra lời. La Nghi Ninh làm sao có thể biết..... Nàng làm sao có thể biết!

Nghi Ninh chuyển hướng ma ma nói: "Ma ma, ta dẫn tứ tỷ đi nghỉ ngơi một lát, có thể chứ?"

Mẹ thấy sắc mặt La Nghi Ngọc khó coi, cũng liền vẫy tay cho các nàng đi xuống.

Hai người đi tới sau dãy nhà, Nghi Ninh đóng cửa phòng lại, La Nghi Ngọc mới gạt môi, nhẹ giọng hỏi: "Thất muội muội vì sao phải thêu hai câu thơ này?"

Nghi Ninh cảm thán nàng thật sự là không đủ thông minh, chẳng lẽ còn không thấy quan tài không đồ lệ sao.

"Tứ tỷ tỷ không thích hai câu này sao?" Nghi Ninh nhìn nàng, cười ngây thơ chất phác nói, "Muội rất thích câu thơ này, đọc ra liền cảm thấy thoải mái. Chẳng qua tương tư tận xương là như thế nào. Hôm nay chỉ có muội phát hiện, nếu ngày mai bị người khác nhìn lại thì làm sao bây giờ. Tứ tỷ, tỷ có nghĩ tới chưa?"

La Nghi Ngọc mặt thoát trắng thoát hồng, nhìn ánh mắt Nghi Ninh cơ hồ là bất khả tư nghị (không thể nào bàn luận được).

Nghi Ninh lại dừng một chút nói: "Muội chỉ muốn tốt cho tứ tỷ."

La Nghi Ngọc xiết chặt khăn thêu trong tay, cổ nén rung động trong lòng. Nàng thật lâu sau mới nói: "Muội..... Muội không được nói ra ngoài."

"Chỉ cần tứ tỷ không lại phạm sai lầm." Nghi Ninh thanh âm rất dịu dàng, lộ ra một cảm giác thần nhiên, "Muội làm sao có thể nói ra chứ. Tứ tỷ cũng phải ngấm lại cho tỷ muội chúng ta, việc này nếu để lộ ra ngoài, tổ mẫu cùng bá mẫu phải làm cái gì bây giờ."

Bọn nha đầu chỉ nhìn thấy hai người nhẹ giọng thì thầm, lại nghe không rõ hai nàng đang nói cái gì.

Nhưng La Nghi Ngọc lại cảm thấy lời của nàng giống như tiếng chuông, mỗi một tiếng vang ra làm nàng mặt đỏ tai hồng.

Nàng cũng không phải không biết, chỉ may mắn là chưa có ai có thể phát hiện ra. Lại không nghĩ đến La Nghi Ninh đã phát hiện.

Nếu La Nghi Ninh nói với tổ mẫu, hoặc là nói với Trần thị..... Kết cục nàng có thể nghĩ.

"Tỷ..... Là tỷ hồ đồ." La Nghi Ngọc cắn nhanh môi, "Muội muội đừng nói ra ngoài là được."

La Nghi Ngọc luôn cao ngạo, khó được có lúc chủ động chịu thua, nàng nhìn Nghi Ninh, ánh mắt thậm chí có vài phần cầu xin. Nghi Ninh cũng không phải bắt được lỗi người khác sẽ uy hiếp, tuy rằng La Nghi Ngọc ngày thường có hiềm khích với tiểu Nghi Ninh, nhưng có thể bán cho nàng một cái nhân tình, Nghi Ninh vẫn nguyện ý.

"Trình nhị công tử..... Tứ tỷ thích không?" Nghi Ninh nhẹ giọng hỏi.

La Nghi Ngọc nhìn thất muội nhỏ bé, ánh mắt có chút phóng xạ: "Tỷ thích hẳn..... Tỷ cảm thấy huynh ấy cũng thích tỷ. Nhưng khi tỷ nói với mẫu thân, mẫu thân lại không đồng ý."

Nàng cũng không biết vì sao lại tâm sự với một đứa nhỏ choai choai, có lẽ thật là bên người không có một người nói chuyện.

Nghi Ninh không thể đồng tình nàng, bởi vì nàng thật sự là to gan lớn mật. Lúc này nếu bị người khác phát hiện, La gia nữ hài các nàng đều phải bị liên lụy. Nhưng Nghi Ninh cũng sẽ không trách nàng, nàng vẫn còn là một đứa trẻ mà thôi.

"Muội đã biết, muội sẽ vì tứ tỷ giữ kín bí mật." Nghi Ninh cười nói, "Tứ tỷ không cần lo lắng, chỉ cần tỷ về sau không hồ đồ như vậy nữa."

La Nghi Ngọc gạt đầu.

Chỉ cần Nghi Ninh không đem chuyện này nói ra, nói cái gì cũng được.

Ánh mắt nàng nhìn Nghi Ninh bởi vậy cũng bớt đi một ít địch ý.

Nghi Ninh đã đạt mục đích, liền không nhiều lời với La Nghi Ngọc. Mặt Trời dần dần nóng lên, La lão thái thái kêu các nàng trở về ăn sáng. Dưa hấu đã được ngâm trong nước giềng, cắt thành những khối nhỏ nhỏ, trong mâm lưu ly, ăn vào hương vị ngọt ngào lạnh lẽo.

Các vị ca ca cũng đã thành an rồi đi về. La lão thái thái cho Nghi Ninh ngồi ở bên bà ăn dưa hấu, bà dạy Nghi Ninh từng câu trong ‘Kinh Thi’. Nghi Ninh nhìn La lão thái thái, thương bà qua, tiến vào trong lòng ôm bà.

La lão thái thái sùng nịch cười nói: "Thời tiết nóng như vậy, còn muốn ôm ta sao?"

"Con thích tổ mẫu, cho nên thích ôm tổ mẫu." Nghi Ninh chớp chớp mắt nói, "Cũng sẽ không làm cho tổ mẫu phiền lòng, tổ mẫu không thích con sao?"

La lão thái thái cười vỗ vỗ lưng nàng, ôm đứa nhỏ này, cảm thấy trong lòng mềm mại.

Nghi Ninh có chút ý lại La lão thái thái, dù sao sau khi nàng trùng sinh, luôn luôn sinh hoạt cùng La lão thái thái, bà che gió che mưa cho nàng, lại quan tâm nàng. Nàng sao lại không thích bà được.

Nàng ngồi được trên người lão thái thái thoang thoang mùi đàn hương, thật phần an tâm.

Cho nên chuyện La Nghi Ngọc coi như xong, nàng có thể khuyên thì đã khuyên nhủ, nàng không muốn cho loại sự tình này phiền nhiễu tổ mẫu.

Nghi Ninh nhắm hai mắt lại.

Hôm sau, sáng sớm, Nghi Ninh liền nhớ ra La Thân Viễn kêu nàng qua chỗ hán lấy sách.

Cổ nữ tiên sinh trong nhà có việc, đã cho nghỉ nhiều ngày. Nghi Ninh đi đến chỗ La Thân Viễn, còn ở chỗ hán viết chữ.

Thư phòng hán thực mộc mạc, trên tường án, đặt nghiên mực cùng bút son, một bên có khối sứ men xanh, bên trong sập có nhiều quyển trục cũ kỹ. Trên kỷ trà có một chậu lan bốn mùa, lúc này đúng mùa nở hoa, màu lục nhạt như bướm dừng chân trên hoa, một hương khí thanh nhã ẩn ẩn trong không trung. La Thân Viễn đang viết chữ trên tường án,

Kỷ trà cao thượng xiêm áo một chậu bốn mùa lan, này mùa đúng là nở hoa thời điểm, lục nhạt như bướm bướm hoa dừng chân ở hoa chi thượng, một cổ cực thanh nhã hương khí ở không trung ẩn ẩn có thể nghe. La Thân Viễn chính chống trường án ở viết chữ, chữ như rồng bay phượng múa.

Nghi Ninh đứng ở cửa không phiền nhiễu hán, lúc hán cúi đầu nghiêm cẩn, sừng mặt thật đẹp.

Quá một lát, hán lại thu bút, thân nhiên nói: "Sao không tiến vào?"

Nghi Ninh cười đi qua: "Tam ca, làm sao mà huynh biết muội đã đến?"

Nàng vừa cúi đầu đã thấy La Thân Viễn viết là nhất thiên bát cổ văn, vừa viết đến chỗ phá đề. Bởi vì nàng đến, La Thân Viễn mới dừng bút.

La Thân Viễn nhìn nàng, đem bút lông đặt xuống nói: "Huynh hiểu biết thông minh, có thể nghe được tiếng bước chân của muội."

Hán nhìn Nghi Ninh chỉ cao tới thắt lưng hán, nghiêm cẩn xem văn về hán viết. Liền vỗ đầu nàng: "Cái này muội xem không hiểu đâu, theo huynh lại đây."

Hán biết nàng xem không hiểu sao.....

Nghi Ninh gật gật đầu, nghĩ rằng nàng xem không hiểu thì không thể nhìn hán viết chữ sao?

Đương nhiên nữ tử các nàng tuy rằng cũng được đọc chút thư văn, nhưng chỉ là gần như hiểu biết nội dung. Mà bọn họ tham gia thi khoa cử, nên phải đem mấy thứ này nhớ thật kỹ, thông hiểu đạo lý, trình tự hoàn toàn không giống với các nàng. Nói nàng xem không hiểu thực bình thường, Nghi Ninh có thể xem hiểu mới có vấn đề.

Nghi Ninh chỉ có thể đi sau lưng hán đến mặt sau Noãn các, ngửa đầu thấy hán tìm vài quyển sách trên giá mang xuống. Hán cúi đầu coi sơ nội dung, liền đưa cho nàng. "Mấy quyển này đều hay lắm, muội cầm xem đi."

Nghi Ninh có chút mơ màng, nàng không tham gia khoa cử, xem nhiều thư văn như vậy làm gì.

"Tam ca, huynh đọc sách này thì tốt hơn....." Nghi Ninh nhỏ giọng nói, "Muội xem nhiều nhưng cũng không cần dùng đến."

La Thân Viễn quay đầu nhìn nàng, ngữ khí hơi thấp, yên lặng kêu tên của nàng: "Nghi Ninh....."

Nghi Ninh cảm thấy ngữ khí hán có cảm giác thân nhiên lẫn áp bách, hán lại nhìn nàng, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu, ôm thư thỏa hiệp nói: "Được rồi, muội sẽ cầm về xem."

Hán sờ sờ đầu nàng nói: "Thế này mới ngoan, muội học thêm sách mới tốt."

Nghi Ninh cảm thấy thật sự không tốt, La Thân Viễn cùng tổ mẫu đều thích sờ đầu nàng.

Nghi Ninh đi ra từ Noãn các, nhìn hấn phải đi về tiếp tục viết văn, liền hỏi: "Tam ca, muội nghe nói đại ca cùng nhị ca đọc sách rất trẻ, mỗi ngày đại bá mẫu đều sẽ đưa bồ canh cho bọn hấn. Huynh có uống bồ canh không?"

La Thận Viễn nhất thời không trả lời, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói: "Không ai đưa cho ta."

Nghi Ninh biết Lâm Hải Như mặc kệ hấn, nhưng nghe được ngữ khí hấn không có chút phật phùng, tựa hồ đã quen rồi, cũng không biết là có cái gì, trong lòng nàng vẫn có một cảm giác khó chịu.

"Muội đến phòng bếp nhỏ làm cho huynh nha!" Nghi Ninh cười hỏi, "Huynh thích canh móng giò không?"

La Thận Viễn khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng rất nhanh bị áp chế đi, thản nhiên nói: "Không cần, huynh không thường uống canh móng giò."

Nghi Ninh lại rất thích uống canh móng giò..... Canh móng giò sao lại uống không ngon?

Trong lòng nàng âm thầm nghĩ, cầm sách cáo biệt La Thận Viễn. La Thận Viễn nhìn Mặt Trời bên ngoài, lại buông bút nói: "Huynh đưa muội trở về."

"Tam ca không phải muốn viết chữ sao, không cần đưa muội." Nghi Ninh nói, kêu Tuyết Chi cầm ô Thanh Đồng chuẩn bị đi.

La Thận Viễn lại dẫn đầu đi ra ngoài: "Huynh vừa vặn phải thỉnh an tổ mẫu, tiện đưa muội về nhà." Hấn đi tới hành lang gấp khúc, ánh mặt trời rơi xuống trên người hấn, dáng người hấn vững như cây tùng, Nghi Ninh hoảng hốt, nhìn thấy La Thận Viễn quay đầu thản nhiên nói: "Muội còn không đi mau."

Nghi Ninh chạy chậm vài bước đi lên phía trước, hấn dặt tay nàng. Nghi Ninh có thể cảm giác được tay hấn ấm áp khô ráo.

Trong lòng nàng nhất thời an ổn rất nhiều.

Tuyết Chi đem dù giấy Thanh Đồng che nắng cho nàng đi trên đường lát đá.

Đường nhỏ, hoa ngọc trâm hai bên nở rộ, hương khí nồng đậm, mùa hạ nóng hầm hập. Tuyết Chi hái được một đóa hoa ngọc trâm cài lên cổ tay áo Nghi Ninh. Nghi Ninh gio tay áo ngửi ngửi, nghĩ rằng rốt cục cũng biết cổ nhân nói "mắm tay áo doanh hương" là như thế nào.

La Thận Viễn nhìn nàng cúi đầu ngửi hoa, khi ngẩng đầu, chớp mũi dính chút phấn hoa màu vàng. Hấn cười cười: "Nghi Ninh." Nghi Ninh không biết hấn kêu mình làm gì, ngửa đầu nhìn về phía hấn. La Thận Viễn liền lấy tay giúp nàng xoa chớp mũi, "Dính phấn hoa rồi."

Ngón tay hấn thon dài dính một chút phấn hoa, nhẹ nhàng rơi xuống.

Nghi Ninh dạ một tiếng, nhìn hấn cười cười sáng lạn: "Tạ Tam ca."

Nghi Ninh ngẩng đầu, thấy cách đó không xa tựa hồ có người, đang đứng dưới bóng cây nhìn hồ nước. Bên người đi theo hai hộ vệ, hấn là không phải người Trình gia đó chứ. Người nọ mặc một bộ quần áo màu nguyệt nha, cao lớn, hình như là Trình lang.

La Thận Viễn nhìn đến người bên cạnh Trình lang, sắc mặt hơi trầm xuống. Nhớ tới trên tay còn nắm tay một Tiểu Nghi Ninh, hấn lui về phía sau một bước, nhẹ giọng nói với nàng: "Không được nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Nghi Ninh tuy rằng không biết hai người kia là ai. Nhưng nhìn biểu cảm của La Thận Viễn, nàng phỏng chừng hấn biết.

Nàng đi sau lưng La Thận Viễn, nhìn xuyên qua khe hở của Trúc Diệp gian chỉ thấy một mình Trình lang.

Nghi Ninh nghe được tiếng Trình lang mềm nhẹ hòa hoãn, ý vị thâm trường: "Tứ cữu đã dặn dò phải mang người kia về. Các người lại nói với ta không tìm thấy hấn?"

Hộ vệ thấp giọng nói: "Nhị công tử, là thuộc hạ làm việc thất trách. Ngài nói hấn chơi cờ với hòa thượng kia ngay tại trong phố nhỏ. Nhưng khi thuộc hạ đi đến nơi đó tìm, thì đã là người đi nhà trống....."

Hấn còn chưa nói xong, lại đột nhiên bị Trình lang nâng tay tát một cái.

Thanh âm bàn tay đập phần vang dội, đánh cho đầu hộ vệ kia quay đi chỗ khác, mặt nhanh chóng sưng đỏ lên.

Trình lang lạnh lùng nói: "Ai dạy cho người tìm có! Người không thấy không biết đi tìm sao."

Nghi Ninh cũng bị cái tát dọa sợ.

Nàng nhìn Trình lang cao lớn vững chãi, phong tư xuất chúng. Lại nghĩ tới ánh mắt cầu xin của La Nghi Ngọc, cơ hồ có loại cảm giác nín thở.

Trong đó, một hộ vệ nhận sai lui xuống. Trình lang mới quay đầu lại, trên mặt một mảnh lạnh lẽo.

Nghi Ninh nhìn về mặt của hắn, không biết thế nào lại nghĩ tới tờ giấy trong đóa sen, nghĩ tới chuyện Trình lang và La Nghi Ngọc.

Nàng đột nhiên cảm thấy đau lòng không hiểu được, ở trong lòng dần dần tràn ngập chua xót. Đứa trẻ năm đó..... Vì sao biến thành cái dạng này hiện tại? Trình lang xa lạ này, cùng với người ghé vào đầu vai nàng, bắt chuồn chuồn cho nàng xem, là cùng một người sao.

Sao một điểm nàng cũng không nhận ra.

Một trận gió nhẹ phát qua, lá trúc rụng xoay vòng trên không, trang sức bên hông Nghi Ninh mang cũng phát động theo.

Một hộ vệ khác lập tức cảnh giác ngừng đầu, nhìn về phía rừng trúc từng: "Là ai ở nơi đó?"

Nghi Ninh theo bản năng vừa nghe tiếng la, quay đầu nhìn cái động trong núi giả kế bên. Liếc mắt một cái có thể nhìn ra nơi này cất giấu người, nàng nhỏ giọng nói: "Tam ca, thực xin lỗi. Muội không biết....."

La Thận Viễn cúi đầu nhìn Nghi Ninh đang sợ hãi, thở dài: "Không có gì, nơi này là La phủ, bọn họ không dám lỗ mãng. Muội đứng ở chỗ này, không cần đi ra ngoài." Hắn nói xong rồi đi ra ngoài, nhìn Trình lang mỉm cười nói, "Trình nhị công tử không phải luôn luôn tao nhã, tri thư lễ nghĩa. Thế nhưng cũng có lúc ra tay với hạ nhân."

Trình lang trước nhìn thoáng qua rừng trúc.

Nơi đó còn có một người, nhưng La Thận Viễn lại che giấu nàng.

Trình lang có chút tò mò với La Thận Viễn, hắn biết người này trên người có rất nhiều bí mật. Nhưng kỳ quái là La phủ không ai biết chỗ kỳ lạ của hắn. Thậm chí phụ thân, đám người tổ mẫu của hắn cũng không coi trọng hắn. Khi hai đích huynh nhắc tới hắn, ngữ khí không hề che giấu là không thèm để ý đến hắn.

Trình lang thu hồi ánh mắt, cười nhẹ: "Thì ra La tam công tử còn có thói quen nghe lén người ta nói chuyện, La tam công tử muốn nghe, có thể nói với ta, ta nói hết cho công tử nghe là được rồi."

"La mẫu không có thói quen này. Chỉ là thấy Trình nhị công tử đang xử trí hạ nhân, cho nên không làm phiền thôi." La Thận Viễn ngữ khí hòa hoãn, khóe miệng mang theo nụ cười thần nhiên, đối đáp trôi chảy. "Còn nữa Trình nhị công tử cũng không có ham mê theo dõi người khác, chúng ta giống nhau mà thôi."

Trình lang nhìn hắn, không nói gì.

"Quấy rầy Trình nhị công tử, thỉnh tiếp tục." La Thận Viễn hành lễ rồi lui trở về.

Trình lang ý bảo hộ vệ bên người lặng lẽ theo sau: "Không cần tới gần, nhìn hắn mang theo ai đến đây."

Hắn đứng ở dưới bóng cây lưng thủ chờ, một lát sau hộ vệ đã trở lại, nói với hắn: "La Thận Viễn mang theo muội muội hắn, La phủ thất tiểu thư. Nhị công tử, ngài nghĩ có phải....."

Trình lang còn nhớ rõ thất tiểu thư này, tên giống 'nàng ấy', cũng gọi là Nghi Ninh.

Hắn nhìn mấy đóa hoa sen sinh trưởng trên mặt hồ, tựa hồ là đang nghĩ cái gì, dừng một chút nói: "Chỉ là một đứa trẻ, hãy quên đi. Ngươi thu thập một chút này nọ, chúng ta ngày mai về nhà."

Hắn vuốt ve ngọc bội trong lòng bàn tay, đột nhiên nhớ tới khi còn bé ở Ninh Viễn hầu phủ vào mùa hè. Tấm bình phong mở ra, gió mát mẽ từ bên ngoài thổi vào, trong phòng đốt một lò Lê Hương, hương vị ngòn ngọt. Hắn ngồi trên đùi nàng, nỗ lực nâng đầu lên, nhìn ngón tay Nghi Ninh chỉ vào chữ trên thư sách, dạy hắn niệm từng một câu: "..... Dư độc ái liên chi xuất ú nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên ni bất yêu. Trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực[1].Lang nhị, vài câu này ngươi nhớ kỹ chưa? Ngươi ngày sau phải làm một người như Liên quân tử."

Hắn nhu thuận nói: "Lang nhị biết, những gì mợ nói con đều nhớ hết."

Nàng cười rồi sờ sờ đầu của hắn.

Năm đó, hắn đồng ý với nàng. Có lẽ, trước khi chết, nàng cũng đã liệu đến chuyện vợ vắn ngày sau của Lục gia và Trình gia..... Nhưng hắn đang ở trong nơi quyền thế, sao có thể ở trong bùn mà không nhiễm bùn đâu.

Trình lang nắm chặt ngọc bội, sau một lúc lâu nhắm chặt mắt lại.

La Thận Viễn đưa Nghi Ninh về chỗ La lão thái thái, trên đường, Nghi Ninh vẫn cứ suy nghĩ chuyện Trình lang.

Nghi Ninh biết mình không nên tiếp xúc với hắn, cho dù nàng đau lòng đứa nhỏ do chính mình nuôi lớn, vì hắn đã biến thành cái dạng này mà kinh tâm. Nhưng có biện pháp nào đâu, hắn đã lớn như vậy, nàng cũng không còn là La Nghi Ninh của Ninh Viễn hầu phủ.

Hắn cho dù trở nên như thế nào, đều là chuyện của hắn.

La lão thái thái thấy La Thận Viễn đưa nàng trở lại, lưu La Thận Viễn ở lại ăn cơm trưa.

Lão thái thái đối với việc học của La Thận Viễn cũng không nôn nóng, ngược lại nói: "Xa Thu vì chỉ có hơn tháng, đại ca nhị ca con cả ngày đọc sách, như lâm đại địch, ta sợ bọn họ đều học đến nghẹn hổng rồi. Hôm nay con ở chỗ này dạy Nghi Ninh đọc sách đi, thanh nhàn một ít cũng tốt."

La Thận Viễn không có ý kiến gì, đáp ứng lời La lão thái thái. Cầm quyển sách đứng bên sườn dạy nàng xem, im lặng, không nói chuyện.

Nghi Ninh cũng ngồi đọc sách với La Thận Viễn đến tận buổi trưa, cho tới khi La Thận Viễn thấy mặt nàng lộ vẻ khổ sở, nhìn chằm chằm trang sách y như có thâm thù đại hận. Mới xếp sách lại hỏi nàng: "Mệt rồi?"

Nghi Ninh gật đầu, La Thận Viễn mới đứng dậy đi về phía La lão thái thái cáo từ.

Nghi Ninh nằm trên ghế quý phi ở thư phòng, nhìn thấy tam ca nàng đi ra hành lang, mới nhẹ thở ra một hơi. Cười nói hẹn gặp lại với La Thận Viễn.

Tuyệt Chi cầm một bộ đầu thái trà cụ đi vào đến, cười khanh khách nói: "Tiểu thư nghỉ một lát đi, nô tỳ đã kêu Thúc Chi làm hoa hồng cao cho tiểu thư."

Tùng Chi bung điểm tâm lên, mấy khối hoa hồng cao bán trong suốt trong mâm bạch ngọc. Đây là điểm tâm do nha đầu Thúc Chi đặc biệt làm cho Tiểu Nghi Ninh, nước hoa hồng nấu sôi để nguội, dùng bột gạo nếp nhồi qua, đậu đỏ làm nhân, lại dùng khuôn làm thành hình phiến lá nhỏ nhỏ. Chưng rồi lại dùng nước giềng trần, bày trên mâm ngọc, còn áo một tầng lớp đường, thập phần tinh xảo.

Nghi Ninh ăn hai khối, nhớ tới chuyện móng giò canh, nói với Tuyệt Chi: "Về sau kêu tiểu phòng bếp đưa bỏ canh cho tam ca làm bữa ăn khuya. Huynh ấy đọc sách rất vất vả."

Tuyệt Chi cười rót cho nàng chén trà: "Ngài yên tâm, nô tì sẽ dặn dò."

Nghi Ninh uống ngụm trà nhuận giọng.

Nàng nhìn kỹ trà cao thượng dường một chậu thạch học, đột nhiên hỏi: "Tuyệt Chi, lần trước ta nghe tổ mẫu nói về Trịnh ma ma hầu hạ mẫu thân ta, nghe nói sau khi mẫu thân chết, bà liền rời khỏi La gia." Tuyệt Chi quạt cho nàng, Nghi Ninh ghé vào trên ghế quý phi, tiếp tục nói, "Bà vì sao lại ra đi?"

Tuyệt Chi sững sốt, tay đang quạt thủ cứng đờ. Nàng thấy Nghi Ninh tuổi nhỏ, thờ dài nói: "Khi đó nô tì cũng còn nhỏ, chỉ là tiểu nha đầu ở chỗ đại tiểu thư. Chỉ nghe nói là Trịnh ma ma xin được ra đi."

"Lão thái thái giữ lại bà, Trịnh ma ma lại cố ý rời đi. Lúc đó, tiểu thư vừa hơn nửa tuổi, ở trong lòng lão thái thái khóc. Lão thái thái vừa thương tâm vừa giận, liền nói với Trịnh ma ma 'Đã đi rồi, về sau không cần trở về nữa'."

Nghi Ninh nhíu mày. Nàng nhớ được lúc đó tổ mẫu đã nói, Trịnh mẹ có oán với La gia cho nên mới đi.

Nàng lại tiếp tục hỏi: "Tuyệt Chi, mẫu thân chết như thế nào. Thật là bởi vì sinh ra ta nên thân thể suy yếu sao?"

Tuyệt Chi cũng không biết, nàng nhìn Tiểu Nghi Ninh ngoan ngoãn tựa vào trên ghế quý phi, mặt nàng non nớt, cùng phu nhân năm đó thật là có năm phần tương tự. Liên nhu hòa nói: "Nô tì cũng không biết, nhưng phu nhân rất luyện tức tiểu thư. Lúc bà đi, nhắc nhở lão thái thái nhất định phải chiếu cố người, đại tiểu thư quý gồi bên giường, khóc đến độ không thở nổi....."

Nghi Ninh trong lòng có loại cảm giác vi diệu. Nàng gật đầu, lại nhấp một miệng nước trà.

Tuyệt Chi đỡ nàng ngủ trưa, Nghi Ninh đọc sách cũng đã thật sự mệt mỏi, liền đến nằm trên giường. Nhưng mắt còn mờ to, một lát nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn Trình lang, một lát nghĩ vị trưởng tử chưa từng gặp mặt kia. Mới dần dần nhắm hai mắt lại.

Tuyệt Chi buông màn xuống, dặn tiểu nha đầu đi đứng nhẹ nhàng, không được ầm ỹ Nghi Ninh ngủ trưa.

Nghi Ninh kỳ thật cũng không có ngủ, nửa mơ nửa tỉnh, nàng còn có thể nghe được bà tử bên ngoài nhẹ giọng quát lớn tiểu nha đầu đã làm sai chuyện gì đó. Thậm chí còn có thanh âm con rùa ở chậu nước lay động. Xoay người một cái, lại một cái xoay người. Còn có tiếng gió thổi động vào thân cây.

Đột nhiên có người dõn dáp chạy vào trong phòng, thanh âm ép tới rất thấp: "Tiểu thư đã ngủ?"

Nghi Ninh nghe ra là thanh âm Tùng Chi.

Tuyệt Chi đáp: "Đang ngủ, người cũng nhẹ giọng chút, tiểu thư cùng tam thiếu gia đọc sách rất lâu, khó được ngủ một lúc như vậy."

Thanh âm Tùng Chi có loại áp chế không được khản trương: "Mau gọi tiểu thư dậy đi, đã xảy ra chuyện."

Tuyết Chi một lát không nói gì, lại nghe được thanh âm căng thẳng: "Kết quả là chuyện gì? Người cứ vội vàng hoảng như vậy. Dù sao cũng còn có lão thái thái, kêu tiểu thư có ích lợi gì?"

"Là tứ tiểu thư....." Tùng Chi tiếp tục nói, "Chuyện Tứ tiểu thư đã bại lộ! Không biết là ai nói đến tai lão thái thái, lão thái thái đã kêu tứ tiểu thư cùng đại phu nhân đến. Tiểu thư cũng biết chuyện này, chúng ta mau kêu tiểu thư dậy đi!"

Nghi Ninh nghe đến đó, trong lòng giật mình một cái.

Nàng mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Nghi Ninh không đợi Tuyết Chi vào gọi, đã ngồi dậy.

Tuyết Chi không biết nên nói cái gì, chỉ khom xuống nói: "Tiểu thư, chuyện của Tứ tiểu thư ..."

Nghi Ninh lắc đầu: "Ta đã nghe hai người nói chuyện với nhau, không cần nhiều lời. Thay quần áo cho ta, chúng ta đi chính đường."

Tuyết Chi nắm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, tuy rằng chúng ta cũng phát hiện việc này, nhưng chúng ta không lộ tin tức ra ngoài, không liên quan đến chúng ta..... Người không cần lo lắng."

Nghi Ninh cũng nghĩ như vậy.

Lúc phát hiện tờ giấy, nàng biết đó là một chuyện thực khó giải quyết. Nếu bị tố giác, lấy tính tình La lão thái thái tất nhiên sẽ không bỏ qua cho La Nghi Ngọc, quan hệ La Nghi Ngọc và nàng vốn không tốt, xé rách mặt cũng không phải không có khả năng. Nếu không bị tố giác, mà là bị người khác phát hiện, các nàng đều phải bị liên lụy. Cho nên Nghi Ninh suy nghĩ một biện pháp ôn hòa, nàng phải báo cho La Nghi Ngọc một tiếng, hi vọng nàng ta có thể thu liễm.

Vốn tưởng rằng việc này đã qua. La Nghi Ngọc cũng sẽ không ngu đến mức để cho người khác phát hiện, nhưng nàng không dự đoán được việc này lại bị phát hiện.

Kết quả là bị ai phát hiện? Nhưng lại nói thẳng đến La lão thái thái nơi này.

Tuyết Chi giúp Nghi Ninh chuẩn bị, búi tóc cho nàng, thay trang phục, cùng nàng đi chính đường.

Trong viện yên tĩnh đáng sợ, quả thực là kim rơi xuống đất có thể phát ra tiếng. Bởi vì quá mức yên tĩnh, ngược lại có vẻ càng đè nén.

Nghi Ninh bước chân càng nhanh, nàng nhớ tới thời điểm kiếp trước. Có tiểu thư nhà họ yêu người quản sự, cũng trao nhận thư qua lại, còn hay khen quản sự trước mặt mọi người, làm tiếng xấu cho nhóm nữ nhi trong nhà. Nhóm nữ nhi này đều không muốn gả đi xa, hoặc không người đến cầu thân. Cuối cùng, tiểu thư kia không chịu nổi lời đồn, đã tự sát. Người trong nhà cũng cực kỳ hận quản sự này, loạn côn đánh chết rồi quăng xác ra đường.

Nàng càng nghĩ ngợi càng lo lắng.

Tầm bình phong nơi chính đường đã kéo kín, nửa phần thanh âm đều không lọt ra ngoài. Bên ngoài hành lang còn có hai người La Nghi Tú và La Nghi Liên. Một đoàn nha đầu bà tử cũng bị gọi đến.

"Nghi Ninh, muội mau tới đây!" La Nghi Tú ngẩng đầu nhìn Nghi Ninh, kéo tay nàng qua ngồi chung cùng mình. Nghi Ninh cảm giác được lòng bàn tay nàng ta ẩm ướt, tựa hồ đang ở đổ mồ hôi.

La Nghi Tú thần sắc bất an nói: "Nghi Ngọc vừa rồi bị tố mẩu kêu đến. Tỷ cho tới bây giờ chưa thấy qua tố mẩu có sắc mặt khó coi đến như vậy. Trong phòng chỉ có mẩu thân cùng tứ tỷ. Tỷ tưởng tỷ có thể vào..... Từ ma ma đã mời tỷ ra!"

Việc này sự tình liên quan trọng đại, đương nhiên là càng ít người biết càng tốt. Nghi Ninh nghe đến đó ngược lại nhẹ nhàng thở ra, La Nghi Tú còn chưa biết, chứng minh việc này không nhiều người biết. Nàng nhìn về phía La Nghi Liên, phát hiện sắc mặt nàng tuy rằng bình tĩnh, nhưng gắt gao nắm chặt khăn lụa mỏng trong tay.

"Lúc Tứ tỷ bị mẩu thân kêu đi..... À ta đang cùng tứ tỷ thêu thùa may vá, cho nên cùng nhau đến." La Nghi Tú hạ giọng nói.

La Nghi Liên nhìn Nghi Ninh, liền tự nội mà ngoại cảm thấy không thoải mái. Nàng nhu hòa cười cười, nhẹ nhàng nói: "Sao thất muội cũng đến? Giờ phút

này thất muội không phải nên ngủ trưa sao, chẳng lẽ thất muội nghe được cái gì?"

La Nghi Liên không hổ là nữ nhi Kiều di nương, phản ứng thật sự mau lẹ.

Nghi Ninh cười nói: "Lục tỷ suy nghĩ nhiều, muội cũng bị tiểu nha đầu trong phòng đánh thức mà thôi."

Nghi Ninh vừa ngồi xuống, chợt nghe bên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân ồn ào, nhìn thấy người nọ mặc trang phục màu hồng sậm, là Lâm Hải Như mang theo nha đầu bà tử đi đến. Bà vẫy tay kêu Nghi Ninh đến bên cạnh, hỏi nàng: "..... Ta mới bị kêu qua, con có biết bên trong phát sinh chuyện gì không?"

Nghi Ninh cũng không biết.

Lâm Hải Như có chút khản trương, nghĩ đến vừa rồi, sắc mặt bà tử đến thông truyền không tốt. Bà gất gao nhủ mi.

Tầm bình phong ở chính đường lại chi nha một tiếng mở ra, Từ ma ma từ bên trong đi ra, ủy khuất nói: "Lão thái thái thỉnh nhị phu nhân cùng thất tiểu thư đi vào."

Nghi Ninh âm thầm nhủ mày. Thật kỳ quái, kêu Lâm Hải Như đi vào thì còn hợp lý, nhưng kêu nàng đi vào làm gì?

Lâm Hải Như lại nắm tay nhỏ bé của nàng, sửa sang lại quần áo, đi vào chính đường.

La Nghi Ngọc quỳ gối trên chính đường, khóc hai mắt đỏ bừng. Ủy khuất không ngừng sụt sùi, nàng ta ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Nghi Ninh, không che giấu được oán hận.

Nghi Ninh trong lòng than một tiếng, quả nhiên giống như nàng đoán, La Nghi Ngọc hoài nghi là nàng mật báo.

La lão thái thái ngồi ở ghế thái sư, sắc mặt thâm trầm. Trần thị căn bản không dám ngồi xuống, đứng bên người lão nhân gia.

"La Nghi Ninh, ngươi không phải đã nói không nói ra ngoài sao!" La Nghi Ngọc thân mình run run, ngữ khí khàn khàn mang ra một tia sắc nhọn, "Ngươi đáp ứng ta rồi! Hiện tại lại để cho người khác biết, ngươi quá là tốt!"

Ngươi bình thường nhìn ta không vừa mắt, ta lại không biết ngươi còn tuổi nhỏ, tâm địa lại ác độc như thế! Người khác biết thì sau này ta sẽ thân bại danh liệt, ngươi có thể được đền bù mong muốn?"

Trần thị nghe đến đó, ánh mắt cũng nhìn về phía La Nghi Ninh nho nhỏ đứng ở bên cạnh Lâm Hải Như.

Lời La Nghi Ngọc nói đích xác không xuôi tai, thật ra là do nàng ta phạm sai lầm. Nhưng việc này Nghi Ninh làm sao có thể biết... Quả nhiên là Nghi Ninh truyền ra bên ngoài. Trần thị sẽ không dễ dàng tha cho Nghi Ninh. Tuy rằng bà muốn đánh chết La Nghi Ngọc ở chỗ này, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của mình, dưới tình huống như vậy, bà phải che chở đứa nhỏ của mình.

Lời này làm La lão thái thái nghe qua càng thêm chán ghét La Nghi Ngọc.

Trần thị mặt lạnh đi, thấp giọng trách cứ nữ nhi: "La Nghi Ngọc, đây phải là thời điểm ngươi nhận sai! Sao có thể đi chỉ trích người khác. Nghi Ninh tuổi nhỏ, nàng ta có thể biết cái gì, ngươi chớ có hồ đồ!"

"Nghi Ninh biết hết đó." La Nghi Ngọc quát cường nói, "Không phải nó còn có thể là ai! Không có khả năng là nha đầu của con nói ra."

"Nghi Ngọc tỷ tỷ, lúc mọi việc chưa kết luận, cũng không nên tùy ý nói chuyện." Nghi Ninh nhẹ nhàng mà nói.

Nàng sửa lưng La Nghi Ngọc, tuy rằng lo lắng cho chính mình, nhưng sẽ không cứu nàng ta nữa. Thì ra La Nghi Ngọc nửa điểm cũng không cảm kích, biết sự tình bị tiết lộ, không chút do dự cắn ngược lại nàng, hảo tâm của nàng không được đền đáp.

Nghi Ngọc hiện tại biểu hiện càng kích động, lát sau nàng càng có lợi. Chính mình không phạm sai lầm, Nghi Ninh tự nhận là chính trực không sợ gian tà.

La Nghi Ngọc gò má đầm nước mắt, cười lạnh nói: "Còn không thừa nhận sao? Việc này không phải ngươi nói cho hai nha đầu kia, còn có thể là ai?"

Lâm Hải Như nghe Nghi Ninh bị nói như vậy, lúc này liền tiến lên một bước đứng ở trước mặt Nghi Ninh nói: "Ta cùng với Nghi Ninh vừa qua đến, chuyện gì phát sinh đều không biết, những chuyện từ tiểu thư quý xuống nói nãy giờ. Không biết còn tưởng rằng là Nghi Ninh chúng ta phạm sai cái gì, người quý rõ ràng chính là La Nghi Ngọc ngươi. Sao câu nào cũng chỉ vào Nghi Ninh."

Nghi Ninh thấy được trâm cài vàng khảm đá quý chói lọi trên đầu Lâm Hải Như.

Nàng biết Lâm Hải Như muốn che chở cho mình. Nàng chỉ sợ Lâm Hải Như nói chuyện không có nặng nhẹ, ngược lại tạo ra xung đột cùng Trần thị.

Trần thị nghe Lâm Hải Như nói, quả nhiên sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Tổ phụ Trần thị nguyên là chương viện học sĩ Hàn Lâm viện, lúc gả đến La gia, trong lòng bà rất khó chịu. May mắn sau này La đại gia có số làm quan, coi như có chút an ủi.

Nhưng làm chị em bạn dâu với Lâm thị sinh ra gia đình thương nhân, trong lòng bà rất không đồng ý. Ngày thường ít khi lui tới với Lâm thị. Trần thị luôn luôn cảm thấy bà ta là nữ tử vô học, không muốn có liên quan vì sợ mất phẩm giá. Nhìn thấy Lâm Hải Như đứng ra nói chuyện vì Nghi Ninh, ngữ điệu còn không khách khí với La Nghi Ngọc. Bà không khỏi cười lạnh nói: "Nhị đệ muội nói lời này. Muội mới tới chưa biết chuyện gì, sau có thể nói là Nghi Ngọc phạm sai lầm. Ta còn không biết có trường bối như vậy, sao có thể nói lời hà khắc với tiểu bối."

Trần thị không quen nhìn Lâm Hải Như, Lâm Hải Như làm sao để mắt Trần thị.

Lâm Hải Như luôn luôn cảm thấy, chẳng lẽ có thể ngâm vài câu thơ là có thể ăn cơm sao? Không có vàng bạc nguyên bảo, bà xem Trần thị kia có thể kiêu ngạo như thế nào. Coi tiền tài như cặn bã? Không có cặn bã này, ai có thể sống trên trần đời này. Trần thị có thể có bao nhiêu khí phách dè dặt.

Lâm Hải Như căn bản là không nhận thua, trả lời lại một cách mỉa mai: "Nếu không phải nó phạm sai, có thể phạt nó quỳ sao? Ta không nghe nói cái gì, chẳng lẽ ta còn không có ánh mắt nhìn!"

Trần thị cũng không phục, há mồm muốn tiếp tục nói.

La lão thái thái còn chưa nói chính sự, hai người kia đã gây gổ. Vỗ bàn mấy cái, lạnh lùng nói: "Câm miệng hết cho ta, mồm mép quan trọng hay là sự tình quan trọng, phân cho rõ ràng."

Hai người không dám nói gì, tuy rằng trong lòng còn có oán khí, nhưng cũng không dám lại âm ỷ.

Trần thị biết việc này dù sao cũng là La Nghi Ngọc chân chính làm sai, nếu biểu hiện rất khí thế bức người, ngược lại làm lão thái thái chán ghét, thật sự là mất nhiều hơn được. Mà Lâm Hải Như cũng biết, nha đầu chung quanh đều đã cho lui, còn đem La Nghi Ngọc thường ngày cao ngạo bức đến nhường này, xem chừng La Nghi Ngọc thật là phạm vào sai lầm lớn rồi.

Cho nên lúc La lão thái thái cho hai người ngồi xuống, Lâm Hải Như trong lòng có chút tò mò.

La lão thái thái quét mắt nhìn hai người, mới thở dài, nhìn thẳng La Nghi Ngọc hỏi: "Người có biết chính mình phạm vào bao nhiêu lớn lỗi?"

La Nghi Ngọc có chút nói không ra lời, thấp kêu: "Tổ mẫu, con....."

Nghi Ninh vừa đi vào, La Nghi Ngọc liền chỉ trích Nghi Ninh, tựa hồ không chút cảm giác đến lỗi lớn mình đã phạm phải. La lão thái thái vốn đã tức giận, hiện tại nhìn nàng ta áp a áp ứng, lại giận dữ công tâm, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ người có mặt làm, còn không có mặt nói sao!"

Trần thị sắc mặt bất động, trong lòng cũng là cả kinh.

La Nghi Ngọc dù sao cũng là cô nương khuê các, La lão thái thái có thể sử dụng lời nói này, xem ra đã rất giận dữ.

Lâm Hải Như lại càng thêm tò mò, La Nghi Ngọc đã làm chuyện gì, lại làm cho La lão thái thái giận đến như vậy.

La Nghi Ngọc sợ tới mức nước mắt càng không ngừng rơi xuống, không phục nức nở nói: "Tổ mẫu, là con sai lầm. Nhưng Nhưng người không có sai lầm sao? Con thuở nhỏ sinh trưởng ở Bảo Định, ai cũng nói con là cô nương hoàn hảo nhất. Vì sao người đem con gả cho Lưu Tĩnh? Hắn sao có thể so được với Trình nhị công tử, sao xứng đôi với con. Con cùng với Trình nhị công tử lưỡng tình tương duyệt, người vì sao không thành toàn cho chúng con."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dương Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Nghi Ninh nghe đến đó trong lòng thâm than.

La Nghi Ngọc quả nhiên vẫn chưa hết hy vọng với Trình lang, nên dám chống đối La lão thái thái.

Trần thị cũng bị La Nghi Ngọc dọa đến giật mình, lập tức đứng lên: "La Nghi Ngọc, sao người dám nói chuyện như thế với tổ mẫu?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" La Nghi Ngọc cười lạnh nói, "Trong lòng tổ mẫu chỉ có La Nghi Ninh, bà ấy muốn tùy tiện tìm người đem ta gả cho qua chuyện. Mẫu thân người đừng nói không có. Lúc còn trưởng tử, tổ mẫu yêu thương trưởng tử, cũng nghiêm cần giáo huấn trưởng tử. Trưởng tử gả ra ngoài, tổ mẫu lại chỉ sủng ái mỗi mình La Nghi Ninh. Tổ mẫu bất công chi thứ hai, đau lòng đứa nhỏ của nhị thẩm, bà ấy không thích con và La Nghi Tú. Con không muốn gả cho Lưu Tĩnh, con chỉ muốn gả cho Trình nhị công tử."

Sao Nghi Ninh không biết La Nghi Ngọc bắt nạt nàng nhiều năm nay. Hôm nay nàng dứt khoát đem toàn bộ nói ra rõ ràng, trắng đen minh bạch, có liên quan hay không, đều đừng nghĩ tránh được. Nàng không dễ chịu, người khác cũng đừng mơ tưởng tốt hơn.

Nàng lo lắng nhìn về phía La lão thái thái. "Tổ mẫu, con....."

La lão thái thái nổi giận, chỉ vào La Nghi Ngọc nói: "Tốt, tốt lắm, là ta bắt công Nghi Tuệ cùng Nghi Ninh. Thì tính sao? Nghi Tuệ là trưởng nữ nhà ta, Nghi Ninh ngay cả bộ dáng mẫu thân ra sao cũng không nhớ rõ. Các người một đám có mẫu thân yêu thương, Nghi Tuệ cùng Nghi Ninh làm sao so với các người? Nghi Ngọc, người nếu còn chút lương tâm, hãy ngẫm lại lúc Minh Lan còn trên đời đã đối xử với các người như thế nào? Phụ thân người khi đó bị điều nhiệm đi Vân Nam, vẫn là Minh lan cầu đến Cổ gia, nhờ Cổ gia hỗ trợ triệu hồi phụ thân người về. Bằng không La Thành Văn hôm nay có thể ở trong triều nhậm chức quan to tam phẩm sao? Lúc mẫu thân người sinh Nghi Tú, thân mình không tốt, Minh Lan mỗi ngày tự mình sắc thuốc, đưa đến trước giường mẫu thân người. Sau khi nó chết, các người đều quên hết rồi."

La Nghi Ngọc nhìn chằm chằm La lão thái thái, bị bà nói đến thất thần.

La lão thái thái che miệng ho khan hai tiếng.

Trần thị nghe La lão thái thái nhắc tới Cổ Minh Lan, liền đứng lên: "Mẫu thân, là Nghi Ngọc không biết nặng nhẹ, nói chuyện lung tung. Người chỉ cần trách mắng nó, đừng tức giận hại thân....."

Bệnh ho của Lão thái thái chưa khỏi hẳn, thật sự là không nên nổi giận.

Nghi Ninh bước lên phía trước, rót cho La lão thái thái một ly trà. Từ ma ma cũng vỗ phía sau lưng La lão thái thái, muốn cho bà thuận khí.

La lão thái thái uống ngụm trà, đem chén trà trả lại trong tay Nghi Ninh, tiếp tục lạnh giọng nói: "Người luôn miệng nói người cùng Trình lang lưỡng tình tương duyệt, vậy người nói ta nghe xem, hẳn cùng người lưỡng tình tương duyệt như thế nào?"

La Nghi Ngọc nước mắt chưa khô, bị dọa đến cứng họng.

Nàng ta lần đầu tiên nghe La lão thái thái nói lời nghiêm khắc như vậy, làm nàng ta nghĩ tới, La lão thái thái không chỉ là tổ mẫu hiền lành ôn hòa, mà còn là Từ thị - người đem hai con trai dưỡng thành tiến sĩ Bảo Định.

"Hắn..... Hắn khen ngợi con..... Con....." La Nghi Ngọc không suy nghĩ được nhiều, nói chuyện lắp bắp.

La lão thái thái cười lạnh một tiếng: "Hắn khen ngợi người cái gì? Người có thân phận gì, hẳn có thân phận gì? Người thực cho rằng thân phận tiểu thư con vợ cả La gia, xứng đôi với hắn - cháu ngoại trai Lục đồ đốc, thiếu niên cử nhân con vợ cả Trình gia? Nhân gia cao cao tại thượng, thuận miệng khen ngợi một câu, người cũng tưởng là thật sao? Ngày sau, bị người phát hiện ra, người là một tiểu thư không biết xấu hổ, chẳng lẽ thanh danh Trình lang hẳn còn có thể bị tổn hại sao? Ta hiện tại thành thật nói cho người biết, đừng nói chúng ta một La gia nho nhỏ không xứng với hắn, nếu là huyện chủ hay nữ nhi quan lớn, đều phải được Trình lang hắn lựa chọn."

La Nghi Ngọc xụi lơ trên mặt đất, nước mắt như hạt châu rơi xuống từng giọt.

"Tổ mẫu, con thật sự thích hắn. Con không thích Lưu Tĩnh a....."

La lão thái thái quay đầu đi chỗ khác, tựa hồ cũng không muốn nhìn nàng ta nữa.

Từ ma ma tiến lên một bước, thở dài: "Buổi chiều hôm nay, Trình nhị công tử đã rời khỏi La gia. Nô tì xin hỏi tứ tiểu thư, nếu Trình nhị công tử đúng như ngài nói, hữu tình với ngài, sao hắn không rời đi mà không nói tiếng nào?"

"Hắn..... Hắn đã đi rồi sao?" Về mặt La Nghi Ngọc có chút mờ mịt vô thức, nàng ta nhìn về phía La lão thái thái, lại nhìn về mẫu thân của mình.

Trần thị lại hít sâu một hơi, nhắm lại miệng không nói chuyện.

La lão thái thái hạ quyết tâm không cho La Nghi Ngọc chút mặt mũi, bà không thể giúp nàng ta nói chuyện lúc này. Huống chi La Nghi Ngọc thật sự rất hồ đồ. Một câu này nói ra, La Nghi Ngọc thật là hoang đường.

Lâm Hải Như đã hoàn toàn bị rung động.

Bà không thể tưởng tượng được La Nghi Ngọc lại làm ra loại sự tình này.

Bên ngoài trời đã tối, mấy ngôi sao nhỏ như ẩn như hiện trên bầu trời đêm.

La Nghi Tú cùng La Nghi Liên đã đợi ở bên ngoài hai canh giờ, không thấy có người đi ra, chỉ nghe thấy mơ hồ thanh âm tranh chấp từ bên trong truyền ra. Ngay từ đầu, còn nghe được Nghi Ngọc chỉ trích Nghi Ninh, nói nàng ác độc. Sau này lại nghe La Nghi Ngọc nói cái gì bất công chỉ thứ hai.

La Nghi Liên ngồi nghiêm chỉnh, khăn tay như trước vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Lần trước ả phạm sai lầm, liền nghe lời Kiều di nương, về sau chỉ cần nhu thuận là được, không thể lại bị La lão thái thái hoặc Nghi Ninh nắm lấy lỗi của ả. Trong lòng ả ghi nhớ những lời này, lúc lúc bị kêu đi La Nghi Ngọc lúc bị kêu đi là đang cùng ả thù thừa, sau đó lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Không làm rõ ràng kết quả như thế nào, ả sẽ không đi về.

La Nghi Tú sốt ruột trong lòng. Nàng thực thích Nghi Ninh, nhưng La Nghi Ngọc dù sao cũng là tỷ tỷ ruột thịt. Bên trong nếu có xung đột, nàng còn không biết nên làm cái gì bây giờ. Nàng đi qua đi lại đi mấy lần, đến khi ma ma hầu hạ nàng nói: "Ngũ tiểu thư, người vẫn nên ngồi xuống đi, người sốt ruột cũng không vô ích."

Ma ma lại liếc mắt một cái nhìn La Nghi Liên, nghĩ rằng quả nhiên là tính tình khác nhau. Xem lục tiểu thư này, tuổi tuy rằng nhỏ, nhưng tính tình âm trầm. Ngồi nửa ngày trên ghế con, tư thế không thay đổi.

Bà không khỏi cảm thán, nếu là đích nữ, chỉ sợ ngày sau đại loạn.

La Nghi Tú có chút phiền lòng, đi vài bước rồi tựa hồ nhớ tới cái gì đó. Ghé sát tám bình phong thượng như con thần lẫn nghe bên trong nói chuyện.

Ma ma thấy được, kéo nàng xuống nói: "Ngũ tiểu thư, người cũng không thể như vậy."

La Nghi Tú nói: "Ma ma, mặc kệ ta, ta muốn biết tỷ tỷ cùng Nghi Ninh kết quả như thế nào?"

Ngoại viện lại sáng lên một đoàn ánh nến. Là có người đốt đèn lồng đi lại, đám người đến gần, thì ra là La Thành Chương cùng Kiều di nương. Hai gã sai vặt chống đèn lồng giấy, theo sau còn rất nhiều nha đầu bà tử.

La Thành Chương về nhà nghe nói Lâm Hải Như bị La lão thái thái kêu đi, trời tối cũng chưa trở về, nói vậy hẳn là đại sự. Nay đại ca làm quan ở kinh thành, trong nhà chỉ còn có hần làm trụ cột, nếu thật sự là đại sự, ông phải đến xem.

Kiều di nương cũng muốn biết kết quả như thế nào, Liên nhi cũng trẻ như vậy mà chưa trở về. Phái bà tử đến hỏi thăm, cái gì đều không biết, bà liền cùng La Thành Chương đến thăm.

Ma ma nhìn thấy nhị gia đi đến, kéo La Nghi Tú nói: "Ngũ tiểu thư, nhị gia đến! Người mau lại đây, đừng nghe lén nữa."

La Nghi Tú mới quay đầu lại, nhìn thấy nhị thúc cùng Kiều di nương đang nhìn nàng. Nàng mới thoải mái tỏ vẻ đoan chính, dường như không có việc gì kêu lớn: "Nhị thúc". La Nghi Liên đứng lên kêu phụ thân cùng Kiều di nương.

La Thành Chương vuốt cằm, nhìn bốn phía. Ma ma hầu hạ La Nghi Tú tư lịch già nhất, nói chuyện cũng có thể tin tưởng. Liên hỏi bà ta: "Người có biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Ma ma tỏ vẻ khó xử, không biết nên nói như thế nào mới tốt. La Nghi Liên liền đứng lên, ủy khuất nói: "Con cũng không có nghe hết mọi việc, dường như..... thất muội muội cùng tứ tỷ có tranh chấp, tổ mẫu đang răn dạy tứ tỷ, cái khác thì không rõ."

La Thành Chương theo bản năng nhíu mày, nếu trước đây hần nghe nói Nghi Ninh cùng người khác có tranh chấp, không cần suy nghĩ chỉ biết khẳng định là Nghi Ninh gây rắc rối trước. Nhưng lần trước mới oan uổng nàng, tìm nhiều đồ chơi mới đồ được Nghi Ninh miễn cưỡng nguyên ý nói chuyện với ông. Hay là làm rõ ràng trước rồi mới nói.

Kiều di nương nhu hòa nói: "Nhị gia, đã thương nghị lâu như vậy, nói vậy cũng là chuyện quan trọng. Ngài vẫn nên đi nhìn một cái cho thỏa đáng."

Bà tử canh giữ ở cửa lại khuất thân, từ chối: "Lão thái thái có lệnh, nếu không phải lão nhân gia cho phép, quyết không thể vào đi."

La Thành Chương trong lòng lại hồ nghi, tìm ghế ngồi xuống chờ ở bên ngoài.

Trong phòng thấp nền, mặt La lão thái thái dưới ánh nến có vẻ mơ hồ rất nhiều. Bà thấp giọng nói: "Người cũng biết việc này nếu thật sự truyền ra ngoài, sẽ có hậu quả gì chứ?"

La Nghi Ngọc buông đầu xuống, cắn môi nói: "Thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành, nếu bị bại lộ, Nghi Ngọc sẽ tự tử, quyết không liên lụy La gia."

La lão thái thái ngữ khí nhẹ nhàng: "Người cho là chết thì xong rồi, chết sẽ không liên lụy La gia. Người còn có muội muội tốt như vậy, người có nghĩ tới muội muội người làm sao bây giờ? Là muốn gả đi nơi xa khác, hay là lưu ở nhà cả đời bị người bàn tán!" Thanh âm bà đột nhiên sắc bén, "Đây là kết quả người muốn? Tự tử? Mẫu thân tỷ muội cũng không cần đề ý?"

La Nghi Ngọc bả vai run run, khóc không thành tiếng. Rốt cục khóc ngã vào trong lòng Trần thị.

Nghi Ninh không thể không bội phục La lão thái thái, quả nhiên gừng càng già càng cay. Đối với tính cách Nghi Ngọc như vậy, khuyên răn là không cần dùng, phải dọa nạt nàng ta, thật sự đã dọa nàng ta sợ hãi.

Từ ma ma lại rót trà cho La lão thái thái, La lão thái thái mới nói tiếp: "Người có biết việc này là ai nói với ta không? Vừa tiến đến đã không phân tốt xấu liền chỉ trích muội muội người. Đó là sau khi Trình nhị công tử đi, hai nha đầu hầu hạ hần nói. Hai nha đầu kia đã sớm phát hiện manh mối, người cho là người lấy ta che trời, không có người biết?"

Trần thị nghe đến đó, vội vàng ngắt đầu muốn hỏi, La lão thái thái khoát tay chặn lại: "Vài nha đầu đã bán ra khỏi phủ, đến chết sẽ không đến nơi này nữa. Không cần nói nữa."

Trần thị vội nói: "Tạ lão phu nhân." Ôm Nghi Ngọc dập đầu với La lão thái thái.

La lão thái thái hít một hơi thật sâu, chỉ chỉ ngoài cửa: "Đi đem nhị gia, còn có hai tỷ muội kia tiến vào." Từ mà đi ra, chỉ chốc lát sau La Thành Chương cùng La Nghi Tú, La Nghi Liên đi vào.

La lão thái thái lại chỉ chỉ mặt đất, thản nhiên nói: "Nghi Ninh, đi quỳ."

Nghi Ninh ngẩng đầu, nhìn thán sắc La lão thái thái phi thường bình tĩnh. Nàng tuy rằng không biết là vì sao, nhưng vẫn đi tới bên cạnh La Nghi Ngọc, quỳ xuống.

La Thành Chương vừa tiến vào liền nhìn thấy Nghi Ninh quỳ xuống, cũng cảm thấy có chút cổ quái. Biết ngày thường La lão thái thái che chở La Nghi Ninh, hôm nay lại không biết vì sao muốn phạt nàng quỳ. Chẳng lẽ thật sự là phạm sai lầm? Hắn lập tức hỏi: "Mẫu thân, Nghi Ninh lại phạm sai gì nữa sao?"

Nhìn phía bên cạnh, La Nghi Ngọc cùng đại tẩu khóc đáng thương, nghĩ đến đại ca nhậm chức ở kinh thành, trong phủ chỉ còn ông. La Thành Chương liền tiếp tục nói: "Nếu Nghi Ninh thật sự có sai, người cũng không nên thiên vị nó..... Công chính xử lý là được."

La lão thái thái thực mỗi một, bà tiếp tục nói: "Ta hôm nay muốn công chính xử lý, mới muốn Nghi Ninh cùng nhau phạt quỳ. Nghi Ninh, ta hiện tại hỏi con, con sớm phát hiện chuyện của tứ tỷ, vì sao không nói với ta?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Nghi Ninh cười khổ trong lòng, kỳ thật vì việc này muốn xử lý nàng cũng không có cái gì sai. Tuy rằng nàng suy nghĩ không chu toàn bằng La lão thái thái, nhưng truy cứu trách nhiệm chỉ là tai bay vạ gió.

Nghi Ninh thanh âm non nớt nói: "Con nghĩ nếu nói với tổ mẫu, tứ tỷ chắc chắn sẽ trách con."

Vừa rồi mọi người cũng đều thấy được, rõ ràng không phải Nghi Ninh nói ra, nhưng La Nghi Ngọc lại hận nàng như vậy. Nếu thật sự là nàng nói ra, La Nghi Ngọc chắc chắn sẽ ăn sạch nàng. Trần thị nói vậy nhưng cũng sẽ không hòa hoãn với nàng.

Nghe đến đó, La Nghi Ngọc nhìn về phía Nghi Ninh đang quỳ.

Nghi Ninh lại tiếp tục nói: "Còn nữa, tổ mẫu sức khỏe không tốt, Nghi Ninh không muốn tổ mẫu phiền lòng....."

Nghe được thanh âm Nghi Ninh còn chút non nớt nói như vậy, bốn phía lại trở nên rất yên tĩnh. La lão thái thái gắt gao nhắm mắt lại, nước mắt đã muốn trào ra, xiết chặt tràng hạt trong tay.

La lão thái thái sau một lúc lâu mới nói: "Cho nên con nói cho tứ tỷ con, nghĩ rằng sẽ ngăn cản được nàng ta có phải không?"

Nghi Ninh gật đầu, có chút do dự nói: "Ngày ấy..... Con sợ người khác nghe được, kêu riêng tứ tỷ đến phòng trong nói chuyện. Con đã hứa với tứ tỷ sẽ không nói ra ngoài, cũng đã khuyên đừng làm như vậy nữa. Tứ tỷ lúc đó cũng đồng ý với con....."

Trần thị nghe Nghi Ninh nói, trong lòng nghĩ lại mà sợ hãi.

La Nghi Ninh đích xác không có làm sai, nàng ta đều vì muốn tốt cho Nghi Ngọc. Hơn nữa nàng ta còn nhỏ như vậy, làm chuyện lại rất có đạo lý, vừa rồi lúc nàng ta vừa vào cửa, Nghi Ngọc lại hết lời chỉ trích nàng ta, lúc đó thậm chí bà đã cho rằng, La Nghi Ninh là người nói ra chuyện này.

Thật sự ủy khuất cho Nghi Ninh rồi, đứa trẻ này vô tội.

La lão thái thái thờ dài ở trong lòng một tiếng. Bà chỉ biết đứa nhỏ này tâm địa tốt, bà đã không có nhìn lầm nàng, cũng không yêu thương sai nàng. Nhưng chính vì yêu thương, hôm nay bà càng muốn phạt Nghi Ninh.

Hôm nay chuyện thoát nhìn chỉ là vì La Nghi Ngọc viết thư cho Trình lang. Nhưng nếu suy xét rõ hơn, rõ ràng là La Nghi Ngọc bắt mẫn bà độc sủng Nghi Ninh. Bắt mẫn như vậy, chẳng lẽ những người khác sẽ không có sao? Bà hôm nay sẽ cho mấy người đó bỏ sủng ái Nghi Ninh như thế nào.

La lão thái thái quyết định chủ ý, trấn định cảm xúc tiếp tục nói với Nghi Ninh: "Vậy con cũng biết con đã sai ở chỗ nào rồi?"

Nghi Ninh nhìn hốc mắt La lão thái thái ửng đỏ, nàng như trước có chút mờ mịt: "Con..... Con thật sự không biết!"

Lâm Hải Như rút cuộc nhìn không nổi nữa, bà nhìn đứa nhỏ cô độc quỳ ở nơi đó, bên cạnh Trần thị lại ôm La Nghi Ngọc, liền cũng quỳ xuống nói: "Lão thái thái, chúng ta nên suy xét thật kỹ ạ. Nghi Ninh nó đã làm sai cái gì mà người muốn nó nhận sai! Con cũng không tin, Nghi Ninh đã vì La Nghi Ngọc tính toán nhiều như vậy, sao nó lại sai lầm cho được?"

La Nghi Tú vừa mới tiến vào, tuy rằng không rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng vừa rồi nghe Nghi Ninh nói có đạo lý, nàng ta cũng vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, Nghi Ninh không có làm sai gì hết."

"Nó sai ở chỗ biết không nói, cho rằng chính mình có thể giải quyết vấn đề. Vì nó không nên thương mặt mũi Nghi Ngọc, không nên lên nói với Nghi Ngọc. Ngược lại lại tạo cơ hội cho La Nghi Ngọc oan uổng nó, làm xảy ra nhiều chuyện như vậy." La lão thái thái nhìn Nghi Ninh trên mặt mờ mịt vô thố, bà cố nén nước mắt, ngữ khí kiên quyết, "Phật Nghi Ninh đi từ đường quỳ hai canh giờ, ngay lập tức đưa nó đi."

Nghe đến đó, Trần thị làm sao có thể không rõ, La lão thái thái tuy rằng phạt Nghi Ninh, nhưng rõ ràng nhắm vào La Nghi Ngọc. Tội lỗi này sao là của La Nghi Ninh, rõ ràng chính là La Nghi Ngọc.

La lão thái thái đang phát tiết cơn giận của bà. Thật ra muốn Nghi Ninh bị phạt, để về sau, đại phòng các nàng sẽ không dám động vào Nghi Ninh nữa.

Bà sợ tới mức đuổi theo cầu tình: "La lão thái thái, việc này trách ai cũng không thể trách Nghi Ninh. Con bé thật sự không nên phạt, con cảm kích Nghi Ninh còn không kịp. Đây đều là lỗi của Nghi Ngọc, người cứ phạt Nghi Ngọc đi."

La Thành Chương nghe những lời Nghi Ninh nói là những câu có đạo lý, liền có chút không đành lòng: "Mẫu thân, lần này Nghi Ninh rõ ràng không sai, vì sao phải phạt nó....."

La lão thái thái gắt gao nhắm mắt lại, đột nhiên nói: "Từ ma ma, còn không mau mang nó đi!"

Từ ma ma thờ dài, tiến lên dắt tay Nghi Ninh đi từ đường.

Nghi Ninh quay đầu lại, rõ ràng nhìn thấy trên mặt La lão thái thái tất cả đều là nước mắt, chớp mũi nàng đau xót, nước mắt cũng dừng không được rơi xuống.

Cái thân ảnh nhỏ nhỏ kia biến mất ở tại cửa chính đường.

La lão thái thái nhìn không thấy nàng nữa, nước mắt rơi là chảy, khóc không thành tiếng.

Bà bình ổn một chút cảm xúc, mới nói: "La Nghi Ngọc về sau không được đi lại tùy ý, bên cạnh phải có người trông chừng. Mỗi ngày luyện hai canh giờ nữ hồng, còn lại đi theo Giáo tập ma ma học quy củ."

La Nghi Ngọc đã hết khóc nức, hai mắt sưng đỏ lên, nàng ta không nhìn thấy Nghi Ninh, đứng lên chấp nhận.

La lão thái thái đảo mắt qua những người chính đường này, lạnh lùng nói: "Nghi Ninh không có mẫu thân, ta sủng nàng nhiều một chút. Các người cũng đều có ý kiến, ta về sau liền đối với nàng nghiêm khắc chút. Các người vừa lòng rồi đó."

Không đợi những người này nói, La lão thái thái liền đứng lên, kêu Từ ma ma đỡ bà đi vào trong.

Tựa như đã trải qua cả một kiếp người, cả người bà đều mỗi một đau nhức.

Mấy người vội vàng vì Nghi Ninh cầu tình, nói đứa nhỏ thật sự không sai, không cần trừng phạt, nhưng La lão thái thái đã đi xa.

Lâm Hải Như lại ngoan tâm, quát cường ra cửa chính đường, đi thẳng đến từ đường. Nha đầu bên người Thụy Hương vội vàng đuổi theo giữ chặt bà lại: "Phu nhân, phu nhân, người không đi được đâu."

La lão thái thái nhìn như phạt Nghi Ninh, kì thực là lo lắng cho nàng. Quỳ liền quỳ, quỳ hai canh giờ có gì phải sợ.

Cũng may Lâm Hải Như cuối cùng đã bị nha đầu kéo trở về. Vừa vặn La Thành Chương muốn tìm bà hỏi hôm nay chuyện, hai người sóng vai đi trở về.

La Nghi Ngọc bị Trần thị mang cảnh tỉnh lại, dọc theo đường đi cũng không nói một câu.

La Nghi Liên cùng Kiều đi nương sóng vai đi về sau cùng. Kiều đi nương đột nhiên quay đầu nhìn chính đường liếc mắt một cái, thờ dài: "La lão thái thái sức khỏe.....càng ngày càng không tốt."

La Nghi Liên nhìn mẫu thân nhu hòa, có chút nghi hoặc.

Kiều đi nương không nói thêm gì nữa, mà là đi đến bên người nữ nhi hỏi: "Hôm nay xảy ra chuyện gì. Sao lại làm ra sự tình lớn như vậy?"

La Nghi Liên chỉ có thể đoán ra theo như quan sát, nàng rất hiểu La Nghi Ngọc, cũng biết một ít chuyện nàng ta và Trình lang. Nàng thật không ngờ là La Nghi Ninh lại liên lụy trong đó. Nàng nói: "Chắc là vì chuyện tứ tỷ cùng Trình nhị công tử..... Bị tổ mẫu phát hiện, Nghi Ninh biết không báo, cũng bị tổ mẫu phạt quỳ. Nhưng cuối cùng con cảm thấy có cái gì không đúng lắm....."

Kiều đi nương sờ mái tóc của nữ nhi, thân nhiên nói: "La lão thái thái giết gà dọa khỉ, còn không phải muốn nói là muốn oan uổng La Nghi Ninh cũng phải biết kiềm chế. Nghi Ninh bị phạt, nhưng con xem, tất cả mọi người, có ai đồng ý với quyết định này không." Bà nở nụ cười, "Tứ tỷ con thật ngu xuẩn, lão thái thái tìm hôn nhân tốt cho nó, gia tộc Lưu gia như vậy nó có thể dễ dàng không chế. Đó chính là đại vận. Vị Trình nhị công tử kia nếu thật sự nhìn trúng vẻ ngoài xinh đẹp của nó, cưới nó về, không vài ngày đã bị người khác ăn sống nuốt tươi."

La Nghi Liên đi theo phía sau mẫu thân, tinh tế nghĩ chuyện hôm nay, nhẹ nhàng gạt đầu.

Chạng vạng mùa hè mưa to nổi lên.

La Thận Viễn đọc sách ở trong thư phòng, nha đầu của Nghi Ninh đem đến cho hắn một thố chân giò hầm.

Ngoài tấm bình phong từng giọt mưa tí tách, La Thận Viễn ngắm nhìn một lát. Hắn mờ nấp, một làn khói mờ toát ra, mấy vị thuốc tỏa ra mùi thơm lừng, đúng thật không phải canh chân giò thông thường. La Thận Viễn nghĩ đến Nghi Ninh, không khỏi cười, nói với nha đầu kia: "Trở về thay ta cảm tạ thất tiểu thư các người."

Nha đầu kia tỏ vẻ ủy khuất, hốc mắt ửng đỏ nói: "Hồi bẩm tam thiếu gia, tiểu thư bị phạt quỳ ở từ đường, nô tì không thể cảm tạ thay người được."

La Thận Viễn nhăn mày: "Nàng lại bị phạt quỳ?"

Nha đầu bị Tuyết Chi phân phó đến đưa canh đã là vạn phần không tình nguyện, tuy rằng không biết nguyên do sự tình, nhưng rõ ràng thất tiểu thư đều không có làm sai cái gì. Nhóm nha đầu bà tử hầu hạ thất tiểu thư nết rất yêu thương nàng ta, tiểu thư từ khi ra đời đã được nuông chiều từ bé, làm sao chịu ủy khuất như vậy. Nàng ta bị như vậy, đám người Tùng Chi, Thúy Chi khó chịu ăn cơm không vào. Các nàng có chút oán trách La lão thái thái, rõ ràng ngày thường sùng nịch thất tiểu thư như vậy, vì sao lần này nói phạt là liền phạt tiểu thư như thế.

La Thận Viễn nhìn mưa to bên ngoài, nhẹ giọng nói: "Từ đường có một chỗ nóc nhà bị dột."

Từ đường vốn âm lãnh, đến buổi tối lại có từng trận gió lạnh. Hơn nữa mưa to, một đứa trẻ như nàng quỳ gối ở từ đường lạnh lẽo, chung quanh đều là bài vị tổ tông, thế nào cũng rất sợ hãi.

Lão thái thái ngày thường nuông chiều Nghi Ninh, đã xảy ra chuyện gì mà muốn phạt nàng?

Nha đầu lẳng lẳng ngẩng đầu, vốn muốn hỏi sao La Thận Viễn biết từ đường có một chỗ bị dột. Nhưng lại nghĩ tới lần trước người mang thất tiểu thư xuất môn, tam thiếu gia bị phạt quỳ đầy đủ nửa tháng ở từ đường, bên trong từ đường có cái gì, hẳn là hắn đều biết rất rõ ràng.

La Thận Viễn nghĩ đến xuất thần, nghĩ đến Nghi Ninh cười sáng lạn hỏi hắn muốn uống canh chân giò hay không. Lại nghĩ tới lần trước khi nàng sốt cao, đàn độn cầm lấy tay áo của hắn, không chịu buông tay, giống như thập phần ý lại hắn. Trong lòng dường như bị cái gì xiết chặt lại một chút.

"Từ đường có người hầu hạ nàng không?" Hắn tiếp tục hỏi.

Nha đầu lắc lắc đầu: "Lão thái thái nói quý chừng hai canh giờ. Bên trong từ đường đều là vật quý, nhóm nô tì sợ va chạm, cũng chỉ có thể ở bên ngoài canh giữ. Đại phu nhân cũng rất lo lắng, đưa tứ tiểu thư về rồi liền đi quý cầu lão thái thái khai ân, nhưng lão thái thái không nói gì....."

Nha đầu còn chưa nói xong, La Thận Viễn đã cầm lấy một cây dù, ra khỏi thư phòng tiến vào màn mưa.

Nhìn bóng người dùng dù chống đỡ mưa gió, rất nhanh đã bước đi xa. Trên bàn, thố canh còn bốc khói, hẳn là người nào đó chưa uống một ngụm nào.

Nghi Ninh rất rõ ràng vì sao La lão thái thái phạt nàng quỳ, nghĩ đến lúc đi, trên mặt tổ mẫu toàn nước mắt, trong lòng nàng cũng rất khó chịu. Sau lần này, đại bá mẫu cùng La Nghi Ngọc lại có bất mãn với nàng, thế nào cũng tìm cách gây chuyện với nàng.

Nghi Ninh yên lặng nhìn bài vị tổ tông La gia, trên xà nhà treo một tấm biển 'Tổ đức lưu danh'.

Buổi tối ở từ đường cực lạnh, lúc ban ngày, Nghi Ninh chỉ mặc trang phục mỏng manh của mùa hạ. Vừa vận ban đêm lại có mưa, càng thêm lạnh vô cùng. Nàng nhìn cây nhang cắm trong lư, cũng không biết đã qua bao lâu.....

Nàng quỳ gối trên sàn lạnh như băng, đầu gối mất cảm giác, hai bắp chân có chút tê mỏi đau đớn.

Náo loạn lâu như vậy, cơm chiều còn chưa được ăn.

Không biết tổ mẫu thế nào, bà đang bị bệnh, hôm nay lại tức giận như vậy.....

Nghi Ninh cố gắng dằn đi suy nghĩ của mình, thân thể không khống chế được, không ngừng run lên. Bốn phía yên tĩnh một chút thanh âm cũng không có, từ đường thoang thoang mùi đàn hương. Nghi Ninh cảm thấy ý thức hoang mang.

"Nghi Ninh."

Nàng đột nhiên nghe được có người kêu nàng.

Nghi Ninh quay đầu lại nhìn thấy La Thận Viễn đang đứng ở cửa. Đầu vai hắn hơi ẩm ướt, thu ô tiến vào, kéo vạt áo quỳ xuống bên cạnh nàng.

"Tam ca..... Sao huyênh lại tới đây....." Nghi Ninh nghe được thanh âm của mình có chút suy yếu.

"Còn nửa canh giờ nữa là hết rồi." La Thận Viễn ngữ khí bình thản lại làm cho nàng cảm thấy yên ổn, "Muội đừng sợ."

Nghi Ninh khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nốt ruồi son ở đuôi lông mày càng đỏ sẫm. Nàng lại nỗ lực mỉm cười: "Muội..... không sợ."

Nghi Ninh nhìn thân ảnh hần cao lớn, nghĩ rằng hần thì ra cũng quý như vậy ở từ đường sao. Một người trầm mặc nhìn bài vị tổ tông, trong lòng nghĩ cái gì không có người nào biết.

Thời gian trôi qua, đã tới giờ, gã sai vặt của La Thận Viễn tiến vào truyền lời: "Tam thiếu gia, hết giờ rồi."

La Thận Viễn quay đầu lại, nhìn thấy Nghi Ninh đã từ từ nhắm hai mắt, dường như đã không còn tỉnh táo.

Hần đứng lên đi đến bên người Nghi Ninh: "Nghi Ninh, muội có sao không?"

Nghi Ninh miễn cưỡng mở mắt, ngữ khí cơ hồ là hơi thờ mong manh: "Muội..... không có việc gì. Chỉ là đầu gối đau quá....."

Nàng chưa nói xong, lại đột nhiên bị La Thận Viễn ôm ngang lên.

Nhìn nàng suy nhược nằm trong lòng mình. La Thận Viễn nói cũng chưa nói, ôm nàng ra khỏi từ đường. Tới cửa, bọn nha đầu đều thực kinh ngạc, La Thận Viễn thần nhiên nói: "Bụng dù đi theo."

Hần đi ở phía trước, bước chân trầm ổn lại mau.

Hình như là tam ca ôm nàng, Nghi Ninh ngửi thấy được hương vị trên người hần, ấm áp quen thuộc.

Nàng đột nhiên hơi tỉnh táo, bắt được vạt áo La Thận Viễn. Chỉ cần có tam ca ở đây, nàng hần là không cần lo lắng.

Nàng yên tâm mà nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Từ ma ma mở chụp đèn ra, lấy trăm cài trên búi tóc xuống chọn hoa đèn.

Đóm độp một tiếng vang nhỏ, ngọn lửa run lên, trong phòng nhất thời sáng lên rất nhiều. Từ mẹ đốt chụp đèn lại, quay đầu nhìn La lão thái thái vẫn nhắm chặt mắt, nắm phật châu không nói chuyện.

"Người đừng lo lắng, nô tì đã cho người âm thầm trông chừng tiểu thư. Không có việc gì đâu." Từ ma ma ôn nhu an ủi, "Nhưng người phải chú ý sức khỏe, mấy ngày hôm trước rõ ràng mới tu dưỡng tốt, hôm nay lại tức giận quá, chỉ sợ đã không tốt."

La lão thái thái lắc đầu, thở dài nói: "Xương cốt người già, còn có gì nói nữa."

Bà mệt mỏi dựa vào nghênh chẩm, nghe được mưa bên ngoài còn chưa tạnh, tiếp tục nói: "Thận Viễn đã đi từ đường?"

Từ ma ma đáp: "Tam thiếu gia vào từ đường, quý cùng Mi nhi."

La lão thái thái gật đầu ý bảo bà đã biết, nhắm mắt tiếp tục lẩm phật châu.

Trong lòng bà ngàn vạn suy nghĩ. Bên ngoài mưa còn chưa tạnh, từ đường lại lạnh như thế. Không biết Nghi Ninh thế nào, quý ở từ đường có sợ không. Minh luôn sùng ái nàng, đột nhiên trách phạt nàng, cũng không biết nàng có oán trách mình hay không.

Nghi Ninh lúc đi quay đầu nhìn bà, bà lại ngoan tâm không nhìn mặt Nghi Ninh. Bà sợ nhìn thấy trên mặt Nghi Ninh một điểm cầu xin, tâm địa bà sẽ không còn cứng rắn nữa. Dù sao cũng là đứa nhỏ mà bà đặt trong tay sợ gió thổi, ngậm trong miệng sợ tan.

Bên ngoài đột nhiên lại ồn ào lên.

La lão thái thái ngồi thẳng thân mình, nắm tay Từ ma ma đứng lên: "Mau đi xem một chút, có phải Nghi Ninh đã trở lại hay không."

Bên ngoài hành lang nha đầu thu ô. La Thận Viễn ôm Nghi Ninh đi vào, quần áo trên người hần đều ướt hết. Hần lại cũng không có để ý, dẫn đầu đi ở phía trước đem Nghi Ninh đặt trên giường, sờ trán Nghi Ninh, lập tức quay đầu phân phó nói: "Đi nấu canh gừng đi."

Nha đầu lập tức lên tiếng trả lời chạy đi.

La lão thái thái đi đến, nhìn Nghi Ninh mê mê trầm trầm, nhin không được lo lắng: "Nhanh lên."

Nghi Ninh miễn cưỡng mở mắt, nhìn về mặt lo lắng của La lão thái thái, một cảm giác ủy khuất mạc danh kỳ diệu nổi lên. Nàng thấp giọng kêu: "Tổ mẫu..... con không sao."

Tựa như chim non quyến luyến bà, không có chút oán trách.

La lão thái thái hít sâu một hơi, nước mắt liền chảy ào ào ra. Ngờ khi bà kiên quyết: "Về sau con cũng không thể lại như vậy. Phát hiện chuyện gì phải nói cho tổ mẫu biết, đừng tự mình làm chủ. Lại để cho người khác nhân cơ hội hại con, con nên làm cái gì bây giờ?"

Nghi Ninh kỳ thật đều hiểu hết, nhưng đối mặt với nước mắt La lão thái thái, nàng một chữ đều nói không nên lời. Nàng chỉ có thể nhu thuận nói: "Tổ mẫu, con đã biết....."

"Nô tì vẫn nên thay áo cho tiểu thư." Tuyết Chi nhìn xiêm y Nghi Ninh hơi ẩm, vội kêu tiểu nha đầu đi lấy quần áo Nghi Ninh đến.

Kỳ thật trên người Nghi Ninh chỉ có góc váy ẩm ướt, ngược lại là La Thận Viễn ôm nàng trở về, vì Nghi Ninh cảm mưa, quần áo phía sau lưng cùng đầu vai đã ướt hết rồi.

La Thận Viễn lại nói: "Xiêm y không cần vội đổi, đốt bếp lò lên đi."

Hắn lại đứng lên, nghĩ mình đứng ngốc ở đây cũng không tiện, La Thận Viễn liền nói: "Đã đưa muội trở lại, Nghi Ninh, huynh đi về trước."

Nghi Ninh nhìn bà vai La Thận Viễn ướt đầm, nghĩ đến lúc vừa mới trở về, nàng ở trong lòng La Thận Viễn, nửa điểm cũng không bị mưa xối vào.

La Thận Viễn sẽ tham gia thi Hương, cũng không thể sinh bệnh.

"Tam ca, huynh mau trở về thay quần áo đi." Nghi Ninh cũng thập phần quan tâm hắn, "Huynh còn phải đọc sách, cũng không thể bệnh thương hàn."

"Không sao" La Thận Viễn thần nhiên nói. Hắn cảm ô cùng áo choàng đi ra ngoài, lại tựa hồ nhớ tới cái gì, quay đầu nói với Nghi Ninh: "Canh gừng phải uống lúc nóng, muội chớ có ghét bỏ nó không chịu uống." Nói xong mới ra cửa.

Nghi Ninh không thích gừng, cảm thấy vị gừng cổ quái, thông thường trong món ăn cũng không bỏ gừng vào.

La Thận Viễn lại chú ý tới khi nào.....

Nghi Ninh không biết, nhưng nhìn bóng lưng hắn biến mất ở trong màn mưa, dần dần không thấy. Trong lòng nàng đã có loại cảm giác nói không nên lời.

La lão thái thái kêu nha đầu cởi quần Nghi Ninh ra, đầu gối quả nhiên sưng đỏ. Từ ma ma sớm đã tìm một hủ nhỏ đưa cho La lão thái thái, bên trong là chút thuốc mỡ màu hồng phách, bà lấy tay thấm chút thuốc, thoa lên đầu gối Nghi Ninh.

Thuốc này lúc thoa lên thấy man mát, lúc sau lại đau nóng bùng bùng.

Nghi Ninh đau đến co chân né tránh, Từ ma ma lại cười dè bà vai Nghi Ninh lại: "Thất tiểu thư, thứ này là lúc lão thái gia còn sống, nhờ người đi Quý Châu mua về. Có tác dụng tiêu sưng, các đốt ngón tay có tổn hại đều có thể chữa khỏi. Được hiệu hơi đau xí, người kiên nhẫn một chút."

Thứ này chỉ có một hủ nhỏ, giữ nhiều năm như vậy không dùng, nói vậy thập phần trân quý! Sao lại vội dùng trị vết thương nhỏ của nàng.

Nghi Ninh vội vàng ngăn cản nói: "Tổ mẫu, con bị thương không nặng, dường mấy ngày thì sẽ khỏi ra."

"Ta tự tay phạt con, tất nhiên phải tự tay bôi thuốc cho con." La lão thái thái lại nhìn nàng nói, "Hôm nay tổ mẫu phạt con. Con có biết vì sao, có hiểu không?"

Nhìn ánh mắt La lão thái thái, Nghi Ninh gật đầu: "Con đã biết. Tổ mẫu là vì tốt cho con....."

Nàng không nói hết, La lão thái thái xem chừng sợ sau khi bà chết, Nghi Ninh không còn chỗ nào dựa dẫm. La lão thái thái sùng ái nàng, ngược lại thành mũi dao đâm về phía nàng. Trần thị nghe Nghi Ngọc nói bà dung túng nàng, chẳng lẽ thật tâm không nghĩ thế hay sao? La Nghi Liên nhìn qua nhu thuận dịu ngoan, chẳng lẽ trong lòng lại thật sự không hề oán hận?

La lão thái thái thở dài: "Từ tỷ con quá mức hồ đồ, chính mình đã làm sai, ngược lại đem việc này oán trách con. Ta khiển trách con, ngày mai đại bá mẫu con sẽ tới cửa thăm. Về sau, họ cũng không dám nói linh tinh rằng ta quá mức sùng nịch con."

Nghi Ninh đã rõ hết mọi việc.

La lão thái thái thoa thuốc cho Nghi Ninh, nha đầu bưng canh gừng lên. Nghi Ninh uống xong bát canh gừng, ăn chút điểm tâm rồi mới ngủ.

La lão thái thái vỗ về mặt non nớt của đứa nhỏ, nói với Từ ma ma: "Thì ra lúc nó nên có hiểu biết, nó lại nửa điểm không hiểu chuyện. Hiện tại rõ ràng là nó bị ủy khuất, nên khóc nên náo loạn, nó ngược lại biết chuyện, không khóc lóc âm ỉ. Ta nhìn thấy thật sự là khó chịu."

"Tiểu thư là đứa nhỏ tâm địa tốt." Từ ma ma nói.

"Mi Mi là đứa nhỏ, giống tính tình của Minh Lan." La lão thái thái cười cười, thần sắc có chút âm đạm, "Nếu nha đầu Minh Lan không chết, nhìn thấy Nghi Ninh như thuận biết chuyện như vậy, chắc sẽ rất vui mừng."

La lão thái thái lại giống như nhớ tới cái gì đó, ngừng đầu nói: "Nửa tháng nữa là ngày giỗ của Minh Lan. Trịnh thị có đồng ý quay về chưa?"

Từ ma ma nói: "Nô tì đi đưa tin nói lúc đầu Trịnh thị không đồng ý trở về. Nhưng nghe nói sức khỏe người không bằng lúc trước, lại khóc một hồi, thu thập này nọ rồi quay về Bảo Định."

La lão thái thái gật đầu, kêu Từ ma ma dắt bà vào trong nghỉ ngơi.

Náo loạn một ngày, đã có thể nghỉ ngơi được rồi.

Hôm sau, lúc Nghi Ninh thức dậy, phát hiện thuốc kia quả nhiên vô cùng tốt, đầu gối đã trở lại như bình thường. Trong phòng, bọn nha đầu đều cung chiêu năng, sáng sớm đã hỏi xem nàng thích ăn gì, lời nói nhỏ nhẹ, cực kỳ che chở nàng.

Trần thị sáng sớm liền mang theo La Nghi Ngọc bồi tội với nàng, tặng hai cây nhân sâm mười năm, một hộp thuốc viên, một hộp điểm tâm. Hài hân ân cần quan tâm đến cực điểm.

La Nghi Ngọc bị đá kích, cả người đều quanh quẩn không ít, mặc một bộ trang phục màu tím nhạt, thất lung tinh tế mà thon dài. Nàng ta liếc mắt nhìn Nghi Ninh một cái, trong ánh mắt cũng không có cảm xúc gì, ngược lại chút lãnh đạm không nói nên lời.

Nghi Ninh biết đây là vì sao, hôm qua La Nghi Ngọc bị đá kích cùng nhục nhã lớn như vậy, cho dù không phải nàng tổ giác, dựa vào tính tình La Nghi Ngọc cao ngạo, trong lòng cũng sẽ không thoải mái. Đừng nói bởi vậy mà cảm kích nàng, không hận nàng đã xem như là điều tốt.

Về phần Trần thị, bà luôn luôn tỏ thái độ hờ hững với Nghi Ninh. Nhưng chuyện này thực tại là La Nghi Ngọc quá phận, bà cũng không thể nói giúp bất cứ điều gì, lão thái thái xử trí La Nghi Ninh, rõ ràng cũng dạy cho bọn họ đạo lý muốn phạt chỉ có lão thái thái được phạt Nghi Ninh. Bà nếu không đối xử với Nghi Ninh tốt chút, để lão thái thái biết được, khẳng định càng thêm không thoải mái.

Đến cuối cùng, Trần thị lấy hai vòng ngọc trên cổ tay mình xuống, đeo lên cổ tay nhỏ của Nghi Ninh, cười nói: "Cặp vòng ngọc này là mẫu thân ta năm đó đưa ta, ôn nhuận tinh tế. Đại bá mẫu hôm nay tặng cho con mang, ngọc có thể dưỡng tính."

Nghi Ninh sờ sờ hai vòng ngọc màu tím trên tay, nói lời cảm tạ với Trần thị. Trong lòng lại thầm nghĩ đến chiếc vòng tay quý giá hôm trước, không thể dễ dàng đụng chạm vào, ngày thường cũng không thấy Trần thị mang. Hôm nay chắc là cố ý lấy đến đưa cho nàng.

Trần thị chưa đi, Lâm Hải Như liền mang theo nha đầu đến thăm.

Nha đầu trong tay lại ôm rất nhiều hòm lớn lớn nhỏ nhỏ.

Lâm Hải Như ngồi xuống bên giường Nghi Ninh, nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận tựa hồ không có gì đáng ngại, tươi cười sáng lạn lên. Vẫy tay kêu nha đầu đi lên: "Nghi Ninh, con xem ta mang theo cái gì đến cho con nè."

Hòm thứ nhất mở ra, một đôi nhân sâm năm mươi năm. Hòm thứ hai mở ra, là những vị thuốc quý hiếm. Hòm thứ hai mở ra, dĩ nhiên là một gốc cây đầy sắc màu vô cùng tươi tốt. Lại một cái hộp nữa mở ra, dĩ nhiên là đồ trang sức đá quý.

Trần thị sắc mặt lúc này liền rất không dễ nhìn.

Những gì bà mang đến còn ở trên bàn, hai cây nhân sâm gầy gầy và một hộp thuốc viên đang mở ra, nhất thời thật khó coi. Lúc bà nhìn thấy bộ trang sức đá quý, thật là đứng ngồi không yên.

Lần trước bị Hiền Ca làm rơi vỡ một vòng tay ngọc, bà đã đau lòng khôn xiết. Lâm Hải Như tùy tiện ra tay chính là một bộ đồ trang sức, xem ti lệ đá quý đều thực hiếm thấy, đôi mươi vòng ngọc của bà vẫn còn dư. Càng đừng nói hai vòng ngọc màu tím kia đáng thương, đem ra so sánh thì nên vứt đi.

Nói Lâm Hải Như này không phải đặc biệt đến đánh vào mặt bà, bà không tin!

Đừng nói Trần thị, ngay cả Nghi Ninh nhìn thấy phải giật mình. Sớm biết rằng kẻ mẫu Lâm Hải Như tài đại khí thô, nàng lại thật không ngờ bà lại tài đại khí thô đến nhường này. Nhìn đến Trần thị bên cạnh, sắc mặt rất khó coi, Nghi Ninh trong lòng dờ khóc dờ cười. Khó trách Lâm Hải Như hôm nay tới muộn, chỉ sợ là chờ thông tin truyền qua bên này tặng cái gì, bà sẽ tìm đồ gấp mười mang lại.

Lâm Hải Như cầm tay Nghi Ninh cười nói: "Mi nhi, vòng ngọc này con đeo nhìn cũng tốt. Chỉ là ti lệ kém chút, nếu con thích, chỗ ta còn có một vòng tay phi thủy, một lát về sẽ mang qua tặng cho con nhé."

Trần thị sắc mặt lại càng khó coi.

Nghi Ninh lập tức nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, đây là đại bá mẫu tặng cho con...."

Lâm Hải Như tựa hồ mới hiểu được, vỗ tay nói: "Thì ra là đại tẩu đưa..... Tẩu đừng để trong lòng, muội cũng không biết đó là tẩu đưa tới. Là muội nói

sai rồi! Muội ăn nói vụng về, cũng không như đại tẩu có thể ăn nói ngọt ngào, đại tẩu cần phải tha thứ muội nha."

Trần thị phải ráng cắn răng nói một tiếng không có việc gì, chỉ chốc lát sau liền mang theo La Nghi Ngọc cáo từ.

La lão thái thái đến sau khi Trần thị đi, thấy hai mẹ con kia cười nói, cũng nhếch khóe miệng lên nói: "Con dám đến đánh vào mặt đại tẩu chói lợi như vậy, con cũng phải thu liễm một ít."

Lâm Hải Như lại nói: "Con không nhận được bọn họ khi dễ Nghi Ninh." Lại sùng nịnh nhìn Nghi Ninh hỏi nàng, "Nghi Ninh, con nói vừa rồi chơi vui không?"

Nghi Ninh cười gật đầu. Vị kế mẫu Lâm Hải Như này cũng là người thập phần bao che khuyết điểm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31

Tuyệt Chi bụng đĩa dưa hấu đã cắt cho Nghi Ninh ăn. Nghi Ninh vừa cắn dưa hấu, vừa nghe La lão thái thái trò chuyện với Lâm Hải Như.

La lão thái thái lại kéo tay Lâm Hải Như đi sang bên cạnh ngồi xuống, hỏi nàng gần đây với La Thành Chương thế nào rồi.

Nhắc tới La Thành Chương, sắc mặt Lâm Hải Như liền không dễ nhìn.

Tuy rằng nàng là chính thất, nhưng La Thành Chương lại có tình cố tri với Kiều di nương, hẳn thương Kiều di nương nhiều hơn một ít.

La lão thái thái nhìn thấy vẻ mặt Lâm Hải Như, cũng rõ ràng kết quả là gì rồi. Đừng nói Lâm Hải Như hiện giờ đâu không lại Kiều di nương, năm đó chẳng phải Cố Minh Lan cũng thường bị Kiều di nương làm cho tức giận đến nói không ra lời à.

La lão thái thái khuyên Lâm Hải Như phải nhẫn nhịn, nói với nàng về chuyện của Cố Minh Lan, cũng chính là mẹ đẻ Nghi Ninh.

Nghi Ninh cũng rất tò mò về người mẹ đẻ này, vênh lỗ tai cẩn thận lắng nghe La lão thái thái kể chuyện năm đó.

Kiều di nương là con nhà quan sa sút, đây là cách nói của La Thành Chương. Dù sao có phải hay không thì cũng chỉ có La Thành Chương mới biết được, cứ coi như Kiều di nương thật sự là con nhà quan sa sút đi.

Lúc nàng ta mười bốn tuổi, bị bán cho một nhà giàu Dương Châu người ta nuôi dạy, La Thành Chương thấy nữ hài bị chủ nhân quả trách, khóc vô cùng đáng thương, liền mua nàng ra. Thời điểm đó chính là coi Kiều di nương là thị nữ, nhưng diện mạo Kiều di nương thanh lệ nhu yếu, thiếu nữ đầu kháu. La Thành Chương nuôi bên người ngày ngày liền sinh tình cảm khác thường, đợi lúc La Thành Chương mang Kiều di nương về đến, nàng ta đã mang thai ba tháng có hơn.

La lão thái thái còn nhớ rõ ngày đó, khi Cố Minh Lan nghe được chuyện này, gần như cả người mất hết tinh thần.

Hôn nhân của nàng với La Thành Chương đã được định ra từ nhỏ, nàng luôn hiếu thuận với lão thái thái, hầu hạ trượng phu. Sao lại không thích La Thành Chương chứ? Nhưng nhìn thấy La Thành Chương nắm tay Kiều Nguyệt Thiên, khi đó Kiều Nguyệt Thiên mới mười sáu tuổi, như hoa sen động sương sớm, vừa đẹp lại nhu nhược. Cố Minh Lan chỉ cảm thấy chói mắt, ngày đó Cố Minh Lan tìm đến bà, khóc như một đứa trẻ.

Sau này, khi Kiều Nguyệt Thiên mang thai xảy ra chuyện kỳ lạ, bảo là thai như bất ổn.

Thị nữ bên cạnh Kiều Nguyệt Thiên trong sáng ngoài tối nhắc khéo, là do ăn canh Nhị phu nhân đưa, Kiều di nương mới bắt đầu không thoải mái. La Thành Chương liền nảy sinh một ít nghi ngờ, tuy rằng không có nói rõ, nhưng trong lời nói cũng ít nhiều đề cập tới.

Cố Minh Lan sao lại nhẫn nhịn nỗi hoài nghi như vậy.

Nàng từ nhỏ đến lớn, đều được người ta khen là tính tình ôn hòa khiêm nhường lễ phép, cho dù Kiều di nương mang đứa bé của trượng phu, nàng cũng có thể chăm sóc thì chăm sóc. Nàng cảm thấy bản thân mình thật sự đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, thế nhưng lại bị truyền ra lời nói dơ bẩn đến như vậy.

Nàng liền chủ động muốn đến ở chùa miếu, tránh phiền thai nhiều Kiều Nguyệt Thiên.

Khi đó La lão thái thái rất tức giận, nào có đạo lý chính thê bị thiếp thất ép ra đi? Bà kiên quyết không đồng ý.

Mãi đến một lần Kiều di nương lên bậc thang trượt chân, thiếu chút nữa lại xảy ra chuyện. Cố Minh Lan đối diện ánh mắt La Thành Chương, thật sự nhịn không nổi nữa, vẫn là chuyển ra ở chùa miếu, nói là đợi Kiều di nương sinh xong rồi về.

Chỉ là Cố Minh Lan chủ động né tránh, ngược lại để cho Kiều di nương chiếm hết tiên cơ. Kiều di nương sinh La Nghi Liên xong càng được La Thành Chương yêu thích, Cố Minh Lan thấy lại không thoải mái, người cũng không hay cười như trước. Về sau miễn cưỡng sinh Nghi Ninh, nhưng cũng buồn bực thành bệnh, rời xa nhân thế.

Lâm Hải Như nghe xong suy nghĩ thật lâu.

Ngay cả Nghi Ninh ngồi bên cạnh cũng chặc chặc lấy làm kỳ lạ, lịch sử thượng vị của Kiều di nương quả thật rất truyền kỳ. Không chút thủ đoạn tâm cơ là không có khả năng.

La lão thái thái thở dài: "May mắn con không phải là đứa có tính đa tâm. Minh Lan chính là rất đa tâm, người khác vô tâm một câu, nàng cũng phải cân nhắc thật lâu. Ngược lại làm cho bản thân bị tâm bệnh."

La lão thái thái lại nói tiếp: "Nay con bị Kiều di nương áp chế, hơn phân nửa còn là vì vẫn có lấy một đứa bé. Cũng đã nhiều năm mà bụng con vẫn không hề có động tĩnh gì, vậy thì chỉ còn nước biện pháp khác." Giọng bà lại xuống thấp, "Ta vốn là muốn để Hiên Ca Nhi sang chỗ con nuôi, nó còn nhỏ, rồi sẽ gần gũi con thôi. Mà cũng có thể khiến Kiều di nương nhu thuận được chút."

Lâm Hải Như nghĩ đến Hiên Ca Nhi liền cảm thấy không thoải mái, nàng hơi không đồng ý: "Dù sao Kiều di nương cũng là mẹ đẻ Hiên ca nhi, con làm sao mà nuôi nó, chỉ cần có mẹ đẻ nó đây, làm thế nào nó cũng không thể gần gũi với con được."

La lão thái thái sớm biết Lâm Hải Như không đồng ý, nàng lại không đủ kiên nhẫn thông minh để nuôi dạy đứa nhỏ của Kiều di nương. La lão thái thái nhìn nhìn Nghi Ninh, tiếp tục nói: "Vậy thì chỉ còn lại một biện pháp, đưa Thận Viễn qua danh nghĩa con đi. Để nó làm con vợ cả."

Lâm Hải Như liền giật mình hoảng sợ.

Đừng nói Lâm Hải Như, Nghi Ninh cũng bị lão thái thái làm cho kinh sợ.

Thông thường cũng có mấy người con thứ xuất được đưa sang danh nghĩa mẹ cả, nhưng bình thường đều là những đứa bé tuổi nhỏ mà thôi, nhưng Tam ca đã sắp mười sáu.

Lâm Hải Như cũng cảm thấy không ổn, bởi bình thường nàng cũng chưa từng quá đề ý đến La Thận Viễn. Tuy La Thận Viễn là thứ trưởng tử, nhưng cũng được mẹ nuôi lớn, nhiều nhất ngày lễ ngày tết thì thỉnh an với nàng. Hơn nữa hắn cũng đã lớn như vậy.

La lão thái thái tiếp tục: "Đây là ta sau khi lưỡng lự mãi mới quyết định, vẫn chưa nói với lão nhị. Nhưng cách này là có thể, Thận Viễn nay sẽ tham gia thi hương, nếu nó qua được thi hương, con chính là mẹ cử nhân. Về sau có Thận Viễn, con và Nghi Ninh coi như là có nơi dựa vào."

Lâm Hải Như sinh ra từ nhà thương nhân, trong nhà có người đậu tú tài đều phải đốt hương ăn mừng. Nàng bị câu nói bất ngờ này của La lão thái thái làm cho đầu óc choáng váng, có chút không thể tin. "Lão thái thái, Cử..... Cử nhân nói đậu là có thể đậu liền sao? Thận Viễn đứa nhỏ đó, bình thường thấy cũng là..... cũng không xuất chúng mà!"

La lão thái thái mờ mắt ra, hai mắt hơi đục ngầu nhưng vẫn còn rõ ràng.

"Nghi Ninh còn nhỏ tuổi, không có em trai ruột nâng đỡ, con nay lại không con cái, ta lo lắm." La lão thái thái nói tiếp, "Việc này con cứ cân nhắc, ta cũng không phải muốn ép con lập tức đồng ý. Nhưng ta càng nghĩ lại cảm thấy là cách tốt nhất."

Lâm Hải Như vẫn còn có chút bất an, Nghi Ninh lại dần yên ổn trong lòng. La lão thái thái an bày như vậy nhất định đã tính toán vẹn toàn. Hơn nữa nghĩ kỹ cách này quả thật không có gì không thể.

La Thận Viễn nếu đưa sang danh nghĩa Lâm Hải Như, vậy thân phận Tam ca cũng sẽ rất cao, làm con do vợ cả nuôi dạy, ở địa vị La phủ có thể cùng cùng ngồi cùng ăn với Đại ca Nhị ca.

Hơn nữa La lão thái thái cũng vì là lo lắng cho nàng và Lâm Hải Như.

Lấy năng lực La Thận Viễn, muốn che chở nàng và Lâm Hải Như là chuyện dễ dàng.

Trong lòng Nghi Ninh có chút kích động, nàng hận Lâm Hải Như không thể lập tức đồng ý ngay. Nhưng Lâm Hải Như lại mặt lộ vẻ do dự, La Thận Viễn là người lớn như vậy, cũng không phải con chó con mèo gì, nói đưa cho nàng là nàng nhận ngay. Mà bình thường nàng cũng chẳng thân quen gì lắm với La Thận Viễn á.

Nghi Ninh đã leo xuống giường la hán, lết sang bên cạnh Lâm Hải Như, kéo tay nàng nói: "Mẫu thân, như vậy tốt lắm, mẫu thân đồng ý đi. Sau này Tam ca còn có thể hiếu thuận với ngài, dưỡng lão cho ngài đấy!"

La lão thái thái nói những lời này không có cố ý tránh Nghi Ninh, vốn cũng là muốn cho nàng cùng nghe. Nhìn nàng vội vã từ trên giường chạy xuống, lắc đầu bất đắc dĩ.

Lâm Hải Như quay đầu nhìn Nghi Ninh có chút biểu cảm chờ mong. Nghĩ nghĩ rồi mới kiên quyết nói: "Nếu nói tâm tư cong cong queo queo, mười cái ta cũng không qua nổi một cái của Kiều di nương. Ngài dù sao cũng sống lâu hơn con mấy mươi năm, con nghe ngài hết! Mẹ cử nhân gì con không dám nghĩ, có thể có đứa nhỏ nuôi dưới tên mình cũng tốt."

Nghi Ninh nghe xong thiếu chút nữa cười.

Không chỉ là mẹ ừ nhân, về sau Lâm Hải Như còn có thể là mẹ tiến sĩ mẹ tử tướng. Chỉ mong về sau Lâm Hải Như đừng bị thân phận của bản thân mình dọa sợ là được.

Lâm Hải Như quyết định thế này hoàn toàn là vì La lão thái thái và Nghi Ninh đều hi vọng nàng làm như vậy, đồng ý rồi nàng liền như đang suy tư. La lão thái thái thấy nàng còn chưa có lấy lại tinh thần, rõ ràng để nàng đi về trước.

Ngày thứ hai, La lão thái thái cho gọi La Thành Chương và La Thận Viễn đến, thương lượng với bọn họ chuyện này.

La Thành Chương nghe xong cũng rất kinh ngạc, lập tức nhíu mày suy tư.

Từng thấy thu dưỡng thứ tử, nhưng La Thận Viễn đã lớn như vậy, sao lại đột nhiên nhớ đến nuôi dưới danh nghĩa Lâm Hải Như chứ. Tâm tư Lão thái thái hẳn đoán không ra, hành động này hoàn toàn là muốn cất nhắc La Thận Viễn, nhưng không phải bà luôn không thích La Thận Viễn hay sao.....

La Thận Viễn nghe xong, lại nhìn về phía La lão thái thái đang ngồi chính đường.

Nghi Ninh bị Tuyết Chi giữ ở bên cạnh, rõ ràng nhìn thấy ở đây có hai người một thì đa mưu túc trí, một thì trời sinh tâm cơ thâm trầm đang chất vấn lẫn nhau. Nhìn nhau một lát, La Thận Viễn thu hồi ánh mắt, bình tĩnh đứng im không mở miệng.

Kết quả hai người bọn họ trao đổi là gì?

Nghi Ninh rất muốn biết, nhưng mà nàng lại không có khả năng đến hỏi. Nàng lại nhìn về phía La Thành Chương.

Người cha này có thể là kẻ hồ đồ nhất ở đây nếu không tính Lâm Hải Như, ông ngồi xuống, uống ngụm trà nói: "Mẫu thân, sao ngài có thể có ý nghĩ kỳ lạ này. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng không phải có thể tùy ý quyết định."

La lão thái thái bình bình nói: "Ta sống hơn nửa đời người, có gì mà ý nghĩ kỳ lạ. Hải Như không có con nối dòng, liền để Thận Viễn sang danh nghĩa nàng. Hơn nữa Thận Viễn cũng phải tham gia thi hương, nếu thi qua, lại xem như con vợ cả La gia chúng ta, thân phận cũng sẽ không tệ."

La Thành Chương nghe ý trong lời La lão thái thái nói liền nhíu mày.

Thứ trưởng tử của hần bình tĩnh đứng ở giữa phòng, một câu cũng không có nói.

Cho tới bây giờ La Thành Chương không nghĩ La Thận Viễn sẽ thi đậu, có mấy ai có thể thi đậu vào tuổi mười lăm mười sáu chứ? Trình lang là thân đồng, từ rất sớm cũng đã nổi danh khắp nơi, hơn nữa hần còn là cháu ngoại trai Lục Gia Học, ai cũng không hề nghi ngờ hần sẽ thi đậu. Nhưng ba người trong nhà, La Hoài Viễn là thiên tư cao nhất, mà cho đến giờ cũng không đậu. La Thận Viễn không xuất chúng, hần một lần có thể đậu?

La Thành Chương cảm thấy lão thái thái đây là tìm cơ.

"Mẫu thân, nếu ngài thật sự định như vậy, con cũng không có gì để nói." La Thành Chương nhìn La Thận Viễn một cái, cũng không thêm để ý, thân nhiên nói, "Nhưng dù sao ngài cũng phải nói rõ lý do."

La lão thái thái cười lạnh: "Nếu mày không đồng ý cho Thận Viễn sang danh nghĩa Hải Như, vậy thì Hiền ca nhi đi, tóm lại con vợ cả chi thứ hai không thể không có."

La Thành Chương ho khan một tiếng, muốn nói đến Hiền ca nhi, hần liền càng không đồng ý.

Hần còn định bồi dưỡng dạy Hiền ca nhi đọc sách thật tốt, đi theo Lâm Hải Như chẳng phải là hủy nó sao?

La Thành Chương thấy Lâm Hải Như bên cạnh cũng mãi không nói chuyện, liền hỏi: "Ngươi cũng đồng ý?"

Lâm Hải Như nhìn La Thận Viễn, vẫn có chút đứng ngồi không yên. Cảm thấy trên người thứ tử này có loại cảm giác áp bách. Nàng gật gật đầu, nói: "Ừm, mẫu thân đã thương lượng với ta rồi, ta đã đồng ý."

Lâm Hải Như đã cũng đồng ý, vậy La Thành Chương càng không có gì nói nữa. Huống chi đây là chuyện chi thứ hai, chẳng cần phải thương lượng với đại phòng. Hần sai quản sự đi lục gia phả mang đến, lúc này sẽ sửa lại.

Nghi Ninh nhìn cây bút dừng ở trên gia phả, trong lòng kích động một hồi. Nàng theo bản năng nhìn về phía La Thận Viễn, phát hiện hần cũng nhìn cây bút kia.

Thế nhưng trong nháy mắt, ánh mắt của hần có chút sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Buổi tối, sau khi giải quyết gia phả, La lão thái thái kêu La Thận Viễn vào thư phòng.

Tuyết Chi hầu hạ Nghi Ninh rửa mặt sạch sẽ, thay quần áo ngủ, sau đó, Nghi Ninh ngồi ở trên giường nhìn Tùng Chi đang dạy nàng chơi thả túi lưới. Nghi Ninh ngẩng đầu, sau tấm bình phong có thể nghe được tiếng côn trùng kêu vang truyền đến, từng cơn gió mát mẽ thổi vào.

Nhưng nàng không nghe được thanh âm trong thư phòng.

Nghi Ninh nghĩ đến ánh mắt sắc bén vừa rồi của La Thận Viễn, tim đập có chút nhanh.

Lần đầu tiên nàng hiểu được La Thận Viễn không chỉ là tam ca ôn hòa, hần còn là thừa tướng tương lai La Thận Viễn. Mà trong lòng hần đang nghĩ cái gì, chỉ sợ chỉ có mình hần biết.

Nàng buông túi lưới trong tay xuống, nói với Tuyết Chi nàng muốn uống nước ô mai.

Trong thư phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang.

Ánh nến làm thân hình La Thận Viễn có vẻ vô cùng cao lớn, sườn mặt hần lạnh lùng, ánh mắt không che giấu vẻ lạnh như băng.

Trên thực tế, hần cũng không thích La lão thái thái, hần trầm mặc ần ần nhiều năm như vậy nhưng kiêng kỵ của La lão thái thái đối với hần chưa từng thay đổi, nếu không vì Nghi Ninh, chỉ sợ bà vẫn còn muốn chèn ép hần đến khi chết.

Hần đứng trước mặt La lão thái thái, hỏi bà: "Tổ mẫu, người có ý định gì?"

La lão thái thái vỗ về hạt châu lạnh lẽo trong tay, thật lâu sau, bà cũng không nhìn đến La Thận Viễn – người đang lấy bộ dáng lạnh lùng đối mặt với bà. Nếu nhớ lại, lúc này giống như lần trước sau khi hần cứu Nghi Ninh, lúc bà phạt hần quỳ từ đường.

Lúc hần quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên sau khi nghe bà giáo huấn, ánh mắt chính là lạnh lùng như vậy.

"Người giống như Nghi Ninh, từ nhỏ không có mẫu thân." La lão thái thái chậm rãi nói, "Chỉ là đãi ngộ hoàn toàn khác nhau. Người không có người chăm sóc, nó có ta yêu thương. Kỳ thật ta biết, lúc còn nhỏ người thực sự thích Nghi Ninh. Người cảm thấy người cùng muội muội này đều không có mẫu thân, hần là nên chơi với nó, quan tâm nó nhiều hơn. Nhưng Nghi Ninh lại không thích người, thậm chí là căm hận người."

Tay La Thận Viễn giấu trong áo chậm rãi xiết chặt.

"Mọi mặt người đều nhìn nhận Nghi Ninh, cho đến ngày ấy Nghi Ninh rơi xuống nước..."

La lão thái thái hơi ngừng lại: "Ta đương nhiên cũng biết, người làm sao có thể hại nó rơi xuống nước, tốt xấu gì người cũng từng rất yêu thương muội muội này. Ngay cả lúc nó làm tay người bị thương, ảnh hưởng lần thi hương đầu tiên của người, người cũng không trách nó. Nhưng lần đó, người nhìn nó rơi vào ao, người do dự, người suy nghĩ coi muốn cứu nó hay không. Nếu không cứu, muội muội này sẽ không bao giờ tồn tại nữa."

La Thận Viễn nhìn về phía La lão thái thái, tay xiết càng chặt, móng tay cơ hồ đâm vào trong thịt.

"Người nhìn Nghi Ninh gãy dựa ở trong nước, rồi vẫn không đành lòng mà cứu nó lên. Nhưng người lại không ngờ, sau khi Nghi Ninh tỉnh lại, tình cảm đối với người khác hẳn hoàn toàn lúc trước. Người tuy rằng không nói, nhưng ta nhìn ra được người rất vui mừng. Người lại càng sùng ái Nghi Ninh, dù sao trên đời này cũng chỉ có một mình Nghi Ninh đối tốt với người như vậy... Còn có ai khác thật tâm với người đâu."

"Nhưng Nghi Ninh lại không biết, lúc nó rơi xuống nước, tam ca nó từng nghĩ tới thấy chết không cứu."

La lão thái thái mỉm cười: "La Thận Viễn, ta nói rất đúng phải không?"

La Thận Viễn trầm mặc một lát, hần chậm rãi nở nụ cười: "Tổ mẫu nhìn rõ mọi việc, thật là như thế. Tất cả mọi người ở La phủ đều chán ghét con." Thanh âm hần hơi thấp một ít, "Trừ Nghi Ninh biểu hiện ra bên ngoài, các người có người nào thật sự thích con đâu. Con là thứ xuất, mẹ đẻ lại là người ác độc như vậy. Tổ mẫu người cũng biết, từ nhỏ con đã được nghe những lời nói độc ác như thế nào mà lớn lên?"

La lão thái thái dài thở dài một hơi, bà nhìn khuôn mặt bình tĩnh của La Thận Viễn, hần chịu nhục nhiều năm như vậy, không trở tài nghệ ra, chỉ bo bo giữ mình. Nhưng hiện tại lại không như xưa, bất luận La Thận Viễn là dạng người gì, bà đều hi vọng La Thận Viễn có thể lập tức mạnh mẽ lên.

"Người khác đều nói người thiên tư tầm thường, ngay cả phụ thân người cũng cho là như vậy." La lão thái thái nói, "Người hần là sẽ không muốn cả đời im lặng thấp hèn như vậy chứ?"

La Thận Viễn ánh mắt híp lại, thần nhiên nói: "Phụ thân tài cán bình thường, nếu không có người cùng đại bá nâng đỡ, chỉ sợ không thể yên ổn trong quan trường. Ông ta nhận xét con như thế nào, con cũng không thêm để ý."

"Vậy còn Nghi Ninh thì sao, người cũng không để ý đến con bé à?"

La Thận Viễn không nói gì, chỉ nhìn La lão thái thái.

"Người có thể nhìn được nhiều năm thế này, nói người không có dã tâm, ngay cả ta cũng không tin." La lão thái thái mỉm cười nói, "Thận Viễn, ta sớm muộn cũng phải chết. Người cảm thấy lấy tính tình kẻ mẫu người Lâm Hải Như, có thể bảo vệ được Nghi Ninh sao?"

La Thận Viễn nghiêm chỉnh đi đến trước mặt La lão thái thái, hần trầm tư một lát, tay phất qua lư hương trên chính đường, một chút tro hương bay xuống.

"Tổ mẫu lư hương quá nhỏ, nên đổi cái khác to hơn." La Thận Viễn nói, "Trong lòng con sớm đã có quyết định, người hãy thông thả chờ xem." Nói xong, hần cáo lui, rồi rời khỏi thư phòng.

La lão thái thái thờ dài nhẹ nhõm, không khỏi cười khở. Bà không thể tưởng tượng được có một ngày, mình phải nói chuyện cùng một thiếu niên như vậy.

La Thận Viễn đi ra khỏi thư phòng, cước bộ lại dừng lại, thấp giọng nói: "Chuyện rơi xuống nước đó, tổ mẫu không muốn nói cho Nghi Ninh biết."

La lão thái thái gật đầu đáp ứng, nhìn lại, La Thận Viễn đã đi xa.

Chờ lúc La lão thái thái ra khỏi thư phòng, Nghi Ninh đã ngủ, Tuyết Chi ở bên cạnh quạt cho nàng. La lão thái thái nhìn nàng ngủ mê man, mới nhẹ nhõm trở về nội thất nghỉ ngơi.

La Thận Viễn bị bắt làm con vợ cả, không tới hai ngày trên dưới La gia đều biết.

Sau khi Trần thị nghe tin, có chút nghi hoặc, La Thận Viễn ngày thường không làm gì quả nổi bật, đột nhiên lại có tin tức lớn như vậy.

Chỉ thứ hai luôn không có con vợ cả, bà còn tưởng rằng La lão thái thái sẽ đem Hiên Ca cho Lâm Hải Như dưỡng, La lão thái thái lại chọn La Thận Viễn.

Trần thị cân nhắc một phen, cảm thấy chọn La Thận Viễn thật ra tốt hơn chọn Hiên Ca, La Thận Viễn không có mẹ đẻ, hơn nữa đã trưởng thành, chẳng lẽ còn có thể thân cận tốt với Lâm thị sao.

Nghĩ đến gần đây lúc đến thỉnh an La lão thái thái, La lão thái thái không vui vẻ gì với bà. Bà còn biết nói cái gì, chỉ có thể mỉm cười nhỏ nhẹ với lão thái thái. Trần thị trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Bà kêu ma ma hầu hạ bên người tiến vào, nói với bà ta: "Đem La Thận Viễn thành con vợ cả không có khả năng là chủ ý của nhị gia. Hần là ý của lão thái thái. Đã là ý của lão thái thái, vì muốn lấy lòng bà ấy, chúng ta cũng phải có chút biểu hiện ủng hộ."

Trần thị quyết định đưa hai nha đầu cho La Thận Viễn.

Bà nghe nói phòng La Thận Viễn không có nha đầu hầu hạ, hơn nữa đem hai người đến bên cạnh La Thận Viễn, cũng miễn cho sau này xảy ra cái gì bà cũng không biết. Lão thái thái đột nhiên cất nhắc La Thận Viễn, ai biết bà ấy nghĩ gì.

Trần thị càng nghĩ càng cảm thấy đưa nha đầu qua thật sự là chủ ý tốt, lập tức kêu ma ma hầu hạ đi chọn hai nha đầu bộ dạng đẹp mắt chuẩn bị đưa qua.

La Thận Viễn chuyển từ tiểu viện nhỏ hẹp vào Phong Tạ Đường.

Lâm Hải Như lại chọn vài bà tử đi qua hầu hạ hần. Đồng thời bà cũng có chút do dự, có nên đưa nha đầu qua hay không.

Người hầu hạ La Thận Viễn đều là sai vặt và bà tử, nhưng không có nha đầu làm sao hầu hạ cho tốt được. Chỉ là La Thận Viễn đã trưởng thành, phái nha đầu đi hầu hạ nhiều khi bất tiện. La Hoài Viễn có hai nha đầu hầu hạ bộ dạng xinh đẹp như hoa, đã là nha đầu thông phòng.

Bà đi thỉnh giáo La lão thái thái, kết quả lại nhìn thấy La Thận Viễn đang dạy Nghi Ninh đọc sách, La Thận Viễn kêu bà một tiếng mẫu thân, bà vẫn có chút ngượng ngùng, ho khan một tiếng mới đáp ứng.

Vài ngày sau, La Thận Viễn sẽ đi trường thi Bảo Định phủ tham gia thi hương, hai vị ca ca còn lại đều khổ sở đọc sách, hần ngược lại không vội, thông thả đến giám sát Nghi Ninh đọc sách. La Nghi Tú tìm Nghi Ninh đi chơi, Nghi Ninh cũng không dám đi, La Thận Viễn kêu nàng đọc Kinh Thi, nàng đọc lấp ba lấp báp.

La Thận Viễn cầm trong tay một quyển giảng kim thạch bình giám thư để xem, nghe được Nghi Ninh đọc sai, liền lặp lại một lần chính xác, kêu Nghi Ninh đọc lại.

Nghi Ninh đọc gần nửa buổi chiều. Nhìn thấy Lâm Hải Như đến, nàng rất vui mừng, cười tùm tùm mời Lâm Hải Như ngồi, nàng đi tìm tổ mẫu ở phật đường.

La Thận Viễn lại ngắt đầu nói với Nghi Ninh: "Muội lại đây, ngồi xuống tiếp tục đọc, kêu Tuyết Chi đi thông báo."

Nghi Ninh kiếp trước, hay là Tiểu Nghi Ninh kiếp này, ai cũng không thích đọc sách. Có lẽ thật sự là không có thiên phú, Nghi Ninh cũng không bắt

buộc mình chuyện không có thiên phú, nằng lầy dài nuôi ngẩn, đem tinh lực đặt vào nữ hồng, tận lực làm ra bộ dáng mềm mại khiêm tốn, còn có thể giành được sự yêu thích của tổ mẫu.

Hiện tại phải nhân cơ hội đọc sách nhiều một chút. Nghi Ninh ngồi xuống tiếp tục đọc sách, nghĩ rằng người xưa treo dao trên đầu đọc sách, nằng có tam ca giám sát nằng đọc sách, cũng không sai biệt lắm.

Tuyệt Chi đi ra cửa tìm La lão thái thái.

Lúc Nghi Ninh đọc đến 'Thừa bĩ quý viên, lấy vọng phục quan. Không thấy phục quan, khóc nước mắt liên liên.' La lão thái thái đã trở lại. La lão thái thái nhìn nằng cầm sách, ngoan ngoãn ngồi bên bàn, má trắng trắng mềm mềm như bánh bao, giống tiểu oa nhi mập mạp. La Thận Viễn ở một bên đọc sách của mình, chỉ có Lâm Hải Như ngồi ở chỗ kia, cái gì cũng nghe không hiểu, ngồi lại không thoải mái, có chút nhàm chán vô nghĩa.

La lão thái thái nắm tay Từ ma ma đi qua, hỏi Lâm Hải Như tìm đến bà làm cái gì.

La Thận Viễn lại ở đây, sao Lâm Hải Như có thể nói ra được.

Ý bà nói La lão thái thái vào nội thất nói chuyện, La lão thái thái lại uống ngụm trà nói: "Hai tụi nó đều là hài tử của ngươi, có cái gì mà khó nói, ngươi cứ nói ra đi."

Lâm Hải Như liếc mắt nhìn La Thận Viễn một cái, nghĩ rằng dựa theo cách nói của La lão thái thái, về sau hẳn chính là cử nhân. Bà mới nói: "Thận Viễn chuyển qua Phong Tụ Đường, con muốn cho một ít người đi qua hầu hạ nó. Nay khác với ngày xưa, nó đã là con vợ cả, cũng phải được sắp xếp ổn thỏa."

La lão thái thái gật đầu nói: "Đây là chuyện tốt, ngươi đi làm là được, không cần đến hỏi ta."

"Tuy là nói như vậy, chẳng qua phái người nào đi qua, con còn nắm được chủ ý." Lâm Hải Như do dự một chút nói, "Thận Viễn năm nay đã mười sáu tuổi, con nghe ma ma nói lúc đại thiếu gia trong phủ ở tuổi này, trong phòng đã có nha đầu hầu hạ..."

Nghi Ninh nghe đến đó liền hiểu rõ vì sao Lâm Hải Như muốn hỏi ý La lão thái thái.

La lão thái thái môi mím lại, không nghĩ tới Lâm Hải Như tìm bà hỏi chuyện này. Bà còn chưa từng lo lắng qua việc này.

La lão thái thái chưa nói gì, La Thận Viễn liền nói: "Mẫu thân, không cần như thế, đại bá mẫu đã tặng cho con hai nha đầu."

Lâm Hải Như sùng sốt: "Con nói đại bá mẫu tặng hai nha đầu cho con?"

Chuyện này xảy ra khi nào, sao không có người nào nói với bà. Mà bà cũng không biết chuyện.

La Thận Viễn ngẩng đầu nhìn Lâm Hải Như, chậm rãi hỏi: "Mẫu thân không biết sao?"

Lâm Hải Như không khỏi cảm thấy có chút khản trương. Bà nhìn La lão thái thái, phát hiện La lão thái thái cũng nhìn bà. Trần thị chưa từng giao hảo với bà, tự nhiên tặng hai nha đầu cho La Thận Viễn, hơn nữa bà ta trước kia chưa từng chú ý qua La Thận Viễn nửa phần. Trần thị có ý gì đây.

"Tôi hôm qua, đại bá mẫu sai người đưa tới, con liền nhận." La Thận Viễn thần nhiên nói, "Cho nên người không cần tặng." Hắn sớm biết rằng vị kế mẫu này không có tâm cơ gì, hôm nay lại càng chứng thực chuyện này. Việc này phát sinh chứng tỏ người nhà này không coi bà ấy ra cái gì. Nghĩ đến nơi khác phát sinh cái gì, bà lại càng không biết.

Khó trách La lão thái thái lo lắng bà ấy sẽ bảo vệ Nghi Ninh như thế nào.

Nghi Ninh nhìn thần sắc bình tĩnh của La Thận Viễn, lại nhớ tới La lão thái thái đã nói qua, nha đầu bị chó dữ cắn chết. Lúc đó trừ La lão thái thái, không có ai biết chuyện kia chẳng phải chuyện ngoài ý muốn.

Nàng nhìn tay phải tam ca cầm sách, cuốn khúc có chút mất tự nhiên. Đột nhiên nhớ tới chuyện xưa. Trên chiến trường có một tướng quân què chân, tác chiến thập phần dũng mãnh, thủ đoạn cũng rất hung ác. Nghe nói người có chút chỗ thiếu hụt, lòng sẽ càng nhẫn tâm...

Đáng tiếc đại bá mẫu không biết sự kiện kia.

La lão thái thái lấy lại tinh thần, gật đầu nói với Lâm Hải Như: "Đại tẩu ngươi đã tặng, ngươi không cần xen vào nữa." Bà lại nói với La Thận Viễn, "Ngày mai phụ thân ngươi sẽ mang theo đại ca, nhị ca ngươi đi gặp Tổng Đốc học, ngươi cũng cùng đi đi. Tổng Đốc học mặc dù không chủ trì thi hương, nhưng lại cùng giám thị Trương Hàn Lâm là bạn tốt, ngươi đến lúc đó phải thỉnh giáo ông ấy nhiều hơn."

La Thận Viễn đứng lên xác nhận.

La lão thái thái cũng không quản La Thận Viễn đối đãi như thế nào hai nha đầu kia.

Nghi Ninh trong lòng thầm nghĩ, thế này có tính là tổ mẫu ngầm đồng ý không...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dương Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33

Nghi Ninh đi dạo trong sân viện mới của tam ca nàng, chỗ ở mới của hấn thật khí phái không ít. Trong viện, còn có một cái ao nhỏ, xung quanh trồng hoa thủy tiên, lúc này đang nở rộ màu vàng ươm. Bên cạnh xây núi giả, trồng thêm mấy cây tử đằng.

Đáng tiếc, cây sơn trà ở viện cũ không được chuyển đến.

Trong phòng, vài bà tử đứng chờ nhận lệnh, mặc trang phục màu xanh, thấy nàng đến liền cung kính gọi thất tiểu thư.

Từ lời bà tử, Nghi Ninh biết La Thận Viễn không có trong viện, hấn đã đi theo La Thành Chương bá kiến Tổng Đốc học.

Nghi Ninh liền cho họ lui xuống, còn nàng thì đi vòng quanh sân thăm thú.

Nàng vốn mang đến cho La Thận Viễn mấy hộp cao mật để chúc mừng hấn được thăng lên làm trưởng tử. Chủ nhân không có ở đây, nàng liền mang đặt trong thư phòng. Lúc đi ra, vừa vịn chạm mặt hai nha đầu đi tới.

Hai nha đầu này, một mặc áo màu xanh, váy hoa trắng, bộ dáng điềm đạm đáng yêu. Một mặc nguyên trang phục màu hồng, còn yêu kiều hơn so với hoa hải đường.

Hai người nhìn thấy thất tiểu thư – người được lão thái thái cưng chiều nhất phủ, vội vàng thỉnh an.

Nghi Ninh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hai người, nhớ đến đây là nha đầu Trần thị đưa cho La Thận Viễn, lại hỏi: “Hai người hiện tại đang hầu hạ trong phòng ngủ của tam ca?”

Nha đầu mặc áo xanh ôn nhu đáp: “Bẩm thất tiểu thư, bọn nô tì hầu hạ trong thư phòng. Phòng ngủ của thiếu gia vẫn do ma ma hầu hạ.”

Tuy rằng không phải hầu hạ trong phòng ngủ, nhưng lúc tam ca đọc sách có thêm người đẹp kề bên, cũng là một loại hưởng thụ.”

Nghi Ninh thăm nghĩ, nha đầu này có ý bất chúc Kiều di nương, từ quần áo đến trang điểm. Không chừng đây là kiểu được hoan nghênh của năm, Nghi Ninh không quan nhiều, từ từ đi đến chỗ Lâm Hải Như.

Lâm Hải Như kêu nàng qua mấy lần để lấy vòng ngọc phi thúy. Nghi Ninh biết tính tình Lâm Hải Như, mấy thứ kia nàng không lấy thì cũng dễ đóng bụi ở khó phòng. Đối với Lâm Hải Như mà nói, vòng ngọc đeo rất dễ vỡ, lại quý báu, bà cũng không hay đeo trên người, rõ ràng là đưa một nỗi phiền não cho Nghi Ninh.

Nghi Ninh nghe xong sau thực động tâm, chỗ Lâm Hải Như cũng có không ít thứ tốt.

Nàng còn nhỏ tuổi, tuy rằng lão thái thái và Lâm Hải Như thường xuyên cho nàng món này món nọ. Lần trước, Tuyết Chi giúp nàng kiếm kê đồ đặc trong kho, đây chuyên khóa trường mệnh cũng được mười mấy cái, nhưng đồ đáng giá cũng không nhiều. Tính đi tính lại cũng được bốn – năm ngàn lượng bạc. Kiếp trước, lúc Nghi Ninh xuất giá, tổ mẫu cho nàng thêm tám mươi gánh đồ cưới, nàng thấy rất nhiều nên chỉ lấy khoảng một ngàn lượng bạc trang sức.

Dù sao Lâm Hải Như cũng không cần, nàng lấy mang về, bỏ vào kim khố nhỏ của nàng, về sau sẽ cần dùng đến.

Trong lòng Nghi Ninh tính toán nhỏ nhất, lúc đi gặp Lâm Hải Như còn tiện tay mang theo một hộp cao mật làm lễ, tuy rằng có thể Lâm Hải Như không thích ăn.

Lâm Hải Như thấy Nghi Ninh đến thì rất vui mừng, kêu nha đầu đem dưa hấu đã ướp lạnh cho Nghi Ninh. Bà chỉ huy bà tử tìm trong khó phòng đến chóng mặt, mang ra được hơn mười chiếc vòng ngọc. Cũng không xem xét qua, vung tay kêu Nghi Ninh mang về hết.

Lúc Lâm Hải Như uống trà nghỉ ngơi, Nghi Ninh liền mở ra xem.

Bên trong có một đôi vòng tay phi thúy, thủy sắc vô cùng tốt, tuyệt đối là thượng phẩm. Còn có một khối dương chi bạch ngọc, ngọc chất ôn nhuận, không hề có khuyết điểm, so với vòng tay phi thúy còn vô giá hơn. Hai món này là quý báu nhất, những cái khác cũng không phải hàng thường.

Nghi Ninh chắc lưỡi, không khỏi có chút tò mò đối với gia thế của Lâm Hải Như: “Mẫu thân, nhà mẹ đẻ của người làm nghề gì vậy?”

Lâm Hải Như không chút để ý nói: “Cũng không có cái gì đặc biệt, tổ phụ ta làm diêm thương (thương nhân bán muối), sau này kinh doanh tự lựa ngay tại Tô Châu..... Hiện tại, đại ca của ta, cũng chính là đại cửu của con đã nghỉ ngơi. Dù sao trong nhà không có người làm quan, nên không cần quá phô trương. Lúc nhà chúng ta phồn thịnh, cửa hàng của gần nửa thành Tô Châu đều của họ Lâm, diện trang ngoại thành Tô Châu, tam thành đồ cũng là của chúng ta.”

Nghi Ninh sau khi nghe xong thiếu chút nữa bị Lâm Hải Như dọa cho sợ hãi.

Nàng biết kể mẫu có tiền, không nghĩ tới Lâm Hải Như có lai lịch như vậy.

Bà là Tô Châu Lâm gia tiểu thư.

Tô Châu Lâm gia nhiều thế hệ đều là thương nhân, giàu đến chảy mỡ. Sĩ nông công thương địa vị sấm nghiêm, Lâm gia lại có một kinh thương giỏi, cuối cùng lại ra làm quan. Sau này làm tới Hộ bộ thị lang, coi như là trường hợp ngoại lệ. Nàng còn nhớ rõ người này tên là..... Lâm Mậu.

Nàng nắm tay Lâm Hải Như, hỏi bà: "Mẫu thân, nhà người có ai tên Lâm Mậu không?"

Lâm Hải Như gật đầu, có chút nghi hoặc: "Con cũng biết Mậu nhỉ? Nó là con trai của đại cữu con, rất được sủng ái. Cả ngày cưỡi ngựa đánh đu, làm đại cữu mẫu con rất đau đầu. Mãng nó, nó không ngừng; đánh nó, nó lại cười hi hi. Đại cữu mẫu con cũng không muốn quản nó nữa."

Nghi Ninh tròn tròn mắt sau khi nghe chuyện, đây là người làm cho văn võ bá quan không thể không quyên ra mấy chục vạn bạc chữa tai (cứu trợ), cương trực công chính, tức trí đa mưu, Lâm Mậu Lâm đại nhân sao?

Nàng còn nhớ rõ Lâm Mậu cùng La Thận Viễn quan hệ rất tốt, dường như xem La Thận Viễn như bạn thân duy nhất. Thì ra vẫn còn có chuyện sâu xa bên trong.

Lâm Hải Như tiếp tục nói về cháu mình: "..... Kêu nó đọc sách thì không chăm chỉ đọc, kêu nó đi theo học việc buôn bán thì nó không đồng ý. Lần trước, đại cữu mẫu con bị nó chọc giận, nói sẽ ném nó tới Bảo Định cho ta chăm."

Nghi Ninh cảm thấy có chút khó nói nên lời, sao đại nhân vật nào hồi nhỏ đều bất thường vậy.

Nàng cẩn thận nghĩ có phải mình nhớ lầm hay không.

Lúc nàng làm cây ngọc trám là năm Chí Đức thứ 14, đó là chuyện hai mươi năm sau. Hiện tại là năm Thái Bình thứ tám, Lục Gia Học vừa lên làm Lục đô đốc, mới 28 tuổi. La Thận Viễn 16 tuổi, vị Lâm đại nhân này hẳn là tuổi xấp xỉ La Thận Viễn.

Nghi Ninh hỏi tuổi Lâm Mậu này, Lâm Hải Như chỉ nói ước chừng là 14, 15 tuổi, cụ thể bao lớn cũng không nói rõ ràng.

Đối với chuyện sẽ phát sinh sau này, tuy rằng Nghi Ninh biết, nhưng cũng không có năng lực xen vào. Vị Lâm Mậu Lâm đại nhân này có lẽ lúc còn trẻ hết sức lông bông, nàng không hỏi nhiều. Đem vòng ngọc phi thủy cùng khối dương chi ngọc ôm vào trong lòng, nàng cáo biệt Lâm Hải Như trở về.

La lão thái thái nhìn thấy nàng mang nhiều vòng ngọc như vậy trở về, dờ khóc dờ cười. Kêu nha đầu chạy nhanh đến giúp Nghi Ninh ghi vào danh sách kim khối, miễn cho nàng về sau tùy tiện cầm chơi rồi đánh mất, mấy món này đều có giá trị xa xỉ.

Nghi Ninh cảm thấy chỉ cần mình tùy tiện ôm một món, ngủ cũng có thể cười. Sáng hôm sau, sau khi thức dậy, nàng còn kéo ra ngăn tủ riêng ra xem.

Lúc Lâm Hải Như đến thỉnh an, La lão thái thái đã nói bà: "Mấy món quý trọng gì đó người cũng dám tùy ý cho nó, tuổi nó còn nhỏ, nếu làm mất thì sao?"

Lâm Hải Như không đồng ý nói: "Đề ở chỗ của con cũng vô dụng, con còn ngại mấy món đó chiếm chỗ. Nghi Ninh quăng mất thì thôi, con sẽ mua cho nó món mới."

La lão thái thái vừa bực mình vừa buồn cười, tiểu nha đầu kia ôm vòng ngọc ngủ như một người tham tiền, không tốt rồi, phải kêu nó giao ra vòng ngọc.

Nghi Ninh cầm khối dương chi bạch ngọc kia, muốn vì La Thận Viễn làm một cái ngọc bội cho La Thận Viễn.

Hắn bao lâu nay chỉ dùng một khối ngọc bội bằng thanh ngọc, tỉ lệ bình thường. Nàng lần trước dụng tâm xem qua, ngọc bội có thể đã bị rơi một lần, mặt trên có vết rạn.

Dương chi bạch ngọc, thật xứng với khí chất của tam ca.

Làm xong vừa vặn có thể làm lễ vật sau khi tam ca thi hương trở về. Nghi Ninh nghĩ đến đây, buổi chiều phân phó Tuyết Chi tìm cho nàng một người khắc ngọc. Một ngọc tượng lớn tuổi có bộ râu bạc dài đi vào viện. Cầm khối ngọc lên đánh giá, có chút kích động, luyến tiếc nửa ngày không muốn buông tay, tuyết đôi là ngọc chất cực phẩm.

Hắn hỏi Nghi Ninh muốn làm thành mẫu gì, Nghi Ninh suy nghĩ nửa ngày cũng chưa có ý tưởng.

Phúc lộc thọ đa dạng quá mức tầm thường, không bằng làm một con thủy thú. Long phượng linh tinh cũng quá thông thường, Nghi Ninh định chủ ý nói: "Vậy điều khắc một con tì hưu đi!"

Có năng lực trừ tà, có năng lực chiêu tài, rất tốt.

Ngọc tượng là người quen của La gia, Nghi Ninh cũng yên tâm mà giao ra ngọc thạch, ông ấy cung kính nhận rồi ôm hòm đồ nghề lui ra ngoài.

Nha đầu tiến vào nói với La lão thái thái đám người đại thiếu gia đã trở lại.

Bọn họ đi theo La Thành Chương đến bái kiến Tổng Đốc học, Tổng Đốc học khen La Hoài Viễn không dứt miệng, nói hẳn lần này chắc chắn sẽ trúng cử. Sau khi Trần thị nghe nói, cực kỳ vui mừng, cho người đưa mấy bức tranh chữ đến tặng Tổng Đốc học.

Sau khi chờ ba người La Hoài Viễn trở về, Trần thị và Lâm Hải Như cũng đến.

Ngày mai sáng sớm bọn họ sẽ khởi hành đi trường thi tham gia thi hương, nên vội tới cáo từ La lão thái thái.

Trần thị nhìn con mình cao lớn vững chãi, dĩ nhiên là đã lớn. Nhịn không được động dung nói: "Con là trưởng tử, phải làm tấm gương cho nhị đệ, tam đệ con. Lần này nhất định phải trúng cử trở về, ngày sau nhị đệ, tam đệ con phải nhờ con chỉ điểm, La gia còn trông cậy vào con quang tông diệu tổ."

Trần thị căn bản không nghĩ tới La Thận Viễn có thể trúng cử. Tuy rằng La Thận Viễn được Lâm Hải Như nhận làm con, nhưng dù sao cũng là thứ xuất do nha đầu sinh, có thể có tiền đồ như thế nào.

La Sơn Viễn lần này đã hạ quyết tâm phải đi theo đại ca bồi luyện, hẳn biết lấy năng lực của hẳn, trúng cử có chút khó khăn. Cho nên mẫu thân lôi kéo tay đại ca dặn dò, nhưng không có nói gì với hẳn, hẳn cũng không thêm để ý.

Lâm Hải Như nhìn La Thận Viễn, trong lòng hiện tại coi hẳn như con trai ruột của mình. Trần thị lôi kéo con trai dặn dò, muốn hay không bà cũng phải dặn dò La Thận Viễn vài câu. Nhưng nói cái gì tốt hơn đây?

Lâm Hải Như nhìn La Thận Viễn một hồi lâu, mới yên lặng nói: "Thận Viễn, lần này không trúng cũng không sao, thi nhiều lần cũng đậu à."

Nghi Ninh ở bên cạnh đang uống canh Quế Chi đưa, thiếu chút nữa bị Lâm Hải Như làm cho sặc nước.

Nàng ho khan vài tiếng, Tuyết Chi vội vàng vỗ lưng cho nàng: "Sao tiểu thư uống vội như vậy? Phải để ý cho đừng bị sặc."

La Thận Viễn nhìn Lâm Hải Như, lại nhìn Nghi Ninh đang không ngừng ho khan. Quay đầu đậm cười nói: "Con đã biết, tạ mẫu thân dặn dò."

Nghi Ninh đã đỡ hơn, thầm nghĩ rằng lần sau đừng uống nước lúc Lâm Hải Như nói chuyện.

Lâm Hải Như cảm thấy kỳ diệu, bản thân nói vậy cũng rất đúng a. Một lần thi không đậu, thi nhiều lần thì sẽ là được thôi, nếu vận khí tốt xem chừng chỉ cần thi một lần. Vận khí không tốt trở về tiếp tục đọc sách là được. Bà đề tay Nghi Ninh, hạ giọng hỏi: "Ta có nói lỡ lờ không?"

Nghi Ninh lòng còn sợ hãi, buông ly trà nói: "Mẫu thân nói cực kỳ tốt, không có việc gì, tam ca sẽ không để ý đâu."

Trần thị mỉm cười rồi uống trà, bà cảm thấy tuy rằng Lâm Hải Như nói chuyện trực tiếp, cũng không xem ra gì. Hiện tại, tâm tư bà đều đặt nặng ở việc thi hương của con trai, những chuyện khác bà đều không thêm để ý. Chỉ cần La Hoài Viễn có thể trúng cử, không sợ lão thái thái không hoà nhã với bà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34

Buổi tối mở bàn tiệc tại Noãn các, La Thành Chương trò chuyện lần lượt với ba người sắp thi hương. Cuối cùng đến khi La Hoài Viễn vào thư phòng trời đã rất khuya.

La Thận Viễn ngồi ở lan can Noãn các nghỉ ngơi. Bên cạnh trống vắng không người.

Nghi Ninh xa xa đã thấy, đi vào ngồi bên cạnh hẳn. La Thận Viễn nghiêng đầu nhìn nàng một cái, không nói gì.

Nghi Ninh định nói với hẳn mấy câu động viên, nhưng càng nghĩ càng không biết nên nói gì thì tốt. Liên nói: "Tam ca, lần này huynh phải thi tốt nhé."

La Thận Viễn quay đầu hỏi nàng: "Muội muốn tốt cỡ nào?"

Cái này cần gì phải suy nghĩ, Nghi Ninh lập tức nói: "Đương nhiên có thể tốt thật là tốt."

La Thận Viễn lại cười cười: "Được."

Nghi Ninh nhìn vết sẹo dữ tợn trên tay hẳn đặt trên lan can, luôn nhớ cảnh tượng La lão thái thái đã nói. "Nó vì đón lấy con mà bị đè trên mặt đất, kéo dao đâm thủng mu bàn tay nó, cả bàn tay toàn là máu. Nó đau đến khuôn mặt nhăn nhó....."

Trong lòng Nghi Ninh vẫn không thoải mái, nàng kéo tay tam ca, nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo lòng bàn tay hắn, lại cảm giác hần đường như hơi hơi cứng người. Nghi Ninh hỏi: "Tam ca, thật sự tay không thể chữa hết sao?"

"Chỉ là không thể khống chế lực độ." La Thận Viễn nhìn tiểu nha đầu nâng tay mình cẩn thận nhìn, rồi thản nhiên giải thích, "Nếu dùng để viết chữ, kỳ thật không có gì trở ngại."

Nếu Tiểu Nghi Ninh vẫn còn, nhất định nàng ấy cũng sẽ áy náy tự trách.

La Thận Viễn bối vì nàng mà bị thương tật nhẹ. Tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng lại theo cả đời La Thận Viễn.

Đêm đó Nghi Ninh trở về, ngủ nằm mơ đều mơ thấy cảnh tượng này, đến khi Tuyết Chi đánh thức nàng, nàng mới biết mấy người La Thận Viễn đã đi rồi.

Nghi Ninh vừa óc lại tinh thần, nàng một chút cũng không lo lắng La Thận Viễn, nếu tam ca đã cam đoan với nàng, vậy nhất định hắn sẽ làm được.

Lâm Hải Như cũng không lo lắng, bởi vì nàng trước giờ không cảm thấy La Thận Viễn sẽ thi đậu.

Trong phủ lo lắng nhất chính là Trần thị, nghe nói nàng lo đến tối cả đêm hôm qua ngủ không ngon, sáng sớm thức dậy, khoe miệng nổi vết bóng rộp rồi.

Thành công hay thất bại chỉ trong chớp mắt, khó trách Trần thị lại khẩn trương.

Nghi Ninh căn bản không nhớ rõ La Hoài Viễn cuối cùng có đậu hay không, nàng sống ở hậu trạch, có thể nghe thấy cũng toàn là nhân vật lớn. Người đọc sách giống La Hoài Viễn thật sự là nhiều lắm, nàng thậm chí chưa từng nghe nói đến tên La Hoài Viễn.

Thời điểm đó những người này với nàng mà nói, chẳng qua là đề tài tùy ý trong miệng người khác. Hiện giờ lại tồn tại chân thật bên cạnh nàng.

La Nghi Ngọc cũng lo cho huynh trưởng mình, buồn bực trong phòng thêu giày hay khăn tay với kiểu như là 'Đại triển hoành đồ' 'Mã đáo thành công' gì đó cho La Hoài Viễn. La Nghi Tú trước sau như một là người không tìm không phổi, cả ngày qua chỗ Nghi Ninh chơi, vừa ăn lại ở. La lão thái thái hỏi nàng có lo lắng việc La Hoài Viễn thi hương hay không, nàng có chút mờ mịt nói: "A? Thi không đậu thì thi nữa, lo lắng việc gì ạ!"

Nghi Ninh cười đến đau bụng, nàng cảm thấy hắn là đưa La Nghi Tú đi làm khuê nữ cho Lâm Hải Như.

Nghe nói là người cha già của Cố nữ tiên sinh qua đời, sau khi lo xong hậu sự trở về, trên tay áo dính miếng tang. Cả người nặng nề hơn bình thường rất nhiều, lão thái thái thấy tinh thần nàng không tốt lắm, lại nghe nói trong nhà nàng còn có mấy người em trai em gái. Thường cho nàng mấy trăm lượng bạc, để nàng hết hiếu kỳ lại đến.

Đại tang dù sao cũng phải giữ một năm! Cũng có nghĩa là một năm không gặp Cố nữ tiên sinh.

La Nghi Tú biết vậy vô cùng cao hứng, vội cho nha đầu đến đưa thêm cho cấp Cố nữ tiên sinh bốn mươi lượng bạc, hối mau trở về đi, về ở càng lâu càng tốt, nàng sẽ không phải đi học sáng sớm mỗi ngày. Nghi Ninh biết chuyện này khi đang tập viết chữ, nàng nghĩ ngợi rồi nói với Tuyết Chi: "Người cũng lấy bốn mươi lượng bạc cho thêm nữ tiên sinh đi, "Lại nghĩ đến quê cha Cố nữ tiên sinh ở huyện Cao Dương, đường xá xa xôi, nói tiếp, "Mang nhiều bạc như vậy không an toàn, thôi phải chiếc xe ngựa tiễn nàng đoạn đường."

Cố nữ tiên sinh cầm mấy trăm lượng bạc trong tay, im lặng một hồi hai mắt đỏ bừng, gì cũng không nói leo lên xe ngựa.

Cứ như vậy, ngày qua ngày càng thêm thanh nhàn.

Giữa tháng tám, kết thúc thi hương. Phải đợi tới tháng chín mới Yết bạng, cũng là mùa quế nở rộ, cho nên còn gọi là quế bạng.

Nghi Ninh đang chơi đùa kiểu với La Nghi Tú, mấy người La Thận Viễn đã trở về. La lão thái thái, Trần thị và Lâm Hải Như tự mình đến Ảnh Bích nghênh đón bọn họ. La Hoài Viễn thoát nhìn là thật sự rất tin tưởng mình đậu, một chút mệt mỏi cũng không có. Khuôn mặt La Sơn Viễn rất uể oải, La Thận Viễn đi theo sau hai người, nhìn vừa không tốt cũng không tệ.

Trần thị và La Nghi Ngọc nhìn hai mắt La Hoài Viễn đỏ ửng, La Hoài Viễn thấy đáng vẻ mẫu thân còn tiêu tụy hơn mình mấy phần, bất giác cũng xúc động. Hai mẹ con ôm nhau an ủi một lúc.

Lâm Hải Như không áp lực gì, cả ngày ăn ngon ngủ say. Nàng nhìn nhìn La Thận Viễn, lại đưa mắt nhìn Nghi Ninh, như là đang hỏi nàng.

—— Sao Tam ca con đỡ như khúc cây vậy, nhìn không ra là nên an ủi nó hay là chúc mừng nó nữa à.

Cũng may La lão thái thái lập tức bảo cả nhà cùng nhau về chính sảnh, để ba người nghỉ ngơi trước. Thi hương không như thi phú, mấy thí sinh ngồi trong phòng nhỏ hẹp, ngay cả cái xoay người cũng khó khăn. Trong phòng có hai tấm ván gỗ, lúc viết văn thì dựng làm bàn, khi ngủ thì ghép lại làm giường. Ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ đều ở trong đó, chỉ cần không phải người quá tệ, người bên trên phải xuống tuần tra cũng sẽ không quan tâm người ở làm gì trong đó.

Ngày hôm sau, Trần thị dẫn dò phòng bếp nhất định làm đồ ăn riêng, món chính có cá lư hấp, chân giò hun khói, cánh ngỗng ngâm, thịt hươu nướng, cua muối. Định là bồi bổ cho hai con trai, lại không thể bên này nặng bên kia nhẹ, tiện thể đưa một phần qua cho La Thận Viễn.

Đúng lúc Nghi Ninh thăm tam ca nàng, vừa vặn thấy bà từ đề đồ ăn lại. Nàng mở mấy hộp đồ ăn ra xem. Cá lư hấp gừng rắc ít hành, cho chút nước tương và dầu mè, thơm ơi là thơm. Thịt huou nướng có màu sắc rất hấp dẫn, tương đỏ hòa với mỡ chảy thoát nhìn cũng rất ngon.

La Thận Viễn thay đổi áo khác đi ra, vừa vặn nhìn thấy Nghi Ninh há miệng đang cắn chân con cua. Nghi Ninh không hề cảm giác làm khách không mời, vậy tay cười nói: "Tam ca mau tới đây ăn, đại bá mẫu mang đồ ăn rất ngon nè cho huynh."

La Thận Viễn lại nhú nhú mày: "Cua tính hàn, hướng chi lại là muối mặn, Sao muối dám ăn."

Nói xong liền đưa tay cướp chân con cua trong miệng nàng đi.

Hắn ngồi xuống, tự mình gấp một đĩa thịt cá cho Nghi Ninh: "Ăn cái này."

Nghi Ninh cảm đôi đĩa nhỏ của mình, nghĩ bụng cái này có gì không có thể ăn, đầu bếp ban đầu của nàng chính là người Dương Châu, cua muối nàng từng ăn cũng rất nhiều. Đầu bếp La gia nấu ăn lại thiên khẩu vị phương bắc, mà món cua muối đã lâu rồi nàng chưa ăn lại.

Nghi Ninh muốn ăn thịt huou, La Thận Viễn lại đề chiếc đĩa của nàng: "Cái này cũng không được ăn."

Nghi Ninh phát hiện từ sau khi tam ca có quan hệ thân mật với nàng, hắn bắt đầu quản lý nàng. Hồi đầu không phải rất dung túng nàng sao..... Nghi Ninh suy nghĩ mãi, mới nghi ngờ hỏi: "Tam ca, chắc không phải là huynh muốn mình ăn mới không cho ta chứ?"

La Thận Viễn cười cười, thân nhiên hỏi: "Muội nghĩ vậy thật à?"

Nghi Ninh phát hiện tam ca nàng đang im lặng ngó mình, nàng cũng cười cười không dám nói nữa, ngoan ngoãn gấp thịt cá trong đĩa ăn.

Một bàn lớn cá thịt vào bụng Nghi Ninh, La Thận Viễn gấp đồ ăn lừa xương cá cho nàng, ngược lại bản thân không động món nào trong mâm.

Nghi Ninh nhìn con cua to kia nhưng không thể nào động thủ, trong lòng thở dài một tiếng. Ăn uống no say, nàng nằm dưới cây phoi nắng. La Thận Viễn cảm thấy nàng giống như con mèo nhỏ, cuộn tròn người mình, lông mi thật dài khép lại, như vẽ một đường ở trên khuôn mặt trắng như tuyết. Khuôn mặt nhỏ nhắn úp vào gối, nằm sấp không muốn nhúc nhích.

Hắn đang nhìn Nghi Ninh gật gù vào giấc, hơi xuất thần, trong phòng lại truyền đến vang lên một tiếng.

Nghi Ninh cũng bị giật mình tỉnh giấc. Ngẩng đầu nhìn, phát hiện tam ca nàng đã đi vào phòng trong, từ tấm bình phong có thể thấy, là nha đầu mặc áo vạt xanh nhạt lăm rọi mâm, nàng ta lại duỗi tay nhặt mảnh vỡ, đầu ngón tay bị đâm rách. Trên đầu ngón tay nhọn nhọn đỏ rướm rướm giọt máu đỏ, và nước mắt trên má nàng như sắp chảy xuống.

Bỗng chốc Nghi Ninh hết buồn ngủ.

Nàng biết nha đầu này gọi là Họa Lục, người còn lại gọi là Họa Đường. Vừa thấy là biết người đẹp đọc đủ thứ thi thư do Trần thị ban cho, không giống người bán mạng cứ gọi gì mà Đại Nha Nhị Nha. Thủ đoạn đó của nàng ta, sao lại thấy như quen mắt vậy.....

Nghi Ninh lại nghĩ đến Kiều di nương.

Kiều di nương hẳn là di nương rất thành công, nên bọn nha đầu cũng sẽ bắt chước nàng ta.

Nghi Ninh cảm thấy buồn cười, lại nằm xuống. Một lát sau La Thận Viễn bước ra, hỏi nàng: "Có làm ồn phá giấc ngủ của muội?"

Nghi Ninh lắc đầu, dù sao nàng cũng chưa có ngủ, nàng hỏi La Thận Viễn: "Muội thấy như tay nàng ta bị đứt rồi?"

La Thận Viễn thân nhiên đáp: "Nàng ta làm vỡ cái mâm, ta phạt nàng bạc hai tháng, cho nàng xuống băng bó không cần hầu hạ."

Nghi Ninh không quá vừa lòng, tam ca cái gì cũng tốt, chỉ là có chút không hiểu phong tình. Tiểu cô nương người ta khổ khổ sờ sờ làm mình bị thương là vì cái gì chứ, còn không phải vì trông cậy vào huynh có thể dỗ dành à, nếu có thể giúp đỡ băng bó thì tốt không gì bằng. Nhưng tam ca nàng lại phạt tiền tháng còn người ta còn đuổi người ta đi xuống.....

Nghi Ninh càng thấy kỳ lạ, sau này tam ca nàng kết đôi với tiểu thư nhà ai, sao nàng vẫn không nhớ ra vậy.

Nghi Ninh nghĩ hoài, nghĩa mãi vẫn không có chút ấn tượng. Dù sao khi đó nàng cũng là cây trâm cài, biết điều này điều nọ đều do người khác nói ra, thế từ La Thận Viễn là ai trường tấu cũng sẽ không quan tâm, bọn hạ nhân lại càng không quan tâm.

Nàng trở lại chỗ La lão thái thái, lại nhìn thấy La đại gia lâu không gặp đã trở lại. Nói vậy cũng là vì La Hoài Viễn thi hương đặc biệt theo từ kinh thành trở về. La Thành Chương ngồi bên cạnh La Thành Văn, ba người trò chuyện vui vẻ. La Thành Chương hỏi nội dung thi hương lần này thi cái gì, lại hỏi La Hoài Viễn đối đáp ra sao.

La Hoài Viễn nói tỉ mỉ mình viết thế nào, La Thành Chương nghe liên tục gật đầu, nói lần này nhất định đậu là không thành vấn đề.

Trần thị ở bên cạnh nghe cũng thấy yên tâm và vinh dự, La Hoài Viễn mới mười tám tuổi. Nếu thật sự có thể đậu, vậy so với La Thành Văn thì sớm một năm đấy. Về sau câu nói của nàng ở La gia liền càng thêm có phân lượng.

Ánh mắt La Thành Vãn nhìn La Hoài Viễn cũng tràn ngập vui mừng: "Ta đã nghe Trương Hàn Lâm nói, con thật sự là tận tâm đọc sách. Lần này ta trở về, sẽ chờ đến khi con yết bảng rồi lại đi. Tránh cho đến lúc đó muốn về cũng không kịp."

La Hoài Viễn khiêm tốn cười, tâm tình vô cùng thư sướng. Hắn nghiêng đầu nhìn Nghi Ninh từ bên ngoài bước vào, cười hỏi Nghi Ninh: "Mi Mi nhi, sao gần đây cũng không chơi với đại ca? Lần trước Đại ca đưa cho muội vòng lưu ly, muội thích không?"

Nghi Ninh nghĩ ta cũng không phải con chó con, tâm tình người tốt lắm liền đến trêu chọc.

Nàng cười cười nói: "Thích."

Tâm tình Trần thị thật sự tốt, nên ngay cả Nghi Ninh nhìn cũng thuận mắt rất nhiều, kéo qua tay nhỏ bé Nghi Ninh, mỉm cười: "Đợi đến ngày yết bảng, chi cần đại ca con đậu, con muốn cái gì phải đi đòi nó đó. Nếu nó không cho mua ta liền mắng nó."

Nghi Ninh gật đầu hùa theo, nghĩ nàng cũng đang chờ ngày yết bảng đó đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35

Editor: Bé Muối

Mùa hạ oi bức đến nỗi ve cũng không thèm kêu.

Thời tiết vẫn nóng, nhưng so với mấy ngày trước đã mát mẻ hơn rất nhiều. Nghi Ninh mặc áo mùa hè váy hoa ngồi trên giường, kêu Tuyết Chi mang ti hưu bằng dương chi ngọc cho nàng xem. Ngọc tượng còn dùng dây xanh lam thắt thành dây đeo, ngọc bội chạm trổ kỹ càng, phản chiếu ánh xanh dưới ánh Mặt Trời, xanh ngọc thuần túy, rất đẹp mắt.

Nghi Ninh đem khối ngọc bội này cất vào hộp, tạm thời không tính lấy ra. Đợi đến lúc yết bảng mới đưa cho tam ca.

Dù một lòng tin tưởng con trai, Trần thị cũng càng ngày càng nôn nóng. Mỗi ngày rời giường chuyện đầu tiên làm là hỏi đã yết bảng chưa, ngay cả đi thỉnh an La lão thái thái cũng nhắc tới.

Lâm Hải Như nghe hoài rất phiền, không kiên nhẫn nói: "Đại tẩu, việc này gấp cũng không gấp được. Tẩu đừng lo lắng quá. Tẩu xem, lão thái thái và muội rất bình tĩnh."

Trần thị nghĩ rằng người không có con ruột, sao hiểu được loại tâm tình này. Nhưng còn có La Thận Viễn, La Thận Viễn chẳng lẽ có thể trúng cử?

La lão thái thái nhìn hai người nhìn nhau chằm chằm, thân nhiên nói: "Ta thấy Hoài Viễn chắc đậu rồi, Hải Như nói đúng, người không cần phải gấp gáp."

La lão thái thái đã lên tiếng, Trần thị cũng chỉ có thể đứng dậy gật đầu.

Mọi người tán gẫu, nói đến di nương mới nạp của La Thành Vãn, là nha đầu ban đầu hầu hạ di nương đưa lên. Nói đến chuyện này, Trần thị cảm thấy không thoải mái, bà và Lâm Hải Như lập trường giống nhau, đối với tiểu di nương căm hận vô cùng.

Lâm Hải Như lên nói với Nghi Ninh: "Đừng nhìn đại bá mẫu con đoan trang nghiêm túc, không chừng lúc về thế nào cũng mắng di nương kia là tiện tì."

Lâm Hải Như nói với nàng chuyện tiểu di nương kia, theo La Thành Vãn trở về từ kinh thành, liền tiếp mấy đêm đều nghỉ ở chỗ tiểu di nương này. Cuối cùng, Trần thị đưa trưởng tử La Hoài Viễn ra, là vì lo lắng cho tiền đồ, cho rường cột của La gia, mới thu hút La đại gia ở lại phòng của bà.

Hôm sau, Trần thị liền phạt tiểu di nương kia quỳ hầu hạ bà rửa mặt chải đầu, tiểu di nương nước mắt nhạt nhòa lại không dám đi cáo trạng.

Lâm Hải Như nghe thấy tin thực sự thoải mái, bà cũng rất muốn bắt Kiều di nương quỳ hầu hạ bà rửa mặt chải đầu, nhưng bà lại không có cái rường cột La gia chống đỡ.

Nghi Ninh nghĩ rằng cái này có gì khó, cười ra chủ ý: "Người là phu nhân, bà ta là di nương. Người phân phó ba ta có thể không nghe sao? Lần sau người cứ phân phó bà ta đứng hầu hạ người ăn cơm. Nếu bà ta ỷ khuất, người cứ nói là nhất thời quên không kêu bà ta ngồi xuống. Ba ta trước mặt phụ thân con chắc chắn không dám lật bỏ bộ mặt ủy mị đâu."

Lâm Hải Như nghe lời Nghi Ninh hôm sau liền thử nghiệm, phát hiện Kiều di nương quả nhiên không dám nói gì, đứng hầu hạ bà ăn xong điểm tâm. Ngày đó, cả một ngày tâm tình của bà rất tốt, mà Kiều di nương sắc mặt xanh mét đi về, qua hôm sau liền cáo ốm không tới.

Lâm Hải Như sai nha đầu đưa bỏ canh qua cho Kiều đi nướng, bà tự mình đem một đôi trâm cài đến đưa cho Nghi Ninh.

Nghi Ninh cầm trâm cài thưởng thức, lại nhớ đến ngọc bội trong ngăn kéo.

Ngày mai sẽ yết bảng.

Tam ca khẳng định có thể trúng cử, nhưng không biết hẳn đứng thứ mấy.

Sáng sớm hôm sau, Trần thị thức dậy, liền kêu người ra ngoài tìm hiểu, Trần thị ở trong phòng đi tới đi lui, La Nghi Tú ngồi kế bên nhìn đến hoảng hốt theo. Trần thị lại xiết chặt khăn, nhìn chăm chăm cửa. Không phải kêu hẳn đi nha môn tuần phủ, làm sao nửa ngày còn chưa trở về.....

Bà cuối cùng vẫn ngồi xuống, uống một ngụm trà ổn định tâm tình.

Tiền viện, một người cưỡi ngựa chạy về nhanh như bay. Tiền thắng đến Từ Chi viện, đem dây cương ném cho gã sai vặt bên cạnh, kích động cả người run run. Vợ vàng đi vào chỗ Trần thị.

Bọn nha đầu hầu hạ trong phòng Trần thị thấy người này vợ vàng cho vào.

Bọn họ cũng rất kích động, đại thiếu gia một khi trúng cử, tâm tình Trần thị sẽ tốt cả năm, đến lúc đó thế nào cũng thưởng rất nhiều cho bọn họ. Nhưng nếu đại thiếu gia không trúng cử, một năm này chắc chắn sẽ khó sống.

Trần thị nghe được động tĩnh vợ vàng buông chén trà, còn uống trà cái gì nữa. Kêu nha đầu đỡ lập tức đi tiền sảnh. La Nghi Ngọc cùng La Nghi Tú cũng lập tức đi theo.

Người tìm hiểu chạy về quá gấp gáp, đỡ ngực thở từng hơi, nói không nên lời.

Trần thị vợ vàng phân phó hạ nhân châm trà cho hẳn, nhìn hẳn uống nước. Sốt ruột nói: "Trúng hay không trúng người chỉ cần nói một chữ. Mau!"

Người tìm hiểu vừa uống nước vừa phun ra một câu "Trúng".

Trái tim Trần thị thả lỏng, nha đầu bà tử trong phòng đều vui sướng, La Nghi Ngọc cũng lộ ra vài phần tươi cười. Nha đầu cầm đầu lập tức chúc mừng Trần thị.

Trần thị cho dù đã dè dặt nhưng nụ cười trên mặt cũng không ngăn được. Bà nhẹ nhàng thở ra, phân phó ma ma phía sau chạy nhanh đi truyền lời cho La lão thái thái cùng đại gia.

Người kia khoát tay nói: "Đại phu nhân, đừng vội! Tiểu nhân còn chưa nói xong."

Trần thị gấp đến tức giận, nạt nộ: "Cái gì chưa nói xong. Chẳng lẽ đại thiếu gia không trúng?"

"Đại thiếu gia đã trúng cử" Người tìm hiểu nói, "Đứng thứ 38."

Trần thị bình tĩnh lại, đứng thứ mấy không quan trọng, trúng cử là được. Ở tuổi La Hoài Viễn muốn trúng cử đã rất khó.

"Nhưng tam thiếu gia La Thận Viễn của chúng ta cũng trúng." Người đó nói, "Tiểu nhân theo phân phó của người, cũng coi tên của nhị và tam thiếu gia."

Hắn nuốt nước bọt, có chút khản trương.

"Tam thiếu gia trúng... Hạng nhất, Giải Nguyên."

Trần thị nghe xong kinh ngạc đến không có phản ứng, sừng sột hồi lâu.

Trong thư phòng, La Thận Viễn đang viết chữ, cây bút di chuyển như múa trên giấy vẽ ra bốn chữ "Đăng vương các tự".

Hôm nay là ngày yết bảng thi Hương, sáng sớm sau khi thức dậy, hẳn liền bắt đầu viết chữ. Trong phòng thật sự yên tĩnh, chỉ có từng đợt khói nhẹ nhàng thoát ra từ lư hương, hương thơm dần lan tỏa.

Hắn chấp tay sau lưng, nhìn chăm chăm những chữ mới viết.

Cho đến khi ngoài cửa viện trước nay luôn im lặng lại ồn ào lên không chịu nổi.

Hắn đặt bút trong tay xuống, nhắm mắt lại. Vận may đã tới, mọi chuyện đều thay đổi.

Chuyện gì nên đến thì sẽ đến.

Nghi Ninh ngồi ở bên người La lão thái thái, dựa theo La lão thái thái phân phó học làm hầu bao. Nàng nhìn nhìn La lão thái thái, lại nhìn về phía Tuyệt Chi. Lại nhìn Lâm Hải Như ở hướng đối diện còn chưa hoàn hồn. Sao ba người này biểu cảm khác nhau dữ vậy.

Nàng rót cục buồng bầu bao đang dở trong tay xuống nói: "Mẫu thân, tam ca trúng cử, chắc hẳn người rất vui mừng."

Lâm Hải Như từ lúc nghe được tin tức đã không thể tin đến nỗi bị trạng thái hốt hoảng. Bà đứng lên, đi tới đi lui, lại đi đến trước mặt Nghi Ninh hỏi: "Ta..... Ta cứ thế này trở thành mẹ của cử nhân?"

Bà tiếp tục hỏi: "Nghi Ninh, không sai phải không? Là Giải Nguyên!"

Nghi Ninh lúc nghe tin tức cũng kinh ngạc một chút, nàng biết tam ca có thể thi thật tốt, nhưng không nghĩ tới hẳn trực tiếp giựt được Giải Nguyên mang về. Nhưng nghĩ đến thân phận của La Thận Viễn ngày sau, nàng lại bình tĩnh. Giải Nguyên mà thôi, không cần quá kinh ngạc.

Nhưng trừ nàng ra, trong phòng ai nghe tin cũng đều bị dọa.

Ngay cả La lão thái thái cũng hoảng hốt, hỏi lại người báo tin kia một lần nữa: "Thật là Giải Nguyên, người không có nhìn lầm?"

"Lão thái thái, chuyện quan trọng như vậy, sao tiểu nhân nhìn lầm được. Tiểu nhân còn đối chiếu thêm vài lần nữa." Người báo tin cười nói, "Còn phải chúc mừng lão thái thái, hai tôn tử trong nhà đều trúng cử, tam công tử lại là Giải Nguyên. Tri phủ đại nhân nghe nói, nói muốn đến cửa bái phỏng."

Bảng đầu tiên dán tại tuần phủ nha môn, tri phủ biết đầu tiên, cho nên lập tức phái người truyền tin cho La lão thái thái.

La lão thái thái tâm thần không yên kêu nha đầu thường cho người báo tin một túi bạc.

Chỉ qua La lão thái thái rất nhanh đã trấn định, lập tức cho người đi thỉnh đám người La Thành Chương, La Thận Viễn lại.

Lâm Hải Như còn có chút co quắp: "Con nghĩ ta có phải nên đưa nó chút gì hay không? Hay là nên nói chút gì?"

Nghi Ninh lắc đầu nói: "Không có việc gì đâu, người không cần quá lo lắng. Cứ làm theo tổ mẫu là được."

La lão thái thái nghe vậy nhìn thoáng qua Lâm Hải Như: "Nghi Ninh nói cực kỳ đúng, một lát người vẫn nên nói ít thôi. Hôn nữa qua hôm nay, khẳng định có rất nhiều phu nhân thế gia muốn kết giao cùng người, người nhất định đừng lộ thân phận. Người hiện tại là mẹ của Giải Nguyên, nay đã khác xưa, biết không?"

Lâm Hải Như gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định sẽ nói ít nhất.

Người đến đầu tiên là Trần thị, vẻ mặt tươi cười bước chân vào cửa, nắm tay La lão thái thái nói chuyện, đối với Lâm Hải Như vẻ mặt ôn hoà như một cơn xuân phong, liên tục chúc mừng không thôi. Lúc bà ngồi xuống, Nghi Ninh nhìn thấy, lòng bàn tay bà ra mồ hôi đến khăn, ánh mắt cứ nhìn thẳng ra cửa.

Nha đầu thông truyền một tiếng "Tam thiếu gia đến", La Thận Viễn tiến vào.

Ánh mắt Trần thị lần đầu tiên chân chính nhìn rõ La Thận Viễn. Hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ với La lão thái thái, lại theo thứ tự hành lễ với bà và Lâm Hải Như.

La lão thái thái mỉm cười nhìn hắn, kêu hắn đứng lên nói: "Con đã biết?"

La Thận Viễn có lễ nói: "Tôn nhi đã biết rồi."

Không biết có phải vì La Thận Viễn trúng cử, Trần thị cảm thấy hắn so với lúc xưa cao lớn hơn một chút. Đứng trước mặt La lão thái thái, khuôn mặt lạnh lùng có một loại khí thế không nói nên lời. Lâm người ta không thể dời mắt.

Trần thị cảm thấy mắt mình chắc bị mờ rồi.

Trước kia, sao bà không nhìn ra La Thận Viễn người phần tử ăn lão hổ (sói đội lột cừu). Giải Nguyên..... Đó là chuyện mà vận khí tốt là có thể trúng sao? Vị thứ tử này ngày thường cũng không bộc lộ tài năng gì, có phải chờ đến giờ phút này hay không?

Trần thị nhìn ánh mắt hắn bình tĩnh mà lãnh đạm, cảm thấy trong lòng phát lạnh. Lại nhìn đến mọi người chung quanh đều bình tĩnh từ La lão thái thái đến Tuyết Chi, thậm chí là La Nghi Ninh mới bảy tuổi, thật là có bao nhiêu khiếp sợ.

Bọn họ có phải đã sớm rõ ràng hay không?

La Hoài Viễn đi cùng La Nghi Ngọc và La Nghi Tú đến, ba người cũng đã biết tin tức.

Vốn hẳn trúng cử hẳn là chuyện rất đáng vui mừng. Nhưng nghe nói vị tam đệ hẳn luôn không để vào mắt này lại đậu Giải Nguyên, La Hoài Viễn kinh ngạc đến không thể tin nổi. Hắn muốn xác nhận sự thật nên chạy đến viện của tổ mẫu.

Hắn đi vào liền đánh giá La Thận Viễn.

Hắn luôn cho rằng La Thận Viễn thấp bé hơn hẳn, hôm nay mới phát hiện kỳ thật La Thận Viễn so với mình còn cao hơn một phần. La Thận Viễn ôn hoà cười nói: "Đại ca, huynh cũng tới rồi."

Nếu là thường ngày, hẳn hẳn định cảm thấy La Thận Viễn đang khiêm tốn kính trọng tươi cười.

Nhưng hôm nay sao hẳn cảm thấy, trong nụ cười có loại ý tứ hàm xúc nói không nên lời. Đó là ý tứ hàm xúc gì?

Ngày thường hẳn là trưởng tử, luôn được lão sư ngợi khen, nhận sự coi trọng trong La gia, chi phí ăn mặc đều tốt nhất. Mà La Thận Viễn cái gì cũng không có. Thậm chí lần này thi Hương, tất cả mọi người nhận định La Thận Viễn chỉ đi bồi luyện với hẳn.

Nhưng hiện tại La Thận Viễn hạng nhất, Giải Nguyên thi hương. Tuy rằng hẳn cũng đậu, nhưng xếp hạng với La Thận Viễn là một trời một vực.

La Hoài Viễn kiềm nén nhiều tâm tư trong lòng, mỉm cười ý vị thâm trường nói: "Ngày thường nửa điểm cũng không nhìn ra tam đệ lợi hại đến thế, lần này ta còn phải chúc mừng tam đệ."

La Thận Viễn không có khiêm tốn, cười nhẹ: "Đệ cũng chúc mừng đại ca trúng cử."

Lúc này nha đầu bên ngoài tiến vào truyền lời, vẻ mặt tươi cười báo có khách đến bái phỏng: "..... Người nhà Cao gia, Dương gia, còn có Bảo Định Tri phủ đại nhân, Đồng Tri phủ Lưu đại nhân, Thông Phán đại nhân, Dệt Tạo phủ Từ đại nhân đều đến chúc mừng, đều nói muốn gặp tam thiếu gia một lần, đại gia kêu tam thiếu gia chạy nhanh ra đi đón khách."

La lão thái thái nhú mày, Cao gia từng có một vị Các lão, ngày thường cảm thấy thân phận La gia thấp hơn, không thường lui tới cùng bọn họ. Nay cũng đến nhà. La Thận Viễn hiện tại địa vị đã khác trước, huống hồ hẳn lại là thiếu niên Giải Nguyên, La gia về sau sẽ nhờ hẳn mà được thay đổi.

La lão thái thái nhìn La Hoài Viễn còn đứng tại chỗ.

Người nhà Tri phủ, Thông Phán không có nói muốn gặp hẳn.

La Thận Viễn nghe xong hành lễ với La lão thái thái, cung kính nói: "Tôn nhi xin phép đi trước."

La lão thái thái hít sâu một hơi, xoa thái dương nói: "Ta đi cùng con." Người đến đều là người có uy tín danh dự, bà không ra mặt sao được. La lão thái thái lại quay đầu dặn dò Trần thị đang không yên lòng, "Canh giữ các tiểu thư, không cho các nàng đến tiền đình. Trong phủ nếu có chuyện gì người cứ quyết định. Mặt khác phân phó phòng bếp chuẩn bị rượu và thức ăn, nhất định phải phong phú."

Các tiểu thư khuê các như Nghi Ninh trong trường hợp này không được góp mặt, ngay cả La Hoài Viễn vừa trúng cử cũng không có tư cách.

Nghi Ninh nghiêng đầu nhìn La Hoài Viễn, mặt hẳn tươi cười cực kỳ cứng nhắc, cũng không có tao nhã mấy. Người trúng cử là hẳn, tối hôm nay hẳn là bị mọi người vây quanh chúc mừng.

Nhưng một La Thận Viễn luôn bị khinh khi ghét bỏ, đến lúc này hẳn cũng hoàn toàn âm đạm thất sắc.

Nghi Ninh quay đầu lại, nhìn La Thận Viễn bị đám người vây quanh, khóe miệng của nàng lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Chim đại bàng gặp gió lớn, như con diều gặp gió, bay lên thật cao trên bầu trời. Nếu đến lúc gió lặng, nó lại đập trên những con sóng. Tam ca, người như vậy, sẽ không bị trời buộc ở La gia nho nhỏ, nàng vui mừng cho hẳn, đồng thời trong lòng cũng có một tia buồn bã.

Con người một khi nắm trong tay địa vị cùng quyền lực sẽ thay đổi tính tình. Ai rồi cũng sẽ thay đổi, Lục Gia Học đã như vậy, La Thận Viễn cũng sẽ như vậy.

Nghi Ninh nghĩ đến đây lại nao nao trong lòng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Các đồng chí, tốt xấu gì cũng được 4000 chữ kịch tình... Về sau ta sẽ cố gắng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ngoài cửa viện vô cùng ồn ào, như có chuyện vui gì đó, tiếng chào hỏi, tiếng bọn nha đầu nghênh đón khách, tiếng mấy bà từ của các phòng vội vàng sắp xếp tiệc rượu, làm cho Kiều di nương đau đầu.

Hôm trước Lâm Hải Như và La Thành Chương ăn bữa sáng. Lâm Hải Như để nàng hầu hạ ở bên cạnh. Đứng cả buổi cũng không cho nàng ngồi xuống. Kiều di nương không bị ức hiếp thế này đã bao nhiêu năm, mặt đen hết cả. Nhưng trước mặt La Thành Chương nàng lại phải vờ nhu nhược đáng thương, làm sao dám ở tình huống chủ mẫu chưa cho phép mà ngồi xuống. Nàng níu tay nha đầu ra hiệu sức mình không chịu nổi nữa. Nhưng La Thành Chương vẫn cứ lo lắng chuyện thi cử của con cháu, đầu óc không yên căn bản không chú ý tới nàng.

Kiều đi nương trở về rồi thì mặt mũi âm trầm, ngày thứ hai lấy có bệnh không ra, buổi chiều trái lại thật sự được trúng gió.

Hiện giờ Nàng ta tựa vào trên sạp quý phi, gối lên gối ngọc mới miễn cưỡng thoải mái chút. Bất tiểu nha đầu quỳ bên cạnh nàng, ngón tay chấm chút dầu cù là chậm rãi xoa ấn trên huyết thái dương nàng, lúc này bên ngoài rộn ràng, nàng chỉ cảm thấy trúng gió càng thêm nặng.

"Bên ngoài làm cái gì vậy, sao lại ồn ào như vậy?" Nàng hỏi một tiểu nha đầu vừa mới bước vào.

Tiểu nha đầu đáp: "Di nương, thiếu gia chúng ta thi đậu. Trong phủ đang vội vàng chúc mừng, nghe nói rất nhiều đại quan cũng đến."

Kiều đi nương nghe đến đó, lại ưỡ ỏi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy cả người mình không có khí lực: "Thi đậu ờ thi thi đậu, La Hoàn Viễn thi đậu không phải là chuyện chắc chắn sao. Làm sao âm ỷ đến bên chúng ta thế này, cũng không phải việc vui bao nhiêu..."

Kia tiểu nha đầu cười hi hi nói: "Di nương, ở ngoài là chúc mừng Tam thiếu gia chúng ta thi đậu, không phải Đại thiếu gia. Nô tì nghe nói Tam thiếu gia thi hương đứng thứ nhất, vừa rồi Nhị phu nhân còn cho hạ nhân ra cửa tung tiền đồng, nghe nói rất nhiều tiểu nha đầu chạy tới lượm tiền!"

Kiều đi nương nghe đến đó, bỗng nhiên mở mắt ra. Không thấy chút ẽ oải đâu nữa, nàng lạnh lùng nhìn tiểu nha đầu: "Người vừa nói cái gì? Ai thi đậu?"

Tiểu nha đầu đó chưa từng nhìn thấy ánh mắt Kiều đi nương nghiêm khắc như thế, sợ tới mức nhất thời cũng không dám cười đùa, áp ứng: "Chính là chúng ta Tam thiếu gia... Đậu giải nguyên. Nô tì cũng là nghe Hồng Nhi trong phòng Nhị phu nhân nói..."

"Chuyện lớn như vậy, thế mà không có ai đến nói với ta một tiếng!" Kiều đi nương cũng không thấy một mối một chút nào, trên trán hằn gân. Nàng ta đứng lên, sắc mặt âm trầm nói cho nha đầu đang xoa bóp, "Đi gọi Bích Y lại đây cho ta!"

Bích Y là đại a đầu hầu hạ nàng ta.

Sau khi nha đầu kia chạy ra ngoài, Kiều đi nương đi tới đi lui ở trong phòng, trái tim đập thùm thụp.

Khi nàng ta biết tin tức La Thận Viễn làm con thừa tự cho Lâm Hải Như, cũng không có gì cảm giác. Chẳng qua là một thứ tử mà thôi, có thể làm được gì. Huống chi La Thành Chương cũng chưa từng để thứ tử này vào mắt.

Dù sao cũng bởi duyên có mẹ đẻ La Thận Viễn kia ác độc, mọi người bình thường nhìn hắn cũng có vài phần kỳ lạ.

Kiều đi nương nhắm chặt mắt.

Mà tại làm sao La Thận Viễn lại đột nhiên thi đậu, còn giành Giải Nguyên!

Thi đậu cũng được đi, nếu trước đây hắn thi đậu, nói không chừng nàng còn có thể đưa chút hạ lễ qua, sau này tiền đồ hắn trải rộng thì có thể diu dặt Hiền ca nhi của nàng. Nhưng cổ tình giờ đây hắn làm con thừa tự của Lâm Hải Như.

Kiều đi nương vô cùng nôn nóng trong lòng.

Bích Y nhanh chóng đến đây, nàng nghe xong tin tức cũng bị dọa. Chuyện lớn như vậy không báo kịp thời với Kiều đi nương, nhất định nàng ta sẽ không dễ dàng tha cho mình.

Bích Y tiến vào liền lập tức quỳ xuống, Kiều đi nương lại lạnh mặt thật lâu không nói gì. Sau một hồi mới nhẹ nhàng hỏi: "Nhị gia về chưa?"

"Đã có người đi truyền tin, hắn là sắp đến." Bích Y nhanh chóng trả lời.

Kiều đi nương hít một hơi thật sâu, dặn dò: "Đi đưa tiểu thư lại đây, bảo nó trang điểm đằng hoàng, đi với ta qua chỗ lão thái thái, cũng ẵm Hiền ca nhi đi nữa."

Bích Y vội vàng thưa vâng.

Bên ngoài khách khứa rộn ràng, vô cùng náo nhiệt. Nghi Ninh các nàng cũng không có rảnh rỗi, đang tiếp Cao phu nhân ở Hồ Đồng dẫn nữ nhi Cao Nhân của nàng tới đến cửa bái phỏng, Trần thị mang theo mấy người các nàng gặp Cao phu nhân. Nữ quyến đã bày một bàn rượu ở phòng khách, Cao phu nhân bình thường không qua lại với người La phủ, lại càng không hay qua lại với Lâm Hải Như, nay lại lôi kéo Lâm Hải Như cười cười nói nói.

Cao phu nhân và Trần thị cùng xuất thân, nàng là người Giang Nam, phụ thân năm đó từng nhậm chức thị độc học sĩ của thiên tử. Nàng hỏi Lâm Hải Như La Thận Viễn bình thường đọc sách gì, có định thông gia chưa...

Lâm Hải Như cả người cũng không ảm tảo, mơ mơ hồ hồ nói: "Nó đọc sách gì ta cũng không quản, hình như chưa định thông gia."

Nghi Ninh nghe đến đó lại giật mình. Cao phu nhân hỏi câu này... Như là có ý gì đó.

Nàng không khỏi nhìn về phía Cao Nhân ngồi ngay ngắn bên cạnh. Vị này cũng là nữ tử thế gia nổi danh ở Bảo Định, diện mạo cỡ tứ tỷ nàng. Vừa mười bốn, dáng người thon thon, thanh lệ uyển chuyển. Giọng nói như hoàng anh hót, lúc nói chuyện mang vẻ xấu hổ lại ngại ngùng đoan trang cùng chín chắn. Dáng vẻ và tu dưỡng càng thêm vẻ thế gia quý nữ hơn La Nghi Ngọc.

Thiếu niên Giải Nguyên, khó trách Cao phu nhân vội vã. Tục ngữ nói gần quan được ban lộc, nếu tháng này như bị người ta lấy mất thì phải làm thế nào.

La lão thái thái mới từ tiền viện trở về, Cao phu nhân đứng dậy chào lão thái thái.

La lão thái thái hơi mệt mỏi, mỉm cười để nàng ngồi xuống. Cao phu nhân đang nghĩ tới Lâm Hải Như như khúc gỗ kia hỏi gì cũng không biết, hiện giờ đúng lúc hỏi La lão thái thái. Tuy nhiên lại bị La lão thái thái đánh thái cực quyền trở ngược về, không đồng ý cũng không từ chối.

Lúc này nha đầu đến thông truyền, nói Kiều di nương ẵm Hiên ca nhi vội tới thỉnh an bà.

Sắc mặt La lão thái thái phai nhạt dần.

Kiều di nương ẵm Hiên ca nhi đi vào, Hiên ca nhi lại nhào thẳng vào lòng lão thái thái, ngọt ngào gọi tổ mẫu.

Cao phu nhân bên cạnh liền cười khen: "Đây là Hiên ca nhi à, quả nhiên bộ dạng khác khinh bại bầm, vô cùng đáng yêu!"

Hiên ca nhi ôm cánh tay La lão thái thái, non nớt nói: "Tổ mẫu, con nghe nói Tam ca thi đậu cử nhân, nên đến chúc mừng Tam ca!"

Từ sau khi Hiên ca nhi nói dối lần trước, La lão thái thái thấy đứa bé này thì cảm thấy lần cán trong lòng. Bởi vậy chỉ là sờ sờ đầu của nó cho có lệ nói: "Tam ca con ở bên ngoài tiếp khách, một lát mới qua đây. Đến chỗ tỷ tỷ con chơi đi, đừng làm phiền đến Cao phu nhân."

Kiều di nương nghe La lão thái thái nói lời này, tươi cười cứng đờ.

Nàng biết La lão thái thái ghét bỏ nàng, nào có ai chính thất để mắt tới loại tiểu thiếp này như nàng, nàng không hy vọng La lão thái thái hoà nhã với nàng. Nhưng nàng không ngờ, La lão thái thái cũng ghét bỏ cả Hiên nhi..

Mắt thấy trời sắp, cả ngày này đều thật sự bận rộn, trong phủ nhao nhao ồn ào không khi nào thanh tịnh. Nghi Ninh lại nhàn rảnh rồi cùng với La Nghi Tú xem rùa ăn cá trong vại, Cao Nhân không chơi chung hai tiểu hài các nàng từ, kín đáo tảo nhả nói chuyện với La Nghi Ngọc, tán gẫu thật sự hợp ý nhau.

Ăn tiệc tối rồi mà Cao thị còn chưa định trở về, La lão thái thái cho bà tử cầm bài cử (domino ngày này) ra chơi. Bốn người các nàng vừa vắn có thể gom thành một bàn. Lâm Hải Như căn bản sẽ không chơi bài, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía La Nghi Ninh.

Nàng hiện tại có loại tin tưởng mù quáng với Nghi Ninh, như Nghi Ninh làm gì cũng được vậy.

Nghi Ninh kiếp trước rất đoan chính, vị tổ mẫu kia không thích gì đó thì cũng không dám vượt qua một chút, lại làm sao có thể chơi bài. Nàng cũng là hai mắt đen thui, may mắn La lão thái thái sớm biết, kêu Từ ma ma qua hướng dẫn cho Lâm Hải Như, bốn người mới miên miên cường cường đánh.

Nai người Cao Nhân, La Nghi Ngọc ngồi xuống bên cạnh mẫu thân nhìn bài.

Cuộc sống nữ tử thế gia rảnh rang nhàn chán, cũng phải dựa vào việc này việc kia giết thời gian.

Ván bài mới mới chuyển hai vòng, bên ngoài lại báo Tam thiếu gia truyền thuyết đến.

Cao thị chấn động tinh thần, sờ quân bài trong tay thật lâu không đánh ra ngoài. Ngẩng đầu liền thấy một người cao lớn đi vào đến, bộ dạng hần vô cùng sạch sẽ tuấn tú. Bước chân trầm ổn thông thả, khí chất lại có vài phần gây sức ép.

Nghi Ninh rõ ràng chú ý tới Cao Nhân đang nhìn La Thận Viễn, trong nháy mắt gò má ửng hồng, hơi hơi cúi đầu.

Cao Nhân thật không ngờ vị thiếu niên Giải Nguyên này tuấn lãng như thế.

La lão thái thái lần lượt giới thiệu: "Vị này chính là Cao gia Cao phu nhân ở Hồ Đông, vị này là tiểu thư Cao gia."

La Thận Viễn liền gật đầu với Cao phu nhân, lại nhìn về phía Cao Nhân, tựa hồ dừng một chút.

Cao Nhân dịu dàng nói: "Xin chào La gia ca ca." Hai mắt nàng long lánh xinh đẹp nhu yếu động lòng người.

Nghi Ninh bên cạnh vừa ngắm rùa, vừa nghĩ hoa đào của Tam ca nàng tới quá nhanh. Trước có hai nha đầu của Đại bá mẫu, sau có một đích nữ của Cao gia. Nhìn bộ dáng Cao phu nhân vừa lòng, hận không thể lập tức có thể định La Thận Viễn làm con rể mình.

Mẹ con Cao gia vừa ngồi trở lại, Hiên ca nhi bên kia liền muốn kéo tay La Nghi Liên đi đến trước mặt La Thận Viễn, vượn tay nhỏ bé với hần: "Tam ca, Hiên ca nhi muốn ẵm! Hiên ca nhi muốn ẵm!"

Nghi Ninh hơi hơi nhếch khóe miệng, Hiên ca nhi được Kiều di nương nuông chiều, căn bản bình thường không thèm nhìn La Thận Viễn. Bây giờ lại chủ động muốn hần ôm sao? Sợ là Kiều di nương gợi ý, dù sao cũng là một đứa bé, La Thận Viễn cũng không có thể từ chối thẳng mặt.

La Nghi Liên cũng ôn nhu cười: "Tam ca, lần này còn phải chúc mừng huynh."

La Thận Viễn sờ sờ đầu Hiên ca nhi, cười nói: "Tay Tam ca không thoải mái, không ẵm đệ." Hần ngẩng đầu nhìn thấy, phát hiện người mà bản thân mình

muốn tìm đang nửa quỳ với La Nghi Tú ở trên giường la hán, đang nhìn hang sứ men xanh trên bàn trà cao.

Điều hán muốn nghe thì không nghe được một câu, không muốn nghe lại nghe cả mớ.

La Thận Viễn đi tới chỗ La Nghi Ninh, ở nàng sau lưng nhỏ giọng nói: "Rùa Đen chơi vui đến vậy à, đến ta muối cũng không thèm nhìn?"

Nghi Ninh ngẩng đầu, hiển nhiên là vừa rồi nàng có chú ý La Thận Viễn. Song nhiều người chúc mừng hán như vậy, nàng tạm thời không có cách vào góp vui mà thôi.

"Rùa đương nhiên đẹp mắt." Nghi Ninh cười nói, "Trước có Vương Dương Minh nghiên cứu trúc*, nay có Nghi Ninh nghiên cứu rùa. Huynh nói có được không?"

**Tu tưởng triết học Vương Dương Minh: theo wikipedia: Thoạt tiên ông đọc Chu Hi, Chu Di giảng 4 chữ "Cách vật trí tri" trong sách Đại học là xét "đến cái lý của sự vật, muốn cho những chữ nhỏ nhất tới đâu cũng hiểu được thấu đáo". Vương theo lời giảng đó mà bỏ ra 7 ngày liền ngồi dưới một bụi trúc để tìm cái "lý" của cây trúc; nhưng mất công toi, ông sinh ra chán nản.*

Mãi ba chục năm sau, ông bỗng nhiên tỉnh ngộ, thấy rằng không thể đến với sự vật để tìm ra đạo lý được, mà đạo lý ở trong tâm ta, hễ ta tu dưỡng làm lành lánh ác, diệt tà niệm cho tâm được sáng suốt thì sẽ thấy Đạo Trời và Đạo Người. Đó là thuyết của Lục Cửu Uyên từ đời Tống. Có lẽ ông không đọc Lục cho nên mới mất 30 năm để tìm lại ra được nó.

La Thận Viễn thấy nàng đến cả điển cổ "nghiên cứu trúc" cũng lấy ra, liền gõ đầu nàng. "Không cần muối nghiên cứu rùa, muối theo ta ra ngoài."

Nghi Ninh không biết hán tìm mình làm cái gì, nàng vừa nhấc đầu phát hiện cả phòng đều nhìn nàng.

La Thận Viễn lại nắm tay nàng dẫn nàng ra ngoài.

Cao Nhân lúc này chú ý tới Nghi Ninh, đã sớm nghe mẫu thân từng nói đây là nữ hài phu nhân trước của La nhị gia lưu lại. Tức cũng không phải thân sinh Nhị phu nhân hiện tại, cũng không nổi tiếng phủ Bảo Định. Nàng căn bản là không để ý.

Nữ nhi phu nhân trước lưu lại sao mà gần gũi với tân nhậm Giải Nguyên đến thế? Cao Nhân không khỏi nhìn về phía La Nghi Ngọc ngồi bên cạnh.

La Nghi Ngọc chỉ thân nhiên giải thích: "Nàng là La Nghi Ninh muối muối nhỏ nhất của ta, được tổ mẫu sủng ái nhất." Rồi thôi không chịu nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dương Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 37

Huynh ấy muốn dẫn mình đi đâu?

Nghi Ninh vẫn có chút tò mò.

Hiện tại huynh ấy là trung tâm chú ý của mọi người, hán huynh ấy phải ở tiền viện nhận lời chúc mừng mới đúng. Nhưng giờ huynh ấy đang dắt mình đi trên hành lang gấp khúc.

Hai bên đèn lồng lụa đỏ lừng lừng trong gió đêm, đã là ban đêm mát mẻ rồi.

Cuối cùng La Thận Viễn ngừng lại, hán buông tay Nghi Ninh ra, từ trong tay áo lấy một phong thư đỏ ra đưa cho Nghi Ninh.

Nghi Ninh nhận rồi mở ra, bên trên viết là "Tiếp báo La Thận Viễn quý phủ đầu Giải Nguyên, kinh báo đăng Hoàng Giáp." Hán cho mình là tin tiếp báo Giải Nguyên!

Nghi Ninh nhìn khuôn mặt hán bình tĩnh, đột nhiên không biết nên nói gì, hình như nói gì cũng có lỗi với dụng tâm của hán.

La Thận Viễn lại sờ sờ đầu nàng, cười tùm tùm hỏi: "Đây có tính là tốt thật là tốt không?"

Nghi Ninh trước sau cộng lại coi như là sống hơn bốn mươi năm, kỳ thật rất nhiều việc không thể khiến nàng động dung. Nhưng nàng nhìn nét mặt La Thận Viễn, trong lòng lại lằng lằng suy nghĩ, kỳ thật vô luận người này tương lai có phải thừa tướng hay không, cũng không quan trọng. Đây là Tam ca nàng, nàng nhất định sẽ tốt với huynh ấy.

Nàng chợt nhớ tới miếng dương chi ngọc bội.

Bảo là sẽ tặng cho huynh ấy, nhưng cả ngày hôm nay huynh ấy cũng không rảnh rỗi.

"Tam ca, huynh ở đây chờ ta, ta đi rồi sẽ trở lại." Nghi Ninh nói xong xoay người chạy đi, nàng đặt miếng ngọc bội đó ở trong hộp nữ trang.

La Thận Viễn không kịp kéo nàng lại, nhìn bóng dáng nho nhỏ của nàng khuất dần ở hành lang gấp khúc.

Nghi Ninh sợ hãi chờ sốt ruột, cũng chạy rất nhanh. Khi qua bậc cửa nhất thời không chú ý, bị vấp một cái ngã sấp xuống, đầu gối đau điếng. Tùng Chi đang bưng cái sọt đan đi ra nhìn thấy nàng ngã, vội vàng lại đỡ nàng: "Tiểu thư, tiểu thư chạy vội như vậy làm cái gì, ngã rồi?"

Đầu gối nhói đau, hẳn là ngã bị thương. Nghi Ninh không khỏi cảm thán mình càng sống càng thụt lùi, chạy vậy thôi cũng té ngã. May mắn không để Tam ca thấy, thật sự là quá mất mặt.

"Không sao." Nghi Ninh đứng lên vỗ vỗ bụi trên người. Bảo Tùng Chi lấy miếng ngọc bội làm xong kia qua.

Tùng Chi vẫn là rất lo lắng: "Tiểu thư vẫn nên ngồi xuống để nô ti xem thử cho tiểu thư đi, không nên dễ bị thương gân cốt."

Để La Thận Viễn phải chờ bản thân vì chút chuyện thế này, Nghi Ninh cảm thấy vẫn không cần làm thi tốt hơn.

"Ta đi một lát rồi trở về." Nghi Ninh dặn dò nàng nói, "Đừng nói với tổ mẫu ta bị ngã."

Tùng Chi gật đầu đồng ý, nhìn tiểu thư nhà các nàng khắp khiêng đi xa. Nghĩ rằng ngã thế này, đi bộ cũng chẳng ổn.

Nghi Ninh từ xa nhìn thấy La Thận Viễn còn đứng ở nơi đó chờ nàng, gió đêm thổi tay áo hất bay bay, ngọc thụ lâm phong, biểu cảm lạnh nhạt. Tam ca Nàng quả nhiên đẹp mắt, về sau không biết có bao nhiêu hoa đào đến kiếm chuyện với hắn. Nghi Ninh bất giác nhớ tới Cao tiểu thư bên cạnh, kỳ thật lấy nhân phẩm bộ dạng của Cao tiểu thư, vẫn có thể miễn cưỡng xứng đôi với hắn.

La Thận Viễn quay đầu nhìn Nghi Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng, đi tư thế lại tựa hồ có chút vấn đề, như hơi khắp khiêng...

Hắn không khỏi nhíu nhíu mày, cúi người đỡ nàng bờ vai nhìn chân nàng.

"Muội sao vậy? Chân bị thương?"

Nghi Ninh đưa ngọc bội trong tay cho hắn, cười nói với hắn: "Đây là một khối ngọc nguyên muội lục tìm từ chỗ mẫu thân, bà lại không cần, muội cho người khắc cái ngọc bội, là hình dạng ti hưu. Tam ca huynh mau nhìn xem, đây chính là thượng đẳng dương chi ngọc!"

La Thận Viễn lại nhíu mày: "Nghi Ninh, ta đang hỏi chân của muội sao rồi."

Nghi Ninh thấy không thể lấp liếm cho qua được, mới bất đắc dĩ nói: "Vừa nãy chạy quá nhanh, bị vấp bậc cửa ngã một cái. Tam ca huynh đừng hỏi..."

La Thận Viễn mới lấy ngọc bội trên tay nàng qua nhìn, thật là một miếng ngọc tốt thượng đẳng, chất ngọc ôn nhuận nhắn mịn. Mà con ti hưu cũng rất sống động. Hắn vuốt ve miếng ngọc ở lòng bàn tay một lát, cất vào. Nhìn Nghi Ninh thần nhiên nói: "Để ngày mai tặng cho huynh cũng không sao, muội chạy nhanh như vậy, cái này ngã vỡ thì làm sao bây giờ."

Nghi Ninh có chút mất hứng, người này thật là, còn không phải vì nàng muốn hôm nay tặng mới có ý nghĩa à.

Mà đáng về đó là gì, nếu không thích thì trả cho nàng. Tự nàng đeo cũng không có gì không tốt.

"Nếu Tam ca ghét bỏ, vậy trả ngọc bội lại cho ta đi." Nghi Ninh đưa tay muốn cướp đồ trong tay áo hắn, lại bị hắn né qua, hắn giơ tay cao. Nghi Ninh tuổi còn nhỏ người bé, nhảy lên nhảy xuống còn không chạm tới ông tay áo của hắn.

"Nào có đạo lý tặng đồ rồi còn đòi lại chứ." La Thận Viễn thấy nàng nhỏ như vậy, làm sao cũng không với tới, ngược lại có vài phần cảm giác nhìn nàng từ trên xuống. "Lần sau còn vội vã chạy nữa không?"

Nghi Ninh hít một hơi thật sâu, nghĩ rằng nàng cần gì so đo với La Thận Viễn. Nhịn nhịn nói: "Không chạy..."

Hắn dường như vừa lòng chút. Lại nhìn chân nàng thờ dài, vươn tay cho nàng nói: "Đến."

Nghi Ninh có chút mờ mịt: "Là sao?"

"Muội ngã chân bị thương, ẵm muội về." La Thận Viễn cũng không nhiều lời, ẵm nàng lên. Mà kiểu ẵm này là kiểu mấy đứa bé, dù sao Nghi Ninh còn nhỏ, hắn ẵm nàng trực tiếp về đến chính đường.

Nghi Ninh lần đầu tiên được huynh trưởng ẵm, theo bản năng ôm cổ hắn, Trên người Tam ca có loại hương vị ấm áp, rất dễ ngủ. Mẫu thân trước kia của nàng sinh nàng và hai người tỷ tỷ liền buông tay nhân gian, tuổi hai người tỷ tỷ không hơn kém với nàng bao nhiêu, nhưng không yêu thương nàng. Đồ có nhiều như vậy, cả nhà đều cướp lấy, nào có ai rảnh quan tâm tuổi nàng có phải nhỏ nhất hay không.

La lão thái thái nhìn thấy La Thận Viễn ẵm Nghi Ninh trở về, hơi nheo mí mắt: "Không phải mới nãy nói tay không thoải mái sao."

Mẹ con Cao gia đã trở về, Kiều di nương và Trần thị chờ hai người đi cũng đi theo. Náo nhiệt đi qua chỉ còn lại một phòng quạnh quẽ.

La Thận Viễn đặt Nghi Ninh ở trên giường la hán, nói với La lão thái thái: "Nàng ngã bị thương ở chân."

La lão thái thái mới nhìn qua Nghi Ninh, Nghi Ninh cảm thấy ánh mắt tỏ mầu nhìn mình có chút ý tứ buồn cười: "Bình thường chạy nhảy cũng chẳng ngã, nay sao lại vậy."

Nghi Ninh không muốn lại giải thích, lỡ một bước chân thành thiên cổ hận. Những lời này là thật, nàng đã lĩnh hội đầy đủ.

La lão thái thái bảo nha đầu đến xem Nghi Ninh ngã có nghiêm trọng không. Bên ngoài lại có gã sai vặt đến, nói là Nhị gia tìm La Thận Viễn về, đang chờ hán ở trong thư phòng.

"Nghi Ninh, ngày mai huynh phải đến nha môn tuần phủ." La Thận Viễn nói với nàng, "Mấy ngày này không nên hoạt động nhiều, dưỡng thương cho tốt."

La Thận Viễn hướng về phía La lão thái thái cáo lui, rời khỏi chính đường.

La Thận Viễn đi rồi La lão thái thái nhìn vết thương Nghi Ninh, kỳ thật cũng không nghiêm trọng, chỉ là trầy da, tơ máu đan xen nhìn thấ hơi ghê. La lão thái thái nheo cái mũi nhỏ nàng: "Nay có Giải Nguyên làm ca ca, cao hứng không?"

Nghi Ninh nghĩ bụng đương nhiên nàng cao hứng, chỉ là vận mệnh về sau của La gia chi e phải đổi.

La lão thái thái tiếp nhận băng gạc trong tay Từ ma ma băng bó cho nàng, Nghi Ninh nhìn tay La lão thái thái, dường như là lớn tuổi mà không mất vẻ nện mành, vẫn mềm mại như vậy. Nàng ngoan ngoan im lặng tựa vào trên người La lão thái thái, chỉ cần có tỏ mầu ở bên cạnh là tốt rồi, lại không biết, những ngày nàng được ý lại tỏ mầu còn bao lâu.

Trong thư phòng La Thành Chương đã đốt nến.

Ông ta đang đợi La Thận Viễn.

Hôm nay, lúc nhận tiếp báo ở trong nha môn, ông ta vô cùng khiếp sợ. Làm sao lại là La Thận Viễn, vì sao là La Thận Viễn! Thứ trưởng tử này ông ta chưa từng có chú ý. Ngược lại Đại ca rất nhanh đã bình tĩnh, ánh mắt nhìn La Thận Viễn đã có sự cẩn trọng không như lúc bình thường.

Trong phòng La Thành Chương vốn có hai nha đầu thông phòng, ông ta yêu thích người như thuận kia hơn, không ngờ bị kẻ khác hại chết, đứa bé và nẫu thân đều không sống sót, một xác hai mạng. Nha đầu thông phòng đó, trời sinh tâm tư liền hơn người khác nhiều, lúc nào cũng âm trầm, nhưng cũng là kẻ vô cùng thông tuệ.

La Thận Viễn được sinh ra rồi ông ta cũng chẳng phải rất thích La Thận Viễn, cũng không quan tâm hán làm gì. Chẳng qua là tốt xấu gì cũng là thứ trưởng tử của chính mình, cũng chưa từng khất khe. La Thận Viễn trước sau vẫn lặng lẽ, mà cũng không có mặt nào để phát triển, nên lại càng không ông ta coi trọng.

Tâm tư La Thành Chương đặt vào việc bồi dưỡng Hiên ca nhi. Mong chờ vào tương lai Hiên ca nhi sẽ là cánh cửa của chi thứ hai.

Vừa rồi trong bữa tiệc, tuần phủ đại nhân cười kính rượu với ông ta, hỏi ông bình thường dạy dỗ La Thận Viễn thế nào, hán không đáp được một câu. Ngược lại là La Thận Viễn tiếp nhận, thân nhiên nói: "Phụ thân bận rộn công việc, mọi việc trong nhà cũng không cần ông quan tâm."

Hán có chút xấu hổ, tuần phủ đại nhân lại khen La Thận Viễn hậu sinh khả ử.

Nha đầu thông truyền báo La Thận Viễn đến, La Thành Chương mới xoay người đối mặt với hán.

Thứ trưởng tử này đứng ở trước mặt ông, có thể đứng thật thẳng, có thể là do cảm xúc của chính bản thân ông, nói chung vẫn cảm thấy thái độ bình tĩnh của La Thận Viễn có chút cảm giác đè nén. Trước đây cảm thấy đó là trầm mặc ít lời, hiện tại mới biết được là ẩn nhẫn mặt không đổi sắc.

Như vậy kết quả trong lòng hán đang nghĩ cái gì đây? Tính kế gì đây?

Ông ta thấy người chung quanh khinh thường hán, gì cũng không nói, cũng không biểu hiện gì. Hoặc là hán đang yên lặng nhớ kỹ trong lòng, nghĩ kế ác độc cho mỗi người, bao gồm ông. La Thành Chương nghĩ đến đây, cảm thấy bóng dáng La Thận Viễn và mẹ đẻ hán chồng chéo lên nhau.

Khiến ông ta có chút sợ cùng sợ hãi.

"La Thận Viễn." La Thành Chương nhìn hán, mày nhãn lại, "Trước kia mày... Đều là gạt tao?"

La Thận Viễn mỉm cười, hán thân nhiên nói: "Phụ thân, không phải con gạt ông, mà là ông theo thêm đề ý con."

La Thành Chương sùng sốt. Lập tức ông hơi tức giận, chỉ vào hán nói: "Mày diễn xuất như vậy, sao tính là quang minh lỗi lạc! Mày có biết quân tử thẳng thắn, tiểu nhân thường ưu tư? Con người, việc làm là phải chính trực, mày như vậy làm sao tao ngăn đầu trước mặt đại bá mày!"

La Thận Viễn nghe ra ý trong lời nói La Thành Chương, hán vô cùng bình tĩnh: "Phụ thân, ông cảm thấy đại bá là quân tử? Hay Đại ca là quân tử?"

La Thành Chương nhất thời nói không ra lời, nhưng ngay sau đó, ngữ khí hán trầm thấp nói: "Mày đây có ý gì!"

"Tự bản thân ông ngẫm lại là được." La Thận Viễn chấp tay sau lưng, hần cảm lấy một quyển sách La Thành Chương đặt ở trên án thư, nhìn nhìn mục lục rồi nói. "Ông thích đọc lịch sử nước ngoài này nhất, trong đó có chuyện xưa nói huynh đệ vương phủ tranh chấp, vì trong nhà có một món ngọc khí thần bí truyền lại đời sau. Đoạn này ông luôn đọc đi đọc lại, vậy ông cảm thấy chuyện xưa này như thế nào?"

La Thành Chương nhất thời không nói gì.

"Tuy là cùng cội rễ, chung lợi ích, nhưng dù sao mỗi người cũng có nhu cầu riêng." La Thận Viễn nói, "Con cũng vậy, chẳng lẽ phụ thân không nên cao hứng sao?"

La Thành Chương hít mắt lại. Mãi ông ta mới nói: "Về sau mầy có vấn đề gì đều có thể đến thỉnh giáo vì phụ, nếu thiếu cái gì thì nói một tiếng mẩu thân mầy. Hiện với tư chất mầy, tiên sinh trong nhà chỉ sợ là dạy mầy không nổi. Mấy tháng sau mầy theo Đại bá mầy lên kinh thành, tao viết một phong thư cho Trương hần lâm, bảo hần cho giới thiệu mầy một người thầy."

La Thận Viễn đáp rồi cáo lui.

Sau khi hần đi, La Thận Viễn kêu nha đầu tiến vào nói: "Hôm nay qua nghỉ chỗ phụ nhân, ngươi đi thông truyền một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38

Editor: Bé Muối

Sáng sớm hôm sau, La Thận Viễn và La Hoài Viễn đã đi đến nha môn Tuần phủ. Bọn họ là tân cử nhân, phải tham gia Lộc Minh Yên.

La lão thái thái kêu phòng bếp nấu cháo đậu đỏ cho nàng. Nghi Ninh ngồi một bên uống cháo, nhìn Tùng Chi mang một cái hộp đi vào. Cười tủm tỉm mở ra cho nàng xem: "Tiểu thư, đây là tiểu thư Cao gia cách vách sai người mang đến cho người. Nghe nói là món chỉ có ở Quảng Đông, gọi là bánh sầu riêng."

Tiểu thư Cao gia cách vách sai người đưa điểm tâm cho nàng?

Nghi Ninh ngừng tay múc cháo lại, vẩy tay kêu Tùng Chi đến bên người nàng, nàng mở ra xem. Bên trong có một khối điểm tâm màu vàng óng ánh, vỏ ngoài tầng tầng lớp lớp, còn có lớp bột phủ lên. Mùi hơi kỳ lạ, nhìn qua rất mê người.

Cao Nhân chưa bao giờ nói chuyện nhiều với nàng, sao có thể đưa điểm tâm cho nàng đây.

Nghi Ninh đẩy nắp lại, kêu Tùng Chi đặt lên trên bàn. Cao Nhân chỉ muốn lấy lòng nàng mà thôi, còn có ý hỏi thăm món yêu thích của nàng. Tặng một hòm điểm tâm đi lại.

Nghi Ninh lại suy nghĩ, nói với Tùng Chi: "Quên đi, vẫn đừng nên nhận. Hãy nói là ta đã ăn cháo rồi."

Lúc La lão thái thái từ tiểu Phật đường trở về, ngửi thấy trong phòng có mùi lạ, thật là kỳ quái nói không nên lời. Bà nhìn xung quanh, phát hiện ra món điểm tâm trên bàn của cháu gái.

"Món này là tiểu phòng bếp làm cho con?" La lão thái thái nhíu mày hỏi.

Nghi Ninh cười nói: "Đây là Cao tiểu thư tặng cho cnp, gọi là bánh sầu riêng. Tổ mẫu cũng ném thử đi?"

La lão thái thái cảm thấy tiểu nha đầu này không kiêng cử bất cứ món gì. Bà tránh còn không kịp: "Mùi này ta không chịu nổi, con ăn xong thì dọn dẹp ngay đi. Một lát, ta mang con đi Cao phủ bái kiến Cao lão thái thái."

A? Sao đột nhiên muốn đi Cao phủ?

La lão thái thái giải thích tiếp: "Cao lão thái thái mời chúng ta qua làm khách, còn mời luôn mẫu thân con nữa."

Nghi Ninh cười nói: "Làm khách là giả, con nghĩ bọn họ coi trọng tam ca mới là thật!"

Sau khi Từ ma ma và Tuyết Chi nghe được thì buồn cười, La lão thái thái nhìn bộ dáng quý tộc tinh linh của nàng, tức giận nói: "Con cũng là cô nương gia giáo, sao nói không kiêng kỵ gì hết vậy. Có cô nương nhà ai như con không, con xem Cao tiểu thư....."

"Con muốn như vậy đấy, tổ mẫu người còn phải nói 'Ngươi xem La gia thất tiểu thư, cả ngày đều vui vẻ cười đùa'. Tổ mẫu người thấy đúng không?"

La lão thái thái bị nàng nói đến không phản đối được, sờ đầu nàng dờ khóc dờ cười nói: "Tốt lắm, ta còn thích nhất Mi Mi nhi của chúng ta—— Vậy con mau ăn hết món điểm tâm đó đi, ta ngồi thấy trong phòng toàn mùi vị này."

Nghi Ninh liền ăn nhanh cho hết mấy miếng bánh còn lại, Tuyết Chi mang nàng đi vào thay quần áo.

Một chiếc xe ngựa chạy đến trước đại môn La phủ. Trên xe, một nữ tử cao lớn vạm vỡ vạch bố màn, kêu thủ vệ nói: "Vị huynh đệ này, thỉnh cầu thông truyền một tiếng. Trịnh ma ma ở Thực Định đến bái kiến lão thái thái."

Thủ vệ kia trẻ tuổi, gặp nữ tử quần áo đáng vẻ quê mùa, liền khinh miệt nói: "Thôn phụ hương dã nhà ai, lão thái thái nhà ta người nói gặp là có thể gặp. Mau mau trở về, chớ để chật chội con phố nhỏ làm xe không lưu thông được."

Nữ tử ghen lại, lập tức mở miệng mắng: "Người chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng gì đó, ma ma chúng ta ở Thực Định, có ai không phải ôm ngàn lượng vạn lượng đến cầu bà xem bệnh —— Người lại dám nói chúng ta là thôn phụ hương dã."

Bên trong truyền đến thanh âm ôn nhu: "Thanh Cừ, đừng tức giận."

"Trịnh ma ma, loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng gì đó phải mắng mới tỉnh người ra. Nhịn hấn làm cái gì?" Nữ tử quay đầu nói với tám mình xe.

"Con đem thứ này đưa hấn." Bên trong lại đưa ra một cái danh thiếp.

Thủ vệ lười biếng nhận danh thiếp, cẩn thận đọc rồi sợ tới mức nói không ra lời. Vội vàng xin lỗi: "..... Lão thái thái sớm phân phó qua Trịnh ma ma muốn trở về, tiểu nhân không nghĩ là người lớn tuổi như vậy..... Xin lỗi! Mời người đi vào trong!"

Nói xong mở cửa cho bà, sau đó lập tức có người đi chính đường thông truyền cho La lão thái thái.

Nghi Ninh nghe được Tuyết Chi nói Trịnh ma ma đã trở lại, nàng liền thay quần áo đi ra.

"Thật là Trịnh ma ma đã trở lại?" Nghi Ninh còn xác nhận với Tuyết Chi. Tuyết Chi còn gật đầu nói, "Lão thái thái nói tạm không đi Cao gia. Kêu tiểu thư nhanh nhanh ra ngoài gặp Trịnh ma ma, lại nói tiếp..... Lúc người mới nửa tuổi đều do Trịnh ma ma chăm sóc."

Nghi Ninh đã sớm tò mò về Trịnh ma ma, nàng đối với mẹ đẻ Tiểu Nghi Ninh rất hiếu kỳ. Chẳng qua hai tháng trước đã phái người đi thỉnh Trịnh ma ma, nay tam ca trung cử, họ mới đến. Thật là có muộn một chút.

Tuyết Chi dẫn nàng đi chính đường, dọc theo đường đi tình tế nói vị Trịnh ma ma này trước kia như thế nào. Nghi Ninh lắng lắng nghe, chuyển qua hành lang gấp khúc, nàng nhìn thấy một lão phụ tóc bạc trắng ngồi phía dưới La lão thái thái, ngay ngắn chỉnh tề, trang phục cực kỳ mộc mạc, gờ tay nhắc chân đều thấp phần ôn hòa. Phía sau bà còn có một nha đầu diện mạo giản dị đang đứng hầu.

La lão thái thái vẻ mặt có chút bình thản, chỉ vào Nghi Ninh nói: "Đó là Nghi Ninh."

Lão phụ quay đầu nhìn nàng, tỉ mỉ đánh giá, hốc mắt ứng đo: "Nô tì gặp qua tiểu thư. Lúc nô tì rời đi, người còn rất nhỏ, không thể tưởng được người đã lớn như vậy." Bà tựa hồ rất muốn ôm Nghi Ninh một cái, tay vươn ra lại rút trở về.

Nghi Ninh gật đầu với bà: "Trịnh ma ma là người hầu hạ mẫu thân, không cần hành lễ."

Nghi Ninh còn nhớ rõ La lão thái thái từng nói qua, Trịnh ma ma rời đi sau khi mẫu thân của Tiểu Nghi Ninh chết không bao lâu, là người thanh nhã. Nàng tuy rằng cũng không hoàn toàn nhớ Trịnh ma ma, nên không muốn thân cận với bà.

Nghe được âm thanh non nớt mà trong trẻo của nàng, Trịnh ma ma thần sắc lại có chút động dung: "Tiểu thư được lão thái thái dạy dỗ rất tốt."

La lão thái thái kêu Nghi Ninh đến bên cạnh bà, Nghi Ninh ngoan ngoãn đi qua. Nhìn đến Nghi Ninh nhỏ nhỏ không thân cận với bà, Trịnh ma ma có chút âm ảm. La lão thái thái lại thân nhiên mở miệng nói: "Năm đó ta khuyên người đừng đi, người cũng rời đi không thèm quay đầu lại. Nay ta bị bệnh, già đi, cũng lực bất tòng tâm. Trên đời này không có thù nào không hóa giải được. Tìm người trở về vì xem bệnh cho ta là một chuyện, còn một chuyện nữa, ta còn muốn hỏi người, có nguyện ý tiếp tục ở lại bên người Nghi Ninh hay không. Nay bên người nó..... không có một người có thể quản sự."

Trịnh ma ma trấn định vài phần.

Bà đã sớm đoán được nguyên nhân chân chính La lão thái thái tìm bà trở về, vốn bà không muốn trở về. Nhưng nghe nói La lão thái thái bệnh nặng, cũng không nhẫn tâm nhìn bà ấy chịu khổ. Tuy rằng lần này trở về..... Có thể là sai, nhưng bà vẫn muốn trở về nhìn xem.

"Lão thái thái, nô tì trước vì người xem bệnh đã." Trịnh ma ma nhẹ nhàng nói, "Nô tì mấy năm nay ở điền trang tại Thực Định, tuy là nông phụ, y thuật cũng không có buông tay, bây giờ cũng tiến bộ khá nhiều."

La lão thái thái nhìn Trịnh ma ma, cái gì cũng không nói, chậm rãi thờ dài.

"Thôi, người theo ta đến nội thất đi."

Từ ma ma đỡ La lão thái thái đi nội thất. Nha đầu của Trịnh ma ma cũng mang theo rương gỗ đi sau lưng bà ấy.

Nghi Ninh lặng lẽ đứng ở chính đường. Nàng lập tức cũng muốn đi nội thất, nha đầu canh giữ ở cửa ngăn nàng lại, nhu hòa nói: "Thất tiểu thư, người cứ ngồi ở đây. Lão thái thái không cho người đi vào."

"Ta muốn đi vào." Nghi Ninh nói, "Người tránh ra."

Nha đầu kia cười cười, nhưng không tránh ra.

Nghi Ninh ở bên ngoài đi qua đi lại, căn bản không nghe được bên trong nói chuyện. Lúc này, nàng mới ý thức được, nếu lão thái thái không muốn nàng nghe được chuyện gì bên trong, thì khẳng định nàng không nghe được.

Nàng ngồi ở ghế tựa bên ngoài chính đường, không biết đã qua bao lâu, cũng không biết bên trong La lão thái thái nói cái gì với Trịnh ma ma.

Ngày hôm qua trong phủ mới náo nhiệt, hôm nay lại yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến nỗi nàng không nghe được bất kỳ âm thanh gì. Loại yên lặng này làm nàng có chút hoảng hốt.

Tầm bình phong nội thất rốt cục cũng mở, Trịnh ma ma đi ra trước, La lão thái thái không có đi ra.

Trịnh ma ma nhìn thấy Nghi Ninh ngồi trên ghế tựa cao cao, lại nghĩ đến mẫu thân của Nghi Ninh - Minh Lan. Nghi Ninh thật sự rất giống Minh Lan hồi nhỏ, Minh Lan là do bà một tay chăm sóc. Bà nhìn thấy Nghi Ninh như vậy sao lại có thể không cảm thấy thân thiết, chỉ muốn có thể ôm nàng dỗ dành.

Bà đi đến trước mặt Nghi Ninh, khom xuống nhu hòa nói: "Mi nhi có biết đọc sách chưa?"

Nghi Ninh nói 'Có', ánh mắt vẫn đang nhìn nội thất.

Trịnh ma ma liền cười cười: "Mẫu thân con lúc còn nhỏ rất thích đọc sách, trong phòng ở Đa Bảo Các có rất nhiều thư sách."

Bà thấy Nghi Ninh cứ thẳng nhìn nội thất, lại âm thầm.

Ai chăm sóc thì thân với người đó, quả thật không sai. Nghi Ninh rất thân cận với La lão thái thái, bà rõ ràng nhớ được lúc Nghi Ninh còn nhỏ, còn không muốn La lão thái thái ôm.

Nghi Ninh nhìn một lát, quay đầu hỏi Trịnh ma ma: "Bệnh của tổ mẫu sao rồi?"

Trịnh ma ma lại thờ dãi, sau một lúc lâu, sờ sờ đầu nàng, nhu hòa nói: "Tiểu thư không cần lo lắng."

Mới vừa rồi ở trong nội thất, bà đã xem xét qua bệnh tình La lão thái thái, bệnh nhiều năm thế này, đích xác đã dầu hết đèn tắt. Có thể sống thêm hai năm nữa thật là không dễ dàng. Nhưng việc này sao có thể nói cho Nghi Ninh, nàng còn nhỏ như vậy.

Biết người thường bầu bạn bên mình đã không còn thời gian trên nhân thế, lại là người thân cận nhất, sao nàng có thể chấp nhận được.

Lúc La lão thái thái nghe Trịnh ma ma nói như vậy thì ngẩn ra, kỳ thật bà đã sớm liệu đến, chỉ là khi nghe chính miệng người khác nói ra, cảm giác không nói nên lời. Bà liền khàn khàn: "Người..... đừng nói cho Nghi Ninh nghe."

Trịnh ma ma thực gian nan.

La lão thái thái lại chậm rãi cười nói: "Tóm lại còn có hai năm, Nghi Ninh khi đó đã mười tuổi. Đáng tiếc là ta nhìn không được nó xuất giá, không biết nó sẽ được gả cho dạng người gì....."

Trịnh ma ma nghe được thập phần khó chịu: "Lão thái thái, đây là chuyện bất định. Nô tì chưa chắc đã nói chuẩn."

"Người luôn luôn không nói sai." La lão thái thái lắc đầu "Không cần an ủi ta."

La lão thái thái nằm ở trên giường nghỉ ngơi, kêu bà đi ra trước.

Nghi Ninh nghe lời Trịnh ma ma nói trong lòng lại lộp bộp một tiếng, nàng không phải tiểu hài tử, làm sao có thể không biết những lời này có ý tứ gì.

Nàng chậm chạp tiến vào nội thất, lần này nha đầu không ngăn nàng lại. Nghi Ninh trèo lên giường tổ mẫu, ghé vào bên người bà: "Tổ mẫu..... Trịnh ma ma nói bệnh của người ra sao? Có phải uống thuốc gì hay không?"

La lão thái thái lại chậm rãi nắm tay nàng "Nghi Ninh, ta muốn con làm một chuyện, con có thể làm được không?"

Nghi Ninh nói: "Tổ mẫu cứ nói đi, Nghi Ninh khẳng định sẽ hoàn thành."

"Con nhất định phải giữ Trịnh ma ma lại." La lão thái thái nói, "Trịnh ma ma vô cùng tốt, con chỉ cần cầu bà ấy, bà ấy nhất định tiếc thương con mà ở lại."

Nghi Ninh không muốn Trịnh ma ma, nàng căn bản không biết bà ấy. Nàng thậm chí chỉ muốn tổ mẫu.

La lão thái thái nói những lời này ngữ khí thập phần nghiêm túc, lại kiên quyết muốn bức nàng đáp ứng "Con có nghe hay không?"

Nghi Ninh cuối cùng miễn cưỡng gật đầu, La lão thái thái mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39

Editor: Bé Muối

Trịnh mẹ theo nha đầu đi viết phương thuốc cho La lão thái thái điều dưỡng thân thể, nha đầu của Trịnh ma ma tạm thời lưu lại chính đường. Tên nha đầu này là Thanh Cừ, Trịnh ma ma nói là nhà người này liên tiếp sinh bốn năm nha đầu, lão cha ngại nha đầu phải tốn của hồi môn, chỉ với một lượng bạc đã bán nàng ấy đi. Vốn là muốn đưa người ta làm con dâu nuôi từ bé, được Trịnh ma ma cứu rồi nuôi dưỡng bên người.

Nàng ấy ôm thùng đứng ở chính đường, không khiếp đảm cũng không sợ hãi. Tò mò đánh giá Nghi Ninh.

"Người là thất tiểu thư mà Trịnh ma ma luôn nhắc tới sao ——"

Nghi Ninh chưa bao giờ nghe được có người nói với nàng như vậy, nàng ngẩng đầu, phát hiện nha đầu kia mặt mày nghiêm túc, không giận mà sinh uy. Nếu là nam nhi nhất định hoàn hảo, nhưng tiếc thay lại là nữ tử. Nàng ấy lại cao lớn, cao hơn Tuyết Chi một cái đầu.

Tùng Chi một bên nói: "Nha đầu kia không được vô lễ, đây là thất tiểu thư nhà ta."

Thanh Cừ tiếp tục nói: "Không phải ta đã gọi là thất tiểu thư sao, một đám trong nhà các người đều rất thích tức giận. Có cái gì mà hung hăng vậy! Thủ vệ cũng vậy, lúc ta cùng Trịnh ma ma ở Thực Định, người nào từ thân hào nông thôn đến đại lão gia đều phải cung kính."

Tùng Chi còn muốn nói cái gì nữa, Nghi Ninh giữ chặt nàng ấy nói: "Tùng Chi, không quan trọng." Nữ tử này thuở nhỏ sinh trưởng ở nông thôn, nghĩ là nói, làm gì phải so đo với nàng.

Thanh Cừ nghe được Nghi Ninh nói chuyện mềm yếu, đặc biệt tò mò: "Tiểu thư nào cũng giống như người da thịt mềm mại như vậy sao? Người nếu đến chơi ở nông trang chúng ta, khẳng định sẽ bị dẫm nha đầu đánh khóc. Người sao bộ dạng mềm yếu thế này....." Nàng ấy đi tới nhéo nhéo tay Nghi Ninh.

Nghi Ninh lại bị nàng ấy nhéo đau đến cắn răng một cái, sao nữ tử này sức lực lớn như vậy!

Tuyết Chi cùng Tùng Chi lại kinh hô, vội vàng đem nàng ấy kéo ra: "Người làm cái gì, đừng lộn xộn!"

"Ta lại làm sai gì nào." Thanh Cừ có chút khó hiểu, sao những người này đều bắt chọt cả kinh.

Trịnh ma ma đã dặn dò Thanh Cừ, muốn nàng ấy yên tâm chờ đợi vị thất tiểu thư này, thân cận cùng vị thất tiểu thư này. Lúc nàng ấy ở nông trang còn thường xuyên chơi cùng mấy đứa nhỏ, ầm bọn họ lên, bọn họ một đám đều vô cùng vui vẻ.

Nàng ấy cho tới bây giờ chưa thấy qua tiểu cô nương mềm yếu, được chiều chuộng như vậy. Trắng nõn bẻ bông, khuôn mặt tròn tròn, ngũ quan khéo léo thanh tú. Mặc áo lụa ngắn thêu hoa, trên cổ đeo một khóa trường mệnh tinh xảo. Nhìn qua rất ngay ngắn chỉnh tề. Khác hoàn toàn với hài tử ở nông thôn.

Nàng ấy chỉ là tò mò mà thôi.

Nghi Ninh hít sâu một hơi, xoa tay nói: "Thanh Cừ cô nương, người ngồi xuống đi."

Thanh Cừ nhìn đến tay nhỏ bé trắng nõn của nàng hiện lên một dấu hồng hồng, có chút không thể tin được. Làn da nàng cũng yếu ớt.

Trịnh ma ma nói qua phải đối xử tốt với thất tiểu thư, nàng ấy nhéo người ta bị thương, hình như không tốt lắm.....

Thanh Cừ ôm rương gỗ ngồi xuống.

Nghi Ninh suy nghĩ chuyện tổ mẫu. Tổ mẫu đột nhiên kêu nàng giữ Trịnh ma ma ở lại, khẳng định là vì sức khỏe bà không tốt lắm, bà đang tính toán cho tương lai của nàng. Lại không biết sức khỏe của bà tệ đến mức nào rồi.....

Trịnh ma ma viết xong phương thuốc, Từ ma ma liền tự mình mang theo hai người sắp xếp ổn thỏa, rồi mới đi ăn cơm trưa.

Vì Trịnh ma ma đến, Nghi Ninh không có đi Cao gia. La lão thái thái ở bên trong thất cho Trịnh ma ma châm cứu điều dưỡng, Nghi Ninh ở thứ gian phía tây, ghé vào bàn con viết chữ.

Vừa viết được hai ngày, bên ngoài vang lên tiếng pháo, chiếu trống vang trời.

Là tân Giải Nguyên hồi phủ.

Nghi Ninh nhìn thấy nhiều nha đầu trong viện đều chạy đi nhìn. Nàng nghe nói lúc Giải Nguyên hồi phủ, cửu phố mười hạng đều rất náo nhiệt. Mọi người đến xem phong thái của Giải Nguyên, hưởng chi thiếu niên Giải Nguyên —— Triều đại này cũng chỉ có ba người mà thôi.

Nàng đặt xuống bút chạy vào nội thất, nói với La lão thái thái tam ca đã trở lại.

Lúc Trịnh ma ma nghe được, tựa hồ hơi sùng sốt: "Giải Nguyên..... là đứa nhỏ năm đó Hàm Ân lưu lại?"

La lão thái thái từ từ nhắm hai mắt nắm tay Nghi Ninh, bà cũng nghe được thanh âm bên ngoài ồn ào náo động, chậm rãi nói: "Người còn nhớ rõ nha đầu kia sao."

Trịnh ma ma nói: "Nha đầu kia rất thông minh, thật sự là làm cho người ta ấn tượng khắc sâu. Năm đó nếu không phải ta phát hiện, chỉ sợ không ai biết là ả hạ độc....."

Trịnh ma ma ngữ khí thực bình thường.

Sự kiện năm đó mơ hồ hiện ra ở trước mắt Nghi Ninh, nhưng kinh tâm động phách đều đã qua đi. Hiện tại chỉ còn lại một lão phụ bình thản. Nghi Ninh nhìn hai người nói chuyện, trong lòng lại thâm nghĩ.

Động tác thi châm của Trịnh ma ma không nhanh không chậm, La lão thái thái tuy rằng mệt, nhưng tinh thần khá tốt. Như vậy xem ra, sức khỏe tổ mẫu tuy rằng không tốt, nhưng trong thời gian ngắn không có vấn đề gì. Nàng lo lắng có ích lợi gì, chỉ có thể hiểu kính tổ mẫu mà thôi.

La lão thái thái nghiêng đầu hỏi Trịnh ma ma: "Người thử tưởng tượng xem La gia ngày càng náo nhiệt."

Trịnh ma ma hiền lành tươi cười có một tia thâm ý, "Nô tì nguyện ý đi xem"

La lão thái thái lại bắt tay Nghi Ninh: "Nghi Ninh, con cũng đi xem đi." Nghi Ninh nắm tay tổ mẫu, ba người đứng ở chính đường. Xa xa một đám người chậm rãi đi vào.

Nghi Ninh lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân đi bên cạnh La Thận Viễn, bên người vây quanh rất nhiều người. Ánh mắt ông nhìn tam ca có vinh yên tán thưởng. La Thành Chương mang theo La Thận Viễn đi lên phía trước, cúi đầu trước La lão thái thái: "Mẫu thân mạnh khỏe."

La Thận Viễn nhắc vạt áo, quỳ xuống nói: "Tổ mẫu mạnh khỏe, tôn nhi trở về thỉnh an tổ mẫu, mong tổ mẫu an tâm."

Những người khi xưa khinh thường hắn, hiện tại đều chỉ có thể đứng ở phía sau, tư vị phức tạp nhìn hắn.

La Thận Viễn biểu cảm trước sau như một rất bình tĩnh. Nghi Ninh lại cảm giác thật sự khác trước, sắc bén thường ngày ẩn giấu sâu trong người hắn nay còn hiện ra rõ. Nàng đột nhiên nhớ tới mình từng cách biệt người nhìn thấy thanh niên La Thận Viễn, hắn khi đó đã là Lại bộ Thị Lang, sắc giọng mà âm trầm. Bọn họ chưa bao giờ quen biết, mà nàng chỉ là một cây trâm trên đầu trường tẩu.

Hắn đã có cái bộ dáng sơ hình kia, hơn nữa về sau hắn từng bước một trở thành thừa tướng quyền khuynh thiên hạ.

Nghi Ninh mỉm cười.

La lão thái thái nhìn La Thận Viễn tràn đầy tán thưởng, nâng hắn dậy. Đám người La Hoài Viễn mới đi lên thỉnh an. Hai người tham gia Lộc Minh Yến trở về, đã chân chính nổi danh. Hôm qua tuy rằng cũng vui mừng, nhưng mọi người đều bận tiếp khách đến thăm hỏi, không được rảnh rỗi. Hôm nay người trong nhà mới tụ họp lại, La lão thái thái liền phân phó buổi tối ăn cơm tại viện của bà, kêu nha đầu đi thỉnh Trần thị cùng Lâm Hải Như.

Vừa vặn hôm nay La Thận Viễn phải dâng trà cho Lâm Hải Như và La Thành Chương, cảm tạ ân giáo dưỡng. Lâm Hải Như lần đầu tiên làm mẹ cử nhân, lần đầu tiên có người kính trà cho bà, trong lòng có chút không yên, ăn mặc so với ngày thường hoa lệ hơn vài phần. Lúc La Thận Viễn dâng trà cho bà, bà tiếp nhận chén trà, lấy trong tay áo một bao lì xì đưa cho La Thận Viễn.

"Ta càng nghĩ càng không biết đưa con cái gì cho tốt, thôi con cứ cầm bạc, muốn tiêu gì thì tiêu. Ta cũng lười nghĩ đến mấy thứ nhỏ nhặt" Lâm Hải Như nói đến độ có chút ngượng ngùng, "Tiền đồ sĩ đồ cái gì đó, con đạt được là tốt lắm rồi."

Đã chuẩn bị một bụng nhỏ nhặt muốn nói cùng con, La Thành Chương phải ho khan một tiếng, trong lòng không khỏi âm thầm trách cứ Lâm Hải Như. Lời bà nói kêu ông phải nói tiếp gì đây, chẳng lẽ cũng lấy ra cái lì xì đưa cho La Thận Viễn? Việc này rất tục khí!

La Thận Viễn nhẹ nhàng vãn vãn, chỉ biết bên trong không dưới mười tám ngàn phiếu.

Hắn cũng không có tỏ vẻ gì không tình nguyện, cười cười nói: "Cám ơn mẫu thân." Rồi đem lì xì cất vào trong tay áo.

La Thận Viễn không thêm đề ý, La Thành Chương cũng ngượng ngùng trách cứ Lâm Hải Như. Ông nghiêm túc đoạn chính cổ vũ La Thận Viễn.

Nghi Ninh ở bên cạnh thiếu chút nữa phun ra nước trà, kể mẫu a kể mẫu, người này cũng quá trực tiếp rồi! Nào có người nào trực tiếp đưa bạc.

Mà lúc La Hoài Viễn dâng trà cho Trần thị và La đại gia, mọi người cũng không có chú ý lắm. Trần thị tiếp nhận trà, nhìn La Hoài Viễn với ánh mắt hơi áy náy cũng không cam lòng, bà lại nghĩ đến hai ngày qua, mọi người đều như có như không nịnh hót Lâm Hải Như.

Bà cắn răng mỉm cười khen con trai của mình, giấu giếm nét khác thường. La đại gia tôi luyện quan trường nhiều năm, sớm đã là nhân vật thành tinh, hi vọng sớm thành thói quen không bộc lộ ra. Nhất thời cũng khá hòa thuận.

Sau đó, bọn nam tử La gia muốn tán gẫu chuyện chế nhạo. La lão thái thái giới thiệu Trịnh ma ma cho Lâm Hải Như biết. Lúc Trịnh ma ma rời khỏi La gia, Lâm Hải Như còn chưa gặp vào.

Trịnh ma ma nằm đó ở La gia rất có địa vị, bà đã chữa khỏi bệnh thất lưng của La lão thái gia. Cho nên ngay cả La đại gia cùng La Thành Chương đều phải cung kính kêu bà một tiếng "Trịnh ma ma". Trần thị sinh La Nghi Tú thì bị bệnh, cũng nhờ Trịnh ma ma điều dưỡng tốt. Bà ấy cũng rất cung kính Trịnh ma ma.

Nghi Ninh gặp dịp quan sát thật kỹ, phát hiện Trịnh ma ma thật là người tâm tư sâu kín, đối với ai cũng rất hòa nhã.

Trong nhà này mặc kệ là ai, đều có quan hệ tốt với bà, cho bà vài phần mặt mũi.

Lâm Hải Như nhìn Trịnh ma ma một lát, đột nhiên có chủ ý. Bà nghiêng đầu thấp giọng nói với Trịnh ma ma: "Ta thể chất hàn..... Bụng nhiều năm cũng không có động tĩnh. Không biết ma ma có biện pháp điều dưỡng hay không?"

Trịnh ma ma lại cười nói: "Có nắm chắc hay không, dù sao cũng phải xem qua mới nói được." Rồi kêu Lâm Hải Như tiến vào nội thất cho bà xem qua.

Lâm Hải Như nghe xong có chút ngượng ngùng, giữ chặt Nghi Ninh đang ở bên cạnh uống trà nhàm chán vô nghĩa nói: "Dù sao con cũng đang rảnh, theo ta vào xem bệnh đi."

Nghi Ninh bị Lâm Hải Như lôi kéo vào nội thất, nhìn đến Trịnh ma ma lấy ra một gối nhỏ cho Lâm Hải Như đặt cổ tay lên, phương thức đáp mạch có chút đặc biệt, đầu ngón tay hạ ấn, ngón út chế trụ cổ tay Lâm Hải Như. Sau một lúc lâu mở mắt ra, cười cười nói: "Chuyện này có thể điều trị được, nửa năm liền có thể mang thai."

Lâm Hải Như rất kinh hi, liền hỏi Trịnh ma ma có phải sự thật hay không. Năm năm nay, bà xem lang trung đều nói là không có cách nào. Tuyệt Chi nghe bà không tin, mới ở một bên nói: "Nhị phu nhân đừng nghi ngờ, Trịnh ma ma là thánh thủ. Bà ấy nói nửa năm sẽ khỏe, vậy khẳng định người có thể mang thai."

Lâm Hải Như vui mừng đứng lên, Nghi Ninh nhìn bà vui như thế, nàng cũng thư thái, liền cảm thấy Trịnh ma ma quả nhiên là thánh thủ.

Lâm Hải Như quay đầu liền cười tủm tỉm nói với nàng: "Nghi Ninh, con không phải muốn đệ đệ sao? Ta sinh đệ đệ cho con được không. Về sau chờ hần trưởng thành còn có thể che chở con. Nếu ai dám khi dễ con, con hãy kêu đệ đệ đi báo thù cho con——"

Nghi Ninh nghe xong, dờ khóc dờ cười. Chờ đệ đệ kia trưởng thành, chỉ sợ nàng đã sớm xuất giá.

La lão thái thái vốn chỉ là muốn thử một lần, kêu Trịnh ma ma xem bệnh cho Lâm Hải Như. Không nghĩ tới có thể điều dưỡng, cổ tình hồng hoa hoa không mọc, vô tình cảm liễu liễu mọc xanh. Bà kêu Trịnh ma ma viết phương thuốc, quyết định ngày mai bắt đầu điều dưỡng cho Lâm Hải Như. Có thể điều dưỡng thể nào liền điều dưỡng thể ấy, nhanh bụng sinh hạ một đứa trẻ mới là đúng đắn.

Lúc này nha đầu đến thông truyền, nói Kiều di nương mang theo Hiến Ca cùng La Nghi Liên đến thỉnh an lão thái thái.

Nghi Ninh rõ ràng nhìn thấy, khi Trịnh mẹ nghe được tên Kiều di nương, thần sắc hơi lạnh lùng.

Kiều di nương nắm tay Hiến Ca đang đi tập tễnh tiến vào, Hiến Ca nhu thuận kêu tổ mẫu. La Nghi Liên thấy được Trịnh ma ma đứng sau lưng Nghi Ninh, nghi hoặc sao trong nội thất có một bà tử lạ mặt. Bên cạnh Kiều di nương đã kinh ngạc nói: "Vị này..... Vị này là Trịnh ma ma?"

Nghi Ninh phát hiện Kiều di nương trong giọng nói có chút e ngại.

Trịnh ma ma mỉm cười, chột chậm rãi nói: "Nhiều năm như vậy, Kiều di nương còn nhận được lão bà tử ta, ta đã già đi. Ta xem Kiều di nương mấy năm nay sống rất tốt, còn sinh được hai đứa con, vì La gia kéo dài hương khói."

Kiều di nương cắn môi, ánh mắt lóe ra.

Trịnh ma ma nói chuyện kỳ thật không quá khách khí, nhưng ả ta làm sao dám so đo với Trịnh ma ma. Lúc đó, ả ta chỉ tính kể nhỏ nhỏ với Trịnh ma ma, đều ba lần bốn lượt bị Trịnh ma ma bắt động thanh sắc trả thù. Cho nên lúc Trịnh ma ma rời khỏi La gia, Kiều di nương nhẹ nhàng thờ ả. ả vốn tưởng rằng người này sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Nhưng sao bà ấy lại đột nhiên trở lại.

Kiều di nương thấy được bà ấy đứng bên cạnh La Nghi Ninh, trong lòng có chút lạnh cả người.

Lâm Hải Như không biết ân oán năm xưa, bà chỉ biết Trịnh ma ma là bà tử hiền lành y thuật cao siêu, lại không nghĩ rằng Kiều di nương luôn muốn gió được gió muốn mưa được mưa sẽ e ngại Trịnh ma ma. Hào cảm của Lâm Hải Như đối với Trịnh ma ma lập tức tăng lên rất nhiều.

Kiều di nương rất nhanh định thần. À ta đã không còn là Kiều Nguyệt Thiên cơ khổ vô y kia nữa, hiện tại ả có nhi có nữ, còn có La Thành Chương sủng ái. Trịnh ma ma lợi hại thế nào, bà ấy cũng đã già đi, ả còn sợ cái gì. Vì thế, ả mỉm cười nói với Trịnh ma ma: "Năm đó, Trịnh ma ma cầu ròi đi, ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại ma ma nữa. Không nghĩ tới ma ma còn trở về."

Trịnh ma ma mỉm cười không nói gì.

Trần thị tiến vào nói cơm chiều đã dọn xong, thỉnh lão thái thái đến bàn ăn.

Nghi Ninh nghĩ đến đối thoại của Kiều di nương cùng Trịnh ma ma, chỉ ăn mấy miếng liền để bát đĩa xuống, nàng leo xuống ghế, không cho đám người Tuyết Chi đi theo nàng. Mà là chạy chậm vào thứ gian phía đông, Trịnh ma ma đang viết phương thuốc cho Lâm Hải Như.

Trịnh mẹ vừa viết một lạng bạch thuật, nhìn thấy Nghi Ninh xa xa đứng ở cửa, đang lẳng lẳng nhìn bà. Bên ngoài đèn lồng chiếu sáng vào, ánh sáng đem bóng dáng nho nhỏ của nàng kéo thật dài. Bên ngoài náo nhiệt như vậy, lúc này lại có vẻ thật yên tĩnh.

Trịnh ma ma chưa xót trong lòng, Minh Lan đã đi rồi, chỉ lưu lại một đứa trẻ cô linh như vậy trên đời. Cho dù có nhiều người chăm sóc nàng, nhưng dù sao cũng không phải mẹ đẻ à! Mẫu thân là người mà ai cũng có thể thay thế được hay sao.

Bà buông bút, cười nói với Nghi Ninh: "Mi nhi, đến chỗ ta này."

Giống như đang dụ dỗ động vật nhỏ.

Nghi Ninh chậm rãi đi tới, nàng muốn hỏi Trịnh ma ma một chút việc. Nàng ngửa đầu nhìn Trịnh ma ma nói: "Tổ mẫu nói với ta, ngày xưa ma ma từng hầu hạ mẫu thân."

Trịnh ma ma thấy nàng rốt cục có hơi chút thân cận mình, trong lòng xúc động, bà gật đầu, lại hỏi: "Mi nhi, sao con chạy tới đây có một mình? Nha đầu đi theo chăm sóc con đâu?"

Nghi Ninh lắc đầu, nàng hỏi: "Trịnh ma ma, ma ma lưu lại chăm sóc ta được không?"

Trịnh ma ma bị nàng hỏi nao nao, nàng hỏi trực tiếp như vậy, không có một chút uyển chuyển. Nói như vậy, ngược lại Trịnh ma ma khó trả lời. Vốn bà đã quyết định bất luận lão thái thái khuyên như thế nào, bà sẽ bất động thanh sắc từ chối.

Nhưng Nghi Ninh có nét tương tự Minh Lan, khuôn mặt sạch sẽ nhỏ nhắn. Những lời này sao bà có thể nói được.

Trịnh ma ma ngồi xổm xuống, nắm bà vai nàng, ngữ khí thấp: "Mi nhi, nếu ta nói không thể lưu lại, con..... Con có trách ta hay không?"

Nghi Ninh lại lắc đầu. Trịnh ma ma năm đó phi phôi rời khỏi La gia, nhất định có nguyên nhân của bà. Tuy rằng nàng còn không thể xác định Trịnh mẹ là dạng người gì, nhưng theo nàng chứng kiến. Trịnh mẹ không phải là loại người lạnh bạc vô tình. Huống chi nàng cũng không thêm đề ý.

"Ta không trách Trịnh ma ma." Nghi Ninh mở miệng nói, nàng ngẩng đầu lẳng lẳng nói, "Nghi Ninh không có mẫu thân, bên người cũng không có người mẫu thân lưu lại. Nghi Ninh đã quen rồi."

Trịnh ma ma cười khò một tiếng, bà vuốt tóc Nghi Ninh, vẻ mặt có chút bi thương: "Mi nhi, con còn nhỏ không hiểu. Đôi khi có người không thể ở bên con, là vì bảo vệ con....."

Nghi Ninh không hiểu ý của Trịnh ma ma. Lời nói này thật sự kỳ quái, vì sao bà không chịu lưu lại là vì bảo hộ nàng.

Phải rời khỏi La gia, mặc kệ Tiểu Nghi Ninh như thế nào, là vì bảo hộ nàng sao?

Trịnh ma ma hít một hơi thật sâu, bà nói: "Mi nhi, tuy rằng ta không thể lưu lại, nhưng ta dẫn theo một người cho con. Con nếu thích nàng ấy, ta cho nàng lưu lại chăm sóc con được không?"

Bên ngoài vẫn thực náo nhiệt, La lão thái thái được Từ ma ma đỡ, đứng ở ngoài tầm bình phong lẳng lẳng nghe bên trong nói chuyện.

Từ ma ma nghe xong, sắc mặt trắng bệch, nửa ngày nói không ra lời.

La lão thái thái ý bảo đỡ bà đi nghỉ, Từ ma ma đỡ bà vào trong phòng ngồi xuống. Ngữ khí có chút lo lắng: "Lão thái thái, người xem Trịnh ma ma nói những lời này..... Chỉ sợ là vô luận như thế nào bà đều sẽ không lưu lại. Nó thì lại không rõ, những lời của Trịnh ma ma là có ý gì....."

La lão thái thái thân nhiên nói: "Ta đã suy nghĩ nhiều năm như vậy còn không rõ, người có thể nghe vài câu liền đã hiểu sao. Trịnh thị tâm tư sâu kín như vậy, bà ấy đang nghĩ cái gì người khác làm sao mà biết."

Từ ma ma chậm rãi thở dài, cũng cảm thấy trong lòng hơi lạnh.

Bà ấy vẫn không chịu lưu lại.

Chương 40: Chương 40

Editor: Bé Muối

Kính thành, phủ Ninh Viễn hầu, thời điểm trăng sáng chiếu rọi.

Trình lang ngồi ở tiền thính uống trà, hần nhìn gốc cây râm to lớn ngoài vườn. Hoa nở đầy cả chạc cây, hương thơm thoang thoang trong đêm, từng đóa hoa chen lẫn vào từng phiến lá, vừa đẹp lại vừa thơm.

Lúc hần còn nhỏ, Nghi Ninh thường mang theo hần đến tiền thính hái hoa râm, kêu hần rửa sạch, phơi khô để làm thành túi hương, đặt ở bên gối có tác dụng an thần. Nàng hay mặc một bộ váy áo màu xanh thanh nhã, cổ tay mang một chiếc vòng bạch ngọc. Khi vươn tay hái hoa, vòng ngọc trên tay nàng trượt xuống, cổ tay trắng nõn của nàng lộ ra. Khi còn bé, đối với hần, đó là đôi tay đẹp nhất trên đời. Mùi hoa râm cũng là mùi thơm nhất trên thế gian.

Nay nàng đã chết bảy năm, cây râm này cũng đã lớn lên cao to.

Trình lang hơi có chút xuất thần. Cho đến khi một hộ vệ đi vào tiền thính, quỳ xuống hô: "Công tử."

Trình lang mới lấy lại tinh thần, đứng lên đi qua hỏi: "Chuyện gì?"

Hộ vệ lấy từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho hần, Trình lang mở ra xem, lập tức cười lạnh.

"Bất được rồi à." Hần khép lại tờ giấy nói, "Đạo Diễn là khách quý của tứ cữu, các người phải khách khí với hần. Bố trí cho hần một tiểu phạt đường đi, cho hần cả ngày tụng kinh niệm phật, chỉ cần không chạy trốn là được."

Hộ vệ tuân lệnh, lập tức do dự một chút nói: "Công tử, Giải Nguyên năm nay đã đăng hoàng giáp..... Là La gia tam công tử La Thận Viễn ở Bảo Định."

Trình lang, sau khi từ Bảo Định trở về, đã rất bận rộn, không chú ý tới La Thận Viễn.

"Hần không phải kẻ tầm thường." Trình lang cười cười, thân nhiên nói, "Nói không chừng trong tương lai, hần còn muốn vào triều làm quan, cứ thông thả chờ xem."

Trình lang cầm giấy viết thư đi vào hậu viện Trình gia.

Năm mới, lúc đại cữu Lục Gia Nhiên còn sống, phủ Ninh Viễn hầu thập phần náo nhiệt, ngày đêm ồn ào tiếng người. Sau này, tứ cữu thành Hầu gia, thành Lục đồ độc, đại cữu bị giết, toàn bộ hầu phủ đều thay đổi. Nhị cữu cùng tam cữu tuy rằng không bị hại, nhưng mỗi lần nhìn thấy tứ cữu đều sợ tới mức chân run lên, sau này chủ động tránh đi, đến sống ở tiền viện. Người ở hậu viện cũng không còn mấy ai.

Trình lang đi đến ngoài thư phòng, nhìn thấy nha đầu đều đứng bên ngoài, đi lại không tiếng động, đều đã có huấn luyện, nửa chữ cũng không dám nhiều lời.

Sau khi nha đầu thông truyền, hần mới tiến vào, nhìn thấy Lục Gia Học đang đứng sau trường án, nói chuyện với cấp dưới.

Hần kêu một tiếng "Cậu", sau đó ngồi bên cạnh, chờ Lục Gia Học nói xong.

Lục Gia Học năm nay hai mươi bảy, diện mạo tuấn lãng, đặc biệt có khí chất nhu hòa. Thân hình cao lớn, khoác áo choàng màu đen. Nếu là người không hiểu biết hần ta, nhất định cảm thấy tính tình hần ta vô cùng tốt. Nhưng thật ra hần ta rất vô tình, lúc Lục Gia Nhiên bị giết, lúc hần ta mang binh trên chiến trường, chưa từng nương tay.

Trình lang luôn nhớ hình ảnh hần ta cầm theo kiếm máu đi vào, thân sắc hờ hững, hần cả đời cũng không quên được cảnh tượng kia.

Lục Gia Học nói xong, uống ngụm trà mới hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

Trình lang cung kính đem lá thư này trình cho hần ta xem.

Lục Gia Học mở ra nhìn, cũng không nói gì thêm, đề bút bắt đầu viết chữ, hần ta viết một cách tĩnh lặng. Viết xong, xếp lại tờ giấy, nói với Trình lang: "Đem phong thư này đưa cho Đạo Diễn, hần xem sẽ biết nên làm gì. Cũng không cần quản hần."

Trình lang xác nhận, Lục Gia Học lại uống ngụm trà, nhìn hần chậm rãi nói: "Nghe nói người gần đây đã nghị thân với đích nữ của Đậu gia?"

Trình lang cúi đầu, mỉm cười nói: "Tin vịt mà thôi, cậu không cần để ý."

Lục Gia Học thần sắc không thay đổi nhìn Trình lang, hẳn ta dù sao cũng sống lâu hơn Trình lang mười năm. Tâm tư của Trình lang như phô bày ra trước mặt hắn ta. Hắn ta tuy rằng là võ tướng, nhưng lòng lại là của văn nhân, hẳn khả năng so với chính bọn họ còn muốn rõ ràng. Lục Gia Học cũng không vạch trần, dò ánh mắt thần nhiên nói: "Đậu Các lão luôn yêu thương đứa cháu này, người không cần thể hiện quá mức."

Trình lang lại xác nhận, Lục Gia Học mới phát tay: "Được rồi, người lui ra đi."

Trình lang không để ý cười cười, rồi khỏi thư phòng của Lục Gia Học. Tuy rằng hắn là Giải Nguyên, tuy rằng hắn kêu Lục Gia Học một tiếng "Cậu". Nhưng ở trong mắt Lục Gia Học, hắn chỉ là một quân cờ mà thôi.

Trình lang đi trên hành lang gấp khúc, phía trước có mấy nha đầu đang cầm hộp đồ ăn đi tới. Nhìn thấy hắn liền kêu một tiếng biểu thiếu gia.

Trình lang gật đầu hỏi: "Các người mang đồ cho Hầu gia, sao trước kia ta không có gặp qua?"

Trong đó một cái nha đầu nói: "Nhóm nô tì ở Tây Uyển, không thường ra ngoài. Khó trách biểu thiếu gia không biết."

Tây uyển..... Trình lang sắc mặt trầm xuống, sao hắn lại quên phủ Ninh Viễn hầu này còn có một Tây Uyển.

Người ở Tây Uyển là Tạ Mẫn.

Năm xưa, tài mạo song toàn danh chấn kinh sư, phu nhân thế tử Tạ Mẫn, nay chỉ còn là một phụ nhân trung niên ở trong viện bỏ hoang, không ai nhìn đến. Sau khi Lục Gia Học giết trượng phu của bà - Lục Gia Nhiên, vì tỏ ra mình không phải là người đuổi cùng giết tận, đã buông tha Tạ Mẫn, chuyển bà vào sống ở Tây Uyển. Tuy rằng không chết, nhưng nhiều năm như vậy, sống hay chết cũng không khác gì nhau.

Đôi khi Trình lang không biết kết quả là bà thảm hại hơn, hay là La Nghi Ninh thảm hại hơn.

La Nghi Ninh ra đi rất nhẹ nhàng, không hưởng qua phúc đã bị người hại chết. Sau khi chết, trượng phu lại thăng chức rất nhanh, thành Lục đô đốc tay cầm trọng binh. Mà Tạ Mẫn bị nói là hại chết La Nghi Ninh, ở Tây Uyển đóng cửa nhiều năm như vậy.

Trình lang nhìn hộp đồ ăn trong tay nha đầu, cười thấp giọng nói: "Người nên nói cho bà ấy một tiếng, kêu bà ấy..... Nhất định phải sống sót."

Hắn nhìn về phía thư phòng của Lục Gia Học, rồi mới ra khỏi hậu viện.

Tháng chín là thời điểm cuối thu, là lúc đan quế tỏa hương thơm ngát.

Tuyết Chi chỉ huy nha đầu đem mảnh trúc đổi thành mảnh vải dày. Nghi Ninh dựa vào song cửa sổ, vừa ăn lê trộn mật hoa quế, vừa đọc Kinh Thi.

Sau khi La Thận Viễn trúng Giải Nguyên, người nổi tiếng cứ đến viếng thăm nhà nườm nượp. La Thành Chương mang theo thứ trưởng tử đi gặp khách, vốn tưởng rằng La Thận Viễn sẽ có vài phần khiếp đảm, không nghĩ tới hắn lại lạnh nhạt thông dong, trả lời lưu loát. Ông lại càng yên tâm, nói với quân sự trong nhà, về sau công việc lớn nhỏ cứ hỏi tam công tử là được, không cần đến hỏi ông.

La Thận Viễn dù sao cũng là thứ trưởng tử, phải gánh vác trách nhiệm của chi thứ hai.

La Thận Viễn bởi vậy nên công việc càng thêm bận rộn, có đôi khi mấy ngày không thấy được bóng người, lần trước khi Nghi Ninh nhìn thấy, hắn đang bị vài quân sự vây quanh, đã rất lâu không thấy tăm hơi, hắn cũng ít trở về Phong Tạ Đường ngủ.

Nghi Ninh càng thêm nhàm chán, hơn phân nửa đều ở cùng La lão thái thái, nhìn Trịnh mẹ chăm chú. Hoặc là La Nghi Tú tìm nàng đến hậu sơn hái hoa quế, trở về làm mật hoa quế.

La Thận Viễn đạt được địa vị cao, địa vị Lâm Hải Như ở nhà cũng nước lên thì thuyền lên, La Thành Chương càng tôn kính bà thì không cần nói, Trần thị cũng muốn dựa hơi bà. Cũng có các phu nhân khác thay nhau đến mời bà xem hát. Người mời ta thỉnh, nhất là Cao phu nhân, cũng đã mời Lâm Hải Như ba bốn lần.

Lâm Hải Như rốt cục cũng được tham gia vào thế giới của các phu nhân ở Bảo Định. Bà gả đi lại năm năm cũng chưa thể thành công dung nhập vào, La Thận Viễn trúng Giải Nguyên, bà liền nhận được sủng ái quyết liệt. Nghi Ninh rất vui mừng cho bà. Người ta trước kia đều chỉ mời Trần thị, hiện tại cuối cùng bà cũng được đi giao tế.

Lâm Hải Như ngẫu nhiên cũng mang nàng đi xem hát. Vừa nghe nói nàng là muội muội ruột của La Thận Viễn, điểm tâm của các phu nhân tiểu thư cứ nườm nượp được nhét vào tay nàng, họ lại còn khen nàng thông minh đáng yêu hiểu chuyện.

Tuần phủ phu nhân có một lần nắm tay Lâm Hải Như nói: "..... Ta ở Từ Châu có một chất nữ, bộ dạng thanh tú không nói, may vá nữ hồng cũng vô cùng tốt. Tổ phụ nàng chính là tri phủ Từ Châu. Người nếu cũng có ý, chúng ta liền tìm người xem bát tự coi hợp không."

Bị nhét một đồng điểm tâm, Nghi Ninh ngồi thong thả ăn cao hạt dẻ, nghe vậy lại ăn không ngon. Tuần phủ phu nhân tốt xấu gì cũng được phong cáo mệnh phu nhân, việc mai mối mà bà ấy cũng muốn làm hay sao?

Lâm Hải Như bị tuần phủ phu nhân nhiệt tình chiêu đãi, có chút ngượng ngùng. Mọi người đều cho rằng chuyện La Thận Viễn bà có thể quyết định, kỳ

thật bà quản không nổi, bà chỉ có thể nói: "Ta còn phải xem ý của Thận Viễn, ta không quá khó khăn trong chuyện hôn sự của nó."

Tuần phủ phu nhân nghe xong lại cao hứng nói: "Cực kỳ tốt! Việc này còn phải do bọn trẻ quyết định. Ta sẽ lập tức viết thư cho muội muội ta nói một tiếng, kêu muội ấy hỏi ý tứ chất nữ ta một chút....."

Nghi Ninh thấy Lâm Hải Như lại bị mọi người vây quanh làm rối, vội vàng cười tủm tỉm nói: "Tổ mẫu nói tam ca còn muốn đọc sách thêm vài năm nữa." Nàng hiện tại là một đứa trẻ, nói vậy cũng không ai trách nàng vô phép.

Nhưng cứ gặp vài lần như vậy, Nghi Ninh cũng phiền, không muốn đi nữa. Lâm Hải Như lập tức cũng không muốn đi, mấy võ diễn lưu hành ở Bảo Định võ nào bà cũng xem qua ít nhất ba lần, không còn ý gì nữa. Huống chi người ta căn bản không phải xem diễn, chỉ đều chăm chăm nhìn bà.

Nghi Ninh còn hỏi qua La lão thái thái: "Tam ca gần đây đều bị người ta làm mai, người cảm thấy người nào tốt?"

La lão thái thái mí mắt vừa nhấc, lười biếng hỏi nàng: "Vậy con cảm thấy người nào tốt?"

Nghi Ninh tự nhiên cảm thấy người nào cũng không xứng với La Thận Viễn, tùy tiện chọn một người nói: "Con cảm thấy tiểu thư Cao gia cách vách chúng ta cũng được."

La lão thái thái nghe xong liền cười, hỏi lại nàng: "Người ta cho con chỉ mấy khối bánh sầu riêng, con liền bán luôn tam ca con à?"

Nghi Ninh dờ khóc dờ cười, nàng nào có ý này!

La lão thái thái lại nói tiếp: "Chuyện của nó ta không gấp, ta cũng sẽ không quản hấn. Ngày sau hấn lại trúng tiến sĩ, người tới cửa cầu hôn lại càng nhiều."

Nghi Ninh gặp lão thái thái không có quyết định này, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nàng không cần lại nơi nơi nhìn diễn.

Lâm Hải Như ần ần đem tin tức này để lộ ra ngoài, người mời bà tụ hội ít đi hơn phân nửa.

Này thường xuyên qua lại liền đến mùa thu. Nghi Ninh kỳ thật có chút sợ nóng, thời tiết mát mẻ xuống dưới nàng cũng thư thái, bay qua một tờ Kinh Thi tiếp tục đọc, lại hưởng miệng nhét một khối lê.

Lúc này, nha đầu bên ngoài đi vào, nói với nàng tam thiếu gia đến thăm nàng.

Nghi Ninh ngồi thẳng thân mình, không phải nói hấn đi cửa hàng ở Thông Châu sao, sao giờ phút này đã trở lại.

Lúc La Thận Viễn đi vào, nhìn thấy tiểu nha đầu đã làm một mâm lê. Hấn chỉ nhìn thoáng qua, đem đồ trong tay đưa cho nàng: "Mang từ Thông Châu về cho muội đó."

Là loại quế hoa cao phục linh mới nhất năm nay.

Nghi Ninh gần đây đã thường thức khá nhiều điểm tâm trong yến hội, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không ăn nổi bất kỳ điểm tâm nào. Đương nhiên nàng cũng không dám nói cái gì, nhận lấy cất vào trong tráp, lúi cúi cánh tay đang uống trà của hấn, cười hỏi: "Tam ca, Thông Châu chơi vui không?"

Nàng hai đời đều không đi qua chỗ này, nghe nói gần kinh đô, lại là kênh đào đầu mối then chốt, rất phồn hoa.

La Thận Viễn ngẩng đầu, chậm rãi nâng chén trà nói: "Không sai. Chỉ là ta nghe nói, muội vì mấy khối điểm tâm đã bán đứng ta, ta liền mang một ít về cho muội."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

Editor: Bé Muối

Nghi Ninh ho khan vài tiếng, chuyện này là do ai truyền ra vậy?

Dù sao nàng cũng quyết định giả ngu, liền cười tủm tỉm nói: "Muội mỗi ngày cùng mẫu thân ra ngoài xem hát, mọi người ai cũng đều muốn đem con gái, cháu gái, cháu họ gái gả cho huynh. Hồi mẫu thân huynh đã đính hôn hay chưa. Tam ca, vậy huynh chưa có nữ tử trong lòng à? Nếu huynh đã có thì không cần mẫu thân bận tâm."

La Thận Viễn thản nhiên nhìn nàng nói: "Ta chưa có nghĩ qua."

Chưa nghĩ qua? Hẳn đã 15 - 16 tuổi, đang là lúc có mối tình đầu, thật sự chưa từng nghĩ qua hay sao?

"Lần sau không được tùy tiện ghép đôi cho ta, tai vách mạch rừng." La Thận Viễn vỗ vỗ đầu nàng, "Ta không có ý tứ kia, người ngoài nghe qua sẽ dễ hiểu lầm, đã hiểu chưa?"

Nghi Ninh gật đầu.

La Thận Viễn mang nàng đi thỉnh an La lão thái thái, lão thái thái đang uống thuốc.

"Đã trở lại? Mọi việc ở Thông Châu đã giải quyết xong?" La lão thái thái hỏi hần.

La Thận Viễn đáp: "Đã tốt rồi, chỉ có một trang viên kinh doanh lá trà không ổn lắm, con đã thay đổi quản sự."

La lão thái thái nâng mí mắt lên: "Là trà trang Vĩnh An?"

"Đúng." La Thận Viễn biểu cảm không có gì khác thường.

"Quản sự đó là thủ hạ của Đại bá mẫu con, trà trang này kinh doanh nhiều năm đều thua lỗ, ta cũng không quan tâm." La lão thái thái dừng một chút, lại thờ dãi thản nhiên nói, "Con đã muốn xen vào, thì tùy con vậy."

La Thận Viễn thay đổi quản sự của đại bá mẫu.....

Nghi Ninh nao nao, kỳ thật những năm gần đây, tuy rằng tài sản La phủ là của chung, lúc La lão ông mất đã phân chia, cái gì của La gia cũng đều là sản nghiệp tổ tiên, tương lai cho dù ở riêng cũng phải chia đều.

Nhưng đại bá phụ làm quan ở kinh thành, hơn nữa chi phí hằng ngày của La Hoài Viễn cùng La Sơn Viễn cũng không nhỏ. Quản sự thủ hạ của Đại bá mẫu có chút tiền lời liền trực tiếp đưa cho đại bá mẫu, căn bản không đưa La lão thái thái cùng La Thành Chương xem qua. La lão thái thái cảm thấy gia tộc hòa thuận quan trọng nhất, nên chưa bao giờ truy cứu chuyện này.

La Thành Chương không thêm để ý chuyện này, Lâm Hải Như lại mang theo đồ cưới phong phú. Đôi khi chi thứ hai tiền bạc không đủ, bà còn mang tiền riêng ra trợ cấp.

Chỉ tại La Thận Viễn không thích nhắm mắt cho qua chuyện.

La lão thái thái không nghĩ sẽ quản chuyện này, lại càng không muốn quản La Thận Viễn. Chuyện trong nhà hần quan tâm một chút cũng tốt, miễn cho về sau rồi loạn nội bộ.

Chuyện này Trần thị rất nhanh sẽ biết, bà vốn đang an bày chuyện La Hoài Viễn đón dâu. La Hoài Viễn trúng cử nên thành thân, hai việc vui hợp thành một, cái này gọi là song hỷ lâm môn. Trần thị chuẩn bị làm đại yến hội.

Quản sự có chút khó xử: "..... Đại phu nhân, tiệc đãi bằng tổ yến chi phí sẽ rất lớn, trong phủ chỉ sợ không có nhiều tiền nhân rồi như vậy."

"Phủ không có nhiều bạc." Trần thị buông chén trà nói, "Ta sẽ đưa thêm một ít."

Quản sự nghe xong mới đáp ứng, vừa lui ra sau, nha đầu liền thông báo cho Trần thị chuyện quản sự bị đổi.

Trần thị lập tức đổi sắc mặt. Bà vừa muốn tổ chức tiệc cho con, La Thận Viễn lại làm ra sự tình này. Bà lạnh lùng nói: "..... Hôm nay hần chỉ mới đậu cử nhân, liền lấy lòng gà làm lệnh tiền. Có bản lĩnh hần trúng luôn tiến sĩ, lúc đó hãy quản đến trên đầu ta."

Nha đầu nhỏ giọng hỏi: "Đại phu nhân, bây giờ làm thế nào cho phải? Người có nên làm lớn chuyện, miễn cho chi thứ hai cảm thấy chúng ta dễ bị ức hiếp."

Trần thị cười lạnh nói: "Ta có thể nói cái gì? Chỗ dựa của hần là lão thái thái. Người trong trà trang là nô bộc hồi môn của ta, có thể nghe lời hần nói sao? Hần muốn quản, ta muốn xem hần có thể quản ra cái trò gì." Tay Trần thị phát qua mặt bàn khắc tơ vàng, hít sâu một hơi, "Đi gọi quản sự trong nhà lại cho ta, nói hần ta muốn thương lượng chuyện tiệc cưới một lần nữa."

Bất luận nói như thế nào, hôn sự La Hoài Viễn không thể chậm trễ.

Nha đầu lên tiếng trả lời rồi chạy ra cửa.

La Thận Viễn trở về Phong Tạ Đường, trong phòng hai nha đầu lập tức chào đón, cười kêu hần một tiếng tam công tử, giúp hần cởi bỏ ngoại bào.

La Thận Viễn giang hai tay, chờ bọn họ đổi áo khoác cho hần. Hần đến thư phòng kêu gã sai vặt đem trường vụ của chi thứ hai cho hần nhìn xem, chuyện này bình thường là Lâm Hải Như quản. Hần càng xem mày nhăn càng sâu, quả nhiên là loạn cào cào hết lên.

Nha đầu mang cho hần bát trà, đặt ở bên cạnh hần, liền lẳng lặng đứng chờ hần xem xong, cũng không lui ra ngoài. La Thận Viễn bị nàng ta chặn ánh sáng, bóng nàng ta làm tối bàn của hần. Hần ngẩng đầu lên nhìn nha đầu này, là người tên Họa Lục.

Thấy tam thiếu gia đang nhìn mình, Họa Lục không khỏi mặt đỏ tim đập., La Thận Viễn tuy là thiếu gia, nhưng lại thứ xuất được nhận làm con vợ cả. Bây giờ, hẳn lại trúng Giải Nguyên, bộ dạng tuần tú, các nhà có thể lực ở Bảo Định phủ ai không muốn gả con cho hắn.

Đương nhiên lấy thân phận của nàng ta, muốn gả cho La Thận Viễn là ý nghĩ kỳ lạ. Nhưng nếu có thể làm nha đầu thông phòng, về sau sinh con sẽ được nâng lên thành di nương, còn sợ không có tương lai sao. Đến lúc đó sẽ được thăng chức rất nhanh.

Họa Lục phát hiện ánh mắt tam thiếu gia đánh giá mình, nàng ta không khỏi cúi đầu. La Thận Viễn lẳng lặng nhìn nàng ta, nàng ta hôm nay mặc một cái váy màu xanh lá dài đến gót chân, áo lại trắng như tuyết, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, hẳn là đã tận lực bắt chước.

Họa Lục tựa hồ có thể cảm nhận được tán thưởng trong ánh mắt của hắn, nàng ta tim đập như đánh trống, cảm thấy cả người đều nhẹ bồng bồng mơ màng. Nàng ta phải lên tiếng nói một ít chuyện, thấy được ngọc bội đeo bên hông của La Thận Viễn, đó là một khối ngọc dương chi chạm tỉ mỉ.

"Tam công tử, khối ngọc bội này chạm trổ tinh xảo, thật sự là khó có được. Không biết nó có cơ hội nhìn xem hay không." Họa Lục nhẹ giọng nói.

"Người muốn nhìn một chút?" La Thận Viễn thân nhiên hỏi một tiếng.

Họa Lục nhất thời không phản ứng kịp, tam công tử lại đột nhiên kéo nàng ta vào trong lòng, Họa Lục cả kinh kêu một tiếng. Nàng ta đã ngồi trên đùi La Thận Viễn, hai tay ôm lấy cổ hắn. Cảm giác được cánh tay tam thiếu gia hữu lực đang chạm vào thắt lưng của mình. Họa Lục tim đập nói không ra lời.

"Người muốn như vậy phải không?" La Thận Viễn ở bên tai nàng ta thấp giọng nói, "Hiện tại thấy như thế nào?"

Họa Lục thân mình mềm yếu, dựa vào ngực La Thận Viễn, thanh âm mềm mại động lòng người: "Tam công tử..... Nô tì, nô tì chính là....."

Lời của nàng còn chưa kịp nói ra, lại nghe được La Thận Viễn thanh âm ôn nhu: "Người có biết câu dẫn ta sẽ có kết cục gì không?"

Họa lục hơi khựng lại, lời này nghe sao có chút không thích hợp.....

"Thân là nô tì câu dẫn chủ tử, người sẽ bị loạn côn đánh chết, nếu đánh xong mà còn sống, liền bị bán ra bên ngoài." La Thận Viễn phi thường kiên nhẫn mà lại đậm mật nói ở bên tai nàng ta, "Ngày xưa cũng có một nha đầu hầu hạ ta, người có biết nàng ta chết như thế nào không? Đến, ta một câu nói hết cho người nghe, nàng ta cũng không nghe lời, sau đó bị chó sói từ từ cắn chết. Trước khi chết đều lớn tiếng cầu ta tha cho nàng ta....."

Họa Lục sắc mặt nhất thời trắng bệch, nàng ta đột nhiên cảm thấy trên người từng đợt ớn lạnh, thì ra mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo.

Nàng ta giống như con ếch bị rắn nhìn chăm chăm, rõ ràng muốn chạy, nhưng lại không thể nhúc nhích được. Cho đến khi La Thận Viễn nói xong câu cuối cùng, nàng ta mới đột nhiên nhúc nhích, rời khỏi người La Thận Viễn, quỳ trên mặt đất run run. "Tam công tử, tam công tử tha mạng! Nô tì không có ý định đó, nô tì về sau nhất định chăm chỉ hầu hạ người, tuyệt không dám có nhị tâm."

La Thận Viễn đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt nàng ta, từ trên cao nhìn xuống.

Cơ hội đến trên tay hắn, hắn sẽ không tùy tiện buông tha.

La Thận Viễn kêu bà tử tiến vào bình tĩnh nói: "Hứa ma ma, nha đầu kia làm việc khác người, không thể ở lại bên người ta. Người đi tìm mẫu thân lại đây, nhờ bà ấy đến xử lý."

Bà tử liếc mắt nhìn Họa Lục một cái, bộ dạng thê lương, bà vai hơi lộ ra. Bà lập tức hiểu rõ chuyện này nghiêm trọng, vội vàng lĩnh mệnh đi đến chỗ Lâm Hải Như thông truyền.

Lâm Hải Như nghe được tin hạ nhân truyền đến cũng kinh ngạc.

Bà lập tức tự mình dẫn theo bà tử đi đến chỗ La Thận Viễn, đem Họa Lục bắt lại, đưa đến trước mặt La lão thái thái xử lý.

Bình thường thiếu gia ở tuổi La Thận Viễn, đích xác nên có thông phòng, nhưng người được tuyển đều do chủ mẫu ngàn chọn vạn tuyển, xác định sẽ không đem cho thiếu gia những người hư hỏng. Loại chủ động câu dẫn này là tối kỵ, loại nha đầu này bình thường đều sẽ bị bán đi, càng nghiêm trọng còn có thể trực tiếp đánh chết. Nha đầu hầu hạ thiếu gia, ai không nghĩ có thể làm thông phòng. Nhưng chuyện này cũng có quy củ, chỉ cần thành thật hầu hạ, được chủ mẫu coi trọng, tự nhiên có cơ hội. Tự cho là thông minh chỉ có đường chết.

Nghi Ninh đang cùng La lão thái thái, Trịnh ma ma ăn cơm chiều, Lâm Hải Như mang theo Họa Lục đi lại.

Nghi Ninh liếc mắt một cái liền nhận ra nha đầu này hầu hạ tam ca.

Lâm Hải Như sắc mặt khó chịu, bà nói bên tai La lão thái thái, đem sự tình kể hết ra.

La lão thái thái nghe xong lập tức ngữ khí trầm xuống: "Không còn quy củ gì nữa, mang ả ra chính đường. Ta sẽ đến sau." La lão thái thái lại nói với Từ ma ma, "Đi thỉnh Trần thị lại đây."

Nghi Ninh đang cầm muỗng nhỏ nhu thuận ăn cháo, La lão thái thái nhìn nàng một cái, nghĩ sự việc dơ bẩn như vậy, phân phó Tuyết Chi cho nàng ăn

xong cơm chiều, ăn xong rồi hầu hạ nàng ngủ.

Nghi Ninh lại lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nàng rất muốn đi qua xem, nhưng La lão thái thái chỉ dẫn theo Trịnh ma ma đi chính đường.

Nghi Ninh ăn hai thêm hai muống rồi nói với Tuyết Chi muốn đi xem hoa trong viện.

Nàng đứng ở song cửa sổ ngoài chính đường, bên cạnh một gốc cây đan quế đang nở rộ, lúc này là thời điểm ánh trăng sáng tỏ, trắng trong vành vạnh giữa không trung, ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua từng khóm hoa trên mặt đất, Tuyết Chi nghe được bên trong ầm ầm truyền đến âm thanh huyền nắp, định lên tiếng nói gì đó, Nghi Ninh lại ra dấu im lặng.

Nàng cẩn thận nghe thanh âm bên trong truyền ra.

"..... Nha đầu là đại tẩu đưa đến chỗ Thận Viễn, Thận Viễn niệm tình nghĩa mới tiếp nhận. Lại không thể tưởng được ả xấu xa như vậy." Lâm Hải Như lần này nói chuyện rất trật tự, từng câu từng câu không nhanh không chậm nói, "Nha đầu không giữ quy củ nhất định phải đuổi đi, miễn cho bại hoại không khí trong phủ. Về sau người người học ả đi câu dẫn thiếu gia, còn thể thống gì nữa?"

Trần thị lần này đuổi lý, nửa ngày mới nói: "Nhị đệ muội đang trách ta?"

Lâm Hải Như tiếp tục nói: "Đại tẩu sao lại nghe thành chỉ trích, muội không phải đang nói thật sao. Đại tẩu cũng không nên suy nghĩ nhiều quá. Chẳng qua muội muốn nói với đại tẩu, về sau tuyển người phải xem cho rõ ràng, Thận Viễn nhà ta bị nữ tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn. Nếu là người khác, không biết sẽ loạn lên cỡ nào. Đại tẩu chủ việc bếp núc, chuyện trong phủ đều do tẩu quản, dùng người càng phải cẩn thận a."

Nghi Ninh nghe được thực đồng ý, muốn trầm trồ khen ngợi Lâm Hải Như, nàng lo lắng Lâm Hải Như không thể ứng phó. Khó được thấy bà có lúc thanh tỉnh như vậy.

Trong phòng lại trầm mặc, rồi Trần thị chủ động dời sang vấn đề khác.

"Tiện tì này không thể lưu ở trong phủ, ả ta lại từ chỗ ta mà ra ngoài làm loạn, ta cũng cảm thấy kinh hãi." Trần thị thanh âm rất lạnh lùng, "Đêm nay liền đem ả bán đi."

Lâm Hải Như lại ngăn cản nói: "Chậm đã, không thể vô thanh vô tức bán được. Đánh ả một chút, cho bọn nha đầu hầu hạ thiếu gia trong phủ đến xem, làm việc dám loạn sẽ có hậu quả gì. Về sau sẽ không còn ai dám làm loạn nữa. Đại tẩu, tẩu thấy đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Đường Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Trong phòng, Trần thị nhìn khuôn mặt tươi cười của Lâm Hải Như, trong lòng rất khó chịu.

Bà không tin những lời này mà nói không có ai dạy, bằng đầu óc Lâm Hải Như có thể nói ra những lời này sao?

Chuyện trong phủ vốn là do bà làm chủ, đại phòng mới thật sự là chủ La gia, La đại gia và hai con trai bà đều phải ứng phó chuyện ngoài La gia. Chi phí ăn mặc giữa các phòng đều do ba người họ và bà cùng quản lý. Nay chỉ có La Thận Viễn liền muốn đoạt quyền à?

Trước mặt mọi người, đánh nha đầu trong viện của bà, không phải là đánh vào mặt bà sao, về sau còn ai dám tận tâm giúp bà làm việc.

Nhưng Lâm Hải Như nói toàn những câu có lý, bà cũng không có lý do gì cự tuyệt.

Trần thị cắn răng nói: "Nhị đệ muội nói sao thì cứ làm vậy."

La lão thái thái nhìn Trần thị, trong lòng bà có chút thất vọng.

Từ sau khi La Thận Viễn đậu Giải Nguyên, trong lòng Trần thị có đôi chút bất mãn. Thái độ đối với chi thứ hai cũng trở nên khó chịu. Hai người đều là nàng dâu do bà chọn. Trần thị tính tình mạnh mẽ, không có ý gì xấu xa, xử lý công việc vặt trong nhà cũng thuận buồm xuôi gió, bà kỳ thật cũng rất vừa lòng. Nhưng hiện tại đưa nha đầu cho La Thận Viễn lại xảy ra chuyện như vậy.....

"Con dâu cả, " La lão thái thái đột nhiên cảm thấy hơi mệt, bà nâng tay chỉ, "Ngươi không phục sao?"

Trần thị đột nhiên bị La lão thái thái hỏi, cúi đầu nói: "Con dâu không có không phục, toàn bộ đều nghe ngài cùng nhị đệ muội."

"Nha đầu giáo đường không tốt là vấn đề của người." La lão thái thái thân nhiên nói.

Trần thị người thông minh như vậy, bà ta không biết mình đã tuyển loại người nào sao? Hoặc sớm đã có chủ ý này, chẳng qua bà ta không dự đoán được La Thận Viễn không bị sắc đẹp dụ dỗ.

Trần thị đứng lên ứng nhạ: "Con dâu nhất định trở về quản giáo lại hạ nhân."

La lão thái thái nhìn đến Họa Lục đang quỳ, đầu còn cúi xuống run run, nói không nên lời một câu. Bà mới nói: "Mang ả xuống đánh mấy trượng, làm theo lời Hải Như. Cho các nha đầu khác tỉnh mộng."

Lâm Hải Như lập tức phân phó bà tử đề Họa Lục ra chính đường.

Trần thị muốn đi đỡ La lão thái thái đứng dậy, lại bị La lão thái thái đẩy tay ra. Bà thân nhiên nói: "Trịnh ma ma, người đỡ ta trở về."

Trần thị có chút xấu hổ thu tay lại, biểu cảm khó dò, bà nhìn La lão thái thái đi xa mất dạng.

Nghi Ninh nghe lên xong rồi nhảy xuống khỏi lan can. Nàng khẳng định những lời này không phải Lâm Hải Như nghĩ ra. Chuyện này đã giải quyết nha đầu bên người tam ca, người đại phòng cũng được tỉnh mộng, quả thực là nhất tiễn hạ song điều.

"Xong rồi, chúng ta trở về đi." Nghi Ninh nói với Tuyết Chi, Tuyết Chi cũng chỉ cười rồi điểm điểm trán của nàng, "Đề lão thái thái biết, thế nào cũng giáo huấn người."

Nghi Ninh chẳng qua không yên lòng Lâm Hải Như mà thôi, sợ bà lại bị đại bá mẫu hiếp đáp. Nhưng đã có tam ca ở đây, vấn đề này rõ ràng nàng không cần thiết quan tâm, vừa rồi những lời này chắc là ý của tam ca.

Nàng cùng Tuyết Chi đi về bằng đường nhỏ, sợ bị tổ mẫu phát hiện, phải về viện trước La lão thái thái.

Trịnh ma ma đỡ tay La lão thái thái đi đến hành lang gấp khúc.

La lão thái thái ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời. Kêu Trịnh ma ma dừng lại.

La lão thái thái đột nhiên hỏi: "Lúc trước lúc người đi, có phải đã trách ta hay không?" Bà dừng một chút nói, "Minh Lan chết, trong lòng người và ta đều biết rõ ràng là tâm bệnh, tâm bệnh kia cũng chỉ có thể là vì Kiều di nương....."

Trịnh ma ma nói: "Nô tì không có trách lão thái thái. Nô tì tuy rằng hận Kiều di nương, nhưng không hận đến mức muốn ả chết. Dù sao ả cũng đã là mẹ đẻ của lục tiểu thư. Hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, nô tì đã sớm quên hết."

La lão thái thái cười khỏ, thờ dài nói: "Vài ngày nay người cũng thấy đấy, ta cũng không muốn quản nhiều. Trần thị tính tình hung dữ, trong nhà lộn xộn. Nếu người lưu lại chăm sóc Nghi Ninh....."

"Lão thái thái!" Trịnh ma ma ngắt lời của bà, "Nếu là những lời người hỏi nô tì năm đó, nô tì vẫn không thay đổi câu trả lời."

La lão thái thái liền thờ dài một hơi, không nói chuyện nữa.

Trịnh ma ma đỡ La lão thái thái trở về. La lão thái thái đến nhìn Nghi Ninh đã sớm ngủ trên giường, đứng nhìn nàng ngủ một hồi lâu, mới kêu Từ ma ma đỡ đi ngủ.

Đêm đó Họa Lục đã bị đánh đến ngất xỉu, trời vừa sáng đã bị một bộ ván cửa nâng ra khỏi La gia. La Thận Viễn không hỏi tới một câu.

Chuyện này liền lắng xuống, hạ nhân trong phòng La Thận Viễn người người đều dè dặt cẩn thận. Còn lại vị Họa Đường cô nương kia cửa thư phòng cũng không dám vào.

Nghi Ninh biết kết cục Họa Lục cũng không nói gì, La Thận Viễn vốn chính là người lạnh lùng vô tình. Nàng biết lần này đại bá mẫu khẳng định cũng cảm nhận được, sẽ không dễ dàng tặng người đến chỗ tam ca nữa.

Việc này không qua hai ngày, ngày giỗ Cố Minh Lan liền đến.

Nghi Ninh đi theo Lâm Hải Như, thấp hương cho bài vị của mẫu thân, lạy ba lạy. La Nghi Liên cùng Hiến Ca cũng lạy theo thứ tự. Trịnh ma ma cũng lạy bài vị, rồi đi gặp La lão thái thái. Nay việc bà muốn làm đã làm xong, cũng phải nên rời khỏi. Chỉ có Thanh Cừ có thể ở lại chăm sóc Nghi Ninh.

Thanh Cừ là do bà nuôi lớn, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tâm địa vô cùng tốt, cũng hiểu một ít y thuật.

La lão thái thái biết Trịnh ma ma cố ý đi, cái gì cũng không nói, bà cũng không muốn Thanh Cừ. Nha đầu trong phủ có rất nhiều, hơn nữa người người đều được huấn luyện, còn tốt hơn so với Thanh Cừ.

Thanh Cừ nghe nói La lão thái thái không muốn cho nàng ta lưu lại, mặt đỏ lên nói: "Vừa vặn, dù sao ta cũng không muốn lưu lại!"

Trịnh ma ma than thầm một tiếng, cũng không kiên trì nữa.

Nghi Ninh ở một bên lắng lắng nhìn Trịnh ma ma. Bà đã thu thập xong rương gỗ tùy thân, thật sự phải rời khỏi.

Kỳ thật vị Trịnh ma ma này đối với nàng cũng tốt lắm, thường xuyên kêu Thanh Cừ tặng đồ cho nàng, tiểu trang sức tiểu điểm tâm. Mỗi lần nhìn nàng, vẻ mặt cũng thực phức tạp, hốc mắt ửng đỏ ánh mắt lóe ra. Nghi Ninh mỗi lần đều quay đầu, coi như mình không nhìn thấy.

Tuy rằng biết trong lòng Trịnh ma ma thất vọng, nhưng nàng cũng không có tỏ vẻ vô cùng thân thiết đối với Trịnh ma ma.

Nhưng nha đầu Thanh Cừ, có thể là tận lực muốn thân cận với nàng, thường xuyên đến chỗ nàng loanh quanh tán bộ. Chỉ vào con rùa nàng nuôi nói: "Người nuôi con này làm cái gì, trong sông chỗ nào cũng có, không có ai ăn, thịt nó ăn cũng không được."

Nghi Ninh cố gắng nhẫn nại.

Thanh Cừ nhìn thấy nàng luyện chữ, vừa cười nàng: "Quan gia tiểu thư các người lúc nào cũng phải học viết chữ, viết làm cái gì, có thể làm cơm ăn sao?"

Nghi Ninh có chút nhìn không được, nhưng nàng đã luyện tốt tính tình ôn hòa, không bị bức đến mức tận cùng sẽ không phát hỏa. Nàng chỉ phân phó thủ vệ và nha đầu: "Lần sau nhìn thấy Thanh Cừ, không được cho nàng ấy vào."

Kết quả khi nàng trở về từ chỗ Lâm Hải Như, liền nhìn thấy Thanh Cừ ngồi xỏm ở cửa chờ nàng, không biết đã đợi bao lâu. Nhìn thấy nàng trở về, đi tới kéo tay nàng, thả vào lòng bàn tay nàng một nắm tay trái hồng hồng.

"Đây là trái sơn quả, rất ngọt ngào. Ta thấy trong nhà ngươi có rất nhiều, nhưng không ai hái ăn, liền hái cho ngươi ném thử." Thanh Cừ nói, "Ta chờ ngươi thật lâu, nha đầu ngươi không cho ta vào."

Nghi Ninh xem nắm trái hồng hồng trong tay, giống quả cây dâm bụt.

Đây là một loại trái cây làm cảnh, ai lại đi hái trái cây làm cảnh ăn! Loại này chỉ để làm cảnh mà thôi.

Nàng đem trái cây trả lại cho Thanh Cừ, nói: "Ta không ăn, ngươi cầm lại đi."

Thanh Cừ thấy nàng không ăn, cảm thấy kỳ quái nói: "Sao, ngươi ghét bỏ nó? Trong năm thiên tai, nó có thể dùng để làm lương thực. Không biết cứu bao nhiêu nhân mệnh đâu."

Nghi Ninh biết là hảo ý của Thanh Cừ, nhưng hiện tại cũng không phải năm thiên tai, nàng là tiểu thư con vợ cả La gia, cũng không thể dùng này nọ no bụng.

Nàng tiếp tục chặn nha đầu canh cửa đừng cho Thanh Cừ tiến vào.

Thanh Cừ đến vài lần đều huych bụi, càng ngày càng ít đến.

Nghi Ninh nghĩ nàng ấy tốt xấu cũng là nha đầu của Trịnh ma ma, cũng không làm mất mặt mũi nàng ấy, mỗi ngày đều kêu nha đầu đưa một ít điểm tâm đi qua cho nàng ấy.

Cho nên La lão thái thái phản đối với đề nghị của Trịnh ma ma, nàng cũng không có cảm giác gì. Vị Thanh Cừ này thật sự là quá khó ứng phó rồi.

La lão thái thái kêu Nghi Ninh đi dạo trong phủ với Trịnh ma ma, để lưu lại kỷ niệm, ngày sau nói không chừng sẽ không còn được gặp lại.

Nghi Ninh đáp ứng, mang theo Trịnh ma ma đi chung quanh nhìn nhìn. Cuối cùng mấy người đi tới nơi ở cũ của Cố Minh Lan.

Nơi ở cũ của Cố Minh Lan luôn không có người ở, nhưng La lão thái thái thường xuyên phái người quản lý, cỏ cây sum sê, thanh u nhã tĩnh.

Nghi Ninh lần đầu tiên đến nơi này. Nàng lắng lắng nhìn khoảng sân, trong viện có rất nhiều hoa cỏ, trên hành lang còn có cái giường quý phi, song cửa sổ mở ra một nửa, có thể nhìn thấy cái sọt trên bàn nhỏ, bên trong có một lão hồ bằng vải bố, còn có vài cái trống bỏi. Đều đã cũ kỹ. Phòng nhiều năm không có người ở, thiếu tu sửa, cũ kỹ không thể tránh được.

Trịnh ma ma nhìn thấy rất xúc động, hốc mắt ửng đỏ nói: "Cái này là món đồ chơi hồi nhỏ của người, người thích chơi trống bỏi, lắc vang khắp viện."

Bà đi đến bên giường la hán, còn nói: "Người hồi nhỏ biết đi rất sớm, lại bước bình. Từ trên giường ngã xuống, đau đến oa oa khóc lớn. Phu nhân phải dỗ người thật lâu....."

Nghi Ninh nghĩ đến một phụ nhân ôn nhu, ôm đứa nhỏ dỗ dành, suy nghĩ đến xuất thần.

Trịnh mẹ khom lưng, mềm nhẹ nói với Nghi Ninh: "Tiểu thư, trên đời này có rất nhiều người che chở cho người. Lão thái thái che chở người, trưởng tỷ người ở kinh thành cũng yêu thương người..... Ta cũng che chở người, tiểu thư, ta phải đi."

Nghi Ninh im lặng, đúng vậy, có nhiều người như vậy che chở Tiểu Nghi Ninh. Nhưng lão thái thái có thể che chở nàng bao lâu? Trưởng tỷ đã lấy chồng, càng không thể bảo vệ nàng. Mà Trịnh ma ma lập tức muốn đi.

Nghi Ninh gật đầu, thân nhiên hỏi: "Trịnh ma ma, ta đưa người tới cửa."

Trịnh ma ma cười khò lắc lắc đầu, bà kêu Thanh Cừ lấy hành lý. Cùng Nghi Ninh nói lời từ biệt, nhìn đến khi Nghi Ninh thân ảnh nho nhỏ mất dạng.

Bà vốn đã thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng khi bà vừa qua khỏi cửa viện, lại nhìn thấy Từ ma ma sớm chờ ở một bên.

Từ ma ma mỉm cười nói: "Trịnh ma ma xin dừng bước, lão thái thái chúng ta, thỉnh người đi qua."

Trịnh ma ma xiết chặt ống tay áo.

La lão thái thái muốn tìm bà làm cái gì, chẳng lẽ vẫn không chịu buông tha bà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

La lão thái thái ngồi ngay ngắn niệm kinh trong Phật đường nhỏ.

Phật đường nhỏ này cực kì thanh tịnh, trong viện có một cây hoàng cật to bằng hai người ôm, bóng cây che gần nửa sân. Dọc theo hành lang, từ cửa sổ có thể nhìn thấy hồ sen nhỏ bên ngoài, đang là mùa sen tàn. Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua tán lá cây hoàng cật nhảy nhót trên bàn đá.

Trong Phật đường nhỏ tràn ngập hương khói, kim thân Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni đặt chính giữa phòng, La lão thái thái ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay chấp lại hai mắt nhắm nghiền.

Trịnh ma ma đi đến.

La lão thái thái mở mắt ra, thân nhiên nói: "Từ ma ma, đi đóng cửa lại."

La lão thái thái để Trịnh ma ma dìu bà đứng lên, ngồi xuống ghế thái sư bên cạnh, rồi để Trịnh ma ma cũng ngồi xuống. Phật châu trong tay càng xoay xoay không ngừng, ngữ khí đã có sự lạnh nhạt: "Ta cứ hi vọng người thay đổi chủ ý, không ngờ người lại kiên quyết đến thế này."

Trịnh ma ma im lặng không nói gì.

La lão thái thái nhẹ nhàng nói: "Ta luôn luôn nghi hoặc, vì sao người nói với Nghi Ninh người rồi đi là vì bảo vệ nó?"

Trịnh ma ma nghe đến đó ngừng phất đầu, làm sao La lão thái thái lại biết? Bà lập tức nói: "Lão thái thái, ta....."

La lão thái thái lắc lắc đầu ra hiệu bà khoan nói, còn bà lại nói tiếp: "Chuyện ta nghi ngờ nhiều lắm, Minh Lan luôn khoẻ mạnh, làm sao có thể chỉ bởi vì tâm bệnh mà chết. Sau khi Minh Lan chết, mấy người các người hầu hạ nàng từng người từng người lại đi, hai đại a đầu gả đến Sơn Đông, người trở về Bảo Định. Chỉ còn lại nổi Tuệ nhi và Nghi Ninh, Tuệ nhi lúc đó cũng mới mười một tuổi, thật sự là hết lòng hết dạ mà....."

"Nhưng giờ ta không thấy như vậy." La lão thái thái tiếp tục nói, "Thanh Cừ là người nuôi lớn, tính tình lại hoàn toàn không hợp với người. Người vô cùng yêu thương nàng, đến cả y thuật bản thân mình cũng tự tay dạy nàng. Nếu người thật sự quyết tâm tàn nhẫn với Nghi Ninh, làm sao có thể giữ nàng lại chứ?"

Trịnh ma ma siết chặt nắm tay.

Bà ta thân nhiên nói: "Lão thái thái, việc này cần gì phải tìm tận nguồn cơn....."

"Ta sao lại không tìm tận nguồn cơn cho được!" La lão thái thái nghiêm giọng, trong mắt ẩn ẩn có nước mắt, "Hôm nay là ngày giỗ Minh Lan. Năm đó là ta thay Thành Chương cầu hôn Minh Lan, khi đó Cổ lão phu nhân nói với ta, nàng chỉ có một nữ nhi như vậy, cả nhà yêu thương như bảo bối. Bảo ta đừng khiến nàng uất ức, ta miêng thì đồng ý, kết quả nàng gả đến mà về sau Thành Chương lại làm ra việc như vậy. Lòng ta đã áy náy nhiều năm, nay ta còn có thể sống được bao năm? Nếu người lại muốn giầu ta, tức là muốn ta chết cũng không cam lòng sao?"

Bà nói quá nhanh, sau đó ho mãi.

Từ lúc Nghi Ninh gặp chuyện không, mấy tháng này bà tiêu hao quá nhiều tinh lực. Từng người bọn họ đều khiến bà thất vọng. La Thành Chương, Trần thị, Trịnh ma ma, La lão thái thái cảm thấy thân thể của mình nhanh chóng kiệt quệ, bà không biết liệu còn có thể chống đỡ được bao lâu!

"Người muốn che chở Nghi Ninh? Ta thì không muốn che chở nó à?" La lão thái thái nói, "Lúc Minh Lan chết nó mới nửa tuổi, là một tay ta nuôi nó lớn. Mấy tháng trước nó rơi xuống nước thiếu chút nữa thì chết, ta thật sự muốn đi theo nó luôn rồi. Nghi Ninh cùng lắm chỉ là đứa bé, mấy năm nay nếu không phải ta che chở, nàng với Lâm Hải Như sao có thể đấu nổi Kiều di nương? Người luôn miêng nói là người là che chở nó, lúc Nghi Ninh sắp chết

nhanh người đang ở nơi nào! Lúc nó sốt cao kêu khó chịu người đang ở nơi nào!"

Bà nhìn thẳng Trịnh ma ma: "Ta đoán tới đoán lui, cũng chỉ có thể đoán nguyên nhân ở trên người Nghi Ninh. Minh Lan đã chết, người phải đi chỉ có thể là vì Nghi Ninh. Người chỉ cần trả lời ta có phải hay không!"

Trịnh ma ma nghe vậy chớp mũi chua xót, nước mắt bắt đầu chảy ra. Bà đi đến bên người La lão thái thái nắm tay bà, ngữ khí cũng dồn dập: "Lão thái thái! Nó thì khó chịu trong lòng, nhưng nó thì không còn cách nào khác! Ngươi yêu thương tiểu thư nhiều năm như vậy, nó thì làm sao có thể nói ra."

La lão thái thái không khỏi ngần ra.

"Ngươi yêu thương tiểu thư bao nhiêu?" Trịnh ma ma tiếp tục nói, "Nếu như là một đứa nhỏ khác, ngươi sẽ yêu thương nàng ư cũng thế này sao?"

La lão thái thái nhìn Trịnh ma ma, bà hít một hơi thật sâu. Dường như bà đã ý thức được Trịnh ma ma muốn nói gì.

Việc này thật sự là quá vớ vẩn, thế cho nên bà cũng không dám đoán như vậy.

"Nếu ngươi đã muốn nghe, ta đây liền nói cho ngươi nghe vậy." Trịnh ma ma lau khô nước mắt, bà tiếp tục nói, "Nếu ngươi muốn biết, ta liền nói cho ngươi biết. Cho dù lập tức ngươi sẽ không cần tiểu thư, cái đó có gì quan trọng đâu!"

Trịnh ma ma như đột nhiên hạ quyết tâm.

"Ngươi nếu không cần tiểu thư, nó thì liền mang nàng quay về Bảo Định. Cho dù không có cảm ứng ngọc thực như La gia, nhưng tốt xấu cũng là nhà người thật thà, về sau gả cho con một nhà viên ngoại thôn quê nào đó. Cả đời này cũng bình bình an an, nàng là đứa nhỏ của Nhị phu nhân, nó thì sẽ không bỏ mặc nàng....."

"Trịnh Dung!" La lão thái thái cắt ngang lời của bà ta, bà chưa bao giờ gọi thẳng tên Trịnh ma ma. Bà nắm chặt tay Trịnh ma ma, môi khẽ mấp máy, "Người..... Người đây là có ý gì? Vì sao ta sẽ không cần Mi tiểu nhi!"

Trịnh ma ma hít sâu một hơi, bà đứng thẳng người.

"Nó thì sẽ mang chuyện này vào trong quan tài, hôm nay nói với lão thái thái, lòng nó thì đã bình lặng rồi." Trịnh ma ma nói, "Không biết lão thái thái còn có nhớ hay không, năm đó khi Lục tiểu thư tròn một tuổi, Nhị phu nhân thưởng Lục tiểu thư hai tiểu nha đầu hầu hạ nàng."

La lão thái thái nắm tay bà ta không buông ra chút nào, Trịnh ma ma lại tiếp tục nói: "Sau này phát hiện trên người Lục tiểu thư có vết bầm, Kiều di nương ôm Lục tiểu thư đến chỗ ngài khóc lóc, nói là hai tiểu nha đầu này làm Lục tiểu thư bị thương. Khi đó Nhị lão gia nghe xong rất tức giận, ngài nghe Kiều di nương nói, lại cũng có lòng nghi ngờ Nhị phu nhân. Nhị phu nhân thấy ngài có vài phần nghi ngờ, liền tự tay bán hai tiểu nha đầu kia, đau lòng muốn chết, lại tránh vào trong chùa....."

Cả người La lão thái thái có chút cứng ngắc.

"Chùa luôn luôn thanh tịnh, có một đêm bỗng có tặc nhân vào. Bọn nó thì cũng không biết người đó là ai, chỉ là hắn có chút võ công, bộ dạng cũng khá là tuấn tú, hắn bắt Nhị phu nhân đi." Trịnh ma ma nói về chuyện lúc ban đầu, ngữ khí dần bình tĩnh lại, "Khi đó hộ vệ La gia đều tăng cường cho đại phòng và Kiều di nương, hộ vệ chúng ta mang đến chùa chẳng qua có ba người, đều không phải là đối thủ nam tử này. Hắn nói là chỉ mượn Nhị phu nhân dùng một chút, sẽ không làm Nhị phu nhân bị thương."

"Quả thật chừng nửa tháng sau hắn thả Nhị phu nhân trở về, chúng ta không dám lại ở lâu, vội vàng mang phu nhân trở lại. Khi đó thoát nhìn phu nhân cũng không có gì khác thường....." Trịnh ma ma cười khổ một tiếng, "Nhưng mấy tháng sau, Nhị phu nhân có thai. Mấy người nó thì cũng vui vì Nhị phu nhân lại mang thai, nào biết đâu rằng đâu mới trong đó."

"Nhị phu nhân càng ngày càng buồn bực không vui, ăn không ngon ngủ không yên, mãi nên tâm bệnh." Trịnh ma ma thấy sắc mặt La lão thái thái càng ngày càng tái nhợt, chậm rãi nói, "Nó thì truy hỏi nhiều lần Nhị phu nhân mới nói chân tướng. Nhị phu nhân nói bản thân mình vốn chẳng còn có ý muốn sống tiếp..... Chính là nàng mang đứa bé. Trẻ nhỏ vô tội! Nếu phải đi với mẹ thì quá tàn nhẫn."

La lão thái thái nhắm hai mắt lại.

"Nhị phu nhân sinh đứa nhỏ xong thì tâm bệnh càng ngày càng nặng, với Nhị gia vừa là áy náy lại tuyệt vọng, cứ như vậy mà đi. Ta và mấy người biết chân tướng mới rời khỏi La gia. Chỉ cần chúng ta không nói, trên đời sẽ không có kẻ nào biết. Kia Mi tiểu nhi vẫn là tiểu thư La gia, cuộc sống sẽ rất tốt. Không có ai dám khinh thường nàng, cũng không có kẻ nào tiếp tục làm Minh Lan thương tổn....."

Trịnh ma ma nhìn thẳng La lão thái thái, cuối cùng bà cũng nói hết rồi.

Cả người La lão thái thái run rẩy, nước mắt chảy mãi: "Là ta làm hại nàng..... Ngươi nên trách ta! Ngươi nên trách ta."

Bà luôn cảm thấy La Thành Chương có lỗi nhất với Minh Lan, kỳ thật bà cũng không đúng.

Rõ ràng bà từng nói với Cố lão phu nhân, sẽ che chở Minh Lan thật tốt, nhưng Minh Lan ở La gia rõ không tốt!

"Lão thái thái, nếu ngươi hiện giờ không cần Nghi Ninh nữa, nó thì lập tức mang nàng đi ngày." Trịnh ma ma nói câu cuối cùng.

La lão thái thái ngẩng đầu, nói từng chữ từng chữ: "Nghị Ninh là đứa nhỏ ta nuôi lớn, là cháu gái của ta. Không cho người mang nó đi, tự mình người đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ trở về."

La gia nợ Minh Lan, Nghi Ninh chính là tiểu thư La gia, ai dám nói nàng không phải!

Nghi Ninh chính là cháu gái bà, nếu không phải bởi vì bà và La Thành Chương, làm sao có thể tạo ra oan nghiệt này!

Trịnh ma ma hít sâu một hơi, chẳng qua bà cũng đánh cược mà thôi. La lão thái thái vốn không cần biết việc này, nhưng nhìn thấy La lão thái thái tốt với Nghi Ninh, đột nhiên bà thay đổi cách nhìn, bà nói những lời này cho La lão thái thái nghe.

Bà chưa bao giờ nghĩ tới việc mang Nghi Ninh đi theo bà, La gia có lỗi với Minh Lan, vì sao Nghi Ninh phải đi. Đi theo bà đến nông trang chẳng phải là hại nàng. Đồ cưới Minh Lan để lại đều còn ở trong chi thứ hai, trưởng tử nàng cũng còn sống, nàng không cần phải đi.

Trịnh ma ma nhỏ giọng nói: "Ta giữ Thanh Cừ lại, chẳng qua là tính tình nó hơi quái. Ai tốt với nó thì nó sẽ tốt gấp bội người ta, huống hồ, nó cũng không biết gì..... Lão thái thái, lần này nó thì thật sự cáo từ, ngài đừng ngăn cản nữa."

Bà hành lễ lui ra.

La lão thái thái đứng lên, nhìn Trịnh ma ma rời khỏi Phật đường nhỏ.

La lão thái thái nhìn Phật Tổ trong Phật đường nhỏ, mặt Phật Tổ mỉm cười mang sự từ bi mà thương hại, đột nhiên bà có cảm giác thờ không nổi. Bà vốn tưởng rằng, vốn tưởng rằng bà không có lỗi..... La lão thái thái bất giác quỳ xuống tám bô đoàn, khóc thảm thiết, giọng nói ảm ách: "Minh Lan, con nên trách ta! Phải trách ta....."

Bà luôn cảm thấy mình lợi hại, nuôi được hai người con tiến sĩ. Ai ngờ khi về già, người lại phạm sai lầm. Đáng về La gia nay là bà mong muốn, nhưng nay bà lại thất vọng.....

La lão thái thái quỳ trên bô đoàn, đột nhiên cảm thấy đầu đau nhức, hoa mắt. Bà chống người đứng lên, nhưng căn bản không khống chế được mình, mới vừa đi được hai bước liền té ngã.

Nhà đầu ngoài cửa nghe được động tĩnh, vội vàng đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy La lão thái thái té trên mặt đất, bị dọa sợ lập tức đến dìu.

"Lão thái thái! Ngài sao thế!" La lão thái thái muốn vịn nàng nhưng không vịn nổi, hai mắt nhìn ngơ ngác phía trước tiền phương, cũng không nói lời nào. Nàng sợ tới mức tay chân phát lạnh, giọng cũng thay đổi, hô to ngoài cửa, "Từ ma ma, bà mau vào, lão thái thái té ngã!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Vừa rồi một vị độc giả chửi bới @ Tôi... rất đau lòng, tác giả là một người có trái tim bằng thủy tinh, chửi bới thì không cần @ Tác giả khóc ~ Yên lặng rồi đi không tốt sao QAQ Tác giả nhìn thấy sẽ thương tâm

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Kỳ thật Nghi Ninh cũng không có tình cảm gì với Trịnh ma ma cho lắm, chính là nàng không hiểu cách thức yêu thương của Trịnh ma ma. Người đầu mà luôn miệng nói vì bảo hộ Tiểu Nghi Ninh nên mới đi, bỏ Tiểu Nghi Ninh ở lại La gia, tuổi nàng còn nhỏ chịu biết bao khổ sở, nhận bao ám toán, chỉ e tự bản thân Tiểu Nghi Ninh cũng không rõ ràng.

Đứa bé đó vĩnh viễn ở lại đáy hồ, ai cũng không cứu về lại được.

Nghi Ninh dựa vào cửa sổ vẽ đủ loại hình trên giấy, nàng muốn làm cho La lão thái thái một đôi bao đầu gối, đến mùa mưa thì cũng là lúc bệnh phong thấp của tổ mẫu phát tác, mong sẽ không quá đau đớn. Ánh mặt trời xuyên qua tấm bình phong lẳng lẳng chiếu vào trên người nàng, Nghi Ninh bé nhỏ quỳ gối cũng chỉ tâm bản trà, đáng về nhỏ yếu mà non nớt.

Tuyết Chi vừa bước vào cửa nhìn thấy Nghi Ninh nghiêm túc cẩn thận vẽ hình, hai mắt thoáng đỏ.

Nghi Ninh buông bút, vừa cầm giấy hong cho khô nét mực, vừa hỏi: "Tuyết Chi, ta muốn làm cho tổ mẫu một cặp bao đầu gối, người nói dùng mặt nhung tốt hay là mặt lụa tốt..... Ta cảm thấy mặt nhung dung thì thoải mái hơn tí."

Tuyết Chi lại nói: "Tiểu thư, tiểu thư mau đi theo nô tì ra ngoài....." Nàng dừng một chút, nhìn Nghi Ninh đang nhìn mình, tựa hồ không rõ nàng đang nói cái gì, nàng không khỏi tuôn nước mắt ào ạt, "Tiểu thư, tiểu thư nhanh chút..... Lão thái thái đã xảy ra chuyện!"

Câu cuối cùng bị đè giọng tới cực kỳ thều thào, lại khiến cả người Nghi Ninh ngẩn ra.

Trong phủ hỗn loạn trước nay chưa từng có, bọn nha đầu vội vã thông tri phu nhân các phòng, đi phủ nha tìm Nhị lão gia, chạy tới chạy lui như những thần thú bị yểm bùa.

Nghi Ninh bị Tuyết Chi dẫn đến phòn ngoài phía tây, nhìn thấy rất nhiều nha đầu ra vào trong phòng La lão thái thái, tay bưng nước ấm, bưng chén cháo. Đại a đầu nói với Từ ma ma: "Không dứt được chút cháo nào, người nói phải làm thế nào mới được....."

Từ ma ma cũng không phải lang trung, bà biết làm gì! Bà gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, "Không cần dứt vội, chờ lang trung đến lại nói sau." Vừa nói, lang trung cũng đã được vài nha đầu vây quanh đưa tới, Từ ma ma đón lang trung vào nội thất.

Lúc bà đi ra thấy Nghi Ninh, lập tức đi tới chỗ nàng. Ngồi xổm xuống nói với nàng, giọng nói nhu hòa một chút: "Tiểu thư, tiểu thư không phải sợ. Hiện ở bên trong đan rồi loạn, người chờ ở ngoài một lúc, có được không?"

Nghi Ninh vẫn cảm thấy hơi không chân thực, không phải mấy ngày hôm trước tổ mẫu rất có tinh thần sao, vì sao đột nhiên lại ngã bệnh.

Tuy là biết sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy, nhưng khi hôm đó thật sự đến, trong lòng nàng có cảm giác hít thở không thông, nói không nên lời. Chưa từng có người nào giống tốt với nàng như La lão thái thái. Bà che chở nàng, yêu thương nàng, kiếp trước khi Nghi Ninh bị hại chết, tim đã lạnh giá. Thật vất vả có La lão thái thái tốt với nàng, trong lòng nàng đã sớm xem bà là tổ mẫu ruột của mình.

Trần thị và Lâm Hải Như đến. Lâm Hải Như nhìn thấy nàng, đang định đi đến, Từ ma ma lại bảo hai vị phu nhân vào thăm La lão thái thái trước. Nghi Ninh cũng muốn đi vào theo, Từ ma ma lại ngăn cản nàng, ánh mắt của bà vô cùng nhu hòa: "Tiểu thư, tiểu thư chờ ở bên ngoài."

Nghi Ninh lại nói: "Ta muốn thăm tổ mẫu."

Từ ma ma nói: "Tiểu thư không cần đi vào, có hai vị phu nhân ở bên trong quyết định, lang trung đang ở chữa trị cho lão thái thái, có chuyện gì nô tì sẽ gọi ngài....."

Nghi Ninh hít vào một hơi thật sâu, nàng lùi sang bên cạnh. Từ ma ma nói rất đúng, nàng chỉ là một đứa trẻ vào trong đó cũng không thể giúp đỡ được gì, mà ngược lại nàng vào có khi phiền thêm.

Nhưng nàng nhìn cảnh chính đường rồi ren, đột nhiên có cảm giác thật lạnh lẽo, như nàng vẫn là một người cô độc.

Tựa như nàng làm ngọc trăm nhiều năm như vậy, vô luận nàng tức giận bao nhiêu, uất ức cỡ nào, khó chịu cỡ nào với chuyện xảy ra chung quanh đi nữa. Mà nàng mãi mãi không thể làm được gì, cũng không thể nói, nàng chính là một người ngoài cuộc, bị bắt phải thấy hết thấy phát sinh, không thể nào can thiệp vào.

Cách đó không xa có đoàn người dần dần đến gần, là La Thận Viễn được tin tức, mang theo người đến.

Hắn liếc mắt một liếc nhìn thấy Nghi Ninh một thân một mình đứng ở bên cạnh, vẻ mặt nàng có chút mờ mịt. Nàng nhỏ như vậy, người tới người đi không có ai nhìn lấy nàng, một mình nàng đứng bên cây cột cao lớn vô cùng cô độc. Dường như lòng hắn lại bị nhéo một. Đi qua đến trước nàng, nửa ngồi xổm xuống nhìn nàng: "Mi Mi, muội làm sao vậy? Hay là sợ hãi."

Nghi Ninh nhìn nửa khuôn mặt tuần lẳng của hắn, ngữ khí hắn chưa bao giờ kiên nhẫn mà ôn hòa như thế.

La Thận Viễn đã vươn tay bế nàng dậy, hắn cao lớn, ôm Nghi Ninh nhỏ nhỏ vào trong lòng.

Giọng nói hắn rất vững vàng: "Có ta ở đây, muội không phải sợ."

Nghi Ninh bắt lấy vạt áo hắn. La Thận Viễn nói mình lúc này đừng sợ hãi, loại sợ hãi không thể nói sợ hãi bên trong được gọi tình lại. Nàng tựa hồ mới hồi phục tinh thần lại, hiện tại nàng đã không còn là trăm cái, cũng sẽ không như thế nữa, nàng dựa vào lồng ngực ấm áp của La Thận Viễn, gật gật đầu miễn cưỡng cười cười "Nghi Ninh không sợ."

Nghi Ninh đã tỉnh lại, nếu La lão thái thái thật sự xảy ra chuyện, như vậy nàng cần phải bình tĩnh, càng phải bình tĩnh hơn nữa.

Nếu như La lão thái thái thật sự xảy ra chuyện gì, ai còn có thể che chở nàng như vậy chứ.

Nghi Ninh dựa vào La Thận Viễn lẳng lặng suy xét, sau khi trở thành Tiểu Nghi Ninh, nàng gần như thật sự đang trở về cuộc sống đứa nhỏ ngây thơ chất phác, có người che chở có người yêu thương có người thân thiết. Đến cả nàng cũng đã quên, kỳ thật tất cả bốn bề đều nguy hiểm.

Cho nên hiện tại không được, nàng không phải là Tiểu Nghi Ninh, mà là La Nghi Ninh bị nhốt hai mươi mấy năm ở hậu trạch. Những ngày ngây thơ chất phác này chỉ có thể đã qua rồi, sau này nhất định không thể lại có vậy nữa.

La Thận Viễn sờ sờ đầu nàng an ủi nàng, ôm Nghi Ninh nhìn Từ ma ma, hỏi bà: "Trịnh ma ma đi đã bao lâu rồi, còn có thể đuổi kịp không?"

Từ ma ma nói: "Đò sớm đã đi rồi. E là đuổi không kịp."

Giờ cả La gia đều là bà lão trẻ con, chỉ có thể dựa vào hắn chống đỡ tình thế. Nửa bên mặt La Thận Viễn thực kiên nghị, lông mày dày đậm, Nghi Ninh ở gần, càng có thể thấy rõ hán hơi mím môi. Vẻ mặt như vậy làm cho người ta cảm thấy rất yên ổn. La Thận Viễn thoáng nghĩ liền nói tiếp: "Đường thủy

cán không nổi, vậy thì cười ngựa đuổi theo bằng đường bộ. Huyện Thanh Uyển có cái cầu hình vòm, giam người tù nơi đó."

Từ ma ma nghe xong lập tức gật đầu, Tam thiếu gia quả nhiên không thẹn sự coi trọng La lão thái thái, chỉ có vài người mới có thể có chút tình tảo gặp nguy không loạn.

Lúc này lang trung trong phòng La lão thái thái bước ra, Từ ma ma nghênh đón, lang trung thở dài đó nói: "Lão thái thái trúng gió bất ngờ, cả người thậm chí không thể nhúc nhích, nói cũng có chút khó khăn. Chứng bệnh tới gấp, ta chỉ có thể khai một ít thuốc điều dưỡng. Chỉ là tuổi lão thái thái đã cao, lần này bệnh cũ cũng tái phát theo..... Cho dù vào được quán, sợ là khả năng cứu được cũng không được mấy phần."

Nghi Ninh nghe thêm một chữ, trong lòng liền khó chịu thêm một phần, nắm chặt vạt áo La Thận Viễn, gần như nói không ra lời.

Từ ma ma biết thân mình lão thái thái đã sớm suy sụp, vốn Trịnh ma ma đã nói, có thể sống thêm hai năm cũng đã tốt. Bà đỏ mắt, một câu cũng không nói.

La Thận Viễn lên tiếng: "Vậy xin tiên sinh lập tức đi viết phương thuốc đi." Dứt lời bảo quản sự phía sau đưa lang trung xuống.

Nhìn lang trung đi rồi, hần mới cúi đầu nói với Nghi Ninh: "Mi Mi, muội muốn theo ta vào thăm tổ mẫu hay không?"

Nghi Ninh gật gật đầu với hần, La Thận Viễn chậm rãi sờ sờ đầu nàng nói: "Muội không sợ là tốt rồi."

Lúc này Nghi Ninh mới chú ý tới Tam ca kêu nữ danh của nàng. Kỳ thật cách gọi này giống La lão thái thái, khi bà vô cùng thân thiết yêu thương nàng, hoặc là khi nàng bị bệnh, kêu 'Mi Mi' đó là dùng dỗ nàng. Tựa hồ nữ danh đưa nhỏ có thể an ủi nàng vậy.

Nàng ôm lấy cổ Tam ca, lại có chút khó chịu nói không nên lời. Tam ca hần là muốn an ủi nàng đi.

La Thận Viễn ôm nàng vào nội thất.

Lâm Hải Như và Trần thị ngồi ở bên giường La lão thái thái, mấy người rõ ràng đều nghe lang trung nói, vài đại a đầu đều đang lau nước mắt.

Nghi Ninh lập tức từ trong lòng La Thận Viễn xuống, chạy đến bên giường La lão thái thái.

Khuôn mặt La lão thái thái chưa bao giờ già nua bệnh tật như thế, như bỗng già cả hần đi. Bà còn mở to mắt, nhìn thấy Nghi Ninh đến, hai mắt duren như hơi sáng hơn. Miệng thì thảo: "Mi Mi, Mi Mi....."

Nghi Ninh cầm tay La lão thái thái. Nhìn La lão thái thái bình thường khoẻ mạnh đột nhiên bị như vậy, có thể thật sự sẽ đi. Cả bản thân liền nhin không được khóc lên. Nước mắt rơi thẳng xuống, nghẹn ngào: "Con ở trong này, tổ mẫu, con đây."

La lão thái thái nhìn mấy người ngồi bên cạnh bà, Lâm Hải Như cũng rất khó chịu, bàn tay kéo quần áo nha đầu bên cạnh cũng trắng bệch. Hai mắt Trần thị đỏ lên cầm khăn lau nước mắt, yên lặng không nói chuyện.

Nghi Ninh nửa quỳ ở trước mặt bà, lại còn đang khóc đáng thương như vậy, nàng còn nhỏ như vậy, khóc đến không thở nổi.

Mà La Thận Viễn cách mấy người xa xa đang nhìn nàng, ánh mắt kia lại quá thâm trầm, tựa hồ cái gì cũng có, lại tựa hồ cái gì cũng không có.

La lão thái thái buông tay Nghi Ninh ra, bà đem rút tay mình ra. Bà khó nhọc nói: "Ta..... nói chuyện với Thận Viễn. Các con, các con đi ra ngoài....."

Nghi Ninh có chút mờ mịt nhìn bà, duren như còn muốn kéo tay bà.

La lão thái thái lại nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn nàng.

Nàng từ giờ phải quen, về sau chỉ e không có tổ mẫu yêu thương, nàng không thể lại dựa vào bà như vậy.

Đại a đầu bên cạnh nói: "Lão thái thái nói chuyện với Tam thiếu gia, chur vị đều ra ngoài trước đi."

Nghi Ninh không biết Tổ mẫu muốn nói cái gì với tam ca, nhưng nàng không muốn rời xa tổ mẫu, nàng sợ mình vừa đi tổ mẫu liền không còn. Vẫn là Lâm Hải Như ôm lấy nàng, mang nàng lui ra ngoài cửa.

La Thận Viễn đi lên phía trước đứng ở trước giường bà, người trong phòng đều đi rồi, cửa cạch một tiếng đóng lại.

Hần lẳng lẳng nhìn La lão thái thái, đây từng là La lão thái thái phong vận một thời giờ thật sự không tốt lắm. La lão thái thái đưa tay bắt tay hần, bà nhìn hần, chậm rãi nói: "Ta chỉ nhắc nhở ngươi có một việc, ngươi..... Nhất định phải làm!"

La Thận Viễn im lặng nghe.

"Mi Mi..... Ngươi về sau phải che chở nó!" La lão thái thái nghĩ đến bí mật thân phận Nghi Ninh liền sợ hãi, bà sợ người khác sẽ phát hiện, tổn thương Nghi Ninh. Cho nên bà cầm lấy tay La Thận Viễn, gần từng tiếng, "Ngươi nhất định phải, bảo vệ nó..... Không thể để cho người khác biết, có biết chưa."

La Thận Viễn hơi chau mày, lời này La lão thái thái là có ý gì, không thể để cho người khác biết?

Kết quả là bí mật gì không thể để cho người khác biết?

"Người có..... đồng ý ta?" Ánh mắt La lão thái thái sáng lên, La Thận Viễn chưa từng thấy vẻ cầu xin trên mặt bà. "Ta không..... Không sống nổi vài ngày, người có..... có đáp ứng ta?"

Trước kia, La Thận Viễn đều thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt La lão thái thái. Nhưng, hiện giờ bà đang cầu xin, thái độ cầu xin hẳn. Bà đã không có sự lựa chọn khác, chỉ có thể cầu xin cháu thứ ba tâm địa lạnh lùng lại có thủ đoạn lợi hại này, hi vọng hẳn vì mình sắp chết, không cự tuyệt bà.

La Thận Viễn cũng nửa quỳ xuống dưới, rót cục hắc chậm rãi thở dài, nói: "Ngài không phải đã biết đáp án rồi sao, vậy cần gì lại phải cầu xin. Nghi Ninh là muội muội con, con đương nhiên sẽ che chở nó."

La lão thái thái cười khở lắc đầu: "Không phải....."

La Thận Viễn nghe vậy ngẩng đầu, nhíu mày.

"Không phải, cho nên con không được..... Để cho người khác biết....." La lão thái thái thở hổn hển, tựa hồ hít không được không khí. Bà biết La Thận Viễn, hẳn tốt với Nghi Ninh, tuyệt đối không chỉ vì Nghi Ninh là muội muội hẳn. Cho nên bà mới yên tâm nói. Lấy năng lực La Thận Viễn, hẳn sẽ che giấu bí mật này rất tốt. Bà nắm chặt tay hẳn, ánh mắt dán chặt hẳn, ngữ khí dồn dập hỏi lại một lần, "Con có đồng ý?"

Trong phòng hồi lâu không có động tĩnh.

La Thành Chương cũng gấp gấp trở về, biết được mẫu thân đột ngột phát bệnh, ông cũng lo trắng mặt, lập tức phóng vào trong phòng.

Bọn nha đầu vội vàng ngăn ông lại.

Mãi đến khi La Thận Viễn từ trong phòng bước ra, La Thành Chương mới đi vào, theo sau là La Hoài Viễn, La Sơn Viễn cũng đi vào.

La Thận Viễn nhìn Nghi Ninh, nàng đứng ở bên cạnh Lâm Hải Như, Lâm Hải Như nắm tay nhỏ bé của nàng, nước mắt trên mặt còn chưa lau.

"Tam ca." Nghi Ninh hỏi hẳn, "Tổ mẫu còn khỏe?"

La Thận Viễn gật gật đầu, hẳn vươn tay với nàng: "Mi Mi, đến chỗ Tam ca này."

Nghi Ninh buông tay Lâm Hải Như ra, đi qua chỗ hẳn, La Thận Viễn muốn nói gì?

La Thận Viễn nửa quỳ xuống dưới, ôm lấy bờ vai nhỏ nàng, nói với nàng: "Sau này, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không cần sợ, về sau muội có ta che chở muội. Muội biết không?" Hẳn tựa hồ muốn nói lời thề gì đó, ngữ khí bình tĩnh mà kiên quyết.

Nghi Ninh không biết vì sao đột nhiên hẳn nghiêm túc như vậy, nàng gật gật đầu. La Thận Viễn mới nắm tay nàng đứng lên, Nghi Ninh nghiêng đầu nhìn hẳn một, phát hiện hẳn nhìn hướng tổ mẫu..... Trong lòng nàng căng thẳng, có phải có phải..... Có phải tổ mẫu thật sự không tốt hay không?

Đêm đó mãi đến nửa đêm, cả nhà đều canh giữ ở ngoài cửa La lão thái thái. La lão thái thái bệnh càng ngày càng nặng, đến cuối cùng nói cũng không được, chỉ còn thở ra hít vào.

Người đuổi theo Trịnh ma ma đi đã thật lâu, vẫn chưa trở về.

La Thành Chương đã phân phó La Thận Viễn đi chuẩn bị hậu sự. La đại gia mới trở về kinh thành mấy ngày hôm trước, còn đang đi trên đường. Thư gửi cho La Nghi Tuệ trưởng tỷ Nghi Ninh, hẳn là cũng đang trên đường.

Đến bình minh vẫn không có động tĩnh gì, La lão thái thái mê man, tuy rằng không có tỉnh lại, hơi vẫn còn chưa dứt đoạn.

Cả nhà nhện một đêm, hai mắt đỏ ửng. Hiên ca nhi sớm được ôm về phòng ngủ Kiều di nương, La Nghi Tú cũng đi về trước, La Nghi Ngọc và La Nghi Liên vẫn còn quỳ.

Tuyệt Chi khuyên Nghi Ninh về trước nghỉ ngơi. Nghi Ninh không đồng ý đi, hiện tại tình trạng tổ mẫu như thế, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh ngoài ý muốn. Trần thị thấy nàng như vậy, nhíu nhíu mày nói: "Nghi Ninh, con lo lắng cho tổ mẫu là tốt. Nhưng nếu con bị bệnh, cũng không phải là khiến cho chúng ta thêm phiền toái sao, con xem ngũ tỷ con, cũng đã đi về trước." Nghi Ninh yên lặng không nói gì, nàng đứng lên nhìn Trần thị. Ngữ khí Trần thị thực bình thản, mà căn bản là không có nhìn nàng.

Nay không có La lão thái thái làm chỗ dựa, Nghi Ninh có thể tính là gì chứ. Bà chỉ biết là giờ càng không để Nghi Ninh vào mất.

Nghi Ninh thân nhiên nói: "Đại bá mẫu nói đúng." Nàng không lại nói thêm gì, rời khỏi phòng La lão thái thái.

Trong viện, mặt trời mới lên, hôm nay nắng sớm đặc biệt sáng ngời. Vào thu rồi khó có được thời tiết như vậy.

Nghi Ninh nhìn mặt trời dần lên, cảm thấy chói mắt. Nàng nhớ tới mình nằm ở trên giường la hán, mặt trời cũng chiếu ảm áp vào trên người, La lão thái

thái ở bên cạnh làm hài cho nàng, bàn tay già nua nhưng không mất vẻ sáng bóng tơ lụa. Hoặc là bà vuốt ve đầu mình, cười nói: "Nghị Ninh chúng ta sua này ấy, còn không biết phải già cho ai đây....."

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh hoảng loạn, có người ở kêu lão thái thái, có người nói kêu lang trung.

Nghị Ninh như là rõ ràng cái gì đó, đột nhiên chạy trở về.

Nàng không để ý Tuyết Chi, cũng không quan tâm đại bá mẫu dặn dò.

Nàng chỉ sợ mình cuối cùng cần không nổi!

"Tổ mẫu ——" Nghị Ninh chạy tới cửa, vọt vào trong phòng, nàng mờ mịt nhìn La lão thái thái mờ to mắt, mà bà một chút hơi thở cũng không có, tay cũng không có động.

"Tổ mẫu....." Nghị Ninh lại gọi một tiếng, đột nhiên nàng khóc lớn lên. Bất lấy ống tay áo La lão thái thái, khóc lớn như đứa nhỏ, "Con mới đi..... Bà đừng mà, xin bà....." Nàng quỳ gối bên giường, người khác đỡ cũng không đỡ ra được.

Trần thị cũng ngăn cả người, nàng cứng ngay tại chỗ, nửa ngày nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Kiều di nương siết khăn tay đứng trong phòng chờ, bà ta cũng không biết mình đang chờ cái gì. La lão thái thái phát bệnh đột ngột, lấy thân phận của ả thì không xứng hầu hạ ở đó. Lúc Kiều di nương vừa nghe việc này, lập tức để bà từ ôm Hiên ca nhi đi qua chỗ La thái thái. Lúc sau Hiên Ca nhi được ôm trở về Thiên Minh Chi, vừa ngáp vừa non nớt nói với Kiều di nương: "Tổ mẫu không tỉnh dậy, tỷ tỷ còn quỳ." Nhìn Hiên Ca nhi không mở mắt nổi dựa vào ma ma, Kiều di nương liền ôm nó đi ngủ.

Ngoài phòng thật sự là rất yên lặng.

Sự tĩnh lặng như vậy làm cho Kiều di nương cảm thấy có chút hồi hộp, nhiều năm nay La lão thái thái luôn quản lý bà ta, nếu không phải vì có lão thái thái che chở Nghị Ninh, một đích nữ không có mẹ đẻ làm sao có thể được nuông chiều ở La gia? Một chính thất cỡ như Lâm Hải Như có thể làm được gì Kiều di nương bà.

Sức khỏe La lão thái thái khá ổn, chèo chống nhiều năm như vậy, đến thời điểm bà sắp chết thì trong lòng Kiều di nương tự nhiên lại có một cảm giác phức tạp.

Kiều di nương nhớ khi bà ta vừa đến La gia, La gia nơi nơi xa hoa, La lão thái thái ngồi trên đại đường cao cao tại thượng, không nói mà uy. Mặc dù Cố Minh Lan nhìn ôn hòa nhu nhược, nhưng khí chất tiểu thư thế gia của Cố Minh Lan cũng đủ làm bà ta tự ti. Cố Minh Lan thậm chí không thèm nhìn bà ta, thời điểm ấy Kiều di nương cực kỳ yếu thế, thấy La gia khinh thị với mình như vậy, bà ta chỉ cảm thấy nhất định phải giành lấy vinh hoa phú quý, sớm muộn rồi cũng có một ngày bà ta ngồi vào cái vị trí kia.

Kiều di nương hít vào một hơi sâu.

Bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng khóc, có xe ngựa dồn dập chạy vào, như nôi nước bỏng chốc sôi trào.

Kiều di nương cũng từ từ, từ từ... thả lỏng bàn tay đang nắm chặt chiếc khăn, lòng bàn tay ướt đầm.

Lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đúng là La lão thái thái đã mất rồi. Bà hơn thua với La lão thái thái cả nửa đời, cũng không phải không có chút cảm xúc nào.

Kiều di nương thân nhiên nói: "Bích Y, lấy y phục màu trắng ra đây, chúng ta thay rồi đến chính đường khóc chung nào."

Kiều di nương nhìn về hướng chính đường, sửa soạn xong rồi mới đi tiễn La lão thái thái.

Chính đường bên kia đã toàn màu trắng.

La lão thái thái đi rất đột ngột, trước khi mất hai mắt còn mở như đang muốn tìm ai. Nhưng lại không tìm được nên không cam lòng, mắt vẫn mở to, cuối cùng vẫn do La Thành Chương vuốt mắt La lão thái thái nhắm lại. Sau đó quỳ trước giường La lão thái thái, trước giờ hân chưa từng khóc, nay rốt cục nhìn không được nước mắt tuôn ra, quỳ xuống dập đầu lạy ba cái với La lão thái thái. Hắn ngừng đầu, hai mắt sưng đỏ, nói: "Hải Như, nàng ôm Mi Mi nhi ra ngoài đi!"

Nghi Ninh gần như xụi lơ ở trước giường La lão thái thái, niu chặt ống tay áo La lão thái thái khóc suốt, người khác không thể nào kéo nàng ra.

Lâm Hải Như bước lên ôm lấy Nghi Ninh, vỗ nhẹ phía sau lưng an ủi nàng. Bà nhìn về phía Trần thị đứng bên cạnh, nhin không được nói: “Mi Mi nhi muốn ở lại, người nhường nó một chút đi! Phút cuối cùng La lão thái thái cũng không nhìn được Mi Mi nhi một...” Hai mắt bà lại đỏ lên, nước nờ nói: “Sao nó lại không đau lòng chứ!”

Trần thị sao có thể ngờ Nghi Ninh vừa đi, La lão thái thái liền không còn hơi thở.

La lão thái thái ra đi mà không có con cháu ở xung quanh, đặc biệt lại không nhìn thấy đứa cháu gái bà yêu thương nhất, đương nhiên là không cam lòng.

Trần thị cung kính quỳ xuống, cũng dập đầu với La lão thái thái, khóc đỏ mắt nói: “Lão thái thái, con dâu xin lỗi người a...”

Nghi Ninh nhắm mắt lại, nàng không muốn nghe tiếp nữa.

Linh đường đã sắp xếp lên, toàn bộ đèn lồng trong phủ thay đổi. Nghi Ninh cũng được Lâm Hải Như dẫn đi thay đổi tang phục. Lâm Hải Như vừa thay quần áo cho nàng vừa rơi nước mắt. Trong phòng này đều là dấu vết của La lão thái thái, bà nhìn kinh thư ở trên bàn, chuỗi hạt Phật châu sơn đàn ẩm áp, và còn cái bình mai màu thiên thanh Ma Cô Chúc Thọ mà La lão thái thái thích nhất. Đôi giày lằm cho Nghi Ninh vẫn còn đặt ở chỗ để giày.

Lâm Hải Như ngồi xổm xuống thắt nút áo cho Nghi Ninh, ôn nhu hỏi nàng: “Nghi Ninh, về sau con không ở chỗ này nữa, mẫu thân đến chăm sóc con, có được không?”

Nghi Ninh nhìn Lâm Hải Như, cười cười nói: “Mẫu thân, không cần lo lắng!”

Lâm Hải Như nghe nàng nói như vậy, nước mắt lại càng không ngừng được, vuốt đầu nàng, khó chịu không nói lên lời.

Bà vẫn cảm thấy, Nghi Ninh như đột nhiên trưởng thành hơn. Mà loại trưởng thành này là vì bị bên ngoài bức bách dồn dập, thật sự khiến bà rất đau lòng.

Lâm Hải Như nắm tay Nghi Ninh thật chặt.

Cuối cùng Trịnh ma ma vẫn trở lại, bà không kịp gặp mặt lão thái thái lần cuối, khóc thảm thiết ngã trước linh đường, nước mắt ướt đầm.

Trịnh ma ma làm sao có thể nghĩ đến, gặp gỡ ngày hôm qua lại là vĩnh viễn, sau này không thể gặp lại La lão thái thái nữa.

Nghi Ninh quỳ gối trước linh vị tổ mẫu, vừa khóc vừa dập đầu tổ với mẫu. Chính đường có rất nhiều người đang quỳ, Hiền Ca nhi mới ba tuổi còn không hiểu chuyện, vừa quỳ xuống đã muốn ngẩng đầu lên liền bị mẫu thân đè lại.

La Thận Viễn tuy rằng không phải trưởng tôn, nhưng hắn có công danh cao nhất, nên dẫn đầu cháu chất quỳ gối dâng trước, dáng người như cây tùng.

Ở Bảo Định có rất nhiều người từng nhận ơn của La lão thái thái, nghe nói tin dữ đều đến phúng viếng. Tuy La Thành Chương cực kỳ bi thương, nhưng vẫn đứng dậy chiêu đãi khách khứa, còn việc lớn nhỏ trong nhà giao cho Trần thị và La Thận Viễn quản.

La Thận Viễn mời đạo sĩ đến làm pháp sự, buổi lễ được sắp xếp ngay ngắn đúng trình tự.

Đêm đó hết thảy đều xong, Trần thị nâng chén trà ngồi ở vị trí hàng ngày La lão thái thái vẫn ngồi, thờ dài nói “Lão thái thái ra đi vội vàng, hậu sự không được chuẩn bị chu đáo.”

Nữ quyền La gia ngồi dưới đều yên lặng, nay La lão thái thái vừa đi, tự nhiên là dâu cả Trần thị có quyền nói trước tiên.

“Chúng ta tuy là hai phòng, nhưng là không thể phân nhà ngay khi lão thái thái vừa đi, khiến người thất vọng.”

Trần thị ôn tồn nói, bà nhìn về phía Nghi Ninh, “Nghi Ninh còn nhỏ tuổi, trước đây theo lão thái thái, nay người đi rồi Nghi Ninh ở tại chính đường cũng không hay. Ta là đại bá mẫu của ngươi, miễn cưỡng sắp xếp cho ngươi. Nghi Ninh, ngươi có bằng lòng chuyển về ở Lộc Minh viện không? Bá mẫu phải thật nhiều nha đầu hầu hạ ngươi, được không?”

Lộc Minh viện chính là nơi Cố Minh Lan ở khi còn sống.

La Nghi Liên ngồi ở phía dưới Nghi Ninh, ôn hòa nói: “Thất muội từ nhỏ đã ở Lộc Minh viện, hẳn là quen thuộc từng ngọn cây cọng cỏ, Lộc Minh viện lại rộng rãi. Nếu thật sự muốn lựa chọn thì Lộc Minh viện cũng là thích hợp nhất!”

Nghi Ninh nghe đến đó mới ngẩng đầu.

Tổ mẫu vừa mới mất, những người này đã nhin không được sao. Nàng không nên tiếp tục ở lại chính đường, Trần thị không chừng cũng không muốn cho nàng ở, nhưng cũng không có khả năng cứ như vậy chuyển đến Lộc Minh viện. Hồn của nàng tuy là người lớn, nhưng bề ngoài vẫn là đứa trẻ, một mình ở trong một viện to rộng thế kia thì làm sao quản lý được nhiều thuộc hạ, nha đầu bà tử như vậy? Dù sao tuổi nàng cũng còn nhỏ.

Trần thị cũng không muốn để ý nàng, chọn bừa một chỗ ở cho nàng mà thôi.

Tổ mẫu đã mất, bây giờ nàng cũng nên chân chính mạnh mẽ lên.

“Nghị Ninh không thể ở Lộc Minh viện!” Lâm Hải Như lập tức nói, “Ta muốn chăm sóc Nghị Ninh, ta là mẫu thân của nó, về sau ta liền mang nó theo!” Bà đi tới lôi kéo tay Nghị Ninh, để nàng đứng cạnh mình.

Trần thị nhìn về phía Nghị Ninh đang trầm mặc, mỉm cười hỏi nàng: “Nghị Ninh, ngươi có nguyện ý ở trong một căn phòng lớn không? Còn có thể để bàn đu dây trong sân và chơi trốn tìm với các tiểu nha đầu nữa.” Trần thị dẫn từng bước, “Vào mùa hè ở Lộc Minh đường còn có cây ra quýt ngọt.”

Lâm Hải Như nghe xong, hơi tức giận nói: “Đại tẩu, ngươi đây là đang khuyên Nghị Ninh không đi theo ta sao?”

Trần thị mỉm cười, đứa nhỏ Nghị Ninh này trời sinh tính không thích trói buộc, nhất định là thích ở một mình. Bà nói: “Việc này còn phải xem ý của Nghị Ninh.”

Nghị Ninh nắm tay Lâm Hải Như, nói với Trần thị: “Đại bá mẫu, Nghị Ninh không thích ăn quýt, Nghị Ninh muốn đi theo mẫu thân.” Giọng nàng mềm yếu, dùng sức nắm tay Lâm Hải Như ám chỉ cho bà một chút, “Tuy rằng đại bá mẫu là bá mẫu của Nghị Ninh, nhưng chuyện Nghị Ninh là chuyện của chi thứ hai, nên muốn mẫu thân làm chủ.”

Lâm Hải Như bị nàng nắm chặt mới hồi phục tinh thần lại, lập tức cười cười nói: “Đại tẩu, Nghị Ninh nói rất đúng nha! Chuyện của chi thứ hai vẫn nên để chi thứ hai làm chủ, đại tẩu lại vội vã chuyển Nghị Ninh khỏi chính đường, không biết đại tẩu đang có chủ ý gì...”

Trần thị bị lời nói của Lâm Hải Như làm cho tức giận đến mi tâm nhảy dựng. Bà đây là ý gì!

“Nhị đệ muội, nay lão thái thái thi cốt còn chưa lạnh, ngươi chớ có nói mấy câu chia rẽ như vậy.” Trần thị đặt mạnh chén trà, giọng nói lạnh lùng.

Lâm Hải Như phúc thân với bà: “Đại tẩu thứ lỗi, ta là người nhanh mồm nhanh miệng, có đắc tội người cũng đừng để trong lòng.”

Trần thị vẫn tức giận trong lòng, nhưng Lâm Hải Như đã nói đến mức này, nếu bà lại can thiệp vào lại có vẻ thật sự bà muốn cái gì đó. Dù sao lão thái thái cũng vừa mới mất, đại phòng và nhị phòng bằng mặt không bằng lòng, sớm muộn cũng ra ở riêng.

La Nghị Ninh đi theo ai thì có quan hệ gì đến bà đâu!

Lúc này, ngoài cửa có nhà đầu đến bẩm báo, nói là Tam thiếu gia mang theo Từ ma ma đến.

La Thận Viễn mang theo Từ ma ma tiến vào, hần hành lễ với Lâm Hải Như, Trần thị rồi mới ngồi xuống nhìn cả nhà một nói: “Tổ mẫu sớm có di ngôn dặn dò Từ ma ma, hi vọng các vị có thể nghe một chút!”

Từ ma ma tiến lên một bước, ủy khuất nói: “Mời chư vị cùng nghe, trước khi lão thái thái lâm chung đã nói với nô tì, toàn bộ tài sản riêng của người đều lưu lại cho Thất tiểu thư. Đồ vật trong chính đường cũng để cho nàng. Lão thái thái nói, đồ bên trong có rất nhiều thứ vốn cũng là từ Nhị phu nhân, vì vậy để lại cho nàng cũng là làm theo lẽ thường. Nô tì đã sửa sang điền sản, phòng khế lại xong rồi, đồ vật trong chính đường chuyển ra thì phải cần một ít thời gian.”

Nàng giữ khí không nhanh không chậm, như đang trần thuật, bất quá cứ như là tặng món đồ nhỏ cho người ta mà thôi.

Vừa nãy, Trần thị còn muốn La Nghị Ninh đi không mang theo gì, nghe xong những lời Từ ma ma nói càng lúc càng kinh ngạc, trong lòng một trận phần nộ, thiết chút nữa bóp nát tay vịn!

La lão thái thái thế mà bất công đến như vậy! Bà có nhiều cháu trai cháu gái, phòng Trần thị lại là đích tôn, đáng lý ra phải được chia nhiều tài sản hơn, thế nhưng bà ta lại cố tình đem tất cả để lại cho La Nghị Ninh!

La Nghị Ngọc nghe đến đó cũng không nhịn được cười lạnh: “Thực sự là một tổ mẫu tốt a!”

Chết thì đã chết rồi nhưng tâm vẫn còn hướng về La Nghị Ninh. Thấy nàng đáng thương, liền đem tất cả những gì của mình cho nàng sao?

La Nghị Liên cúi đầu, biểu cảm thần nhiên không nói chuyện. Đồ của La lão thái thái, nếu không để lại cho La Nghị Ninh thì cũng không đến lượt nàng ta, đương nhiên nàng ta không có kích động như La Nghị Ngọc.

Trần thị kiềm chế nội tâm tức giận, lạnh lùng hỏi “Lão thái thái thật nói như vậy, ngươi có bằng chứng gì?”

La Thận Viễn giờ mới mở miệng nói chuyện, hần thần nhiên nói “Đại bá mẫu không cần kích động, ta đương nhiên là có thư lão thái thái tự tay viết, chỉ là phong thư này tạm thời ở chỗ phụ thân, đại bá mẫu muốn xem thì có thể theo ta đi lấy. Thư vô cùng xác thực không thể nghi ngờ, các quân sự cũng đều xem rồi, không có vấn đề gì!”

Trần thị nhìn La Thận Viễn, phát hiện hần lại bình tĩnh vô cùng. Trong lòng ớn lạnh một trận, bà đột nhiên nghĩ ra, lúc La lão thái thái mất bà luôn cho rằng La Thận Viễn phải đi chuẩn bị hậu sự cho lão thái thái. Nhưng phải tốn nhiều thời gian như vậy sao! Cái gì mà quân sự đều xem thư rồi, rõ ràng là lừa bà đến chẳng biết gì! Đợi đến khi bà biết thì không đồng ý cũng đã muộn.

Nhất định là vào thời điểm kia La Thận Viễn đã biết La lão thái thái sẽ để lại tất cả tài sản của mình cho Nghị Ninh, cho nên hần ra ngoài suốt đêm, âm thầm chuẩn bị tốt hết thảy cho Nghị Ninh. Chỉ sợ tài sản riêng này trong tay lão thái thái, giao đã đã giao hết rồi! Mà bà lại hoàn toàn không biết gì.

Khá lắm La Thận Viễn, bà đúng là đã khinh thường hẳn!

Hắn vì bảo vệ muối muối, thủ đoạn một chút cũng không để lộ. Đến giờ đã chắc chắn rồi, mới mang Từ ma ma đến nói lại di ngôn của lão thái thái. Nhưng hiện tại thì nói có ích lợi gì! Vốn riêng của La lão thái thái có thể ít sao, cộng sơ lại ít nhất cũng vạn lượng!

Trần thị nắm chặt tay ở trong tay áo.

Nghi Ninh cũng ngăn ra, tỏ mẫu...đồ của người đều để lại cho mình?

Lâm Hải Như đã có chút kích động, bà ngồi xổm xuống nhỏ giọng nói ở bên tai Nghi Ninh "Mi Mi, vừa rồi còn nói không biết tam ca con đi đâu, thì ra là đi làm việc này.... Nhất định nó định đã giúp con chuẩn bị hết rồi! Về sau con có vốn riêng, con có biết đó là bao nhiêu bạc không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Với một đứa trẻ bảy tuổi, tỏ mẫu sau khi ra đi đột ngột để lại nhiều thứ như vậy cho mình, quả thật là chuyện rất bất ngờ.

Nghi Ninh ngơ ngác một chút liền tỉnh táo lại.

La lão thái thái cực khổ hơn nửa đời người, trừ những thứ đưa cho hai con trai làm gia sản, bản thân cũng có không ít đồ. Không nói đâu xa, ở Bảo Định này bà có tới bốn, năm cái điền trang, hàng năm thu hoạch không ít các loại cao lương và tiểu mạch. Trên huyện Thanh Uyển còn có hiệu buôn gạo, cửa hàng hương liệu. Ở Định Châu xa hơn một chút cũng có một cửa hàng. Vốn riêng những năm này tích lũy được không ít. Thời điểm La lão thái thái xem sổ sách quản lý những điền sản này, Nghi Ninh cũng ngó qua.

Bà cứ như vậy để lại cho nàng.

Người của đại phòng và nhị phòng không vui rồi đi, Trần thị mang La Nghi Ngọc, La Nghi Tú ra khỏi chính đường, La Nghi Tú quay đầu nhìn Nghi Ninh, muốn nói lại thôi. Cuối cùng vẫn buông tay mẫu thân ra chạy đến trước mặt Nghi Ninh, nói với nàng: "Nghi Ninh, muối chớ nên thương tâm..."

La Nghi Ngọc ngoảnh đầu nhìn muối muối, lãnh đạm nói: "La Nghi Tú, ngươi còn ở trong đó nói chuyện gì, mau tới đây."

Nghi Ninh đứng cạnh Lâm Hải Như, nhìn La Nghi Tú đi theo Trần thị và La Nghi Ngọc dần dần cách xa. Sau này, sợ rằng Nghi Tú sẽ không còn thân thiết với nàng như vậy nữa... Trong lòng Nghi Ninh có chút cảm thán, đầu đột nhiên bị vỗ một.

La Thận Viễn đã bước tới.

"Nghi Ninh, đi, ta đưa muối đi thu dọn đồ đạc." Hắn đi phía trước dẫn đầu, sừng sững như một tòa thành lũy, có thể giúp nàng ngăn trở gió mưa.

Nghi Ninh cười nhẹ.

Con người có vui buồn tan hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết. Những chuyện này nàng đã thấy rất nhiều.

Hôm nay, nếu không có Tam ca mưu tính cho nàng, giúp nàng xử lý tốt di chúc của tổ mẫu, Trần thị sao có thể dễ dàng buông tay như vậy.

Nàng tiến lên, chủ động nắm tay La Thận Viễn. Hắn dừng một chút, cũng nắm ngược lại tay nàng, dắt nàng đi về phía trước.

Lâm Hải Như nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ kia, chỉ thờ dãi: "Ngược lại tình cảm của hai huynh muội chúng vậy mà trở nên tốt hơn."

"Đều là những đứa trẻ không còn mẹ ruột." Thụy Hương ở bên bỗng tiếp một câu.

Ngay sau đó nàng lại nói: "Tam thiếu gia trưởng thành như vậy, cũng nhờ ban đầu Nhị thái thái và Thất tiểu thư đối tốt với người, người có đi có lại, tự nhiên cũng đối xử tốt với Thất tiểu thư. Ngài nhìn thủ đoạn bạc này của Tam thiếu gia hôm nay... Ngài sau này cũng nên đối tốt với Tam thiếu gia mới phải!"

Lâm Hải Như trong đầu nghĩ chuyện này là đương nhiên, bèn dặn dò nha đầu sau lưng cũng đi qua giúp Nghi Ninh thu dọn.

Ngày thứ hai, đồ của Nghi Ninh được sắp xếp vào bảy, tám cái rương, cuối cùng từng chiếc được chuyển vào viện của Lâm Hải Như.

Nghi Ninh đứng ở trong phòng nhìn một lần cuối, nơi này đã trở nên vắng vẻ, chỉ còn mảnh tường màu đàn buông rủ. Hoàng hôn núi biếc, ánh sáng vàng nhạt chiếu vào phòng, những hạt bụi nhỏ li ti tung bay. Cảnh còn người mất mà thôi.

Sau cùng nàng ôm chiếc vại gốm nuôi rùa đen lên, nói với La Thận Viễn: "Tam ca, đi thôi."

La Thận Viễn nhìn con rùa đen ở trong vại bị lật ngửa, bốn cái chân khua loạn trong không trung, nhưng nàng ôm cái vại lại chẳng phát hiện chút gì. Hắn cười nhẹ. Đất Nghi Ninh rời khỏi chính đường, đất cô bé nhỏ nho này đi, trong lòng hắn lặng lẽ suy nghĩ.

Đây là muội muội của hắn, hắn sẽ quý trọng nàng, dạy dỗ nàng, bảo vệ nàng dưới đôi cánh của chính mình.

Sau này dù La lão thái thái không còn ở đây, Nghi Ninh cũng sẽ không phải chịu người khác ức hiếp một mảy may.

Nghi Ninh tuy không biết La Thận Viễn đang suy nghĩ gì, nhưng từ vẻ mặt bình tĩnh của hắn, chuyện gì có thể làm khó hắn chứ.

Mặc dù đang trong kỳ tang của La lão thái thái, các nha đầu bà tử trong viện của Lâm Hải Như ai nấy cũng phần chán hứng khởi. Lâm Hải Như gả vào La gia năm năm không được chỗ nào vượt trội, tuy nhận La Thận Viễn làm con trai trưởng, nhưng người ta đầu sao đã trưởng thành, phải ở ngoài viện. Trong phòng này vẫn là lần đầu tiên có trẻ con tới ở.

Bà tử hồi môn của Lâm Hải Như thậm chí lấy ra chút vải con cạp loại tốt, búp bê mười hai cầm tinh, giúp Nghi Ninh bố trí nhà mới. Nghi Ninh hỏi các nàng sao lại có những thứ này, bà tử kia cười nói: "Chúng nó thì vẫn luôn mong đợi thái thái có hài tử, từ sớm đã chuẩn bị rồi."

Nghi Ninh nhìn đáng vẻ vô cùng cao hứng của các nàng, cũng không tiện nói gì, nàng sớm đã qua cái tuổi thích loại vải cho em bé này. Bà tử biết trong nhà đang giữ tang, cũng không trang trí quá đáng lắm. Nhưng bọn nha đầu lại đem một tấm gỗ lim kim ti Lâm Hải Như áp đáy hòm ra cho nàng dùng.

Nghi Ninh thấy vậy mà lại là một khối gỗ lim kim ti hoàn chỉnh, liền vội vàng: "Thứ này cho ta dùng?"

Bà tử cười gật đầu: "Ngài yên tâm, chẳng qua là thái thái đã sớm chọn xong. Vẫn còn chút đồ lát nữa sẽ dọn vào."

Lâm Hải Như còn bận bịu ở bên ngoài, Nghi Ninh muốn nói với bà là không cần mà tìm khắp cũng không thấy người. Nàng chán chết nhìn bọn nha đầu chuyển vào bình phong kim tương ngọc, bốn cảnh ngọc phi thúy, đa bảo các bằng gỗ tử đàn. Đệm dựa trên giường là hán dù bằng vải tơ xanh, nhưng lại được pha với chỉ bạc dệt thành.

Tuyệt Chi đang ôm cái bọc không giúp được gì, nha đầu bà tử trong phòng Lâm Hải Như cũng làm đến mức khí thế ngất trời, căn bản không khiến nàng nhúng tay vào. Nàng nhìn thấy thế không ổn chút nào: "... Vậy sao có thể được! Tiểu thư, ngài phải nói với Nhị thái thái một chút."

Nghi Ninh cũng có chút nhừ đầu, chỉ huy nha đầu trước tiên cất xong đồ đạc. Nàng nhanh chóng ra ngoài tìm Lâm Hải Như.

Lâm Hải Như thấy nàng tới, liền buông thứ trong tay xuống, cho quân sự bà tử chờ ở một bên. Bà hỏi: "Nghi Ninh, con thích phòng mới không?"

Nghi Ninh không biết làm thế nào, nói với bà: "Mẫu thân. Tổ mẫu vừa mới qua đời, con đang để tang, không thể ăn ở quá xa hoa được..."

Lâm Hải Như mới vỗ đầu một, những thứ đó bà đã sớm chọn xong. Mấy ngày qua chuyện tang sự gấp rút, bận rộn đến váng đầu, hoàn toàn quên không còn một mảnh.

Bà có chút tiếc nuối nói: "Điều này cũng đúng, vậy để ta giúp con thu lại đi, chờ hiếu kỳ qua lại dùng."

Những gia cụ vừa mới dọn vào lại phải chuyển ra, Tuyệt Chi tự mình chọn vài thứ kiểu dáng đơn giản hào phóng trở lại cho Nghi Ninh dùng. Có điều mấy đồ con nít là vải con cạp cũng như mười hai cầm tinh kia, bọn nha đầu của Lâm Hải Như kiên trì muốn treo trên trường của nàng. Nghi Ninh đem cái vại bằng gốm để nuôi rùa đen đặt trên đa bảo các, nhìn phòng ở mới tinh, trong đầu nghĩ nàng rốt cuộc cũng dọn nhà.

Sân viện của Lâm Hải Như rất lớn, sương phòng bên này toàn bộ thuộc về nàng, cùng với nội thất của Lâm Hải Như cách nhau một hẻm. Nghi Ninh trước giờ ít tới nơi này, nàng ra cửa ngõ một chút. Mặc dù so với chỗ ở ban đầu nhỏ hơn chút, nhưng hoa cỏ trong sân tinh xảo hơn, có hải đường, núi giả, phía dưới núi giả chính là ao nhỏ.

Vậy là có thể đem rùa đen của nàng nuôi ở chỗ này...

Nghi Ninh quyết định tiếp tục nuôi dưỡng hai con rùa đen này, những thứ nàng mang đi từ chỗ tổ mẫu không nhiều, hai con rùa này coi như kỷ niệm.

Kêu Tuyệt Chi ôm chúng ra khỏi vại, nàng tự mình đẩy rùa đen vào trong ao. Hai con rùa kia trong lúc nhất thời có được thiên địa rộng lớn, liền lùa mấy cái chân ngắn nhỏ bơi vài vòng, rồi mới nghỉ ở trên núi giả.

Nghi Ninh đứng lên, đưa vại gốm cho Tuyệt Chi. Ngẩng lên liền thấy Tam ca nàng vừa đi vào sân, đi kèm phía sau là vài gã sai vặt.

"Ta tới làm một thư phòng cho muội." La Thận Viễn nói với nàng, xong kêu gã sai vặt sau lưng đi vào gian nhà thứ ở bên, xem xét qua để làm thư phòng.

Nghi Ninh có chút mơ hồ: "Tam ca, muội cần thư phòng làm gì?"

La Thận Viễn lãnh đạm nói: "Muội dù thế nào cũng phải đọc sách viết chữ, khi rảnh rỗi ta sẽ tới dạy muội. Những lúc ta bận, muội có thể thuận tiện đọc thêm sách."

Toán sai vật nhanh chóng trở nên bận rộn, chuyển thư án, đa bảo các vào, còn có một chiếc đàn, đặt ở bên cửa sổ cho nàng.

Kiếp trước Nghi Ninh chưa từng học chơi đàn, tổ mẫu nhà các nàng luôn cảm thấy nhạc là hạ phẩm. Chỉ các cô nương trong giáo phường mới học những thứ này, một chút cũng không cho phép các nàng đụng, ngay cả đàn cũng không thích. Nghi Ninh tùy ý gảy mấy cái, nghe âm sắc trầm cổ liền biết chắc không phải vật phàm. Lại thấy đuôi đàn vậy mà khắc hai chữ Đạo Diễn, nàng dù không có kiến thức, cũng biết đây là đại sư làm đàn Đạo Diễn nổi danh đời sau.

Hắn từ đâu lấy được?

Đàn của danh gia, đây là thứ ngàn vàng cũng không thể cầu.

Nghi Ninh quay đầu nhìn La Thận Viễn: "Tam ca, cái này muội cũng phải học?"

La Thận Viễn lại nói: "Cái này để cho muội chơi."

Nghi Ninh thấy vẻ mặt hắn không có gì đặc biệt, không nhận được nói: "Chiếc đàn này hẳn rất đáng tiền đi..."

Đáng tiền sao? La Thận Viễn suy nghĩ một chút, hồi đó lúc Đạo Diễn đưa cho hắn, cũng chẳng qua nói là bản thân rảnh rang rồi việc chế tạo ra, tặng cho hắn nghịch chơi. Hắn không thích những thứ này, vẫn để ở trong kho không quản. Nghĩ đến nói không chừng Nghi Ninh sẽ thích, mới tiện tay mang tới cho nàng.

"Muội làm thế nào biết nó đáng tiền?" La Thận Viễn nhìn nàng.

Nghi Ninh trong đầu nghĩ, nàng sao có thể biết. Là nhờ Lục Gia Học. Đạo Diễn về sau nổi danh khắp Chiết Giang Phúc Kiến, đàn của hắn có thể gặp nhưng không thể cầu. Trường tẩu cứ tâm niệm nhớ nhưng muốn có một chiếc, nhưng vẫn chưa bao giờ được gặp.

Có điều tính toán thời gian, cách thời điểm cướp biển hoành hành ở Phúc Kiến còn vài năm nữa, sợ rằng Đạo Diễn hiện tại còn chưa có tiếng tăm gì.

Nhắc tới thì, mời Đạo Diễn rời núi cũng coi là một trong số những việc tốt hiếm hoi Lục Gia Học làm. Cướp biển ngang ngược, hắn vậy mà cử một hòa thượng đi Phúc Kiến, lúc ấy mọi người trong triều đều phản đối, hắn vẫn khăng khăng trọng dụng người này. Sau đó Đạo Diễn quả nhiên trừng trị cướp biển có công, những bách tính chịu đủ sự quấy rối của cướp biển đã báo đáp Đạo Diễn một khối bia trường sinh. Từ đó Đạo Diễn dường như luôn luôn giúp Lục Gia Học làm việc...

Nghi Ninh nhận lấy cổ đàn này, dự định coi như nàng không học, cũng muốn đặt ở trong phòng giữ cẩn thận.

Vật này có hiệu quả khiến căn phòng thêm quý khí.

Đến nỗi nói như thế nào với Tam ca nàng, Nghi Ninh cũng chỉ thuận miệng: "Huynh sẽ tặng muội những thứ xoàng xĩnh sao?"

La Thận Viễn bị tiểu nha đầu này phân lại một chiêu, hắn ngược lại bật cười. Nghi Ninh mấy ngày nay tâm tình vẫn không tốt lắm, La lão thái thái đi rồi, nhìn nàng không chỗ nương tựa, bộ đáng thương. Bây giờ thật vất vả khôi phục được chút sức sống, hắn sẽ không so đo với nàng.

Bố trí xong thư phòng cho Nghi Ninh, hắn đưa Nghi Ninh đến chỗ Lâm Hải Như.

Sắc trời chuyển tối. Đạo sĩ vẫn còn ở trong phủ làm pháp sự, phải làm đầy đủ lễ cúng thủy lục bảy bảy bốn mươi chín ngày. Thanh âm niệm kinh không ngừng truyền lại. Mấy ngày nay mọi việc thay đổi quá nhanh, Nghi Ninh cơ hồ có cảm giác hoảng hốt như đang nằm mơ. Thật giống như tổ mẫu căn bản không chết, vẫn còn trong chính đường chờ nàng trở về ăn cơm tối vậy. Nhưng chuyện này rõ ràng không có khả năng.

Từ ma ma đã mang theo nha đầu bà từ đội nàng ở chỗ của Lâm Hải Như.

Trong tay Từ ma ma bung một chiếc hộp, chờ Nghi Ninh ngồi xuống đối diện, bà mở ra cho Nghi Ninh xem.

"Thất tiểu thư, mấy văn kiện này, là văn thư địa khế điền sản, tổng cộng bốn tờ. Những thứ này là khế ước bán thân của những người làm tại điền trang. Đây là khế ước nhà, tổng cộng có năm chỗ, trong đó có ba chỗ là cửa hàng. Đây là lão thái thái lúc sinh thời mua về." Từ ma ma cho nàng xem, sau đó khép lại cái hộp thả vào trên tay nàng.

Bà lại lấy ra một chiếc chìa khóa, cũng đưa nàng.

"Đây là chìa khóa khóa phòng của lão thái thái, ngài khi rảnh rỗi hãy ghé xem một chút đi, lão thái thái giữ lại không ít đồ." Từ ma ma vừa nói bản thân cũng cảm thấy khó chịu, bà hít một hơi thật sâu, "Nô tỳ cũng đã kiểm kê, sổ sách kiểm tra đang ở chỗ Tam thiếu gia."

Bà đứng lên cúi người nói: "Nô tỳ hầu hạ lão thái thái cả đời, vốn muốn đi theo lão thái thái. Nhưng không biết Thất tiểu thư có thiếu người phục vụ hay không..."

Nghi Ninh nghe ra bà ý, lập tức kéo bà nói: "Ta dĩ nhiên thiếu! Từ ma ma, ngài ở lại đây đi."

Từ ma ma chịu lưu lại đương nhiên không thể tốt hơn. Từ ma ma phục vụ La lão thái thái, đời này không biết đã xem thấy bao nhiêu chuyện, hiểu bao nhiêu đạo lý. Nếu không phải vì nàng, sau khi lão thái thái chết Từ ma ma hoàn toàn có thể cáo lão về quê, nghỉ ngơi tuổi già. Nghi Ninh sao lại từ chối

lời bà.

Từ ma ma cũng không yên lòng Nghi Ninh, vừa vặn bên người Nghi Ninh cũng không có bà tử phục vụ. Không bằng trước tiên để bà tới, người khác bà cũng không tin được.

Lâm Hải Như thấy Từ ma ma lưu lại bà tự nhiên cũng cao hứng, có Từ ma ma ở đây, nha đầu bà tử bên người Nghi Ninh cũng sẽ không gây sai lầm lớn gì.

Và lại La phủ này còn có một Trần thị, còn mẹ con Kiều di nương kia, xem thế nào cũng đều không phải kẻ có thể để người khác tinh tâm.

Bà cho nha đầu thu thập đồ đạc, bày cơm tối. Ăn xong còn phải đến túc trực bên linh cữu nữa.

Nghi Ninh vẫn đang suy nghĩ tổ mẫu để lại cho nàng những thứ đó, đã là đồ tổ mẫu truyền lại cho nàng, hiển nhiên phải quản lý thật tốt. Chẳng qua là không biết nên giao cho ai quản lý mới được, trước đây đều là tổ mẫu tự mình làm đấy.

Nàng nhìn người đang an tĩnh ăn cơm bên cạnh, Tam ca của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Trong phòng, La Thận Viễn đặt ly trà xuống, nhíu mày hỏi: "Muốn ta quản giúp muội?"

Nghi Ninh gật đầu, nàng mở hộp ra cẩn thận nhìn từng tờ văn thư mỏng manh một. Nàng hiện tại chưa tiện quản lý, nếu không theo tính cách của nàng, những thứ này để bản thân giữ vẫn an tâm hơn, dĩ nhiên để La Thận Viễn giữ nàng cũng yên tâm.

Nhưng ngay sau đó nàng lại bổ sung: "Tam ca, huynh giúp muội quản, muội nhìn rồi học theo. Chẳng qua đến lúc muội cập kê, huynh vẫn phải trả lại cho muội đó..."

La Thận Viễn bật cười, tiểu nha đầu này nghĩ gì thế, hần sẽ tham lam bạc của nàng hay sao?

Nghi Ninh nhìn hần cười không rõ ý tứ, trong đầu nghĩ lời mình nói ra mang nghĩa khác không tốt. Sợ hần hiểu lầm, lập tức lại bổ sung: "Huynh chớ nên hiểu lầm, cũng không phải là sợ huynh tham bạc của muội. Mà là huynh sau này thi Tiến sĩ sẽ rất bận rộn, để những chuyện này làm phiền thêm huynh thì không ổn."

Nàng lại nói: "Lợi nhuận của những cửa hàng, điền trang này sẽ chia ba phần cho huynh."

La Thận Viễn mới tiếp: "Có thể giúp muội quản, nhưng lợi nhuận không thể tính như vậy. Lợi nhuận của những cửa hàng, điền trang này toàn bộ hãy thu về chỗ của ta, lúc nào muội cần dùng tiền thì tìm ta đưa bạc cho muội. Đợi sau này muội trưởng thành ta gộp hết lại đưa muội, bây giờ không được."

Nghĩ đến Nghi Ninh vốn trải qua cuộc sống xa xỉ, sợ nàng không có cảm giác tiền bạc là gì tùy tiện tiêu xài. La Thận Viễn cảm thấy cũng không cần khiến nàng phải so đo.

Nghi Ninh trong lòng cũng dở khóc dở cười, xem đi, đây chính chỗ không tốt của việc là tiểu hài tử.

Nhưng mà nghĩ qua cũng có đạo lý, lượng bạc đáng kể như thế nếu đặt ở chỗ của nàng, không an toàn lắm.

Dẫu sao thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Từ ma ma cũng ở bên cạnh nói: "Thất tiểu thư, ta thấy Tam thiếu gia nói cũng đúng. Ngài muốn dùng bạc thì cứ tìm ngài ấy lấy tiền là được."

Nghi Ninh cuối cùng đồng ý, nàng đưa cái hộp cho Từ ma ma, để bà thu vào giúp mình. Còn chìa khóa đồng gia thì đưa Tuyết Chi, định sau này sẽ trở lại nhìn những thứ tổ mẫu truyền cho nàng.

Từ ma ma liền nói với La Thận Viễn: "Lão thái thái vừa đi, những quân sự, người đứng đầu thôn trang kia đều phải tới tang lễ. Nô tỳ sẽ mang bọn họ tới gặp ngài, về sau bọn họ sẽ do ngài phụ trách. Ngày mai gặp mặt ở ngay thiên đình thì thế nào?"

La Thận Viễn nhìn Nghi Ninh, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, tròn mắt tròn tròn đen lúng liếng, hơn nửa tràn đầy mong đợi.

"Chiều mai, sau khi ta cùng với phụ thân tiếp khách khứa xong đi." La Thận Viễn nói với Từ ma ma.

Nghi Ninh nghe được hần đồng ý, lập tức kéo ống tay áo của La Thận Viễn cười nói: "Vậy cảm ơn Tam ca!"

Nàng đối với hắn luôn có loại tin tưởng đặc biệt.

La Thận Viễn nhìn bàn tay nhỏ lồi kéo mình của nàng, lặng lẽ nghĩ.

Sau khi Tam ca rời đi, nha đầu bụng nước nóng vào cho Nghi Ninh rửa chân.

Nghi Ninh nhìn Từ ma ma sửa sang lại chăn nệm cho nàng, vẫn cảm thấy tình cảnh này vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Tổ mẫu mặc dù đã ra đi, nhưng bà vẫn thời thời khắc khắc bảo vệ nàng. Nghi Ninh nằm ở trên giường lặng lẽ nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, chẳng qua là giờ đây nàng rốt cuộc cũng không thể chỉ làm một hài tử nữa.

Nàng lẳng lặng nhắm mắt, trong lòng bình ổn lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tuyết Chi rửa mặt chải đầu cho Nghi Ninh. Vẫn hiếu phục, đầu chải nha kế. Sau đó dùng bữa sáng tại chỗ của Lâm Hải Như.

Nha đầu bày cháo trắng, tô mật bính, củ cải muối các loại. Lâm Hải Như sợ Nghi Ninh không quen đồ ăn nơi này của bà, lại cho làm rất nhiều điểm tâm cho nàng, bánh chèo thủy tinh nhân tôm, bánh bao nhân đậu nhuyễn, trong chén của Nghi Ninh bị bà chất tựa như ngọn núi nhỏ.

"Người dạo này gầy đi, mau ăn nhiều vào." Lâm Hải Như cười nói, phân phó nha đầu nhanh chóng món hồng táo nhũ cao đã hấp xong lên, Nghi Ninh thích ăn món này. Chẳng qua làm món điểm tâm này quá rườm rà, ngày thường rất ít làm cho nàng ăn. Ngày đầu tiên Nghi Ninh dùng com ở chỗ của bà, thế nào cũng phải hấp cho nàng.

La Nghi Liên mang Hiên Ca Nhi tới thỉnh an Lâm Hải Như.

Nàng cũng mặc đồ tang, mấy tháng nay vóc người tựa hồ cao thêm một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ.

Nàng và Hiên Ca Nhi hành lễ với Lâm Hải Như, Lâm Hải Như thì vẻ mặt nhàn nhạt ừ một tiếng.

Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn một, vậy mà không thấy bóng dáng Kiều di nương đâu. Làm di nương như thế nào có thể không đến thỉnh an chủ mẫu, vậy quá không hợp quy củ rồi. Nàng hỏi La Nghi Liên: "Lục tỷ, di nương không đến ư?"

La Nghi Liên chỉ thờ dài nói: "Hôm qua phụ thân thương tâm không dứt, di nương bận chăm sóc phụ thân. Sáng sớm thì có chút không thoải mái." Nàng cười cười nói, "Tổ mẫu qua đời, Thất muội dời đến ở nơi này của mẫu thân. Chắc hẳn ngày sau sẽ thường lui tới. Còn phải hoan nghênh Thất muội muội tới mới được. Ta quen thuộc Tây viện này, về sau Thất muội muội nếu mong muốn chơi đùa gì, đến tìm ta là được."

Nghi Ninh nói cảm ơn, lúc này nha đầu bụng lên hồng táo nhũ cao vừa mới hấp xong. Hiên Ca Nhi đứng ở bên cạnh La Nghi Liên thấy món này, thế nhưng đong đưa ống tay áo của tỷ tỷ ồn ào muốn ăn: "Hiên Ca Nhi muốn cao! Hiên Ca Nhi muốn cao!"

Lâm Hải Như ngày thường đã không ưa thích hai tỷ đệ này, đĩa cao này là đặc biệt chuẩn bị cho Nghi Ninh, càng không muốn giao ra.

Chẳng qua Hiên Ca Nhi dẫu sao cũng còn nhỏ, Lâm Hải Như để bà từ đưa đĩa sang, cho Hiên Ca Nhi lấy một khối. Nghi Ninh cũng không để ý, nàng dù thích ăn đến đâu đi nữa thì vẫn là người lớn, sao có thể so bì với hài tử.

Hiên Ca Nhi thấy vậy lại không vui vẻ, ở trong phòng của Kiều di nương, món hắn thích ăn đều phải cho hắn, ngay cả La Nghi Liên cũng đều nhường hết cho hắn. Chỉ lấy một khối sao mà được. Hắn lớn tiếng nói: "Hiên Ca Nhi muốn hết!" Hắn tiến lên mấy bước liền đem cái đĩa ôm vào trong ngực mình.

La Nghi Liên thấy đệ đệ như vậy, bất đắc dĩ cười. "Mẫu thân chó nên trách móc, tuổi đệ đệ còn nhỏ."

Lâm Hải Như thiếu chút nữa thì vỗ đùi xuống bàn, đây là bà sáng sớm đã căn dặn phòng bếp chuẩn bị cho Nghi Ninh. Nghi Ninh vậy mà một khối cũng chưa ăn. Cố tình Hiên Ca Nhi là bảo bối của nhị phòng, ai cũng muốn cưng chiều hắn, ngược lại càng ngày càng nuông chiều.

Nha đầu ngoài cửa thông truyền, kêu Nhị lão gia tới.

Nghi Ninh nghe thấy tiếng, đặt chén trong tay xuống. Lập tức cười nói: "Hiên Ca Nhi thích ăn, thì đều nhường cho đệ ăn được không? Nhưng mà cũng không nên giành giật, đệ ngoan ngoãn lại đây ngồi, chỗ Thất tỷ còn có cháo trắng, đệ phối hợp ăn có được hay không?"

Hiên Ca Nhi không thích vị Thất tỷ tỷ xa lạ này, lắc đầu nói: "Ta không thích ăn cháo! Ta không thích người, cũng không muốn ngồi cạnh người!"

La Thành Chương vừa vịn đi vào, mấy hài tử thỉnh an ông. Ông liếc qua Hiên Ca Nhi đang ôm cái đĩa, nhủ mầy lại nói: "Hiên Ca Nhi, con đây là làm cái gì. Thất tỷ của con chia cháo cho con, con không muốn cũng không được, sao có thể nói năng như vậy!"

Nghi Ninh mới vừa mất đi tổ mẫu, hôm nay vừa mới chuyển tới nơi này của ông thôi.

Ông ở ngoài cửa lại nghe được thanh âm khách khí của Nghi Ninh, đối với người đệ đệ này cũng là quan tâm, trong tâm đang vui mừng. Không nghĩ đến Hiên Ca Nhi tuổi còn nhỏ, nói chuyện thế nhưng thương tổn lòng người như vậy.

Nghi Ninh dường như không hề để ý, nhẹ nhàng nói: "Phụ thân không nên trách đệ đệ, tuổi đệ ấy còn nhỏ, nói chuyện có chút thẳng thắn mà thôi."

La lão thái thái mới mắt, trong lòng La Thành Chương đang thời điểm thương tâm. Trông Nghi Ninh lẻ loi bơ vơ, ông tự nhiên đau lòng thêm mấy phần. Ông ngồi xuống nói với Hiền Ca Nhi: "Ma ma của con hẳn có dạy qua cho con, như thế nào cự tuyệt người nhà? Xin lỗi Thất tỷ tỷ của con đi."

Hiền Ca Nhi thấy phụ thân luôn luôn thích ôm mình, thương yêu mình có chút tức giận, mới ủy ủy khuất khuất, không tình không nguyện nói: "Cám ơn Thất tỷ tỷ, Hiền Ca Nhi trước khi tới đã ăn cơm, mới không uống cháo của Thất tỷ tỷ. Mới vừa rồi thật xin lỗi Thất tỷ tỷ."

La Nghi Liên nhìn bộ dáng này của đệ đệ, có chút đau lòng. Nàng và Kiều di nương đều đem Hiền Ca Nhi thành bảo bối mà cưng chiều, nàng mềm giọng nói: "Cha, Hiền Ca Nhi gần đây cũng rất thương tâm vì tổ mẫu. Nữ nhi trở về nhất định dạy dỗ Hiền Ca Nhi nói chuyện thật tốt."

Thấy Hiền Ca Nhi nhận lỗi, La Nghi Liên vốn luôn khôn khéo hiểu chuyện cũng góp lời, sắc mặt của La Thành Chương mới hoãn hòa lại, để hai tỷ đệ trước lui xuống.

La Nghi Liên lúc gần đi liếc Nghi Ninh một, Nghi Ninh thần sắc nhàn nhạt gấp bánh chèo thủy tinh ăn, cũng không nhìn nàng.

Hiền Ca Nhi ngang ngược như vậy, nha đầu bà tử bên người Lâm Hải Như cũng không nói gì, chắc hẳn thường ngày đã quen rồi.

Khó trách đều nói Kiều di nương được sủng đâu.

La Thành Chương ngồi xuống cạnh Nghi Ninh, nha đầu cũng sắp xếp chén đĩa cho ông, ông mềm giọng hỏi nàng ở chỗ của Lâm Hải Như có tốt hay không.

La Nghi Ninh gật gật đầu nói: "Mẫu thân đối tốt với con lắm, còn cho làm hồng tào nhũ cao mà con thích nhất, con thích mẫu thân."

Sự ca ngợi của hài tử chính là tốt nhất.

La Thành Chương thấy tâm tình Nghi Ninh thoải mái, mới thở dài sờ đầu nàng.

"Tổ mẫu của con đi rồi, ngày sau hãy ngoan ngoãn đi theo mẫu thân con. Đồ tổ mẫu để lại cho con, Tam ca con đã nói qua với ta." La Thành Chương nhìn nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như rất chuyên chú nhìn ông, không khỏi cười cười nói, "Phụ thân đều đã biết. Nếu là tổ mẫu để lại cho con, ta cũng sẽ không động tới, sau này thì toàn bộ sẽ thành đồ cưới theo con xuất giá."

Khi biết La lão thái thái đem toàn bộ để lại cho Nghi Ninh, La Thành Chương không có cảm giác gì. Dù sao bất kể ở trong tay ai, tóm lại là rơi vào nhị phòng. Cho nên khi La Thận Viễn suốt đêm sắp xếp mọi chuyện, ông cũng rất ủng hộ.

"Chẳng qua đại tẩu sợ là sẽ không cao hứng." La Thành Chương hạ tay xuống, nói với Lâm Hải Như, "Ngươi trấn an đại tẩu cho tốt, hết thấy mọi chuyện chờ đại ca trở về hằng nói. Còn như chuyện phân nhà thì phải chờ thêm một chút..." Ông thoáng trầm ngâm.

Lão thái thái vừa mới mắt đã phân nhà, đây là bất hiếu.

Hắn nên chờ thêm để xem xét, tính thời gian thì bọn họ cũng nên từ kinh thành trở về rồi.

Lâm Hải Như và Trần thị không hợp nhau, bà rất muốn phân nhà. Nhưng La Thành Chương vẫn chưa bộc lộ rõ ý kiến, bà có chút thất vọng.

La Thành Chương ăn xong điểm tâm liền đến linh đường, Nghi Ninh cũng buông chén đĩa, hỏi Lâm Hải Như: "Mẫu thân, Kiều di nương thường xuyên không đến thỉnh an ngài sao?"

Lâm Hải Như hừ một tiếng: "Nàng còn không phải làm cái về hồ ly tinh, phụ thân con cố tình lại sủng ái nàng ta... Không đến cũng tốt, ta lười phải thấy nàng!"

Nghi Ninh trong đầu nghĩ Lâm Hải Như những phương diện này thật là hồ đồ. Thỉnh an hay không không phải vấn đề bà có muốn thấy hay không, mà là vấn đề thái độ của Kiều di nương, cũng là vấn đề thái độ của mọi người trong phủ này đối với Kiều di nương.

Nàng nhỏ giọng ở bên tai của Lâm Hải Như nói: "Mẫu thân, lần sau ngài nếu bất mãn với nàng, con nói chuyện giúp người như thế nào?"

Lâm Hải Như nhìn Nghi Ninh, không hiểu nàng có ý gì.

Nghi Ninh liền cười cười, kể mẫu đối với nàng tốt như vậy, nàng đương nhiên cũng phải có qua có lại chứ.

"Có một số việc con nói chuyện thì dễ hơn so với ngài." Nghi Ninh nói, "Ngài tin con là được."

Lâm Hải Như mặc dù không biết Nghi Ninh định làm chuyện gì, nhưng bà biết cái đầu nhỏ kia của Nghi Ninh xoay chuyển rất linh hoạt.

Nha đầu Thụy Hương của bà dấu sao vẫn có chút cơ trí, cũng gật đầu nói theo: "Nô tỳ thấy Thất tiểu thư nói có lý, Nhị thái thái, ngài nghe Thất tiểu thư hẳn không sai."

Lâm Hải Như lại đáp ứng, chẳng qua bà cũng không coi trọng, tiếp tục gấp thức ăn vào chén cho Nghi Ninh khuyên nàng ăn nhiều một chút.

Nghi Ninh dờ khóc dờ cười, nàng đã ăn no rồi a.

Xem ra Lâm Hải Như thực sự cảm thấy nàng gầy.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói của nha đầu, hình như kêu Nhị thái thái, thanh âm rất dồn dập. Lâm Hải Như buông đĩa xuống, bữa cơm này ăn sao mà cứ không yên ổn như vậy, những người này tới tới lui lui có để bà ăn hay không đây.

Đang chuẩn bị chờ nha đầu kia vào cửa liền mắng một trận, nha đầu kia nhưng thờ hồn hên nói: "Nhị thái thái, Thắt tiểu thư, là... là Đại tiểu thư... Đại tiểu thư từ kinh thành trở lại rồi, Đại tiểu thư trước phái người truyền tin, mời ngài trước tới cửa thùy hoa! Đại gia cũng mới vừa đến, Đại thái thái đang trên đường ra cửa thùy hoa! Nô tỳ vội vàng quay về nói với ngài một tiếng."

Lâm Hải Như nghe xong sững sốt.

Trưởng tử của Nghi Ninh La Nghi Tuệ trở lại rồi.

Nghi Ninh rõ ràng thấy được, nét mặt của Lâm Hải Như trong lúc nhất thời rất phức tạp, cao hứng cũng không phải, không cao hứng cũng không phải. Nếu bảo xem xét kỹ càng, thật giống như có điểm sợ sệt.

Bà quay đầu có chút do dự nói với Nghi Ninh: "Nghi Ninh, trưởng tử của con trở lại... con muốn đi gặp không?"

Nghi Ninh dĩ nhiên muốn gặp.

Vị trưởng tử La Nghi Tuệ này của tiểu Nghi Ninh, nàng quả thực khâm phục rất lâu rồi!

Thường ngày chỉ nghe thấy nàng qua lời nói của người khác, cũng không biết đến tột cùng là một nhân vật như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Ánh mặt trời sáng sớm ngày thu chiếu lên bức tường phù điêu, xe ngựa cao lớn tạo thành cái bóng thật dài, nhóm lớn hộ vệ, bà từ vây quanh xe ngựa, một bụng lộ ra, nữ tử với dung nhan xinh đẹp thanh lệ, mày dài hòa tóc mai được ma ma đỡ xuống xe ngựa. Nàng chải thiếu tâm kế, mặc hiếu phục, thế nhưng khí độ vẫn bất phàm.

Nàng nhàn nhạt nhìn qua bức tường phù điêu phía trước, hơi trầm ngâm hỏi: "Không phải đã phái người đưa tin cho mẫu thân sao, tại sao vẫn còn chưa tới?"

Ma ma bên cạnh vội vàng trả lời: "Có lẽ là chưa kịp tới thôi."

"Bà vẫn là cái tính tình lễ mễ đại khái này." La Nghi Tuệ lãnh đạm nói, "Người lại qua chỗ muối muối đi, kêu Tuyết Chi đưa muối muối đến linh đường bên kia, ta đi trước dâng hương đốt tiền vàng cho tổ mẫu."

Ma ma vâng dạ đi trước, La Nghi Tuệ tiếp đó được đại nha đầu dìu đỡ, nghiêng đầu hỏi: "Có ý nhường Đại bá phụ trở về trước một bước, vậy mà Đại bá mẫu lại nghênh đón xong Đại bá phụ liền đi?"

Đại nha đầu nói: "Vâng đón xong liền đi, hiện tại nên tới linh đường thôi."

La Nghi Tuệ mới thờ dãi: "Đại bá mẫu ngay cả việc bằng mặt không bằng lòng cũng không làm được, xem ra quả thật mâu thuẫn không đơn giản. Cũng không biết thời gian ta không có ở đây rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, bà ngay cả hành vi của bản thân cũng không để ý."

Đại nha đầu nâng đỡ tay nàng, để La Nghi Tuệ cẩn thận đường dưới chân: "... Cũng may ngài chạy về, nếu không tình cảnh của tỷ muội chúng ta như vậy, cũng quá hung hiểm."

La Nghi Tuệ không nói thêm gì, nhưng ánh mắt hơi hơi lạnh lẽo.

Nghi Ninh bị Lâm Hải Như vội vã dẫn tới bức phù điêu trước cổng. Chỗ bức phù điêu đó rất nhiều người hầu đang nghỉ ngơi, nói Thế tử phu nhân chờ trong chốc lát, đã đi linh đường rồi.

Lâm Hải Như mặt lộ ưu sầu, vậy là vẫn đến trễ.

Bà nói với Nghi Ninh: "Trưởng tử của con không chừng sẽ rầy la ta, con lát nữa phải nói giúp ta..."

Nghi Ninh nghe mà trợn mắt há mồm, mới nghe qua mẫu thân khiến trách nữ nhi, nào có ngược lại chứ!

Lâm Hải Như thế nhưng vẫn rất rầu rĩ, cái vị trưởng nữ này thật sự quá lợi hại. Trước kia La Nghi Tuệ chưa xuất giá, quản bà không ít, đông quản tây quản. La Nghi Tuệ nói bà một chút, bà lại càng làm càng không ổn. Cho nên lúc trước La Nghi Tuệ chưa xuất, chuyện nhị phòng toàn bộ đều do nàng quản.

Lâm Hải Như rơi vào thanh nhàn, dù sao bà làm chuyện gì cũng không xong. Mà La Nghi Tuệ người cũng như tên, thật giống như phiên bản trẻ tuổi của La lão thái thái.

Linh đường được đặt tại chính đường.

Trong chính đường vẫn còn người tới chia buồn, trưởng tráng rú thấp, khói nhang bao phủ, đạo sĩ đang làm pháp sự.

Nghi Ninh vừa nhìn liền thấy một bóng lưng, dáng người cao gầy, cần cổ nhỏ dài. Nàng quý gối lên hương cho La lão thái thái, lúc đứng thẳng lên nha đầu tới đỡ nàng, bụng nàng nhỏ lên, thần tình nhàn nhạt. Thời điểm Nghi Ninh nhìn thấy nàng trong lòng nảy lên, có loại cảm giác vô cùng quen thuộc.

La Nghi Tuệ cũng đã thấy Nghi Ninh đang được Lâm Hải Như dắt tay.

Muội muội của nàng đang ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt tựa hồ có chút hiếu kỳ, không còn sự hoạt bát vốn có nữa.

Lâm Hải Như kéo Nghi Ninh tiến lên nghênh đón, thấp thỏm cười cười: "Tuệ tỷ nhi, con rốt cuộc có thể trở lại! Đi từ kinh thành về đây chỉ mất hai ngày ngắn ngủi, con sợ là đã mệt mỏi rồi. Nếu đã thấp hương, vậy không ngại đi xuống trước nghỉ ngơi một lát..."

La Nghi Tuệ nói: "Vừa vặn, ta còn có lời muốn hỏi người." Nàng lại nhìn về phía Nghi Ninh đang được Lâm Hải Như dắt trong tay, dường như muốn nói gì đó.

Lâm Hải Như thở dài giải thích: "Sau khi lão thái thái mất đi, Nghi Ninh liền không còn hoạt bát như xưa."

La Nghi Tuệ nghe thấy Lâm Hải Như nói như vậy, chỉ cảm thấy trong tâm đầu giống như xoắn lại. Nàng chia tay về phía Nghi Ninh, hạ thấp thân mình, âm áp cười nói: "Mi Mi, mau tới chỗ tỷ tỷ."

Nghi Ninh nhìn La Nghi Tuệ, tự bản thân thân thể có loại cảm giác không muốn xa rời, loại cảm giác này thậm chí so với lúc đối diện La lão thái thái còn mãnh liệt hơn. Chỉ muốn nhào tới trong ngực nàng, thống thống khoái khoái khóc một trận. Nghe thấy La Nghi Tuệ kêu nữ danh của nàng, chớp mũi lại như cảm thấy chua xót, nàng tiến lên trước mấy bước nhào vào trong ngực La Nghi Tuệ, ôm lấy cổ nàng, nhẹ nhàng kêu một tiếng "Trưởng tỷ".

La Nghi Tuệ đem Nghi Ninh ôm thật chặt, vỗ về lưng của nàng nói: "Không sao đâu, tỷ tỷ trở lại rồi." Nàng nhìn Nghi Ninh vốn là tiểu bá vương ai thấy đều sợ, bây giờ lại có loại cảm xúc đáng thương yếu đuối không chỗ nương tựa, càng đau lòng áp mặt sát vào khuôn mặt nhỏ của Nghi Ninh.

"Tỷ tỷ quay về rồi, người liền có núi dựa, không phải sợ." La Nghi Tuệ mềm giọng nói.

Nghi Ninh mặc dù là lần đầu tiên gặp nàng, nhưng trên người vị trưởng tỷ xa lạ này có loại hơi thở quen thuộc. Nhìn coi cẩn thận, nàng cùng trưởng tỷ tướng mạo có mấy phần tương tự, chẳng qua trưởng tỷ mình lẹ hơn một chút, nàng vẫn còn khí tức non nớt của một hài tử.

Sau khi mẫu thân mất, La Nghi Tuệ mười một tuổi liền chăm sóc muội muội. Muội muội học đi, học trò chuyện, bập bẹ tập nói kêu tỷ tỷ, chân ngắn nhỏ tập tễnh bước theo sau lưng nàng, đuôi theo muốn nàng ôm. Tình cảm của La Nghi Tuệ đối với muội muội này quả thực không tầm thường.

Khi đó gả đến Ninh Viễn Hầu phủ, thật sự hận không thể đem muội muội cũng buộc vào khăn gói mang đi. Tránh cho nàng ở lại La gia bị người khi dễ.

Thời điểm ở Hầu phủ nghe nói muội muội rơi xuống nước, nàng trong lòng đã nóng nảy. Nếu không phải bản thân mang thai chưa được ba tháng, khẳng định đã chạy về rồi, thật may sau đó muội muội không bị sao. Lại nghe nói La Thận Viễn trúng giải nguyên, rồi tiếp đến là chuyện La lão thái thái mất.

La Nghi Tuệ không chờ được nữa, bản thân mang bầu cũng phải trở lại. Ninh Viễn Hầu Thế tử Phó Chính Thanh khuyên nàng không nên gấp, cẩn thận hài tử trong bụng. Nàng trừng mắt nhìn Phó Chính Thanh một bản thân liền trở về trước, Phó Chính Thanh sợ nàng xảy ra việc gì, xử lý xong chuyện trong tay cũng muốn chạy tới.

Về đến chỗ của Lâm Hải Như, nha đầu bụng trà lên. La Nghi Tuệ nhấp một ngụm trà hỏi: "Thân thể tổ mẫu vẫn luôn không tốt, nhưng cũng không xảy ra chuyện lớn gì, sao đột nhiên lại không được vậy?"

Đặt ly trà xuống, nghĩ đến La lão thái thái đối tốt với mình, La Nghi Tuệ trong lòng có chút không dễ chịu. Có điều nàng biết ngoài tang lễ của tổ mẫu, nàng còn chuyện quan trọng hơn phải làm, lần này nàng trở về chính là muốn xử lý xong những chuyện đó.

"Ta cũng không rõ ràng lắm." Giọng nói của Lâm Hải Như giảm thấp xuống.

Nghi Ninh đang dựa vào bên người La Nghi Tuệ, trên người La Nghi Tuệ thoang thoảng mùi thơm của danh dành, người rất thích. Nàng phát hiện vị trưởng tỷ này luôn rất trấn tĩnh, vô luận là tể bái La lão thái thái, hay là mới vừa rồi vô tình gặp được Trần thị ở trên đường. Lúc Trần thị nhìn thấy nàng về mặt khẽ thay đổi, nàng vậy mà khuất thân thỉnh an Trần thị.

Nàng bước ra ngoài cửa nhìn qua, dưới hành lang hiên giữa, La Nghi Tuệ mang theo ma ma đang phân phó nha đầu thu thập hương hòm.

Hắn phải ở lại một thời gian dài đi, Nghi Ninh suy nghĩ, vô hình có chút an tâm.

"Lão thái thái ban đầu mời Trịnh ma ma trở lại chữa bệnh, hôm đó lúc Trịnh ma ma sắp đi thì lão thái thái phát bệnh..." Lâm Hải Như nói, "Không chống đỡ bao lâu thì không được. Nghi Ninh vốn là muốn chăm nom, đại tẩu không muốn cho Nghi Ninh quay về. Nghi Ninh vừa đi, lão thái thái liền ngừng thờ..."

Lâm Hải Như nghĩ đến cảnh tượng hôm đó, giọng điệu lại trầm trọng mấy phần: "Đại tẩu ngay sau đó kêu Nghi Ninh dọn khỏi chính đường.. Lão thái thái đem đồ của bản thân đều để lại cho Nghi Ninh, nếu không phải Thận Viễn giúp Nghi Ninh, đại tẩu nhất định sẽ không tuân theo. Bây giờ những thứ này của Nghi Ninh đều đang do Thận Viễn quản lý."

Thời điểm những chuyện kinh tâm động phách này phát sinh, mình lại không ở bên cạnh nàng.

La Nghi Tuệ chậm rãi xoa đầu Nghi Ninh.

Nàng ngừng đầu lên nói: "Ta đang muốn hỏi chuyện của La Thận Viễn. Bất quá nghĩ đến người đã nói cũng không rõ ràng, hắn bây giờ ở đâu?"

Hoàng giáp báo lên kinh, thân phận của thiếu niên cử nhân La Thận Viễn cũng truyền khắp kinh thành. Lúc La Nghi Tuệ nghe nói cũng không hề kinh ngạc, La lão thái thái đã sớm nói qua với nàng sự lợi hại của vị Tam đệ này. Chuyện nàng quan tâm hơn chính là, trong lòng La Thận Viễn đến tột cùng suy nghĩ như thế nào.

Nghi Ninh nghe giọng điệu của trưởng tỷ, dường như ấn tượng đối với Tam ca không tốt lắm.

Suy nghĩ kỹ thì, trong trí nhớ thái độ của La Nghi Tuệ đối với La Thận Viễn rất giống với của La lão thái thái, nàng không thích vị đệ đệ thứ xuất này.

Nhưng hai vị này không thể có mâu thuẫn được!

Nàng kéo tay La Nghi Tuệ, nói với nàng: "Trưởng tỷ, Tam ca đối với ta tốt lắm. Hắn dạy ta luyện chữ, còn giúp ta quản lý cửa hàng và điền trang nữa."

Tuổi mười sáu còn nhỏ, sao hiểu được cách phân biệt người xấu người tốt. La Nghi Tuệ chỉ vuốt ve khuôn mặt nàng nói: "Được, Mi Mi ngoan. Chờ tỷ tỷ gặp qua Tam ca của muội rồi nói sau. Có được hay không?"

Nghi Ninh thăm thò dài, có điều nghĩ qua cũng phải, lấy tâm trí của La Nghi Tuệ, tự nhiên sẽ không chỉ nghe lời một đứa bé.

"Kiều di nương hắn vẫn mạnh khỏe?" La Nghi Tuệ lại hỏi Lâm Hải Như.

Lâm Hải Như lúc này nhưng không biết nói gì, bà ấp a ấp úng hết nửa ngày. La Nghi Tuệ nhìn về phía Thụy Hương, Thụy Hương chỉ có thể nói: "Lão gia thường đi chỗ Kiều di nương, nàng liền lấy việc này làm cớ thường xuyên không đến thỉnh an Nhị thái thái, trừ chuyện này ra thì ngược lại cũng yên ổn."

La Nghi Tuệ nghe lời nói của Thụy Hương, liền hiểu rõ bây giờ Kiều di nương là tình huống như thế nào.

Nàng đạm nhạt nói: "Kiều di nương ngược lại có tiến bộ, có điều ta trở về lại không phải là vì nàng ta. Ta lần này trở về thật ra là vì một chuyện..." Kiều di nương sau này chính đồn lại cũng được. Nàng nhìn Lâm Hải Như, chậm rãi nói, "Tổ mẫu không còn, sau này tất yếu sẽ phân nhà. So với kéo dài về sau, không bằng hiện tại tách ra luôn."

Lâm Hải Như bị lời đích trưởng nữ làm sững sờ.

Bà cũng muốn phân nhà, nhưng La Thành Chương không đồng ý.

Hơn nữa tại sao càng sớm càng tốt? Lão thái thái mới vừa đi, chuyện này quả thật bất hiếu đó.

La Nghi Tuệ không giải thích, nàng chỉ nói: "Đợi buổi tối ta sẽ nói với phụ thân, hiện tại vừa mới trở về, ta muốn đi đốt cho tổ mẫu chút tiền vàng."

Nàng dắt Nghi Ninh tới linh đường, quỳ đốt tiền giấy nửa canh giờ, sau đó lại mang Nghi Ninh đi thỉnh an vị La đại gia vừa mới trở về.

La đại gia sắc mặt bình tĩnh bảo La Nghi Tuệ không cần đa lễ. Ông chẳng qua bởi vì đi đường tinh thần có chút uể oải, nhưng cũng không có đáng về thương tâm quá độ.

Quả nhiên không hổ là người làm đại quan, tâm tư bậc này La Thành Chương thật sự không so được.

Nghi Ninh trong lòng lại đang suy nghĩ, sau khi tổ mẫu mất, La đại gia và phụ thân đều phải để đại tang ba năm. Trong ba năm này La đại gia chỉ có thể ở lại trong nhà, đối với con đường làm quan của ông không có lợi, ảnh hưởng tới phụ thân ngược lại không lớn. Không chỉ sĩ đồ của La đại gia phải tri hoãn, hôn sự của La Hoài Viễn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nàng đột nhiên hiểu tại sao La Nghi Tuệ bây giờ lại đề xuất việc phân nhà, hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất. Nếu như sau này nhắc lại, chờ chuyện của đại phòng bụi trần lắng xuống, nhị phòng nhất định sẽ càng chịu thiệt. Với lại lấy thủ đoạn của Lâm Hải Như, lúc hai nhà cùng qua đại tang, bà tuyệt đối không áp chế được Trần thị.

Có điều hiểu đạo dù sao cũng là một vấn đề, không biết La Nghi Tuệ sẽ giải quyết như thế nào.

La Nghi Tuệ trở lại, những đệ đệ muội muội khác cũng phải tới gặp nàng.

Không chỉ bởi vì nàng là đích trưởng tỷ trong nhà, mà còn bởi vì thân phận là Định Bắc Hầu thế tử phu nhân của nàng.

Trần thị nhìn Nghi Ninh đứng bên người La Nghi Tuệ, bà liền nghĩ tới bản di chúc khiến bà giận đến ngứa răng của La lão thái thái.

Bà trước kia xem thường La Nghi Ninh, hài tử không có đích mẫu, sao có thể so bì với Nghi Ngọc, Nghi Tú của bà, bà cũng không tin Lâm Hải Như sẽ thật sự coi La Nghi Ninh như con đẻ. Nhưng nghĩ đến những thứ này nọ mà La lão thái thái để lại cho La Nghi Ninh, lại trông La Nghi Tuệ, La Thận Viên đều cùng đáng về người bảo hộ đứng ở bên cạnh La Nghi Ninh, bà biết La Nghi Ninh thế nào cũng sẽ không kém gì hơn.

Ai bảo nàng có hai ca ca tỷ tỷ tốt đây.

Và lại tiểu nha đầu La Nghi Ninh này cũng không đơn giản, nhìn như ngây thơ dễ thương, thực ra cũng là đứa thông tuệ. Chuyện hôm đó Nghi Ngọc bị nàng phát hiện đưa tình với Trình lang, tâm trí bậc này chỉ sợ cũng không phải một hài tử đơn giản có thể làm được. Chỉ có điều nàng không để cho người khác nhìn ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trước mặt La Nghi Tuệ, Trần thị vẫn phải mềm mỏng nói: "Tổ mẫu của người rồi đi quá nhanh, mọi chuyện trong nhà đều chưa được chỉnh lý rõ ràng. Nghi Ninh lại nhỏ, may mà người về đúng lúc. Trước tiên hãy ở bên này ăn cơm rồi hẵng về..."

La Nghi Tuệ nhìn qua La Nghi Ngọc ngồi bên cạnh Trần thị, lúc này trên đường tới đây, nàng đã hỏi Tuyết Chi tường tận những chuyện xảy ra trong mấy tháng này.

"Bên chỗ mẫu thân còn bẽ bộn nhiều việc, quả thật không thể phân thân ra được, đành phải cảm tạ thịnh tình của ngài." La Nghi Tuệ chỉ cười, "Ta nghe Mi Mi nói, Ngọc tỷ nhi đã định thân với con trai của Lưu phủ?"

Nếu là người khác hỏi, Trần thị sẽ không cảm thấy gì. Tới phiên La Nghi Tuệ hỏi, Trần thị luôn nghĩ đến thân phận phu nhân thế tử Định Bắc Hầu của nàng, một người là phu nhân thế tử, vừa mới gả sang đã được phong hàm nhị phẩm, mà người Nghi Ngọc sắp gả, ngay cả nửa chức quan cũng chưa có, chớ nói chi cái gì mà phu nhân được phong hàm. Cùng là nữ nhi dòng chính của La gia...

"Là hôn sự lão thái thái quyết định khi còn sống." Trần thị cũng cười nói, "Hắn vậy mà không tệ, cũng trúng cử kỳ thi Hương năm nay cùng Hoài Viễn, Thận Viễn. Sang năm sẽ thi Hội."

Nghi Ninh chưa nghe nói về chuyện này, thì ra phụ tử tương lai của La Nghi Ngọc cũng trúng cử.

Có điều khi đó La Thận Viễn vừa trúng Giải Nguyên, đoán chừng chẳng có ai để ý đến hắn.

"Nói tới chuyện định thân khiến người ta đau cả đầu." La Nghi Tuệ cười ôn hòa, "Nhân tiện đây nhắc tới Trình Lang cháu ngoại của Anh quốc công, tính nết của hắn khiến hai vị cửu cửu nhức đầu không thôi. Cách đây không lâu chẳng biết trêu chọc cháu gái dòng chính của Đậu các lão thế nào, người ta không phải hắn thì không gả, dồn ép Đậu các lão phải đến gấp cửu cửu ruột của hắn, cũng chính là Lục Đô đốc nói chuyện. Nhưng hắn khẳng khái không đáp ứng, cũng không biết phải tìm dạng cô nương nào mới ưng."

Nghe được những câu sau của La Nghi Tuệ, sắc mặt La Nghi Ngọc thoát biến trắng.

Nàng đột nhiên mở miệng hỏi: "Đích nữ nhà Đậu các lão... muốn gả cho Trình nhị công tử?"

La Nghi Tuệ nhìn La Nghi Ngọc, khẽ mỉm cười: "Gia thế hắn hiển hách, có một cửu cửu ruột là Lục Đô đốc, lại thêm một cửu cửu nuôi Anh quốc công. Tướng mạo tuấn lãng, thông minh tuyệt đỉnh. Chớ nói cháu gái dòng chính nhà Đậu các lão, đích nữ thế gia chờ gả khắp kinh thành, ai ai chẳng muốn gả cho hắn."

Nghi Ninh ở bên cạnh nghe trưởng tỷ nói, tư vị trong lòng không diễn tả nên lời.

Những người đã từng gần gũi nàng như vậy, nay lại xa tận chân trời, chỉ có thể nghe được qua lời của người khác.

Định Bắc Hầu phủ nơi trưởng tỷ gả tới với Ninh Viễn Hầu phủ có quan hệ nhiều đời với nhau, mà Anh quốc công phủ giống Ninh Viễn Hầu phủ đều là kiệt xuất trong đám trâm anh thế gia, Thế tử Anh quốc công mấy lần cùng Lục Gia Học cùng nhau chinh chiến sa trường vào sinh ra tử, hiện đảm nhiệm chức Tuyên phủ Tổng binh, có giao tình khá sâu với Lục Gia Học. Cho nên trưởng tỷ qua lại với Anh quốc công phủ, cũng chẳng kỳ quái.

Mấy lời này của trưởng tử chính là nói để La Nghi Ngọc nghe.

Sắc mặt La Nghi Ngọc đã cực khó coi, vừa mất mát vừa thất thần.

Nàng ta liếc qua Nghi Ninh, La Nghi Tuệ chắc chắn đã biết chuyện của Trình Lang, hiển nhiên việc đó do Nghi Ninh nói.

Nhưng Nghi Ninh cơ bản chẳng để ý La Nghi Ngọc có cảm thụ gì, người như La Nghi Ngọc, quan tâm cảm thụ của nàng ta thì được ích gì.

Về mặt nàng đạm nhạt đứng bên La Nghi Tuệ, không ngờ ngàng gì đến La Nghi Ngọc.

Sau khi nói xong La Nghi Tuệ bèn dẫn Nghi Ninh đứng dậy, hướng Trần thị cáo từ.

Nhìn các nàng rời khỏi, Trần thị khép lại nắp ly trà, nói với nữ nhi: "Con đừng nên vọng tưởng nữa, đã quên giáo huấn trước kia rồi sao? Ta xem hôn sự mà tổ mẫu chọn cho con đúng là đẹp, Lưu Tĩnh là một hậu sinh cầu tiến. Ngay cả việc con phải giữ hiếu ba năm, người ta cũng đặc biệt nhờ Cao phu nhân chuyển lời rằng sẽ đợi con. Tình nghĩa tới mức đó quả thực hiếm thấy."

La Nghi Ngọc gật đầu, nhẹ giọng nói: "Con cũng biết, con chỉ không cam lòng. Con thích hấn như vậy..."

"Người thích hấn thì nhiều lắm." Trần thị cười lạnh nói, "Vậy hấn thích con sao?"

La Nghi Ngọc không nói thêm nữa, nhưng Trần thị vuốt tay áo chậm rãi nói: "Lần này trưởng tử của con trở về không đơn giản, việc Trình nhị công tử là chuyện nhỏ, xem nàng ta rốt cuộc muốn làm gì mới là chính yếu."

Nha đầu đỡ Trần thị đứng lên, Trần thị ngấm hai nữ nhi của bà. La Nghi Ngọc tâm cao khí ngạo, nói thì hay làm thì dở. Tính nết La Nghi Tú thì chẳng hiểu giống ai, lỗ mãng hồ đồ. Suy cho cùng là Cố Minh Lan lợi hại, để lại một đích trưởng nữ như La Nghi Tuệ.

Trần thị khép mắt lại, e rằng việc kia phải thúc đẩy sớm hơn mới được.

Nghi Ninh theo chân La Nghi Tuệ trở lại phòng chính, Lâm Hải Như đã cho người bày xong thức ăn. Nha đầu lập tức đi truyền đạt, chỉ chốc lát sau Kiều di nương đã mang theo một đôi nữ nhi đến thỉnh an.

Kiều di nương vốn chẳng muốn tới, nhưng nếu bà thật sự không tới, y theo tính cách của La Nghi Tuệ, không biết sẽ kiếm cho bà bao nhiêu chuyện. Ấy thế mà đứa con gái trưởng này nói gì Nhị lão gia đều nghe vậy, sau khi bà nghe ma ma truyền lời thì tức khắc kêu nha đầu giúp bà rửa mặt chải đầu.

La Nghi Tuệ ôm Nghi Ninh trong lòng, dứt nàng ăn cháo ngán nhĩ long nhãn chưng đường ướp lạnh.

Ngay cả tổ mẫu trước kia cũng chưa từng dứt nàng như vậy, La Nghi Tuệ vẫn coi nàng như đứa trẻ mấy tuổi mà nuôi dưỡng mà.

Nghi Ninh uống cháo tý tý dứt, hết muỗng này tới muỗng khác. Ngấm muối muối ăn thức ăn mình bón, La Nghi Tuệ cảm thấy rất thụ thái, lúc còn nhỏ nàng đã cho muối muối ăn như vậy, chẳng khác nào tự tay nàng nuôi muối muối lớn.

Sau khi ăn cháo xong nha đầu bên cạnh đưa khăn tay tới, La Nghi Tuệ lau miệng cho Nghi Ninh, nhẹ giọng hỏi nàng muốn ăn thêm nữa không.

Nghi Ninh sớm đã no căng, ợ một tiếng nói: "Trưởng tử, muối thực sự không ăn nổi nữa..." Nghi Ninh có chút phiền não, hai ngày nay nàng bị Lâm Hải Như trút cho không ít thức ăn, tiếp theo lại bị La Nghi Tuệ bón, cảm thấy bản thân sẽ càng ngày càng mập ra.

La Nghi Tuệ nhìn mặt phàn đồ đồ của nàng thực khá ái, véo khuôn mặt bánh bao của muối muối một, mới thả nàng xuống ghế ngồi bên cạnh.

Lúc này nha đầu vén rèm lên, Kiều di nương mang theo La Nghi Liên cùng Hiên Ca Nhi tiến vào.

"Thỉnh an Đại tiểu thư." Kiều di nương vận màu trắng mộc mạc, tóc đen vấn lên thành búi, gò má thanh tú như giọt sương mai. Sau khi bà cúi người hành lễ, La Nghi Liên cũng dắt Hiên Ca Nhi hành lễ với La Nghi Tuệ.

La Nghi Tuệ đưa khăn cho Nghi Ninh lau miệng, xoa xoa ngón tay mình. Nhàn nhạt hỏi: "Kiều di nương tới rồi sao?"

Nghi Ninh vừa ngồi đang hoàng xong, ngẩng đầu thì thấy Kiều di nương hành lễ với La Nghi Tuệ. Nàng cảm thấy vị trưởng tử này của mình quá ghê ghớm, tuy nói phận thiếp không bằng tiểu thư, nhưng có quý thiếp nào sẽ thực sự hành lễ với tiểu thư chứ! Nhìn động tác của Kiều di nương thuần thực, hấn đã tập mãi thành quen rồi.

Nghi Ninh trả lời nói: "Trưởng tử, Kiều di nương tới."

Kiều di nương duy trì tư thế thỉnh an, không nói một lời. La Nghi Tuệ cũng không nói, chính phòng phút chốc tĩnh lặng.

Bọn nha đầu đều cúi đầu không dám ho he, Lâm Hải Như ngo La Nghi Tuệ và Nghi Ninh, không biết rốt cuộc hai tỷ muội các nàng đang bàn thuốc gì.

"Kiều di nương là quý thiếp, hầu hạ phụ thân mà thân thể còn thường xuyên khó chịu, cần gì phải hành đại lễ này." La Nghi Tuệ liếc nha đầu bên người một, "Sao không có mặt thể, còn không mau mang ghế tròn tới cho di nương."

Nha đầu lớn nhỏ trong phòng đều chứng kiến, Kiều di nương hành một lễ dài ước chừng nửa khắc đồng hồ với La Nghi Tuệ.

La Nghi Tuệ nói xong, lúc này mới có tiểu nha đầu bê ghế tròn đến cho Kiều di nương.

Kiều di nương nhún rồi lại nhún, nhẹ nhàng cảm ơn La Nghi Tuệ.

Ban đầu Kiều di nương không phải chưa từng đối nghịch với La Nghi Tuệ, chẳng qua nhận ra không đạt được kết quả tốt đẹp gì. Bà cũng đã tính toán cố gắng chịu đựng, ai bảo La Nghi Tuệ chẳng những là đích trường nữ, mà còn là thế tử phu nhân. Dù sao nàng ta sẽ không ở lại La gia lâu được. Sau khi đưa ra quyết định bà đã bình tĩnh hòa hoãn lại, nhưng bàn tay trong ống tay áo vẫn siết chặt lại, suy cho cùng thường ngày địa vị của bà tại nhị phòng đứng sau Lâm Hải Như, trừ nàng ta La Nghi Tuệ ra, ai dám cho bà xem sắc mặt.

La Nghi Tuệ xoa xoa đầu của muội muội, tâm lý của tiểu nha đầu này còn đơn thuần mà.

Nàng vừa cười nói: "Thời điểm ta xuất giá Hiên Ca Nhi mới ra đời không lâu, lâu lắm rồi không thấy, ôm qua đây ta nhìn chút nào."

Nha đầu ôm Hiên Ca Nhi đến bên người La Nghi Tuệ.

Hiên Ca Nhi đối với La Nghi Tuệ rất lạ lẫm, nhìn nàng lớn lên đẹp mắt, cũng chơi đùa với nàng, đùa đến nỗi cười khanh khách, còn lão đảo thiếu chút nữa ngã từ trên băng ghế xuống.

Kiều di nương không nhịn được đứng lên, cơ hồ muốn đoạt lại Hiên Ca Nhi ngay tức khắc.

La Nghi Tuệ đã ổn định được thân thể của Hiên Ca Nhi, liếc bà một ánh mắt nói: "Di nương làm gì thế, còn không tin tưởng ta sao?"

Kiều di nương miễn cưỡng mỉm cười: "Thiếp thân... sao lại không tin Đại tiểu thư chứ."

"Sợ bóng sợ gió cái gì, ta là trưởng tỷ của Hiên Ca Nhi, sẽ khiến hắn bị thương khi còn ở trong tay ta chắc?" La Nghi Tuệ nhặt nhẹo hỏi, tiếp tục cười đùa với Hiên Ca Nhi.

Nhưng Kiều di nương và La Nghi Liên đều không dời mắt, không dám phân tâm dù chỉ một khắc. Dường như Hiên Ca Nhi cảm thấy vừa rồi hữu kinh vô hiểm, cười càng thêm thích thú.

Đùa giỡn hồi lâu, mới có gã sai vặt tới truyền lời, nói Nhị lão gia đang chờ Đại tiểu thư ở thư phòng.

La Nghi Tuệ trả lại Hiên Ca Nhi cho Kiều di nương, Hiên Ca Nhi chơi với vị trưởng tỷ lạ lẫm rất vui vẻ, rồi đi có chút luyến tiếc. Nhưng Kiều di nương đã ôm lấy Hiên Ca Nhi, như trút được gánh nặng xin cáo lui.

"Di nương đợi đã." La Nghi Tuệ gọi bà lại, nói với bà, "Di nương là một người thông minh. Hiên Ca Nhi thông minh đáng yêu, người nuôi nấng Hiên Ca Nhi lên người, ngày sau sẽ an bình yên ổn. Nhưng nếu tơ tưởng những thứ không phải của mình, e sẽ không thích hợp dạy dỗ Hiên Ca Nhi, vậy thì để mẫu thân chăm sóc cho Hiên Ca Nhi mới tốt."

La Nghi Tuệ gọi bà tới, sao có khả năng chỉ để bà thỉnh an không thôi.

Kiều di nương cả răng hàm cũng sắp cắn nát, nàng ta mang Hiên Ca Nhi ra uy hiếp bà?

Bà ôm chặt Hiên Ca Nhi: "Thiếp thân... đã biết."

Rắn đánh bảy tấc, tứ huyết của Kiều di nương chính là Hiên Ca Nhi.

Nếu không phải Kiều di nương sinh được Hiên Ca Nhi, địa vị ở nhị phòng không tầm thường, bằng thủ đoạn và địa vị hiện tại của La Nghi Tuệ, chắc hẳn đã sớm chinh đốn Kiều di nương. Nhưng dùng Hiên Ca Nhi để cảnh cáo bà, bà ta sẽ biết điều trở nên ngoan ngoãn.

La Nghi Liên tựa hồ cũng cảm thấy khuất nhục, cắn môi, cùng với mẫu thân và đệ đệ mình đồng thời lui xuống.

"Mi Mi, muội chơi ở chỗ mẫu thân, tỷ đi một lát sẽ trở lại." La Nghi Tuệ xoa đầu Nghi Ninh.

Nghi Ninh ngoan ngoãn đáp "Dạ".

Lâm Hải Như thấy La Nghi Tuệ đi rồi, nhỏ giọng nói với Nghi Ninh: "Trưởng tỷ của con thật lợi hại, xem vẻ mặt của Kiều di nương ban nãy đi, khó coi tới mức nào!" Có lẽ bởi vì La Nghi Tuệ khiến Kiều di nương ăn quả đắng, Lâm Hải Như cảm giác ngon miệng hơn, ăn nhiều thêm nữa chén cơm.

Bà hoàn toàn không để tâm tới cuộc trường nữ phải đi bàn chuyện gì, sau khi ăn xong, cùng chơi bài điệp cốt với Nghi Ninh trên giường la hán.

Những ngày qua tinh thần của Nghi Ninh không tốt lắm, hướng chi nàng không thực sự thích chơi, chơi một lát đã thấm mệt. Dựa vào bàn nhỏ ngủ gật, nàng cũng muốn chờ trưởng tỷ quay lại, tiếc là cơ thể trẻ con ham ngủ. Hiện giờ đương tuổi vóc đang phát triển, càng thêm ngủ hơn.

Lâm Hải Như bảo nha đầu ôm chăn nệm đến cho nàng, Nghi Ninh theo thói quen quần chăn nệm bọc lại, ngủ ngay trên giường la hán.

Tối khi La Nghi Tuệ trở lại, đèn đuốc trong phòng đã được thắp lên, Lâm Hải Như đang khẽ khàng nói chuyện với Thụy Hương.

La Nghi Tuệ cũng đã mệt nhọc cả ngày, để nha đầu đỡ ngồi xuống, ngấm muối muối mình vậy mà tự bực bản thân lại chẳng khác gì nhộng tằm, đương say giấc nồng. Không khỏi cảm thấy buồn cười: "Trước kia khi ngủ hay đạp chân, giờ sao đi ngủ lại thích quán chân rồi?"

Tuyết Chi nói: "Nô tỳ cũng không biết, sau khi tiểu thư rơi xuống nước chỉ thích bực chân nệm mà ngủ."

Việc này chẳng qua là thói quen của Nghi Ninh mà thôi, từ nhỏ nàng đã thích quán chân nệm, ngủ vậy mới ngon, đến tận khi lập gia đình cũng không thay đổi.

Nhưng vào tai La Nghi Tuệ lại thành sự hiểu lầm, nàng trần trần nhìn sùm mặt đang ngủ say của muối muối chốc lát, hỏi Lâm Hải Như: "Người cho ta biết, hôm đó sau khi Trịnh ma ma nói chuyện với tổ mẫu, thì tổ mẫu phát bệnh. Vậy rốt cuộc Trịnh ma ma đã nói chuyện gì thế?"

Lâm Hải Như thở dài: "Chúng ta nào biết, có điều lúc lão thái thái sắp đi, chi trần trời lại với một người. Còn bất chúng ta lui ra hết. Người ở lại chính là La Thận Viễn, Tam ca của Nghi Ninh."

Trước khi ra đi tổ mẫu lại trần trời với La Thận Viễn, La Nghi Tuệ trầm tư giây lát. Nàng rõ ràng hơn ai hết thái độ của tổ mẫu đối với La Thận Viễn, nàng thật muốn giáp mặt La Thận Viễn, xem xem hấn thực sự đang toan tính điều gì. Đáng tiếc hôm nay La Thận Viễn đã đi Định châu, mai mới về được.

Vị Tam đệ năm đó không phải nhân vật có thể yên lòng, tâm tư quá độc, đối với người khác thì quá lạnh lùng.

Vừa rồi nàng đã trò chuyện với phụ thân, La Thận Viễn giờ trúng Giải nguyên, phòng nhì về sau nhất định phải dựa vào hấn. Nếu hấn thật sự muốn làm gì, e rằng ngay cả nàng cũng không cách nào ngăn cản.

Đến Nghi Ninh cũng tin tưởng La Thận Viễn đối xử tốt với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Ngày thứ hai ăn xong cơm trưa, La Nghi Tuệ cùng muối muối ở trong viện vẽ hoa văn.

Trưởng tỷ khéo tay, một đôi hồ điệp kia vẽ nên trông rất sống động, như đang vờn nhau đùa giỡn, tới lượt Nghi Ninh vẽ, trên giấy hiện lên một đôi bướm mập mạp, có lòng mà khó bay nổi.

Đám người Tuyết Chi với Từ ma ma ngó thấy đều cười, nhưng Nghi Ninh thì vô cùng thỏa mãn, một đứa trẻ con có thể vẽ được hồ điệp mập đã là không tệ.

Nàng quyết định dùng hoa văn này để thêu khăn tay cho bản thân.

Nha đầu đến báo Tam thiếu gia trở lại, đang đi về phía phòng chính.

Sau khi Nghi Ninh hay tin gác lại bút lông, kêu Tuyết Chi ôm nàng xuống. La Thận Viễn đi Định Châu là vì cửa hàng La lão thái thái để lại cho nàng, hấn đến nơi đó để đối chiếu sổ sách giúp nàng. Hấn trở lại nàng cực kỳ tự đắc nghênh đón. Huống hồ trưởng tỷ còn đang ở nơi này quan sát.

La Thận Viễn vừa mới bước vào sương phòng, liền thấy tiểu nha đầu xuống khỏi ghế tròn chạy như bay đến trước mặt hấn, tay nhỏ chìa ra mong đợi nhìn hấn.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, có vẻ không phản ứng kịp.

Nghi Ninh bèn trừng mắt kêu một tiếng "Tam ca".

Nàng muốn hấn ôm nàng hả?

Tuy rằng ngày thường từng ôm, nhưng tiểu nha đầu này có mấy khi tự yêu cầu đâu.

La Thận Viễn cúi người ôm nàng, Nghi Ninh bèn ra hiệu cho hấn ôm nàng đi về phía La Nghi Tuệ.

Khi La Nghi Tuệ còn ở trong phủ rất có uy tín, lúc xuất giá cũng là mười dặm hồng trang. La gia đã mở tiệc lưu thủy(*) ước chừng ba ngày ba đêm. La Thận Viễn chứng kiến việc nàng làm nhiều nhất là bảo vệ Nghi Ninh, Nghi Ninh làm vỡ đồ, mắng nha đầu, gây gổ với tỷ nhi khác... chỉ cần còn La Nghi Tuệ ở đây, chẳng ai dám mắng muối muối nàng dù một câu.

(*) Tiệc lưu thủy: tiệc cơ động, ai đến trước ăn trước (nguồn: Lạc Việt)

Nghi Ninh tựa trên đầu vai hấn, hỏi: "Tam ca, cửa hàng ở Định Châu như thế nào ạ?"

Tay nhỏ của nàng vòng quanh cổ hấn, khi nói chuyện phả ra hơi nóng, vô cùng thân mật.

Chắc là vì trường tỷ trở lại, nên nàng mới cao hứng như vậy nhỉ.

La Thận Viễn nhàn nhạt nói: "Quản sự của cửa hàng là một nhà Chu thị vốn theo tổ mẫu gả tới, hiện nay làm ăn phát đạt." Cánh tay hấn ôm Nghi Ninh hơi siết lại, tới gần La Nghi Tuệ vẫn không đặt Nghi Ninh xuống, bình tĩnh chào La Nghi Tuệ một tiếng "Trường tỷ".

La Nghi Tuệ dùng nắp chén gạt lá trà, ngẩng đầu nhìn La Thận Viễn.

Lần trước gặp hấn vẫn là một thứ trường tử trầm mặc ít nói, hôm nay gặp lại đã là Giải nguyên La Thận Viễn của phía Bắc. Đã không còn chút nào sự hèn mọn thuở ban đầu, hấn mặc một bộ trực chuyết (*) màu xanh đen, bên hông đeo một khối ngọc dương chi, dáng người như cây tùng, trầm ổn mà có loại khí thế tách biệt.

Về mặt của hấn khi ở cùng Nghi Ninh cũng rất đậm nhạt, nhưng những lúc Nghi Ninh nghiêng đầu muốn nói chuyện với nàng, cánh tay sẽ bao lấy thân thể nhỏ nhỏ của Nghi Ninh, đề phòng nàng không cẩn thận té xuống.

La Nghi Tuệ chỉ ghé tròn ở một bên, cho phép La Thận Viễn ngồi xuống.

Nghi Ninh biết sau khi La Thận Viễn ra ngoài trở về sẽ luôn mang cho nàng ít đồ này nọ, móng vuốt bèn vói vào trong ống tay áo của hấn, bắt đầu mò mẫm.

La Thận Viễn nhíu mày nhìn nàng. Hấn thoáng ngưng lại rồi hỏi: "Nghi Ninh, muội đang làm gì vậy?"

Nghi Ninh đã mò thấy một vật, lôi ra nhìn thì thấy là một chiếc hộp nhỏ lớn cỡ bàn tay. Chiếc hộp sơn mài điêu khắc những tường vân thụy thú, sau khi mở ra bên trong chứa một chiếc khóa ngọc xinh đẹp.

Kiểu này khác hẳn lúc trước, chắc hẳn không phải để tặng nàng.

Nghi Ninh nhớ tới La Thận Viễn vẫn thường xuyên mang các loại điểm tâm về cho nàng, có hơi xấu hổ, ngộ nhờ thật ra Tam ca định đưa cho người khác thì sao. Nàng mà chiếm lấy chẳng phải sẽ thành trò cười rồi, nàng cười cười nói: "Tam ca, vật này là gì vậy?"

"Muội đã tìm thấy rồi, đương nhiên là để cho muội đeo." La Thận Viễn chỉnh lại ống tay áo, có chút bất đắc dĩ nói, "Lần sau chớ lục ống tay áo của ta nữa."

Tiểu nha đầu này hôm nay mọc được lỗ mũi chó à, không cần ngửi mùi mà vẫn có thể tìm được đồ ra.

Nghi Ninh ôm cái hộp rồi từ trong ngực La Thận Viễn trượt xuống, không nên chọc tam ca tức giận thật sự. Ngó nha đầu lớn nhỏ chung quanh đều nhìn cười, nàng đưa khóa ngọc cho La Nghi Tuệ xem: "Trường tỷ, tỷ xem chiếc khóa ngọc này có đẹp không?"

La Nghi Tuệ liếc qua, lãnh đạm nói: "Trong phòng muội nhiều ngọc như vậy, đeo khối ngọc kia không được sao? Ngọc này tay nghề điêu khắc tuy thông thường, chất ngọc ngược lại không tệ, muội cầm chơi cũng được."

Nghi Ninh nghe xong bèn cảm thấy khản trương. La Nghi Tuệ rõ ràng vẫn đề phòng La Thận Viễn, một khối ngọc chỉ để cầm chơi, há chẳng phải cho rằng ngọc này không đáng giá...

Nàng ngó La Thận Viễn, người ta lại chỉ nhấp một hớp trà, chẳng nói tiếng nào.

"Từ ma ma, gió nổi lên rồi, mang Nghi Ninh vào trong mặc thêm áo choàng đi." La Nghi Tuệ nói, "Ta mang về cho nàng mấy kiện áo choàng, vừa hay để nàng mặc thử chiếc màu xanh nước đi."

La Nghi Tuệ muốn nói chuyện riêng với tam ca.

Nghi Ninh không lưu lại, đi theo Từ ma ma vào nôan các thay xiêm áo. Cao thủ so chiêu gây lát định thắng thua, dù sao La Thận Viễn và La Nghi Tuệ đều là những người cực kỳ thông minh, chuyện nàng có thể làm đều đã làm, những chuyện khác thì đành xem hai người họ hòa hợp được hay không thôi.

Từ ma ma tìm được xiêm áo màu xanh nước từ trong rương mang ra cho nàng đổi, Tùng Chi cầm chiếc hộp tới hỏi nàng: "Tiểu thư, có cần cất vật này vào trong kho phòng không?"

Nghi Ninh đang định gạt đầu, đột nhiên nghĩ tới điều gì: "Đề ta ngắm thêm đã."

Tùng Chi mở hộp ra đưa khóa ngọc cho nàng, Nghi Ninh ngắm nghía chốc lát, lúc này mới chú ý thấy một chữ 'M' dưới đáy khóa ngọc, điêu khắc theo thể chữ triện, là chữ viết của tam ca... Nàng đã bảo mà có thợ ngọc nào điêu khắc kém thế này đâu, hóa ra thật sự do chính tay hấn khắc.

Vậy mà hần chẳng nói. Nếu hiện tại nàng không để ý, sợ rằng đã cho cát vào khó phòng rồi.

Nghi Ninh kêu Tùng Chi cất đồ vào ngăn kéo của bàn trang điểm. Đến khi nàng mặc xong xiêm áo đi ra, đã nghe thấy trưởng tỷ đang cùng tam ca luận bàn trà đạo. Lá trà gì đó, qua mấy lần nước thì mùi vị là tốt nhất. Xem ra La Thận Viễn thì từ trà đạo đều không kém, La Nghi Tuệ thích quân son ngân châm, liền hỏi La Thận Viễn cất giữ quân son ngân châm như thế nào thì tốt nhất, dù nàng bảo quân cách nào mùi vị đều bị biến đổi.

Nhanh như vậy đã nói xong rồi à.

Nghi Ninh đi tới, phát hiện trong tay tam ca đang cầm bản vẽ hồ điệp mập của nàng. Hần vẫn bình thản nói: "Không bằng dùng ống trúc đã phơi khô để đựng, dùng loại gỗ tâm thường e sẽ không giữ được hương vị."

Sắc mặt La Nghi Tuệ có vẻ đăm chiêu, hai tỷ đệ hồi lâu không nói câu nào. Nghi Ninh nhìn về phía Tuyết Chi cạnh đó, Tuyết Chi gật đầu với nàng tỏ ý không có chuyện gì.

La Nghi Tuệ đã thấy nàng đi ra, ngoắc tay đề nghị Nghi Ninh đến bên người nàng ta, nói với nàng: "Lát nữa tỷ phải qua chỗ mẫu thân, muội ở lại trong phòng ngủ trưa, chạng vạng tối chúng ta lại đến chính đường trông coi linh cữu, biết chưa?"

Nghi Ninh gật đầu đáp ứng, La Nghi Tuệ đề nghị nàng đỡ dậy. Thấy phần eo trưởng tỷ đã nặng nề, nghĩ đến nàng vẫn phải vất vả vì cả gia đình nhị phòng này, Nghi Ninh bèn chua xót trong lòng. Nhưng rất nhiều chuyện nàng không thể làm thay cho trưởng tỷ được.

Nghi Ninh trông trưởng tỷ đã ra đến đường nhỏ, nàng xoay người lại, La Thận Viễn đang xem bức họa kia.

"Nghi Ninh, cái này là muội vẽ?" Hần hỏi.

Nghi Ninh nói phải.

Khỏe miệng hần khẽ nhếch, muốn nói lại ngừng lẩm bẩm: "Chữ viết đã vậy coi như xong, sao đến vẽ cũng..." Vốn luôn cảm thấy kỳ quái, sao nàng không có chút thiên phú nào của La gia tiểu thư, nhưng giờ không còn kỳ quái nữa.

Nghi Ninh không nghe rõ, hỏi hần: "Tam ca, ca nói gì vậy?"

"Đợi đến sau khi đoạn tang ta sẽ tìm lão sư cho muội, tiếp tục dạy muội thư pháp." La Thận Viễn buông bức vẽ trong tay xuống, quyết định sau này sẽ không cường cầu nàng nữa.

Nghi Ninh còn phải ngủ trưa, hần ở lại không bao lâu thì đi.

Nghi Ninh nằm ở trên giường xoay qua xoay lại, chốc lát đã ngủ. Từ ma ma nhìn Nghi Ninh ngủ, đắp thêm chăn cho nàng, mắt thấy sắp vào đông rồi, gió thổi đã rất lạnh. Bà nói với Tùng Chi nói: "Ta thấy chẳng mấy chốc sẽ càng lạnh hơn, làm phiền Tùng Chi cô nương đến khó phòng của tiểu thư tìm mấy lò sưởi tay lại đây. Thân thể tiểu thư kị hàn, không chịu được lạnh."

Tùng Chi vâng lời Từ ma ma, nhanh chóng ra khỏi cửa. Đồ đạc của Nghi Ninh vẫn còn ở chính đường chưa dời tới, nàng cũng muốn tìm mấy nha đầu ma ma cùng nàng đến chính đường dọn đồ.

Khi Nghi Ninh tỉnh lại nàng thấy ánh sáng bên ngoài chiếu vào qua cửa sổ đã hơi tối, giấc ngủ này trầm quá. Nàng cảm thấy hơi lạnh, tay chân lạnh ngắt.

Nàng ngồi dậy, nghe được ngoài phòng có người nói chuyện: "... Những thứ đồ này thì tính gì. Lúc ta ở nông thôn, lúa mỳ cao lương trong điền trang ta đều khuôn được."

Nghi Ninh mở cửa sổ, đúng lúc thấy Thanh Cừ tiếp lấy chiếc rương từ trong tay một nha đầu.

Nha đầu kia ở phía sau trông chừng nàng ta, hết sức thấp thòm: "Nhưng trong này là binh mai và đồ bằng ngọc của Thất tiểu thư đấy, người không được làm bể đâu!"

Thanh Cừ vô cùng ung dung khiêng đồ đạc đi về phía ngược lại với tọa phòng.

Tùng Chi từ bên ngoài tiến vào, nàng ta mang theo một lò sưởi tay bằng đồng đã đổ đầy nước nóng cho Nghi Ninh, nhét vào trong chăn cho nàng. Chân nhanh chóng ấm lên, Nghi Ninh bèn dán cả bàn chân lên lò sưởi đồng. Nghe thấy Tùng Chi cười khanh khách nói: "Ngài đừng có nói, sức lực của Thanh Cừ cô nương quả là khỏe. Mới này khi dọn dẹp khó phòng giúp ngài, một mình nàng dư sức chấp hai gã sai vặt đấy."

Sau khi Trịnh ma ma đi Thanh Cừ đã ở lại, một cô nương như nàng dường như ném tới chỗ nào cũng sống được, sức lực lớn có thể làm việc, nói chuyện chẳng bao giờ quanh co lòng vòng, nha đầu ma ma trong phòng Nghi Ninh rất thích nàng. Thanh Cừ cho rằng bản thân lưu lại là để chiếu cố Nghi Ninh, dầu sao Trịnh ma ma đã có lời thì nàng bèn ngang bướng. Tùng Chi mời nàng trở về mà nàng không chịu, ôm khăn gói nói: "Ta đi theo Thất tiểu thư ăn một miếng cơm là được. Đàng nào Trịnh ma ma đã không muốn ta nữa rồi, trở về cũng sẽ bị đuổi đi thôi." Nàng một người lớn đầu, thời điểm ngồi xổm ở nơi đó biểu cảm vậy mà có chút đáng thương.

Nghi Ninh thấy màn này thì đề nghị nàng ta ở lại, làm việc trong phòng nàng.

"Tính nàng tốt bụng." Nghi Ninh chỉ nói vậy, ôm lò sưởi hỏi Tùng Chi: "Đồ đạc trong khó phòng dời qua đây hết rồi?"

Tùng Chi gạt đầu, xoa tóc của Nghi Ninh ra rồi chải, vừa chải vừa nói: "Nô tỳ vừa hay chạm mặt đại nha đầu Hi Thước bên người đại thái thái, nghe nói đại thái thái muốn mời lão gia sang bàn bạc chuyện mai táng lão thái thái. Bây giờ đại thái thái lạnh nhạt với chúng ta, Hi Thước và nô tỳ nói chuyện cũng phải tránh hiềm nghi..."

Nghi Ninh vẫn hơi lơ mơ buồn ngủ, nghe đến chỗ này đột nhiên mở choàng mắt ra.

"Người nói Đại bá mẫu mời phụ thân sang bàn bạc chuyện an táng?"

Tùng Chi gạt đầu. Nghi Ninh ngồi thẳng người lên, cứ cho là thảo luận việc mai táng, cũng nên chờ làm xong pháp sự, đạo sĩ tính ra một ngày thích hợp để động thổ đã. Lúc này thì bàn cái gì, chưa kể chuyện này đương nhiên phải do phụ thân và đại bá phụ đề cập đến, sao Trần thị lại nhắc tới...

Nghi Ninh chung quy có dự cảm xấu, nhớ đến trưởng tỷ vẫn ở chỗ Lâm Hải Như. Bảo Tùng Chi giúp nàng mang hài, nàng phải sang chỗ Lâm Hải Như.

Một con hèm nhỏ cũng không xa, Nghi Ninh mang Tùng Chi đi qua, chỉ để Tùng Chi lặp lại câu chuyện, không hề nói nàng. La Nghi Tuệ nghe Tùng Chi nói xong thì chỉ cười cười nói: "Muội nha đầu này vậy mà nhanh trí."

Có vẻ nàng không kinh ngạc lắm, quay đầu nói với Lâm Hải Như: "Mẫu thân sửa sang chút, chúng ta cùng đến chính đường đi."

Lâm Hải Như chưa hiểu rõ lắm: "Tuệ tỷ nhi, thế này là sao? Đi chính đường để làm gì?"

Nha đầu của La Nghi Tuệ đỡ nàng đứng dậy: "Hiện giờ chính đường khẳng định náo nhiệt, chắc chắn chúng ta nên tới xem xem." Nàng ta vuốt tóc Nghi Ninh hỏi nàng, "Mi Mi có muốn cùng qua đó hay không?"

Nghi Ninh nhìn nét mặt của La Nghi Tuệ, đột nhiên cảm thấy trưởng tỷ thực ra chuyện gì cũng biết, nàng chẳng qua chỉ đang đợi mà thôi.

Nàng muốn chờ Trần thị có động tác trước. Có thể thì dù nhị phòng làm ra chuyện gì cũng đều hợp với lý lẽ, sẽ không còn vấn đề hiếu đạo nữa.

Còn như không chia nhà, đại phòng nhất định sẽ chen ép nhị phòng, suy cho cùng tài sản công là đồ của chung, nhưng mấy năm nay vẫn luôn do Trần thị cai quản. Trần thị là đại trưởng tước, nếu bà muốn tiếp tục quản lý thì vẫn được chấp thuận. Đối với phòng nhì mà nói, khẳng định chia nhà mới là chuyện tốt.

Nghi Ninh bỗng có chút mong chờ được đến chính đường chứng kiến, Trần thị tìm phụ thân chắc hẳn để thương lượng việc này, nhưng không biết trong lòng bà rốt cuộc đang toan tính điều gì.

Lúc này đại nha đầu của La Nghi Tuệ đã vào tới cửa, cúi người trước La Nghi Tuệ nói: "Phụ nhân, Tam thiếu gia đã ở chánh đường rồi."

"Biết rồi, đốt đèn lòng đi." La Nghi Tuệ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Âm thanh đạo sĩ làm phép đến tầm chiều tối thì ngưng lại, người tới chia buồn cũng vẫn hơn.

Không bao lâu nữa tổ mẫu sẽ được hạ táng.

Nghi Ninh ngắm núi xanh lúc hoàng hôn, ngắm ánh tà dương chiếu từ trên mái ngói hiên nhà xuống, trong cái lạnh giá của lúc chạng vạng, chỉ còn chính đường đèn đuốc sáng trưng.

"Mi Mi, muội nhìn gì vậy?" La Nghi Tuệ hỏi nàng.

Nghi Ninh lắc đầu nói không có gì, mà ma ma trong chính đường cuối cùng cũng mở cửa, La Nghi Tuệ dắt nàng, theo sau Lâm Hải Như tiến vào.

Trần thị ngồi phía trên chính đường, La đại gia ngồi bên cạnh bà, nam quyền trong phủ đều ở đây. Thấy La Nghi Tuệ dắt Nghi Ninh vào, sắc mặt Trần thị không dễ coi lắm, bà cười nói: "Tuệ tỷ nhi, Nghi Ninh còn nhỏ, hay hãy để ma ma mang nàng ra ngoài chơi đi."

"Tỷ nhi thông minh, sẽ không làm phiền Đại bá mẫu đâu." La Nghi Tuệ cười trả lời.

La Thận Viễn ngồi phía bên phải của La Nghi Tuệ, nhàn nhạt nói: "Nghi Ninh, đến chỗ Tam ca này."

Nghi Ninh ngoan ngoãn tới cạnh hắn, trưởng tỷ cũng không ngăn cản nàng, nâng ly trà lên uống. Nghi Ninh không biết rốt cuộc buổi chiều hai người này

đã nói những gì, nhưng chắc chắn phải liên quan đến chuyện chia nhà, nằng ngẵng đầu nhìn Trần thị.

Trần thị trong lòng ngọt ngọt.

Bà không tán thành việc chia nhà, mấy năm nay bà quản việc bếp núc, cuộc sống của cả gia đình chẳng phải rất tốt sao. Tuy nói chi tiêu của đại phòng nhiều hơn một chút, nhưng chuyện này cũng có lý do của nó. Chưa kể về lâu về dài, phòng nhì có một vị Ninh Viễn Hầu thế tử phu nhân La Nghi Tuệ, thêm một bên ngoại là Cô thị đất Bảo Trì. Dù mấy năm nay Cô gia *thao quang đường hối* (*), nhưng Cô lão thái gia vẫn là đề sư của đương kim Thánh thượng, chỉ cần ông còn, Cô gia sẽ không suy tàn.

(*) Thao quang đường hối: Giữ kín tài năng không cho người ta biết (Nguồn: <http://hvdic.thivien.net/whv/韜>)

Đại phòng trông thì hưng thịnh, nhưng nếu không có chỗ dựa vào, có thể sụp đổ chỉ trong chớp lát.

Trần thị đã nói chuyện với La đại gia, thực ra La đại gia cũng đã sớm suy nghĩ đến, bèn ngầm cho phép Trần thị làm theo. Bà mời La Thành Chương tới, chính là để bàn chuyện trong phủ sau này. Ai ngờ nói chưa được mấy câu, nhân tình của phòng nhì kia từng người một kéo tới, La Thận Viễn đến trước, tiếp đó thì La Nghi Tuệ mang La Nghi Ninh theo vào.

La đại gia đã nói trước với Trần thị từ sớm, Nhị đệ này của ông chưa từng chịu khổ, trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió. Hạ thủ từ ông ta sẽ rất dễ dàng.

Chứ còn hạ thủ với La Nghi Tuệ hoặc La Thận Viễn, sẽ gặp khó khăn.

Chẳng qua nếu đều đã tới, không lý nào lại đuổi người ra ngoài. Trần thị bảo ma ma mang sổ sách lên, bà dùng trà thăm giọng nói: "Cái nhà này không thể một ngày không có chủ, trước kia lúc lão thái thái còn sống, rất nhiều chuyện đã do ta quản. Ta tự nhận tuy quản chưa tốt, nhưng cũng không để xảy ra chuyện rắc rối gì, giờ đây lão thái thái không còn, chúng ta chẳng lý nào tách nhà ngay được."

Bà nói với La Thành Chương: "Nhị đệ nếu không chê, ta sẽ tiếp tục quản. Đại ca đệ cũng có ý này. Lúc lão thái thái còn sống, đã giao chút việc cho Thận Viễn, hần tuổi trẻ khí thịnh, e không chỉ xử lý không tốt sự vụ trong nhà mà còn ảnh hưởng đến việc đọc sách của hần. Chi bằng chuyển những việc đó sang cho ta, chi phí ăn mặc của phòng nhì chắc chắn sẽ không thiếu."

Nghi Ninh nghe mà buồn cười. Thời điểm La lão thái gia còn sống đã lập ra quy củ, sản nghiệp của tổ tiên huynh đệ chia đều. Nhưng lúc Trần thị làm đương gia, tài sản trong phủ đều cấp gần hết cho đại phòng, hai huynh đệ La Hoài Viễn tiêu pha hằng ngày càng không nhỏ. Tổ mẫu lúc trước mở một con mắt nhắm một con mắt, cuối cùng không nhẫn nhịn nổi, chỉ định La Thận Viễn quản sự thay Đại bá mẫu, lợi nhuận của trà trang hiện giờ càng ngày càng tăng, xử lý không tốt chỗ nào vậy?

La Thành Chương nhìn La đại gia.

Những năm này ngăn cách giữa huynh đệ không nhỏ, dù là huynh đệ ruột thịt, nhưng không thân thiết với nhau. Ý tứ của đại tẩu khẳng định là ý tứ của ông ta.

Nếu trường nữ không tìm ông nói chuyện, cứ nường lại cho đại phòng như vậy cũng chẳng vấn đề gì. Không phải ông không biết những chuyện kia của đại phòng, chẳng qua ông giống với lão thái thái, cho rằng gia trạch bình an là điều quan trọng nhất, nên chưa từng nói gì.

"Đại tẩu chuyện này ——" La Thành Chương chậm rãi nói, "Ta không làm chủ được, tẩu thương lượng với Tuệ tỷ nhi đi."

Để ông đối mặt với Trần thị sao được chứ, đại ca còn ngồi ngoài rìa không nói gì.

Khuôn mặt Trần thị đơ ra, quả nhiên sau khi La Nghi Tuệ trở về, nhị phòng này như thể tìm được người tâm phúc, mỗi một người đều thẳng lưng rồi. Bà nhìn về phía La Nghi Tuệ, cười nói: "Tỷ nhi là cô nương đã gả ra ngoài, nhưng dựa theo thân phận của tỷ nhi, muốn quản chuyện của La gia cũng không phải không thể..."

Ý trong lời này của Trần thị, là muốn khiến La Nghi Tuệ đừng quản.

La Nghi Tuệ nghe đến chỗ này thì đứng lên, mỉm cười nói: "Đại bá mẫu nói đúng, mặc dù ta đã gả ra ngoài, nhưng thân phận đích trường nữ vẫn còn đây. Chúng đệ muội còn tầm bé, Thận Viễn bận bịu việc học hành, ta không quản thì ai quản."

Bằng một câu nằng đã khiến Trần thị ghen hờn. Sau đó nói tiếp: "Ta đương nhiên không đồng ý." Nằng hành một lễ với Trần thị, ngẩng đầu lên, "Ta với phụ thân đã suy nghĩ mấy ngày, đại bá mẫu có ý định này, ta ngược lại có một ý kiến khác. Chi bằng chia nhà thì thích hợp hơn."

Trần thị sớm đã đoán được tính toán của La Nghi Tuệ, đến khi nghe vẫn không thoải mái, cười cười nói: "Lời này của Tuệ tỷ nhi quá tuyệt tình rồi. Lão thái thái vừa mới đi, hai phòng chúng ta đương hòa thuận, tách ra há chẳng phải bất hiếu với lão nhân gia ngài. Nếu lão nhân gia ngài dưới tuổi vàng biết được, sợ rằng sẽ thương tâm mất!"

La Nghi Tuệ sao có thể bị hai chữ bất hiếu của bà đánh bại, nhìn Trần thị nói: "Y theo câu nói của đại bá mẫu, tổ mẫu trước khi lâm chung không được gặp mặt Nghi Ninh. Sau khi Tổ mẫu ra đi, ngài lập tức muốn đuổi tôn nữ bà thương yêu nhất tới viện hoang ỏ. Ta thật không hiểu, cái danh bất hiếu này rốt cuộc nên thuộc về ai đây! Tổ mẫu vì ai mà thương tâm đây?"

Khăn tay của Trần thị bắt đầu bị vụn xoắn, người La Nghi Tuệ thương nhất chính là muội muội La Nghi Ninh kia của nàng, nay trở lại, câu nào câu nấy chèn ép, không phải nói chuyện thay muội muội thì là gì!

La Sơn Viễn thấy Trần thị không nói gì, bèn lập tức đứng lên.

"Lời này của trưởng tử nói cứ như tận mắt trông thấy vậy." La Sơn Viễn là nhi tử của Trần thị, đương nhiên sẽ nói giúp Trần thị, "Hôm đó mẫu thân kêu Thất muội rời đi, cũng do mẫu thân lo lắng cho thân thể nàng, nàng vừa ra khỏi cửa tổ mẫu liền tắt thở, chẳng lẽ chuyện này cũng muốn trách mẫu thân?"

Khỏe miệng La Sơn Viễn nâng lên cười lạnh: "Việc này cũng phải nói cho ra lẽ. Thất muội luôn luôn kiêu căng, hôm đó nàng ta gắng co không đi, nếu không phải mẫu thân kêu nàng ta, nàng ta sao chịu rời khỏi chứ."

Lâm Hải Như nghe lời hấn ta nói, nhớ đến cảnh tượng ngày đó Nghi Ninh khóc tới mức không thở nổi thì giận phát run lên! Chuyện này còn chưa tính sổ với Trần thị, hiện tại còn để cho La Sơn Viễn đôi trắng thay đen. Bà tức khắc cười nói: "Chiều theo cách nói của nhị thiếu gia, đại tẩu để Nghi Ninh dọn tới Lộc Minh đường vì muốn tốt cho nàng sao? Lộc Minh đường lâu không người ở, đã sớm đồ nát, một đứa bé như Nghi Ninh ở chỗ đó, đại tẩu đây là lòng dạ gì!"

La Hoài Viễn biết đệ đệ nói sai, kéo hấn ta một để hấn ta ngồi xuống, hấn đứng lên nói: "Tính nhị đệ bộc trực, nói chuyện không giữ kẽ, chọc nhị thẩm tức giận. Ta thay mặt nhị đệ bồi tội với nhị thẩm. Có điều chuyện chia nhà thực sự không cần, mong ngài đừng trách tội mẫu thân. Mẫu thân đã lo liệu cho La gia nhiều năm như thế, không có công lao cũng có khổ lao..."

La Hoài Viễn không hổ là kẻ có công danh, nói chuyện cao minh hơn La Sơn Viễn gấp bội.

Nghi Ninh nghe xong đứng ra bước lên trước, nhẹ nhàng nói: "Đại ca, bình thường cách cư xử của Nghi Ninh với ca tốt hay không tốt ạ?"

La Hoài Viễn nhìn sang La Nghi Ninh đứng bên cạnh La Thận Viễn, đang ngẩng đầu nhìn hấn, nhất thời không rõ La Nghi Ninh có ý gì. Hấn ôn hòa nói: "Nghi Ninh đối với đại ca rất thân thiết."

"Vậy Nghi Ninh trước giờ thân thiết với đại ca, vì có gì đại ca đối với Nghi Ninh như vậy. Đại ca nói nhị ca tính tình bộc trực, khác nào cho rằng lời của nhị ca nói là thật. Hôm đó tổ mẫu ra đi, cũng hoàn toàn do cái sai của Nghi Ninh, không trách được người khác." Nghi Ninh nhìn đáng vẻ quân tử khiêm nhường của La Hoài Viễn, thì lòng nguội lạnh thay tiểu Nghi Ninh. Ánh mắt nàng tĩnh lặng mà trong veo, "Ý của đại ca là như thế sao?"

La Hoài Viễn mấp máy môi, hồi lâu mới nói: "Thất muội hiểu lầm, đại ca luôn luôn thương yêu muội, sao có thể nói muội như vậy. Chẳng qua tách nhà thực sự bất hiểu, đại ca mới nói đôi câu mà thôi."

La Thận Viễn lúc này mới đứng dậy, bước lên một bước nắm bả vai của tiểu nha đầu, kéo nàng ra đằng sau lưng mình.

"Đại ca nói đúng, hiện tại chia nhà quả thật bất hiểu." La Thận Viễn đạm nhạt nói, "Nhưng chúng ta vẫn chưa nói xong, phân nhà không phải tách ra thật. Mà là tách bạch sự vụ cùng điền sản, phòng xá hai nhà ra riêng rẽ. Còn cúng bái tổ tiên thì thực hiện chung, vậy vẫn là làm tròn đạo hiếu. Vả lại tách bạch ra, sẽ tránh được tranh chấp về sau, đây ngược lại là một biện pháp giúp gia trạch tương hòa, kỳ thực không có chỗ nào bất hiểu. Người ngoài nhìn vào, La gia vẫn là La gia trước đây, dù truyền ra ngoài, cũng chỉ cho rằng La gia huynh hữu đệ cung. Đại bá phụ nghĩ thế nào?"

(*) Huỳnh hữu đệ cung: Anh em hoà mục thân ái tôn kính lẫn nhau (Nguồn: [http://hvdic.thivien.net/hv/huynh hữu đệ cung](http://hvdic.thivien.net/hv/huynh%20h%E1%BB%8F%20h%E1%BB%92%20cung))

La Thận Viễn hỏi trực tiếp La đại gia này giờ luôn trầm mặc.

La đại gia nghe ra ý tứ của La Thận Viễn.

Ông bây giờ để đại tang, địa vị trên triều đình vốn đã khó khăn. Nếu lại bị truyền ra ngoài là gia trạch không yên, cho Ngự sử cơ hội tố ông một quyền, sợ rằng ông sẽ chịu biết bao đau khổ. Đám Ngự sử kia thì quan tâm gì đầu đuôi đen trắng, có việc hay không đều dâng lên Hoàng thượng mấy quyển sổ con, quan lớn cỡ nào bọn họ cũng không sợ.

Ông nhìn La Thận Viễn, nhàn nhạt nói: "Được rồi, không cần nói nữa. Ta thấy lời của Thận Viễn có đạo lý, đích xác có thể chia ra."

Trần thị nghe thấy trưởng phu cũng đã nói như vậy, vội vàng nói: "Lão gia, sao có thể làm thế được ——"

La đại gia khoát tay một: "Nàng gọi ma ma quản lý cửa hàng điền sản của nàng ra đây, đem toàn bộ tài sản trong nhà phân chia hết đi. Chuyện này ta sẽ không tham dự nữa, cũng không cần mời lý chính (*) tới đâu, nàng trao đổi với Tuệ tỷ nhi đi." Ông nói xong thì gọi gã sai vặt phục vụ bên người, đứng dậy bước khỏi chính đường. La Thành Chương thấy đại ca đi rồi, dặn dò Tuệ tỷ nhi mấy câu, cũng nói gót rời theo.

Trần thị không cam lòng, chia đều toàn bộ tài sản làm sao được. Đại phòng nhiều nhân khẩu như thế phải sống dựa vào đâu đây! Hoài Viễn và Sơn Viễn sau này còn phải thi cử, chi phí ăn mặc không thể bớt xén. La đại gia không quản việc nhà làm sao biết củi gạo dầu muối đắt đỏ thế nào, dựa vào chút bổng lộc kia của ông, thì cả nhà theo nhau mà uống gió tây bắc. Bà kiểm chế nổi tức giận, lạnh lùng thốt: "Nếu lão gia đã mở lời, vậy thì chia toàn bộ gia sản ra đi. Chẳng qua có một điểm chưa xác đáng, Nghi Ninh đã có tài sản của lão thái thái để lại, ta là đại bá mẫu của nàng, cũng không tiện tính xem chỗ đó bao nhiêu. Nhưng tài sản chia cho nhị phòng phải kém đi một phần, vậy mới thích đáng."

(*) Lý chính: người đứng đầu một lý. Năm nhà một lân, năm lân một lý

Lâm Hải Như nghe xong thì không nhẫn nhịn nổi, lập tức vỗ bàn đứng lên: "Hay cho một Trần Lan người! Bình thường chẳng phải cao ngạo lắm à, giờ lại giờ thói so bì, ta thấy có khác gì loại phụ nhân nghèo hèn ngoài đường phố đâu. Nghi Ninh được hưởng chút đồ thôi người đã nhìn đồ mất rồi hả? Trong đó đâu chỉ có đồ của lão thái thái, còn có tài sản thân mẫu của nàng để lại, nào có thể tính hết vào gia sản được?"

Bởi vì Nghi Ninh mà nhị phòng bị chia ít tài sản hơn, việc này sẽ khiến những người khác trong phòng nhì nhìn Nghi Ninh thế nào. Lâm Hải Như đương nhiên không thể ngồi nhìn mà mặc kệ được.

Trần thị chưa bao giờ bị Lâm Hải Như chế giễu thẳng mặt như vậy, trước kia hai người luôn chiến tranh lạnh. Nghe Lâm Hải Như nhục mạ bản thân, Trần thị hiển nhiên cũng chẳng kiềm chế nổi, vỗ bàn theo nói: "Người dám nói với ta như thế! Trần gia ta thư hương môn đệ, Lâm gia người cái loại thương nhân đầy mùi tiền há có thể sánh cùng! Ta mà vì chút bạc kia, còn chẳng phải tại lão thái thái không công bằng, truyền ra ngoài khiến người cười chê cho!"

Trần thị không tranh cãi với Lâm Hải Như đã tốt. Nhưng nếu làm âm ỷ lên thật, mười bà cũng chẳng địch nổi Lâm Hải Như. Sở trường của hai người không giống nhau, việc bà làm thường ngày là giảng đạo lý cho nhi nữ, việc Lâm Hải Như làm thường ngày là ở trong phòng mắng Kiều di nương.

"Không công bằng nổi gì, nói đi nói lại còn không phải vì bạc! Phí công ra về quang minh chính đại làm gì, người là đồ giả dối, nếu người nói thẳng rằng người thiếu bạc, ta trở về Lâm gia lấy cho người. Người muốn bao nhiêu sẽ cho người bấy nhiêu!" Đáng về Lâm Hải Như nói chuyện vô cùng khí thế, "Cần gì mang một đứa nhỏ ra làm cớ, ta coi thôi cũng thấy bề mặt! Lão thái thái nếu thấy cảnh này, nửa đêm chắc cũng phải trở lại tìm người. Còn dám xưng thư hương thế gia, dạng thư hương thế gia nào dạy ra loại như người vậy!"

Trần thị nghe những lời của Lâm Hải Như thì giận run lên, tú tài gặp phải nhà binh, sợ là sợ kẻ như Lâm Hải Như bới móc mắng nhiếc, bà cắn bản chả biết nê mặt là gì.

La Nghi Tuệ ở bên cạnh chờ Lâm Hải Như phát huy xong, ở phương diện này kẻ mẫu vẫn rất bài bản.

Thấy Trần thị nửa ngày không thốt nên lời, La Nghi Tuệ mới tiếp tục cười nói: "Đại bá mẫu ngài chớ nên tức giận, mẫu thân ta tính bộc trực, nói chuyện chẳng kiêng dè. Mọi người đều là người một nhà, ngài đừng tức giận hại thân. Ta xem do mẫu thân ta hiểu lầm đại bá mẫu rồi, đại bá mẫu trước giờ luôn coi tiền tài như đất bùn, sao có thể chỉ vì tổ mẫu để lại cho Nghi Ninh chút vàng bạc, vô duyên vô cớ đoạt phần mà nhị phòng nên hưởng chứ. Đại bá mẫu nhất định đang nói chơi thôi."

Trần thị bị một nhà này chặn họng, thiếu chút nữa tắt thở. Chút vàng bạc nổi gì, tài sản La lão thái thái để lại cho Nghi Ninh những gần mười ngàn lượng bạc! Còn nói gì mà tiền tài bùn đất, bà có khi nào coi tiền tài như đất bùn đâu!

Đáng trách là lời này của La Nghi Tuệ, ngay cả hai huynh đệ La Hoài Viễn cũng không tìm ra nửa điểm sai sót.

Nói rất có lý, Trần thị quả thật nên chia đều gia sản.

Nghi Ninh ở bên xem cũng muốn vỗ tay, trình độ của trưởng tỷ quá cao, nếu nàng là Trần thị, hẳn sẽ bị ức chế không thốt nên lời.

Lúc này La Thận Viễn lần nữa đứng lên, gãi sai vặt bên cạnh đưa cho hắn một hộp, hắn cầm cái hộp này đi tới trước mặt Trần thị: "Ta ở đây cũng có mấy cuốn sổ, đại bá mẫu hãy xem qua đi."

Trần thị nhận lấy sổ sách, vừa mở ra nhìn sắc mặt bèn thay đổi. Cuối cùng bà khép lại, giọng điệu bình thản nói: "Ma ma, đem toàn bộ sổ sách của La gia ra đây, giấy tờ về điền sản địa khế cũng mang tới theo. Tội nay phân chia luôn đi, sau này khỏi phải nhắc lại nữa."

Quyển sổ kia bị bà nắm chặt trong tay, dường như một khắc cũng không buông.

La Thận Viễn cười nhạt nói: "Đại bá mẫu nhận lấy thứ này rồi. Ngài cũng không cần lo lắng, chỗ ta còn rất nhiều, đợi qua tối nay, sáng sớm ngày mai sẽ phải người mang sang hết cho ngài."

Trần thị cắn răng không nói lời nào, La Thận Viễn ngay cả cái này cũng nắm được, bà còn nói được gì đây.

Ánh đèn sáng đến tận nửa đêm, kiểm kê mấy giờ liền, khi Trần thị từ chính đường trở về sắc mặt tái xanh hết cả, như thể bị lóc một tảng thịt.

Lâm Hải Như thì ôm sổ sách cảm thán: "Thì ra nhà chúng ta có rất nhiều tiền!"

La Nghi Tuệ quay đầu, chờ ngăn Nghi Ninh và La Thận Viễn ở phía sau. Đến khi La Thận Viễn đi tới, nàng mới hỏi: "Đại bá mẫu âm thầm làm sổ sách, sao người biết được?"

"Quản sự trà trang bị ta thay đổi, những quản sự khác sợ ta động đến trên đầu bọn họ, những thứ này đã được giao vào trong tay ta từ sớm." La Thận Viễn nhàn nhạt nói, giọng điệu vẫn hết sức bình thường.

Vậy chẳng phải hắn đã mưu tính từ sớm... Nghi Ninh nhìn những ngón tay thon dài của tam ca nàng, đột nhiên không biết nên nói gì.

La Thận Viễn tâm tư quá sâu, quả thực ít người có thể bì kịp.

"Mi Mi, ta đưa muội trở về rửa mặt đi ngủ, nếu không sáng ngày mai muội không dậy nổi đâu." La Nghi Tuệ cũng không nói gì, đỡ Nghi Ninh nắm tay của nàng. Cuối cùng nhìn La Thận Viễn một, dắt Nghi Ninh đi về phía sương phòng.

Nghi Ninh quay đầu vẫy tay với Tam ca, chưa kịp nói gì đã bị trưởng tỷ dắt đi xa. Nàng chỉ thấy La Thận Viễn đứng ở nơi đó, trong đêm tối cô độc một bóng hình. Ánh đèn lồng chỉ chiếu được một bên người hắn, nhưng không chiếu rõ biểu cảm của hắn.

Không rõ tại sao, nàng bất chợt cảm thấy hơi khó chịu.

Tác giả có lời muốn nói: chương trước có thay đổi, những bạn chưa xem có thể xem lại, chẳng qua là vấn đề tình tiết nối tiếp nhau! Được rồi, tiếp theo có thể trưởng thành rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Dưỡng Thành Thừa Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.